ELEANOR H. PORTER

POLLYANNA

ÇOCUKLUĞU ve GENÇLİĞİ

GENÇLER İÇİN UYGULANMIŞ

İNKILÂP KİTABEVİ

POLLYANNA

ÇOCUKLUĞU ve GENÇLİĞİ

ELEANOR H. PORTER

Çeviri: Dilek Barım - Murat Demiray

Mutluluk da, yıkım da bizim kendi içimizdedir.

- Demokrit

I. KİTAP

ÇOCUKLUĞU

1
BAYAN POLLY

O HAZİRAN sabahında, Bayan Polly Harrington telaşla mutfağına girdi. Bayan Polly, genellikle telaşlı davranmazdı. Sakin olmaktan özel bir gurur duyardı. Fakat o gün gerçekten çok acele ediyordu.

Nancy bulaşıkları yıkıyordu. Hayretle başım kaldırdı. Nancy, Bayan Polly'nin yanında sadece iki aydan beri çalışıyordu. Fakat hanımının genellikle telaşlı olmadığım biliyordu.

"Nancy!"

"Buyrun efendim!" Nancy güler yüzle cevap vermişti. Bir yandan da elindeki kabı kurulamaya devam ediyordu.

"Nancy!" Bayan Polly'nin sesi birden sertleşmişti.

"Sana bir şey söylediğim zaman elindeki işi bırakıp beni dinlemelisin."

Nancy, utandı, yüzü kızardı. Pek de sakin olmayan bir tavırla elindeki kabı ve kurulama bezini hemen bırakıverdi.

"Peki efendim. Dikkat edeceğim" diye kekeledi. Kabı düzeltip, aceleyle döndü. "Bu sabah bana bulaşıkları çabuk bitirmemi söylediğiniz için işime devam ediyordum."

Kadının kaşları çatıldı.

"Bu kadar yeter, Nancy! Senden açıklama yapmam istemedim. Sadece dikkat etmeni istiyorum."

"Peki efendim." Nancy içini çekti, nefesini tuttu. Bu kadım nasıl memnun edebileceğini düşünüyordu.

Nancy, daha önce başka bir işte çalışmamıştı. Fakat, babası ölüp, hasta annesi üç küçük çocukla parasız kalınca, çalışmak zorunluluğunu duymuştu. Bir tepenin üzerindeki görkemli konağın mutfağında kızı iş bulunca, annesi çok sevinmişti. Nancy, sekiz kilometre ötedeki Corners bölgesindendi. Bayan Polly Harrington'ı sadece eski Harrington Konağı'nın hanımı ve kasabanın en zenginlerinden birisi olarak tanıyordu. Bu, iki ay önce böyleydi. Oysa şimdi, Bayan Polly'nin sert ve asık suratlı bir kadın olduğunu öğrenmişti. O, yere bir bıçak düştüğü veya kapı çarptığı zamanlarda hemen kaşlarını çatıyor, her şey yolunda gitse bile gülümsemiyordu.

Şimdi de Bayan Polly, "Sabah işini bitirdikten sonra, tavan arasındaki merdivenlerin başındaki küçük odayı düzelt, portatif somyayı hazırla Nancy" diyordu.

"Sandıkları ve kutuları boşalttıktan sonra, odayı temizleyip yerleri de sileceksin."

"Peki efendim. Çıkarttıklarımı nereye koyacağım?"

"Tavan arasının ön kısmına."

Bayan Polly durakladı, sonra devam etti. "Sana, şunu da söylemeliyim Nancy. Yeğenim Bayan Pollyanna Whittier, benimle oturmaya geliyor. On bir yaşındadır ve o odada kalacak."

"Buraya küçük bir kız mı gelecek Bayan Harrington? Ne kadar güzel bir şey!" dedi Nancy. Corners'teki evlerinde kendi küçük kız kardeşlerinin yarattığı mutluluğu düşündü.

Bayan Polly soğuk bir tavırla, "Güzel mi? Bu, pek yerinde bir söz değil." diye cevap verdi. "Yine de, elimden geleni yapacağım. İyi bir kadın olduğumu sanırım. Görevimi de bilirim."

Nancy, yüzünde bir sıcaklık hissetti.

"Elbette, efendim; sadece burada küçük bir kızın, evet belki de yaşamınızı renklendirebileceğini düşünmüştüm." diye çekinerek cevap verdi.

Kadın kuru bir ifade ile "Teşekkür ederim" dedi. "Yine de, böyle bir şeyin çok da gerekli olduğunu söyleyemem."

Nancy cesaretle, "Elbette, siz onu istersiniz, kardeşinizin kızıdır" diye karşılık verdi. Bu küçük ve yalnız kızın rahat edebilmesi için hazırlık yapması gerektiğini hissetmişti.

Miss Polly, büyük bir gururla konuşmaya başladı.

"Nancy, evlenme aptallığını gösteren ve zaten kalabalık olan bu dünyaya bir de gereksiz yere çocuk getiren bir kız kardeşim var diye, bu çocukların bakımını üzerime almayı neden ve niçin isteyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Ama önce de söylediğim gibi, görevlerimi bildiğimi sanıyorum. Odaların köşe bucağını temizlemeyi unutma Nancy." Konuşmasını birden kesti, odadan ayrıldı.

Nancy, "Peki, efendim" diye içini çekti. Hemen hemen kuruyan kabı aldı, yeniden durulaması gerekiyordu.

Bayan Polly kendi odasındaydı. İki gün önce, uzaktaki bir Batı kasabasından gelen, hiç de hoşuna gitmeyen bir sürpriz olarak kabul ettiği mektubu yeniden eline aldı. Mektup "Bayan Polly Harrington, Beldingsville, Vermont" adresine yollanmıştı ve şöyleydi:

"Sayın Bayan,

Rahip John Whittier'in iki hafta önce öldüğünü geride on bir yaşında kızını bıraktığını size üzülerek bildiriyorum. Kendisi birkaç kitap dışında hiçbir şey bırakmadı. Bildiğiniz gibi o, küçük bir kilisenin rahibiydi. Çok az bir aylık alırdı.

Anladığıma göre o, ölen kız kardeşinizin eşiydi. Fakat, ailelerinizin pek iyi anlaşamadıkları izlemini edinmiştim. Yine de, kız kardeşinizin hatırı için bu çocuğu alıp Doğudaki evinizde ona bakabileceğinizi düşünürdü. Bu nedenle size yazıyorum.

Bu mektup elinize geçtiği sırada, küçük kız yola çıkmak için hazır olacak. Eğer onu yanınıza alabilir ve bize de hemen gelebileceğinizi bildirirseniz çok memnun olacağız. Burada pek yakında, Doğuya gidecek bir beyle eşi var. Onu yanlarına alacak ve Boston'a kadar

götürüp oradan Beldingsville trenine bindirecekler. Elbette, Pollyanna'nın hangi gün ve trenle geleceği size bildirilecek.

Sizden olumlu bir cevap alabilme ümidiyle saygılarımı sunarım.

Jeremiah O. White."

Bayan Polly kaşlarını çatarak mektubu katladı ve zarfa koydu. Buna bir gün önce cevap vermiş, çocuğu yanına alabileceğini bildirmişti. Görevlerini, ne kadar tatsız da olsa, yerine getiren bir kadındı.

Elindeki mektupla otururken, düşünceleri geçmişe, kardeşi Jennie'ye yöneldi. Kızın annesi olan Jennie, yirmi yaşındayken ailesinin karşı koyuşlarına rağmen, genç bir rahiple evlenmek için direnmişti. Onu isteyen zengin bir adam da vardı. Ailesi bu adamı rahibe tercih etmekteydi. Fakat Jennie Pollyanna bunu kabul etmemişti. Zengin adam daha yaşlı, daha paralıydı. Rahip ise gençlik ideal ve heyecanına sahipti, sevgiyle dolu bir kalbi vardı. Jennie belki de pek doğal olarak bunları yeğliyordu. Böylece rahiple evlendi ve bir misyoner eşi olarak onunla beraber Güneye gitti.

Ayrılık ondan sonra başladı. Bayan Polly bunları çok iyi hatırlıyordu. O zamanlar on beş yaşında, pek genç bir kız olmasına rağmen, aile artık misyonerin karısı ile ilişkilerini kesmişti. Jennie, bir süre ailesine mektuplar yazmış, son bebeğinin adını kız kardeşleri Polly ve Anna'nın adlarını birleştirerek koymuştu. Önceki bebeklerinin hepsi ölmüşlerdi. Bu Jennie'nin yazdığı son mektup oldu. Bir süre sonra da öldüğüne dair, rahip tarafından yazılmış, kısa fakat hüzün veren bir haber gelmişti.

Bu arada tepenin üzerindeki büyük konakta oturanlar için zaman durmuyor, akıp gidiyordu. Bayan Polly, ilerideki vadiye bakarken geçen yirmi beş yılın yaşamına getirdiği değişiklikleri düşündü.

Şimdi kırk yaşındaydı. Dünyada yapayalnız bir kişiydi. Babası, annesi, kız kardeşleri, hepsi ölmüşlerdi. Yıllardan beri, konağın ve babasının bıraktığı binlerce liranın tek sahibiydi. Onun yalnız geçen yaşamı için üzülenler vardı. Kendisini birlikte yaşaması için bir arkadaş, bir eş bulmaya yöneltenler bulunmaktaydı. Fakat, o, bu

dilekleri veya öğütleri hoş karşılamıyordu. Yalnız olmadığını söylemekteydi. Kendi başına yaşamaktan hoşlanıyordu. Sessizliği tercih ediyordu. Fakat şimdi...

Bayan Polly, sert bir bakışla ve dudakları kenetlenmiş bir biçimde yerinden kalktı. İyi bir kadın olmaktan, görevlerini bilmekten ve bu görevleri yerine getirecek kuvvetli bir kişiliğe sahip olmaktan hiç şüphesiz gurur duyuyordu. Fakat Pollyanna! Bu ne kadar da anlamsız bir isimdi!

2
İHTİYAR TOM ve NANCY

Tavan arasındaki küçük odada, Nancy yerleri silip süpürdü ve köşeleri temizlemeye de dikkat etti. Çoğu zaman temizlikten çok kendi içini rahatlatmak için çaba harcıyordu. Nancy, evin hanımından korkmasına rağmen, bir melek de değildi.

"Keşke bu kadının ruhunun köşelerini de böyle temizleyebilsem." diye mırıldanıyordu.

"Gerçekten bu kadının ruhu da temizlenmek istiyor. Bu zavallı çocuğu fırın gibi sıcak, küçük odaya tıkmak olacak şey mi? Kışın burası sıcak da olmaz. Koskoca evde seçecek o kadar boş oda var! Gereksiz çocukmuş, ah!" Elindeki paçavrayı hırsla öylesine sıkmıştı ki, parmakları acıdı.

"Çocukların değil, kimin gereksiz olduğunu şimdi çok iyi biliyorum."

Bir süre sessizce çalışmaya devam etti. İşini bitirdikten sonra boş, küçük odaya nefretle baktı.

"Neyse ben, bana düşeni yaptım." diye içini çekti. "Toz kalmadı. Zavallı kızcağız! Yapayalnız bir kızı koyacak ne kadar güzel bir yer!" diye sözünü tamamladı. Dışarıya çıktı, kapıyı hızla kapattı. Birden irkildi, dudağını ısırdı. "Hiç de umursamıyorum. İnşallah kapının çarpışını da duymuştur!"

O gün öğleden sonra Nancy, İhtiyar Tom'la görüşecek birkaç dakika buldu. İhtiyar Tom, yıllardır bahçeye bakar, otları yolar, patikaları düzeltirdi.

Nancy, etrafına bakınıp kimsenin kendisini gözlemediğini görünce, "Bay Tom," diye söze başladı. "Buraya, Bayan Polly ile yaşamak için küçük bir kızın geleceğini biliyor muydunuz?"

İhtiyar adam bükülmüş belini güçlükle doğrultup "Ne? Ne dedin?" diye sordu. "Küçük bir kız Bayan Polly ile mi yaşayacak?"

Tom inanmamıştı. "Hadi, hadi şaka yapmaya devam et" dedi. "Bana, bugün güneşin doğudan batacağını da söylesene."

"Ama, doğru söylüyorum. Bana, bunu kendisi söyledi. Kız on bir yaşında ve onun yeğeni."

Yaşlı adamın ağzı açık kaldı.

"Ya! Şimdi anlıyorum" diye mırıldandı. Birden gözleri parladı. "Bayan Jennie'nin küçük kızı olmalı! Diğerleri evli değillerdi. Evet Nancy, bu Bayan Jennie'nin küçük kızı olmalı. Aman ne sevindim! Yaşlı gözlerimin bunu görebileceğini hiç sanmazdım."

"Bayan Jennie kimdi?"

Yaşlı adam heyecanla, "O, cennetten çıkmış bir melekti," diye cevap verdi. "Ama evin beyi ile hanımı onu en büyük kızları sanıyordu. Evlendiği zaman yirmi yaşındaydı. Buradan çok uzun bir zaman önce ayrıldı. Duyduğuma göre çocuklarının biri hariç, diğerlerinin hepsi ölmüş. Gelecek olan da o kız herhalde."

"Kız on bir yaşındaymış."

Yaşlı adam "Evet, olabilir" diye başını salladı.

Nancy, omuzunun üzerinden arkadaki eve bakarak, "Kızcağız çatı arasında yatacak" diye homurdandı.

Yaşlı Tom'un kaşları çatıldı. Sonra dudaklarında garip bir gülümseme belirdi.

"Bayan Polly'nin evde bir çocukla ne yapacağını düşünüyorum" dedi.

Nancy, "Hah! Asıl ben, bu çocuğun Bayan Polly ile aynı evde ne yapacağını düşünüyorum" diye dudak büktü.

İhtiyar adam güldü.

"Korkarım Bayan Polly'den pek hoşlanmıyorsun" diyerek tebessüm etti.

Nancy, adeta alay ederek "Ondan hoşlanmaya olanak var mı?" dedi.

İhtiyar Tom, garip garip güldü. Eğilip, işine yeniden koyuldu.

Yavaş bir sesle, "Sen galiba Bayan Polly'nin aşk macerasını duymadın" diye söze başladı.

"Aşk macerası mı? Onun mu? Hayır! Öyle sanıyorum ki bunu hiç kimse de bilmiyor."

İhtiyar adam başını salladı. "Evet bilmiyorlardı" dedi.

"Hem o adam bugün hala bu kasabada oturuyor."

"Kimdir o?"

"Bunu söyleyemem. Doğru olmaz bu." Tam yerinden doğruldu. Eve doğru bakarken, donuk mavi gözlerinde, uzun yıllardan beri hizmet edip sevdiği bir aileye bağlılığının gururu okunuyordu.

Nancy, "Ama, bu hiç de olacak bir şey değil. O kadının sevgilisi nasıl olur?" diye hayretle ısrar etti.

İhtiyar Tom başını salladı: "Sen Bayan Polly'yi benim kadar tanımadın. Bir zamanlar o, çok güzel bir kadındı, şimdi de istese eskisi gibi güzel olabilir."

"Bayan Polly güzeldi ha?"

"Evet. Eğer sımsıkı bağladığı saçlarını eskiden olduğu gibi çözüp bıraksa, başına çiçekli şapkalar giyse... Bembeyaz dantelli elbiseler falan... O zaman ne kadar güzel bir kadın olduğunu anlarsın. Bayan Polly yaşlı değil ki, Nancy."

"Öyle mi? O halde, yaşlı bir kadın taklidi yapmasını pek iyi beceriyor. Gerçekten de öyle!"

"Evet biliyorum." Tom yine başını salladı. "Sevgilisiyle arası açıldıktan sonra böyle oldu. Sanki o günden beri sadece dikenle

besleniyor. Gerçekten geçinilmesi güç bir kişi oldu."

Nancy, "Gerçekten de öyle" diye doğruladı. "Ne kadar uğraşırsan uğraş onu memnun etmeye olanak yok! Ailemin paraya ihtiyacı olmasa burada durmazdım. Fakat, bir gün dayanamayıp düşüncelerimi söyleyeceğim. O zaman da buradan ayrılmam gerekecek. Gerçekten de öyle olacak."

İhtiyar Tom, başını salladı. "Biliyorum. Farkındayım bunun. Çok doğal bir şey, fakat iyi değil. İnan bana iyi değil."

Sert bir ses duyuldu. "Nancy!"

"Evet, efendim." diye kekeledi Nancy. Hemen eve doğru yöneldi.

3
POLLYANNA'NIN GELİŞİ

Bir süre sonra Pollyanna'nın, ertesi gün, yani Haziranın 25'inde, saat dörtte geleceğini bildiren bir telgraf aldılar. Bayan Polly telgrafı okuyup kaşlarını çattı. Sonra merdivenden çıkıp tavan arasındaki odaya gitti. Çevresine bakınırken hala kaşları çatıktı.

Odada güzelce düzeltilmiş bir karyola, iki tahta sandalye, bir lavabo, aynası olmayan bir konsol ve küçük bir masa vardı.

Pencereler perdesizdi. Duvarlarda resim asılı değildi. Güneş sabahtan beri odayı ısıtmıştı. Küçük oda adeta bir fırın gibi sıcaktı. Koruyucu tel olmadığı için pencereler açılmamıştı. İri bir sinek dışarıya çıkabilmek için camlara çarpıp duruyordu.

Bayan Polly sineği öldürdü. Pencereyi bir iki santim kadar kaldırıp bunu dışarıya attı. Sandalyeyi düzeltip, tekrar kaşlarını çatarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra da, mutfağın kapısı önünde, "Nancy, Bayan Pollyanna'nın kapısı önünde bir sinek buldum. Bir ara cam açılmış olacak. Pencereye takılmak için tel ısmarladım. Ama bunlar gelinceye kadar camı açmamaya dikkat et. Yeğenim yarın saat dörtte gelecek. Onu istasyonda karşılamanı istiyorum. Timothy seni açık arabayla oraya götürecek. Telgrafta kızın açık renk saçlı olduğu, kırmızı kareli basma bir elbise ile hasır bir şapka giydiği yazılı. Bütün bildiklerim bu kadar. Ama bunlar, onu bulman için yeterli sanırım" dedi.

"Evet efendim, fakat siz..."

Bayan Polly, kızın neden durakladığını sezdiği için, kaşlarını çatıp sert bir sesle "Hayır, ben gitmeyeceğim. Gitmeme gerek olmadığını düşünüyorum. Hepsi bu kadar" diye sözünü tamamladı. Kadın

dönerek yürüdü. Bayan Polly'nin yeğeni Pollyanna'yı rahat ettirmek için yaptığı hazırlıklar tamamlanmıştı.

Nancy, mutfakta ütülemekte olduğu kurulama bezinin üzerine ütüyü hırsla bastırdı.

"Açık renk saç, kırmızı kareli basma entari ve hasır şapka... Bütün bildiği bu kadarmış. Ben olsam bu sözleri söylemeye utanırdım doğrusu. Bir tanecik yeğenim kıtanın öbür ucundan gelsin de... Gerçekten utanırdım!" diye kendi kendine söylendi.

Ertesi gün, tam dörde yirmi kala Timothy'le Nancy açık, atlı bir arabaya binerek beklenen misafiri karşılamaya gittiler. Timothy ihtiyar Tom'un oğluydu. Kasabadakiler ihtiyar Tom'un Bayan Polly'nin sağ kolu, Timothy'nin ise kadının adeta sol kolu olduğunu söylerlerdi.

Timothy iyi huylu ve yakışıklı bir gençti. Nancy, eve geleli pek az zaman geçmişti ama, iyi arkadaş olmuşlardı. Bununla beraber, bugün Nancy, yapacağı işi düşündüğü için, her zamanki gibi konuşkan değildi. İstasyona gelinceye kadar ağzını hiç açmadı. Oraya gelince de arabadan inip treni beklemeye başladı.

Genç kız durmadan, belleğinde "Açık renk saç, kırmızı kareli elbise, hasır şapka..." diye tekrarlıyordu. Bir taraftan da, Pollyanna'nın nasıl bir çocuk olduğunu düşünmekteydi.

Timothy yanına yaklaşınca Nancy, içini çekti. "Umarım sessiz ve anlayışlı bir çocuktur. Bıçakları düşürmez, kapıları çarpmaz" dedi.

Timothy gülümsedi. Dediğin gibi değilse halimiz ne olur bilmem. Bayan Polly'yi gürültücü bir çocukla düşünsene! Aman! Trenin düdüğü duyuldu."

"Ah Timothy. Kadının beni göndermesi çok kaba bir davranış." Nancy, küçük istasyonda, yolcuların inişlerinin en iyi görülebileceği yere geldiğinde, içini bir korku kaplamıştı.

Aradan çok geçmeden Nancy, çocuğu gördü. Kırmızı kareli basma elbise giymiş ince bir kızdı. Saman rengi saçları iki dizi halinde arkaya bırakılmıştı. Hasır şapkanın gölgelediği çilli yüzünde

heyecanlı bir görünüş vardı. Kız birini arar gibi sağa sola bakmıyordu.

Nancy, kızı hemen tanımıştı. Fakat dizleri titrediği için bir süre ona yaklaşacak gücü bulamadı. Nihayet, Nancy yaklaştığı zaman, küçük kız tek başına duruyordu.

Nancy, "Siz... Siz Bayan Pollyanna mısınız?" diye kekeledi. Bir an sonra da kendisini basma elbiseli kızın kollarında buldu. "Sizi gördüğüme çok, ama çok memnunum" diye bir ses kulaklarına fısıldadı. "Ben Pollyanna'yım tabii. Beni karşılamaya geldiğiniz için çok sevinçliyim! Geleceğinizi umuyordum." "Öyle mi, öyle mi?" diye kekeledi Nancy. Şaşırmıştı. Pollyanna'nın kendisini nereden tanıdığını ve istasyona gelmesini istediğini bir türlü anlayamamıştı. Şapkasını düzeltmeye çalışarak tekrarladı: "Demek öyle?"

Küçük kız heyecanla ayaklarının ucunda zıpladı. Utanıp sıkılan Nancy'yi tepeden tırnağa kadar süzdü. "Evet, evet; yol boyunca sizin nasıl bir kişi olduğunuzu düşündüm. Artık biliyorum. Böyle olduğunuz için de çok mutluyum."

Timothy yaklaşınca Nancy rahat bir nefes aldı... Pollyanna'nın sözleri aklını iyice karıştırmıştı.

"İşte, Timothy bu... Belki sandığınız vardır?"

Pollyanna ciddi bir tavırla başını salladı. "Evet var. Hem de yepyeni bir sandık. Kadınlar Yardım Derneği aldı. Bir halı almak isterlerken, bunu bana almaları ne kadar güzel, değil mi? Bir sandık yerine kaç tane kırmızı halı alınabileceğini tabii bilmiyorum. Fakat herhalde bir koridorun yarısını kaplayabilecek kadar olabilirdi. Öyle değil mi? Çantamda Bay Gray'in makbuz dediği bir şey var. Sandığımı alabilmek için bunu size vermem gerekiyormuş. Bay Gray, Bayan Gray'in kocası. Onlar Rahip Carr'ın karısının kuzenleri. Doğuya beraber geldik. Çok iyi insanlardı!" Elindeki çantayı epeyce karıştırdıktan sonra makbuzu çıkarıp uzattı. "İşte burada" dedi.

Nancy, derin bir nefes aldı. Böyle bir konuşmadan sonra derin bir nefes almasının gerekli olduğunu hissetmişti. Sonra yan gözle

Timothy'ye baktı. Timothy, bakışlarını uzaklara çevirdi.

Nihayet, Pollyanna'nın sandığını arabanın arkasına yerleştirdiler. Küçük kız, Nancy ile Timothy'nın arasına rahatça oturdu. Araba hareket edinceye kadar küçük kız durmadan konuşmuş, sorular sormuştu. Nancy, onun dediklerini izlemeye çalışırken adeta nefesi kesilmişti.

"İşte! Ne güzel değil mi? Gideceğimiz yer uzak mı? Umarım öyledir. Arabaya binmeye bayılırım." Tekerlekler dönerken Pollyanna içini çekti. "Uzak olmasa da aldırmam. Çünkü bir an önce oraya gitmekten memnunluk duyarım. Ne kadar güzel bir cadde! Burasının güzel olacağını zaten biliyordum. Babam söylemişti."

Birdenbire içini çekerek sustu. Nancy, endişeyle ona bakınca, çocuğun küçük çenesinin titrediğini, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Yine de bir an sonra kız cesaretle başını kaldırarak konuşmaya devam etti. "Babam bana her şeyi anlattı. O, burayı unutmamıştı. Size daha önce açıklamalıyım. Bayan Gray, neden kırmızı basma elbise giydiğimi ve matem kılığında olmadığımı anlatmamı söylemişti. Bunu acayip karşılayabileceğinizi söylemişti. Ama, misyonerliğe gönderilen son yardım sandığından siyah bir şey çıkmadı. Sadece siyah kadife bir tuvalet vardı. Rahip Carr'ın eşi bunun uygun olmayacağını düşündü. Hem kadifenin üzerinde beyaz lekeler de vardı. Yani eskimişti... Kolları ve bazı yerleri aşınmıştı. Kadınlar Yardım Derneği'nden bazıları bana siyah bir giysi ve şapka almak istediler. Fakat, diğerleri bu parayla kilise için bir kırmızı halı alınmasını uygun gördüler. Bayan White bunun daha doğru olduğuna inanıyordu. Siyah giysili çocuklardan hoşlanmıyordu. Daha doğrusu çocukları seviyordu, ama siyahları değil."

Pollyanna, nefes almak için susunca, Nancy sözü almayı başardı. "Bu elbisenizin de uygun olduğuna eminim."

"Böyle düşündüğünüz için mutlu oldum. Ben de aynı kanıdayım." Pollyanna başını salladı. Nefes nefese ekledi:

"Tabii, siyah giysiler içinde mutlu olabilmek güçleşecekti."

Nancy, şaşkınlıktan kızın sözünü kesti. "Mutlu olmak mı?"

"Evet biliyorsunuz, babam annemle ve diğerleriyle beraber olabilmek için cennete gitti. Babam memnun olmam gerektiğini söyledi. Ama bunu yapabilmek... Yapabilmek hayli güç. Kırmızı giysimle bile güç bu. Çünkü onu çok seviyordum. Sonra, onu bana bırakmalıydılar gibi geliyor. Hem, annem ve diğerleri Tanrı ve meleklerleydi. Halbuki benim Kadınlar Yardım Derneği'nden başka kimsem yoktu. Ama artık her şeyin kolaylaşacağına inanıyorum. Çünkü siz varsınız Polly Teyze. Sizin var oluşunuzdan o kadar mutluyum ki!"

Nancy'nin, bu yalnız küçük çocuğa duyduğu acıma duygusu şaşkın bir korkuya dönüştü.

"Fakat, fakat büyük yanlışlık yaptınız tatlım." diye kekeledi. "Ben sadece Nancy'yim. Teyzeniz Polly değilim!"

Belirgin bir üzüntü içinde, küçük kız, "Siz... Siz değil misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Nancy'yim ben. Teyzeniz olduğumu sanacağınız aklıma bile gelmemişti. Biz birbirimize hiç, ama hiç benzemeyiz!"

Timothy, gülümsedi. Fakat Nancy, çok üzüldüğü için bu gülümsemeye karşılık vermedi.

Pollyanna, "O halde siz kimsiniz?" diye sordu. "Hiç de Kadınlar Yardım Derneği'nde çalışanlara benzemiyorsunuz!"

Timothy, bu kez açıkça güldü.

"Ben Nancy'yim. Hizmetçiyim. Çamaşır ve büyük ütü işi hariç her işi ben yaparım. Çamaşırla ütüye de Bayan Dergin bakar."

Çocuk endişe içinde sordu. "Ama Polly Teyze diye biri var değil mi?"

Timothy sözünü kesti. "Olmaz olur mu hiç?"

Pollyanna, görülecek şekilde rahatladı.

"Öyleyse mesele yok."

Bir anlık bir duraklamadan sonra, kız neşeli neşeli devam etti. "Biliyor musunuz? Teyzemin beni karşılamaya gelmeyişine memnun oldum. Çünkü, nasıl olsa onunla biraz sonra karşılaşacağım. Bu arada sizinle de tanışmış oldum."

Nancy kızardı. Timothy de garip bir gülümsemeyle kıza döndü.

"Güzel ve ustaca bir iltifat bu. Neden küçükhanıma teşekkür etmiyorsun Nancy?"

"Ben... Ben Bayan Polly'yi düşünüyordum da," diye kekeledi Nancy.

Pollyanna, memnun bir şekilde içini çekti.

"Ben de onu düşünüyordum... Onu çok merak ediyorum. Biliyor musunuz, ondan başka teyzem yok. Üstelik öyle bir teyzem olduğunu da son zamanlara kadar bilmiyordum. Sonra babam anlattı. Teyzemin tepenin üstündeki kocaman güzel bir evde oturduğunu söyledi.

"Evet, doğru. Bak, şimdi evi görebilirsin." Nancy, ileriyi göstererek, "İşte şu yeşil panjurları olan büyük beyaz ev" dedi.

"Ah, ne kadar güzel! Etrafı ağaçlarla ve çimenlerle çevrili! Bu kadar çok yeşilliği bir arada görmemiştim. Teyzem zengin midir Nancy?"

"Evet, bayan."

"Çok memnun oldum. İnsanın bol bol parası olması pek güzel bir şey. Şimdiye kadar parası olan kimseyi tanımadım. Sadece White'ların parası vardı. Biraz zengindi onlar. Evlerinin her odası halı döşeliydi. Pazar günleri de dondurma yerlerdi. Polly Teyzem de pazar günleri dondurma yer mi?"

Nancy, başını salladı. Dudakları titredi. Güler gibi Timothy'ye baktı.

"Hayır, bayan. Teyzenizin dondurma sevmediğini sanıyorum. Sofrasında hiç dondurma görmedim." Pollyanna'nın neşesi kaçmıştı.

"Ya, demek dondurma sevmiyor? Çok üzüldüm! Dondurmayı nasıl olur da sevmez? Anlamıyorum. Ama buna memnun olmam lazım. Çünkü insan dondurma yemezse karnı da ağrımaz. Bayan White'ın dondurmasından o kadar çok yerdim ki, karnımı ağrıtırdı... Belki, Polly Teyzemin de halıları vardır?" "Evet, halıları vardır." "Her odada mı?"

Nancy, birden, o çıplak, halısız tavan arasındaki küçük odayı anımsayarak kaşlarını çattı, "Şey, hemen hemen her odada halı var."

Pollyanna, sevinç içinde, "Çok memnunum" diye bağırdı.

"Halılardan çok hoşlanırım. Bizim hiç halımız yoktu. Sadece misyonerliğe gönderilen sandıktan iki küçük kilim çıkmıştı. Bunlardan birinin üzerinde de mürekkep lekeleri vardı. Hem, Bayan White'ın duvarda asılı resimleri de var. Çok güzel gül, çömelmiş küçük kızlar ve kedi resimleri. Sonra, birkaç kuzu ve bir aslan resmi. Kuzularla aslan bir arada değil. Kutsal kitap, onların bir gün bir araya geleceklerini söylüyor tabii. Ama, şimdiye kadar olmamış bu. Yani, şey... Bayan White'ınkiler bir araya gelememişler demek istiyorum. Resimleri sevmez misiniz?"

Nancy, boğuk bir sesle:

"Şey, şey bilmiyorum" diye cevap verdi.

"Ben severim. Bizim hiç resmimiz yoktu. Bilirsiniz, gönderilen sandıklardan pek resim çıkmaz ama, yine de bir keresinde iki resim gelmişti. Fakat, o kadar güzeldi ki, babam bana ayakkabı alabilmek için sattı. Diğeri ise, çok eskiydi. Duvara asar asmaz parçalandı. Çerçevenin camı kırılıverdi. Ben ağladım. Fakat şimdi öyle iyi şeylerimiz olmadığı için mutluyum. Çünkü böylece Polly Teyzenin eşyalarını daha çok beğeneceğim. Anlarsınız, alışık olmadığım için. Yani bu, tıpkı misyoner sandıklarından solmuş kahverengi kurdelelerin çıkışından hemen sonra, onlardan daha güzel diğer kurdelelerin çıkmasına benziyor." Pollyanna evi görünce hayretle, "Aman Allahım! Ne kadar güzel bir ev değil mi?" Evin geniş giriş yoluna geldiklerinde kızcağız heyecanla sustu.

Ancak Timothy kızın küçük sandığını indiririrken, Nancy onun kulağına fısıldama olanağını buldu:

"Bir daha bana buradan ayrılmaktan bahsetme, Timothy Durgin. Bana para versen de artık ayrılmam!"

Genç adam gülümsedi. "Ayrılmak mı? Beni de kimse buradan çekip götüremez. Bu çocuk geldikten sonra burası çok eğlenceli olacağa benziyor. Her gün sinemaya gitmekten daha zevkli bu."

Nancy kızgın bir şekilde, "Eğlence! Eğlence!" diye tekrarladı, "Şu zavallı çocuk için eğlenceden farklı bir şey olacağa benzer. İkisi birlikte yaşamaya başladıkları zaman kızın dayanabileceği bir kaya parçasına ihtiyacı olacak. İşte, kızın dayanabileceği o kaya parçası da ben olacağım. Evet, evet Timothy." Dönüp, Pollyanna'yı geniş merdivenden çıkartırken böyle ant içmişti.

4
TAVAN ARASINDAKİ KÜÇÜK ODA

Bayan Polly Harrington, yeğenini karşılamak için yerinden kalkmadı. Nancy ile küçük kız oturma odasının kapısında belirince başını okuduğu kitaptan kaldırdı. Elini uzattı. Bunu sadece bir görev olduğu için yaptığı her halinden belli oluyordu.

"Nasılsınız, Pollyanna? Ben..." Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Pollyanna uçar gibi koşup kendisini teyzesinin kucağına atıverdi. Oysa teyzesi hiç de istekli değildi.

"Ah Polly Teyzeciğim, Polly Teyzeceğim. Beni yanınıza aldığınız için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Küçük kız hıçkırıyordu. "Sadece Kadınlar Yardım Derneği vardı benim için. Oysa şimdi size, Nancy ve diğerlerine kavuşmak ne büyük bir mutluluk, bilemezsiniz!"

Bayan Polly, soğuk bir tavırla, "Doğrudur" dedi. "Her ne kadar Kadınlar Yardım Derneği ile tanışma zevkine erişmediysem de, bunu tahmin edebiliyorum." Bir yandan kendisine sarılan çocuğun küçük parmaklarını çözmeye çalışıyor ve kapıda duran Nancy'ye çatık kaşla bakıyordu. "Nancy, sana ihtiyacım yok. Gidebilirsin artık. Pollyanna, lütfen sana yakışacak şekilde dik dur. Daha neye benzediğini bile anlamadım."

Pollyanna, biraz sinirli bir gülüşle geri çekildi.

"Hayır, henüz bilmiyorsunuz. Hoş gördüğünüz gibi, çillerim yüzünden pek de bakılacak bir insan değilim, şey... Kırmızı basmayla, kolları beyaz benekli siyah kadife tuvaleti size açıklamam gerek. Nancy'ye babamın söylediklerini anlatmıştım."

Bayan Polly, birden sözünü kesti, "Evet... Evet... Babanın söylediklerini bırak şimdi. Sanırım bir sandığın vardı."

"Evet, Polly Teyze. Kadınlar Derneği'nin verdiği güzel bir sandığım var. İçinde pek fazla bir şeyim yok. Yani kendime ait fazla bir şey yok demek istiyorum. Son zamanlarda derneğe gelen sandıklardan pek bir şey çıkmadı. Ama babama ait kitaplar var. Bayan White bunları almamın doğru olacağını söyledi. Anlayacağınız, babam..."

Teyzesi yine sert bir sesle, "Pollyanna" diye sözünü kesti. "Hemen, şu anda anlamanı istediğim bir nokta var. Bu da şu. Bana babandan bahsetmeni istemiyorum."

Küçük kız, ürkek bir şekilde içini çekti, "Niçin, Polly Teyze... Yani, yani siz..." Durakladı, teyzesi devam etti:

"Yukarıya çıkıp odana gideceğiz. Sanırım, sandığın oradadır. Timothy'ye, eğer sandığın varsa çıkartmasını söylemiştim. Peşimden gel Pollyanna."

Pollyanna, konuşurken teyzesinin arkasından odadan çıktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Fakat başı cesaretle dik duruyordu.

Pollyanna, "Babamdan bahsetmemi istememesi bir bakıma beni memnun etmeli." diye düşünüyordu. "Belki de babamdan bahsetmemem benim için daha da iyi olur. Herhalde, babamdan söz etmememi bunun için istedi." Pollyanna, teyzesinin "iyilik yaptığına" inanmıştı.

Şimdi merdivene gelmişlerdi. Önden giden teyzesinin siyah ipek eteği hafif hafif hışırdıyordu. Kadının arkasındaki aralık kapıdan, açık renkli halılar ve saten kaplı koltuklar görünüyordu. Ayağının altındaki halı adeta yemyeşil bir yosun gibi yumuşacıktı. Duvarlara asılı altın yaldızlı çerçeveleri olan resimler, dantel perdelerden süzülen güneş, gözlerini kamaştırıyordu.

Küçük kız, adeta kendinden geçer gibi, "Ah, Polly Teyze. Polly Teyze. Ne kadar güzel, çok güzel bir ev! Çok zengin olduğunuz için kim bilir ne kadar memnunsunuzdur?" dedi.

Merdivenin başına gelen teyzesi sert bir şekilde dönüp, "Pollyanna! Böyle konuşman beni şaşırttı doğrusu!" diye cevap verdi.

Pollyanna, hayretle, "Niçin Polly Teyze? Zengin değil misiniz?" diye sordu.

"Elbette hayır Pollyanna. Tanrı'nın bana lütfettiği armağanlardan dolayı kendini kaybedip günahkâr bir şekilde gururlanmayacağını umarım. Hele zenginlikle hiç gururlanılmaz!"

Bayan Polly dönüp, tavan arasının kapısına doğru yöneldi. Çocuğu tavan arasında bir odaya yerleştirdiği için şimdi memnunluk duyuyordu. İlk önce yeğenini mümkün olduğu kadar kendisinden uzak bir yere yerleştirmeyi düşünmüştü. Böylece çocuk yaramazlık edip değerli eşyalarına zarar veremeyecekti. "Bu kadar küçük yaşta bir çocuğun maddi şeylerden gurur duyması, ona basit ve sade bir oda ayırmakla doğru davrandığımı gösterir" diye düşünmüştü.

Pollyanna heyecanla teyzesini izliyordu. Bu arada mavi iri gözleriyle her tarafa birden bakmaya çalışıyordu. Bu çok güzel evde hiçbir güzel veya ilgi çekici şeyi gözden kaçırmamak istiyordu. Büyük bir heyecanla zihnindeki soruyu çözmeye çalışıyordu. Acaba bu çekici kapılardan hangisinin ardında kendi odası bulunmaktaydı? Perdeler, halılar ve duvarlar resimlerle dolu, güzel ve süslü odalardan hangisi kendisinin olacaktı? Sonra, birdenbire teyzesi bir kapıyı açtı ve başka bir merdivenden çıkmaya başladı.

Burada görülmeye değer pek az şey vardı. İki yanda çıplak duvarlar yükseliyordu. Merdivenin üst kısmı karanlıktı. Adeta yere kadar yaklaşan dam, karanlık bir gölge yaratmıştı. Bir sürü sandık ve kutu bulunmaktaydı. Boğucu bir sıcak vardı. Bilinçsiz bir şekilde Pollyanna başını doğrulttu. Nefes almak çok güçtü. Sonra, teyzesinin sağdaki bir kapıyı açtığını gördü.

"İşte, Pollyanna, senin odan. Sandığını da şurada görüyorum. Anahtarın yanında mı?"

Pollyanna şaşırmıştı. Sadece başını sallayabildi. Gözlerini korku bürümüş, iyice irileşmişti.

Teyzesi kaşlarını çattı.

"Sana bir soru sorduğum zaman, cevap vermeni tercih ederim. Başını sallamanı değil Pollyanna."

"Evet, Polly Teyze."

"Teşekkür ederim. Bu daha iyi oldu." Dolu olan asılı havlu kutusuna ve sürahiye bakıp ekledi. "İhtiyacın olan her şeyin burada bulunduğunu sanıyorum. Yerleşmene yardımcı olması için Nancy'yi yollayacağım. Akşam yemeği altıda." Odadan çıkarak merdiveni indi.

Kadın gittikten sonra, Pollyanna bir süre hareketsiz durup arkasından baktı. Sonra, iri gözlerini çıplak duvarlarda, tahta yerde ve perdesiz pencerelerde gezindirdi. Nihayet bakışlarını küçük sandığına çevirdi. Daha kısa bir süre önce, bu sandık uzakta kalan evinin küçük odasındaydı. Bir an sonra sendeleyerek sandığa doğru gitti. Diz üstü çöktü. Yüzünü elleriyle kapadı.

Nancy, birkaç dakika sonra geldiğinde kızı orada buldu.

"Üzülme, üzülme, küçük kuzum" diye mırıldandı... Yere çöküp kızı kolları arasına aldı. "Ben de zaten seni böyle bulacağımdan korkuyordum."

Pollyanna başını salladı.

"Ama ben kötü ve fena bir insanım Nancy. Gerçekten çok kötüyüm" diye hıçkırdı.

"Tanrı ile meleklerin babama benden daha fazla ihtiyaçları olduğunu bir türlü kafama sokamıyorum."

Nancy, cesaretle ve açıkça, "İhtiyaçları da yoktu zaten" dedi.

"Ohhh, Nancy," Pollyanna'nın gözlerindeki korku, sanki gözyaşlarını kuruttu.

Nancy, mahçup bir tavırla gülümseyerek, kendi gözlerini sildi.

"Yok, yok çocuğum. Onu demek istememiştim. Haydi gel. Anahtarlarını ver de sandığı açalım. Hemen elbiselerini çıkarıverelim."

Pollyanna yaşlı gözlerle anahtarı uzattı. "Zaten orada fazla elbise yok" dedi.

Nancy, gülümsedi. "Öyleyse sandığı daha çabuk boşaltırız."

Pollyanna neşeli neşeli gülümsedi. "Gerçekten doğru! Buna memnun olmam lazım değil mi?"

Nancy ona bakakalmıştı. Pek de kendinden emin olmayan bir şekilde cevap verdi. "Elbette ya."

Nancy becerikli elleriyle hemen kitapları, yamalı çamaşırları ve acınacak kadar biçimsiz olan birkaç elbiseyi çıkarttı.

Pollyanna artık cesaretle gülümseyerek elbiseleri dolaba astı. Kitapları masaya yerleştirdi. Çamaşırları da konsolun çekmecelerine koydu.

Bir an sonra, "Eminim... Eminim..." diye kekeledi. "Burası çok hoş bir oda olacak. Öyle değil mi?"

Cevap çıkmadı. Nancy başını sandığa sokmuş, pek meşgul görünüyordu. Konsolun yanında duran Pollyanna, biraz üzgün gözlerle çıplak duvara baktı.

"Burada bir aynanın bulunmayışına da memnun olabilirim. Böylece çillerimi de göremem."

Nancy, ağzını açıp garip bir ses çıkarttı. Fakat Pollyanna döndüğü zaman, başı yine sandığın içindeydi. Birkaç dakika sonra, pencerelerden birinin önünde duran Pollyanna neşeyle bağırıp, ellerini çırptı. Soluk soluğa, "Ah Nancy. Bunu önceden görmemiştim." diye bağırdı. "Bak... Uzaklarda evler, ağaçlar, çok güzel bir kilise kulesi görünüyor. Nehir sanki bir gümüş gibi parlıyor. Nancy, bütün bunlar varken resim falan istemez. Artık, teyzem bana bu odayı verdikten sonra çok mutluyum!"

Nancy, birdenbire ağlamaya başlayarak Pollyanna'yı hem şaşırttı, hem de üzdü. Pollyanna hemen onun yanına koştu.

"Nancy, Nancy ne oldu?" Sonra korkuyla ekledi: "Burası yoksa senin odan mıydı?"

Nancy, gözyaşlarını tutup kızgın bir şekilde: "Benim odam mı? Eğer sen cennetten çıkmış bir melek değilsen ve eğer bazı insanlar yaptıkları pislikleri temizlemezlerse... Aman Yarabbi! Zil çalıyor yine!" Bu şaşırtıcı konuşmadan sonra Nancy ayağa kalkıp odadan çıktı ve koşarak merdiveni indi.

Yalnız başına kalan Pollyanna, zihninde bir "resim" olarak canlandırdığı güzel manzaraya bakmak için camın önüne gitti. Bir süre sonra pencerenin kenarına dokundu. Bu boğucu sıcağa dayanacak hali kalmamıştı. Dokunduğu pencerenin kanadı yukarıya doğru kaydı. Buna pek sevindi. Bir an sonra pencere sonuna kadar açılmıştı. Pollyanna dışarıya sarkmış, mis gibi havayı içine çekiyordu.

Sonra öbür pencereye koştu. O da çabucak açılıverdi. İri bir sinek burnunun ucundan geçerek odaya daldı ve vızıltıyla uçmaya başladı. Onu başka sinekler izledi. Ama Pollyanna oralı değildi. Çünkü önemli bir şeyi fark etmişti. Bu pencerenin önünde kocaman ve iri dallı bir ağaç vardı. Pollyanna'ya bu ağaç adeta kollarını açmış, kendisini davet ediyormuş gibi geldi.

Birdenbire kahkaha ile güldü. "Galiba bunu başarabileceğim" diye kıkırdadı. Bir an sonra pencerenin pervazına çıktı. Buradan ağacın en yakınındaki dalına atlamak kolaydı. Tıpkı bir maymun gibi daldan dala atlayarak en aşağıdaki dala indi. Oradan yere atlamak Pollyanna gibi ağaçlara tırmanmaya alışmış biri için bile biraz korkutucuydu. Yine de derin bir nefes alıp atladı. Güçlü küçük kolları ile sallanıp, dizleri ve elleri üzerine yumuşak çimenliğe düştü. Sonra ayağa kalkıp merakla çevresine baktı.

Evin arka tarafındaydı. Önünde yaşlı bir adamın eğilip çalıştığı bir bahçe vardı. Bahçenin gerisindeki açıklıktan dik bir tepeye doğru yol uzanıyordu. Tepenin üzerinde tek bir çam ağacı ve yanında da kocaman bir kaya vardı.

Pollyanna, o anda, dünyada gidilmeye değer tek yerin o büyük kaya parçasının üstü olduğunu düşündü.

Koşarak ve ustaca bir dönüşle Pollyanna; eğilmiş, çalışan adamın yanından sezdirmeden geçti. Sıra sıra dikilmiş bitkilere basmadan yürüdü. Nefes nefese açıklıktan geçen yola ulaştı. Sonra, kararlı bir şekilde tırmanmaya başladı. Ama, daha şimdiden o kayaya ulaşabilmek için yolun ne kadar uzun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Oysa, pencereden bakarken kaya ne kadar da yakında gözükmüştü!

On beş dakika sonra Harrington Konağı'nın holündeki büyük saat altıyı gösteriyordu. Saat son defa vururken Nancy de akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için zili çaldı.

Bir, iki, üç dakika geçti. Bayan Polly kaşlarını çattı ve ayağıyla yere vurmaya başladı. Sonra istemeyerek ayağa kalktı, hole çıktı ve sabırsız bir şekilde yukarıya doğru baktı. Bir dakika kadar dinleyip yemek salonuna girdi.

Küçük hizmetçi kız görününce kararlı bir tavırla, "Nancy!" dedi. "Yeğenim geç kaldı." Nancy'nin hole çıkmaya hazırlandığını görünce, kızgın bir şekilde ekledi, "Hayır, onu çağırmana gerek yok. Kendisine yemek saatini söyledim. Yaptığının cezasını çekmeli, şimdiden zamanında hareket etmesini öğrenmeli. Aşağıya indiği zaman ona mutfakta ekmekle süt verebilirsiniz."

"Peki efendim." Bayan Polly'nin o anda Nancy'nin gözüne bakmaması doğrusu iyi olmuştu.

Yemek biter bitmez Nancy ilk fırsatta arka merdivenlerden tavan arasındaki odaya çıktı. Kendi kendine, "Ekmekle süt! Zavallı kuzucuk ağladığı zaman bunu verecekmişim..." diye söyleniyordu. Açık kapıyı hafifçe dokunarak itti... Korkuyla bağırdı. "Neredesin? Nereye gittin? Nereye gittin?.." Nefes nefese dolaba, yatağın altına, hatta sandığın içine ve sürahiye baktı. Nihayet koşarak aşağıya indi ve bahçede ihtiyar Tom'u buldu.

"Bay Tom... Bay Tom..." diye haykırdı. "Zavallı çocuk gitti. Geldiği yere, cennete döndü. Garip kuzu. Bana çocuğa mutfakta ekmekle süt vermemi söylemişti. Oysa, o şimdi meleklerin yemeğini yiyor. Bundan eminim! Bundan eminim!"

İhtiyar adam belini doğrulttu. "Gitti mi? Cennete mi?" diye şaşkın bir şekilde tekrarladı. Bilinçsiz bir durumda gözleriyle gökyüzünü tarıyordu. Durup bir an bakındı. Sonra gülerek döndü. "Anlaşılan kız cennete kadar gitmek istemiş, Nancy. Bu bir gerçek." Parmağıyla, kızıllaşan gökyüzünün aydınlattığı kocaman kayanın üzerindeki çocuğu gösterdi.

Nancy inatla, "Bu gece cennete o yoldan gidemeyecek" dedi. "Eğer Hanım beni sorarsa bulaşıkları yıkamayı unutmadığımı, ama şöyle bir gezinmeye çıktığımı söyleyiver." Geriye dönüp kayaya giden yola doğru koşmaya başladı.

5
OYUN

Nancy soluk soluğa büyük kayaya yaklaştı. "Tanrı aşkına, Bayan Pollyanna, ödümü patlattın!" Pollyanna, istemeyerek kayadan aşağıya kaymıştı.

"Korkuttum mu? Ah, çok özür dilerim. Fakat beni düşünüp korkmamalısınız, Nancy. Babamla, Kadınları Koruma Derneği de önceleri korkarlardı. Sonunda bana bir şey olmadığını anlayarak rahat ettiler."

Nancy, "Fakat gittiğini bile bilmiyordum" diye bağırdı. Küçük kızın elini koluna takıp, tepeden aşağıya doğru çekti.

"Gittiğini görmedim. Kimse de görmemiş. Herhalde damdan uçtun. Böyle sanıyorum."

"Öyle gibi... Ama ben yukarıya değil, aşağıya uçtum. Oradaki ağaçtan indim."

Nancy donup kaldı.

"Penceremin dışındaki ağaçtan indim."

"Aman Tanrım! Artık bilmem teyzen bu işe ne der? Doğrusu bunu bilmek isterdim."

"Gerçekten mi? O halde kendisine söylerim. Sen de öğrenirsin." Küçük kız neşeli neşeli söylemişti bu sözleri.

Nancy, "Aman Tanrım!" dedi. "Hayır, hayır!"

Pollyanna, endişelendi. "Teyzemin üzüleceğini mi söylemek istiyorsun?" "Hayır... Şey... Evet... Neyse bırak bunu. Zaten ben de

onun ne söyleyeceğini pek de merak ediyor değilim." Nancy, hiç olmazsa Pollyanna'nın bir azar işitmesini önlemek istiyordu.

"Neyse acele edelim. Biliyorsun bulaşıkları bitirmem lazım."

Pollyanna hemen, "Sana yardım edeceğim" diye atıldı.

Nancy, "Olur mu hiç, Bayan Pollyanna?" diye itiraz etti.

Bir an sessizlik oldu. Hava çok çabuk kararıyordu. Pollyanna arkadaşının kolunu sımsıkı tuttu.

Küçük kız hafifçe titreyerek, "Endişelendiğin için memnunum. Çünkü bu yüzden benim arkamdan geldin."

"Zavallı küçük kuzu! Acıkmış da olmalısın. Korkarım mutfakta benimle süt ve ekmekle karnını doyurmak zorundasın. Teyzen, yemeğe gelmeyişinden hoşlanmadı."

"Ama, gelemezdim. Tepedeydim."

Nancy, gülmemek için kendisini tuttu. "Evet ama teyzen bunu bilmiyordu. Sütle ekmek için üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ben üzülmüyorum. Memnunum."

"Memnun musun? Niçin?"

"Niçin memnun olmayayım? Ekmekle sütü severim. Sonra seninle birlikte yemek istiyorum. İşte bu yüzden memnun olmamak için bir neden göremiyorum..."

Nancy, "Kendini hiç zorlamadan her şeyden memnun olabiliyorsun galiba" dedi. Pollyanna'nın tavan arasındaki çıplak, küçük odada kendisini zorlayarak neşelenmeye çalıştığını anımsadı.

Pollyanna, hafifçe güldü. "Biliyorsun bir oyun bu." "Oyun mu?"

"Evet. Mutlu olmak oyunu."

"Neden bahsediyorsun sen Allah aşkına?"

"Bir oyundan. Bunu bana babam öğretti. Çok güzel bir oyun. Küçüklüğümden beri oynamaktayız bu oyunu. Kadınlar Yardım

Derneği'ndekilere de anlattım bunu. Bir kısmı bu oyunu oynamışlardı."

"Nasıl bir şey bu? Hoş, oyunlardan pek de anlamam ya!"

Pollyanna tekrar güldü. Fakat içini de çekti. Alacakaranlıkta yüzü ince ve üzüntülü görünüyordu. "Bu oyuna misyoner sandığıyla gelen koltuk değnekleriyle başlamıştık."

"Koltuk değnekleri mi?"

"Evet. Ben bir bebek istiyordum. Babam da bunu onlara yazmıştı. Sandık geldi. Yollayan, hiç bebek olmadığını bildirmiş. Ama koltuk değnekleri vardı, belki ileride bir çocuğa yarar diye bunları göndermişler. Biz de işte o zaman bu oyuna başladık."

Nancy, adeta tedirgin bir ifadeyle, "Ben bunda oyunluk bir taraf göremedim" dedi.

Pollyanna, ciddi bir tavırla, "Olmaz olur mu? Bu oyuna göre, ne olursa olsun her şeyde memnun kalacak bir taraf bulacaktık." dedi. "İşte o zaman biz de koltuk değnekleriyle oyuna başladık."

"Aman Yarabbi! Ben bu işte sevinecek bir taraf göremiyorum. Bebek isterken bir çift koltuk değneği gelmiş! Bunda memnun olacak bir taraf yok ki."

Pollyanna ellerini çırptı. "Var, var." Büyük bir açık kalplilikle ekledi. "Önce bunu ben de anlayamamıştım, Nancy. Babam bunu anlatmak zorunda kaldı bana."

Nancy, birdenbire, "Öyleyse bunu bana da anlatmalısın" diye cevap verdi.

Pollyanna heyecanla, "A, tabii!" dedi. "Koltuk değneklerine ihtiyacın olmadığı için memnun ol! Görüyorsun ya, nasıl oynanacağını öğrendikten sonra ne kadar kolay bir oyun!"

Nancy, adeta korku dolu gözlerle Pollyanna'ya baktı. "Ne kadar garip bir iş!"

Pollyanna hevesle devam etti. "Aslında garip değil, çok güzel bir oyun. O günden beri hep bu oyunu oynadık. Olaylar güçleştikçe daha zevkli oluyor. Yalnız... Yalnız bazen bu dayanılmayacak kadar güç oluyor. Örneğin, baban cennete gidip sen sadece Kadınlar Yardım Derneği'yle kalırsan..."

Nancy, "Veya tavan arasında içinde hiçbir şey bulunmayan bir odaya konursan..." diye homurdandı.

Pollyanna içini çekti. "Önce bu bana çok zor geldi." diye itiraf etti. "Özellikle o sırada kendimi çok yalnız hissettim. İçimden oyunu oynamak gelmiyordu. Hem güzel şeylerin olmasını o kadar çok istiyordum ki! Sonra, nasıl olsa aynaya baktığım zaman yüzümdeki çilleri görmek istemediğimi hatırladım. Pencereden bakınca o güzel resmi de gördüm. Böylece memnun olunacak şeyler bulduğumu hatırladım. Anlayacağın, mutlu olunacak şeyleri ararsan, öbürlerini unutursun. Tıpkı o bekleyip de bulamadığım bebekte olduğu gibi."

Nancy, adeta boğazındaki düğümü çözmek için yutkundu.

Pollyanna, "Genellikle bu uzun sürmüyor." diye içini çekti. "Çoğu zaman ben bunları düşünmeden bulabiliyorum. Bunu oynamaya öylesine alıştım ki. Çok güzel bir oyun bu. Babam ve ben çok hoşlanırdık bu oyundan." Sesi titriyordu. "Sanırım, biraz güç olacak artık, şimdi birlikte oynayabileceğim kimse yok." Bir an düşündükten sonra ekledi: "Ama, belki Polly Teyzem oynamak ister."

Nancy, "Aman Yarabbi!" diye mırıldandı. Sonra yüksek sesle: "Bana bak Bayan Pollyanna... Bu oyunu iyi oynayabileceğimi veya tam olarak bildiğimi iddia etmiyorum. Yine de bunu seninle oynayacağım. Evet, evet.. Elimden geldiği kadar çalışacağım."

Pollyanna sevinçle, "Oh Nancy!" diyerek kıza sarıldı. "Fevkalade. Ne kadar eğleneceğiz değil mi?"

Nancy, şüpheli bir ifadeyle: "Evet.. Belki" dedi. "Fakat fazla güvenme. Ben oyunlardan fazla anlamam. Ama bunu öğrenmek için elimden gelen çabayı harcayacağım. Böylece, oynayacak birini

bulmuş oluyorsun." Mutfağa birlikte girdiklerinde, konuşmasını tamamlamıştı.

Pollyanna, büyük bir iştahla ekmeğini yedi, sütünü içti. Sonra Nancy'nin teklifi üzerine teyzesinin kitap okuduğu oturma odasına gitti.

Bayan Polly soğuk bir tavırla baktı.

"Akşam yemeğini yedin mi Pollyanna?"

"Evet Polly Teyze."

"Seni mutfağa yollayıp sütle ekmek yedirmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm Pollyanna."

"Fakat, böyle yaptığınız için gerçekten çok memnun oldum Polly Teyze. Ekmekle sütü severim. Nancy'yi de... Bunun için en ufak bir üzüntü duymamalısınız."

Polly Teyze, oturduğu iskemlede daha da dikleşti.

"Pollyanna, yatağa yatma zamanın çoktan geldi. Oldukça yorucu bir gün geçirdin. Yarın ne yapacağını planlamamız lazım. Elbiselerine bakıp neye ihtiyacın olduğunu, ne almamız gerektiğini kararlaştırmalıyız. Nancy sana bir şamdan verecek. Bunu dikkatli tut. Kahvaltı sabah yedi buçukta. O saatte burada olmalısın. İyi geceler."

Pollyanna, son derece tabii bir tavırla teyzesinin yanına geldi ve ona sevgiyle sarıldı.

Mutlulukla içini çekip, "Şimdiye kadar o kadar hoş vakit geçirdim ki... Sizinle oturmak beni çok mutlu edecek. Zaten bunu, buraya gelmeden önce de biliyordum." dedi. Koşarak odadan çıkarken neşeli neşeli bağırdı. "İyi geceler."

Kadın, hafifçe, "Aman Allahım" diye mırıldandı. "Ne kadar garip bir çocuk!" Sonra kaşlarını çattı.

"Kendisini cezalandırdığım için adeta memnun. En ufak bir üzüntü duymamamı, benimle yaşamaktan mutlu olacağını söylüyor!" Bayan

Polly, oturduğu yerde yine dikleşti, tekrar kitabını eline alıp, "Aman Allahım!" diye mırıldandı.

On beş dakika sonra tavan arasındaki odada, tek başına kalan kızcağız bir çarşafı sıkı sıkı yakalamış hıçkırıyordu.

"Meleklerin arasında olan babacığım. Biliyorum artık oyun oynamıyorum. Fakat sen bile karanlıkta, yalnız başına bu odada uyumanın hoş bir tarafını bulamazdın. Eğer Nancy'nin veya Polly Teyzenin ya da Kadınlar Yardım Derneği'nden birisinin yanında olsaydım, durum çok daha kolaylaşacaktı?"

Geciktirdiği işini aceleyle mutfakta tamamlamaya çalışan Nancy, süt kabını yıkıyor, bir yandan da mırıldanıyordu:

"Bir bebek isterken koltuk değneği gelmesinden mutluluk duyma oyunu mu?.. Bu anlamsız oyunu oynamak istiyorsan, ben de sana uyacağım. Bu evde seni destekleyen bir kaya parçası olacağım ben."

6
GÖREV DUYGUSU

Pollyanna, geldiğinin ertesi günü uyandığı zaman saat yediye geliyordu. Pencereleri güney ve batıya baktığı için henüz güneşi göremiyordu. Fakat mavi gökyüzünü görebiliyordu. Böylece havanın iyi olacağını anlamıştı.

Küçük oda şimdi daha serinceydi. Odaya taze ve serin bir hava giriyordu. Dışarıda, neşeli neşeli kuşlar ötüyordu. Pollyanna onlarla konuşmak için pencereye koştu. O zaman, teyzesinin aşağıdaki bahçede, güllerin arasında olduğunu gördü. Bu nedenle, onun yanına gitmek için çarçabuk hazırlandı.

Pollyanna, iki pencereyi de açık bırakıp merdivenden indi. Holden geçip, ön kapıyı hızla kapattıktan sonra, koşarak bahçeye girdi.

Polly Teyze, kambur yaşlı bir adamla bir gül fidanı üzerine eğilmişti. Pollyanna neşeyle bağırarak kadının boynuna atıldı.

"Ah Polly Teyze, Polly Teyze! Bu sabah sağ olduğum için çok mutluyum!"

Kadın, boynuna asılmış olan çocuğun kırk üç kilo gelen ağırlığından kurtulmak için doğrulurken sert bir sesle çıkıştı: "Pollyanna! Sen hep böyle mi günaydın dersin?"

Küçük kız, ayakları üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Hayır... Sadece sevdiklerimi görünce dayanamıyorum! Sizi penceremden gördüm, Polly Teyze. Sizin Kadınlar Yardım Derneği'nden biri olmadığınızı, gerçek teyzem olduğunuzu düşündüm. O kadar güzel duruyordunuz ki, aşağıya inip boynunuza sarılmam gerekiyordu!"

Kambur yaşlı adam, birden arkasına döndü. Bayan Polly de her zamanki gibi kaşlarını çatmak istediyse de, bu kez başarıya

ulaşamadı.

Kadın sert bir sesle, "Pollyanna, sen... Ben, Thomas.. Bu sabah bu kadar yeter. Sanıyorum anlıyorsunuz, şu gül fidanlarını demek istiyorum." dedi. Sonra dönüp hızla uzaklaştı.

Pollyanna, ilgiyle, "Siz hep bahçede mi çalışırsınız, Beyefendi?" diye sordu.

Adam döndü. Dudakları kımıldıyordu. Fakat gözleri sanki yaşla dolu gibi parlıyordu. "Evet, bayan. Ben ihtiyar Tom'um. Bahçıvanım."

Çekinerek titreyen elini uzatıp, sanki dayanılmaz bir gücün etkisi altında kalmış gibi, parmaklarını kızın parlak saçlarına değdirdi. "Küçükhanım... Annenize öyle benziyorsunuz ki! Kendisini senden daha küçükken tanımıştım. Anlayacağın, ta o zamandan beri bu bahçede çalışırım."

Pollyanna, duyulacak bir biçimde nefesini tuttu.

"Öyle mi? Gerçekten annemi biliyordunuz ha!.. Cennete gitmeden önce... Küçük bir dünya meleğiyken.. Ne olur bana annemden bahsedin!" Çocuk, ihtiyarın yanında, çamurlu toprağa çömeldi.

Evden gelen bir zil sesi duyuldu. Biraz sonra da Nancy'nin hızla arka kapıdan çıkışı görüldü.

"Bayan Pollyanna, bu zil sesi, sabah kahvaltısının hazır olduğunu anlamına gelir!" Nefes nefese kızı elinden tutup kaldırdı ve eve doğru koşmaya başladı. "Diğer zamanlarda da yemek anlamına gelir bu. Fakat, bunu ne zaman, nerede duyarsan duy koşman gerekir. Eğer böyle davranmazsan memnun olabilecek bir şey bulmakta çok güçlük çekeriz." Tıpkı bir tavuğu kümese sokar gibi Pollyanna'yı itip eve soktu.

Kahvaltının ilk beş dakikası sessiz geçti. Sonra, gözleriyle iki sineğin bir oraya bir buraya uçuşunu izleyen Bayan Polly, sert bir şekilde:

"Nancy, bu sinekler nereden geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum efendim. Mutfakta bir teki bile yoktu."

Nancy, fazla heyecandan olacak, Pollyanna'nın odasındaki açık pencereleri fark etmemişti.

Pollyanna, neşeli neşeli, "Herhalde, bunlar benim sineklerim olacak Polly Teyze." diye söze karıştı. "Bu sabah yakınlarda hoşça vakit geçiren bir sürü sinek vardı."

Nancy, hemen odadan çıktı. Getirdiği kızarmış ekmekleri de beraberinde götürmüştü.

Bayan Polly, soluyarak, "Senin mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun? Bunlar nereden geldi?"

"Elbette dışardan geldiler Polly Teyze. Pencereden girdiler. Bir kısmını içeriye girerken görmüştüm."

"Gördüm mü dedin? Yani, o pencereyi, koruyucu tel olmadığını bile bile açtım mı demek istiyorsun?"

"Evet, tabii... Pencere teli yoktu Polly Teyze."

Aynı anda, Nancy, götürdüğü ekmeklerle geri geldi. Yüzü pek ciddi, fakat kırmızıydı.

Hanımı, sert bir sesle emretti. "Nancy ekmekleri bırakıp git de Bayan Pollyanna'nın odasının pencerelerini kapa. Kapıları da kapat. Sabah yapacağın işleri bitirdikten sonra, odalardaki bütün sinekleri öldür. Bir teki bile kalmasın."

"Pollyanna" dedi, "Pencereler için tel ısmarladım. Tabii bunun bir görev olduğunu biliyordum. Ama bana öyle geliyor ki, sen kendi görevlerini unutmuşa benziyorsun."

"Görevim mi?" Pollyanna'nın gözleri şaşkınlıktan daha da açılmıştı.

"Elbette. Havanın sıcak olduğunu biliyorum. Fakat, o teller gelinceye kadar pencerelerini kapalı tutmayı görev sayman gerektiğini unutmamalısın. Pollyanna, sinekler pis ve huzursuzluk verdikleri kadar, sağlık açısından da zararlıdırlar. Kahvaltıdan sonra, sana okuman için bu konuda bir kitapçık vereceğim."

"Okumak mı? Oh, çok teşekkür ederim Polly Teyze. Okumayı çok severim!"

Bayan Polly, sesli sesli içini çekti. Sonra, dudaklarını sımsıkı kapattı. Onun sert yüz ifadesini fark eden Pollyanna, düşünceli düşünceli kaşlarını çattı.

"Elbette, görevimi ihmal ettiğim için üzüntülüyüm Polly Teyze." Çekinerek özür diledi. "Pencereleri bir daha açmayacağım."

Teyzesi cevap vermedi. Kahvaltı bitinceye kadar da hiç konuşmadı. Sonra kalktı. Oturma odasındaki kitaplığa gitti. İnce bir kitap çıkarıp, yeğeninin yanına doğru yöneldi.

"Bahsettiğim kitap bu, Pollyanna. Hemen odana gidip bunu okumanı istiyorum. Yarım saat sonra yukarıya gelip eşyalarına bakacağım."

Pollyanna, iyice büyütülmüş sineğin fotoğrafına bakıyordu. Neşeyle bağırdı:

"Ah, çok teşekkür ederim Polly Teyze!" Bir an sonra da zıplaya zıplaya neşe içinde odadan çıkıp kapıyı kapadı.

Bayan Polly'nin kaşları çatıldı. Bir an durakladıktan sonra odayı geçti ve kapıyı açtı. Fakat Pollyanna görünürde yoktu. Gürültülü gürültülü tavan arasının merdiveninden çıkıyordu.

Yarım saat sonra, adeta yüzünün tüm hatlarında "ben görevimi yaptım" ifadesi okunan Bayan Polly, merdivenleri tırmanıp Pollyanna'nın odasına girdi. Yeğeni onu heyecanla karşıladı.

"Ah, Polly Teyze, hayatımda bu kadar güzel ve ilgi çekici bir şey görmedim. Bana bu kitabı okumam için verişinizden çok memnunum. Sineklerin ayaklarında bu kadar çok şey taşıdıklarını bilmiyordum. Hem..." Polly Teyze kibirli bir tavırla:

"Bu kadar yeter" dedi. "Pollyanna, şimdi elbiselerini çıkartabilirsin. Onları gözden geçireceğim. Sana uygun olmayanları, elbette Sullivan'lara vereceğim."

Pollyanna, görülebilir bir tereddütle kitabı bıraktı ve dolaba gitti.

"Korkarım, siz bunların Kadınlar Yardım Derneği'ndekilerin düşündüğünden daha da kötü olduğunu göreceksiniz... Ama onlar da bunların utanılacak gibi olduğunu söylemişlerdi." İçini çekti. "Fakat misyoner sandıklarının son iki üç tanesinden hep erkek çocuklarla büyüklere göre şeyler çıktı. Polly Teyze, siz şimdiye kadar hiç misyoner sandığından yararlandınız mı?"

Teyzesinin, hayretle karışık kızgınlığı karşısında, Pollyanna hemen sözlerini düzeltti.

"Elbette siz yararlanmamışsınızdır Polly Teyze!" Kızararak devam etti. "Unuttum, zenginlerin bu sandıklara hiç gereksinimleri yoktur. Fakat bazen anlarsınız ya, bu odada sizin zengin olduğunuzu unutuyorum da."

Bayan Polly'nin dudakları hiddetle aralandı, fakat hiç ses çıkmadı. Pollyanna, tatsız bir söz söylediğinin farkına varmadan devam ediyordu:

"Dediğim gibi, misyoner sandıkları ile ilgili tahmin yapmak olanaksızdır. Ama onların içinden beklediklerinizhiç çıkmaz. Hatta beklemediğiniz zamanlarda bile zaten o sandıklar geldiğinde, oyunu oynamak güçleşiyordu. Babam ve..."

O anda, Pollyanna teyzesine babasından bahsetmemesi gerektiğini anımsadı. Sonra, aceleyle dolabına koştu. Eski püskü elbiselerinin hepsini birden çıkarttı.

Boğuk bir sesle, "Bunlar hiç de güzel değil" dedi. "Kiliseye kırmızı halı almayı düşünmeselerdi, bunlar siyah renkli olacaktı. Fakat bunlardan başka bir şeyim yok."

Bayan Polly parmaklarının ucuyla bu eski püskü elbiseleri tuttu. Bunların Pollyanna'dan başkası için yapıldığı belliydi. Sonra çatık kaşlarla konsolun gözlerindeki yamalı çamaşırlara baktı.

Pollyanna, sıkıntı içinde, "En iyilerini giydim" diye itiraf etti. "Kadınlar Yardım Derneği bana yeni bir takım aldı. Derneğin başkanı

olan Bayan Jones onlara, halısız yere basma pahasına da olsa bu elbiseyi alacaklarını söylemişti. Ama bu olmayacak. Bay White ayak sesinden hoşlanmıyor. Karısı onun sinirlerinin bozuk olduğunu söylüyor. Sanırım bu yüzden halının alınması için epeyce bağışta bulunacak. Sinirliliğine rağmen parası da olduğu için memnun olması gerekir sanırım. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Bayan Polly, sözlerini duymamışa benziyordu. Çamaşırları incelemesi bittikten sonra, birden Pollyanna'ya döndü:

"Elbette okula gitmişsindir, Pollyanna?"

"Evet Polly Teyze... Ayrıca babam... Yani beni evde de okuttular."

Bayan Polly kaşlarını çattı. "Çok güzel... Sonbaharda burada okula devam edeceksin, tabii... Okul müdürü Bay Hell, senin hangi sınıfa gireceğine karar verecektir şüphesiz. Bu arada günde yarım saat kadar bana yüksek sesle kitap okumanı istiyorum."

"Okumaya bayılırım. Fakat beni dinlemek istemezseniz, ben kendi kendime okuyabilirim Polly Teyze, gerçekten. Hem bunu yaparken yalancıktan memnun gibi davranmama da gerek olmaz. Çünkü kendi kendime okumaya bayılırım. Özellikle, o büyük sözcükler hoşuma gider."

Bayan Polly, sert bir sesle, "Bundan şüphem yok." diye cevap verdi. "Müzik öğrendin mi?"

"Pek öğrenemedim. Kendi müziğimden hoşlanmıyorum. Ama başkalarınki hoşuma gidiyor, doğrusu. Bir parça piyano çalmasını öğrendim. Kilisede çalan Bayan Gray öğretti bunu bana... Fakat müzik öğrenmeyi isterim. Gerçekten öyle, Polly Teyze."

Polly Teyze, hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Öyle olduğu anlaşılıyor. Yine de hiç olmazsa sana müziğin esaslarının öğretilmesini sağlamak görevimdir. Dikiş dikersin tabii?.."

Pollyanna, "Evet efendim" diye içini çekti. "Kadınlar Yardım Derneği dikiş öğretti bana. Fakat çok güçlük çektim. Bayan Dones, iğnenin herkesin tuttuğu gibi tutulması gerektiğine inanıyordu. Bayan White,

sürfileyi, eteğe bastırmadan önce öğretmenin doğru olacağı görüşündeydi. Bayan Marriman ise yama yapmaya karşıydı."

"Bundan sonra hiçbir güçlük çekmeyeceksin Pollyanna. Tabii sana dikiş dikmeyi kendim öğreteceğim, sanıyorum. Yemek pişirmeyi bilmiyorsundur?"

Pollyanna, birdenbire güldü.

"Bunu bu yaz öğretmeye başlamışlardı. Fakat fazla ilerleyemedim. Bu konuda bütün kadınların görüşleri, tıpkı dikiş konusunda olduğu gibi, farklıydı. Önce ekmekle başlayacaklardı. Fakat benzer şekilde ekmek yapan iki kişi bile yoktu. Nihayet, bir toplantıda bana evlerinde yemek pişirmesini öğretmeye karar verdiler. Sadece krem şokola ve incirli kek yapmasını öğrendim. Ama sonra bırakmam gerekti." Sesi titremeye başlamıştı.

Küçümseyen bir ifadeyle Bayan Polly, "Krem şokola ve incirli kek ha!" dedi. "Bunu da çabucak belledin." Bir an düşünüp ağır ağır devam etti: "Her sabah, saat dokuzda yarım saat yüksek sesle bana kitap okuyacaksın. Daha önce de odanı toplayacaksın. Çarşamba ve Cumartesi sabahları saat dokuz buçukta Nancy ile mutfağa girip yemek pişireceksin. Geri kalan zamanda da benimle dikiş dikeceksin. Böylece öğleden sonraları müzik için boş kalmış olacak. Sana hemen bir müzik öğretmeni bulacağım elbette." Konuşmasını tamamlayıp, kararlı bir tavırla iskemleden kalktı.

Pollyanna, üzüntüyle söylendi: "Aman Polly Teyze, Polly Teyze! Bana yaşayacak zaman bırakmadınız!"

"Yaşamak mı dedin çocuk? Ne demek istiyorsun? Sanki bütün gün yaşamıyormuşsun gibi?" "Elbette bütün bu işleri yaparken devamlı nefes alacağım Polly Teyze. Fakat bu yaşamak olmayacak. Uyurken de nefes alırsınız ama yaşamazsınız. Ben yaşamaktan bahsediyorum. İstediklerimizi yapmaktan, dışarıda oynamaktan, okumaktan (tabii kendi kendime), tepelere tırmanmaktan, bahçede Bay Tom'la ve Nancy ile konuşmaktan, dün geçtiğim güzel sokaklardaki evleri ve orada yaşayanları öğrenmekten

bahsediyorum. Ben buna yaşamak derim Polly Teyze. Sadece nefes almak yaşamak değildir!"

Bayan Polly, sinirli bir tavırla başını kaldırdı:

"Pollyanna, sen çok garip bir çocuksun! Sana oynamak için de yeterli bir zaman bırakılacak tabii. Fakat iyi bir şekilde yetiştirilmen için görevimi yaparken, sen de üstüne düşeni yapmalısın. Böylece gösterdiğim özen ve öğretim nankörce ziyan edilmemeli."

Pollyanna, dehşetle baktı.

"Ah, Polly Teyze. Size nankörlük etmeme olanak var mı? Sizi seviyorum. Üstelik Kadınlar Derneği'nden biri de değilsiniz. Teyzemsiniz!"

Bayan Polly, dönüp kapıya doğru yürürken işi emniyete almak istedi. "Çok güzel. O halde, nankörce davranmazsın."

Taş merdivenin yarısına geldiğinde, arkasından çocuğun zayıf ve titrek bir sesle bağırdığını duydu.

"Affedersiniz Polly Teyze, eşyalarımdan hangilerini başkasına vermek istediğinizi söylemediniz."

Polly Teyze bitkin bir tavırla içini çekti. Pollyanna da duydu bunu. "Ah, sana söylemeyi unuttum Pollyanna... Timothy bugün saat bir buçukta bizi çarşıya götürecek... Elbiselerinden hiçbiri yeğenimin giyebileceği nitelikte değil. Bu elbiselerden birini bile giymene izin verirsem, görevimi yapmamış sayılırım."

Şimdi de Pollyanna içini çekti. Bu "görev" sözcüğünden nefret edeceğini anlamıştı.

Dalgın bir tavırla, "Lütfen Polly Teyze" dedi. "Acaba, bu görev denilen şeyden memnun olmanızın bir yolu yok mu?"

Bayan Polly, şaşkın şaşkın bakıp, "Ne?" dedi. Sonra kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla aniden dönüp hiddetle merdivenden indi. "Terbiyesizlik etme Pollyanna!" dedi.

Sıcak tavan arasındaki odada Pollyanna tahta arkalıklı sandalyeye oturdu. Artık onun önünde yalnızca görevden ibaret tatsız bir yaşam uzanıyordu.

İçini çekti. "Gerçekten sorduğum soruda bir terbiyesizlik görmedim. Sadece, ona şu görev işinde de memnun olunacak bir taraf bulunup bulunmadığını sormuştum."

Pollyanna birkaç dakika sessiz sessiz oturdu. Gözlerini üzgün bir şekilde yatağın üzerindeki eski püskü giysilere dikti. Sonra ağır ağır kalkıp giysileri yerleştirmeye başladı.

Yüksek sesle, "Anladığıma göre memnun olunacak hiçbir şey yok." dedi. "Ama görev sona erince mutlu olabilirim belki." Bunun üzerine, birden gülmeye başladı.

7
POLLYANNA ve CEZALAR

Saat bir buçukta Timothy Bayan Polly ile yeğenini belli başlı elbise mağazalarından dört beş tanesine götürdü. Çarşı evden iki kilometre uzaktaydı.

Pollyanna'ya yeni bir gardırop döşemek bir bakıma herkes için heyecanlı bir yaşantı oldu. Bayan Polly, bu işten bitkin çıkmıştı. Tıpkı, bir volkanın ince kabuğu üzerinde dolaştıktan sonra tehlikeden kurtulup toprağa ayak basan insanlar gibiydi. İkisine de hizmet eden satıcılar ise kıpkırmızı kesilmişler, üstelik arkadaşlarını bir hafta kadar güldürmeye yetecek Pollyanna ile ilgili komik şeyler de öğrenmişlerdi. Pollyanna ise tatlı tatlı gülümsüyor ve satıcılardan birine bu gülüşünü şöyle açıklıyordu: "Misyoner sandıkları ve Kadınlar Yardım Derneği sayesinde giyindikten sonra, bir mağazaya girip elbise satın almak fevkalade bir şey. Üstelik bunların, üstüme uymuyor diye eteklerinin kıvrılmasına ya da açılmasına da ihtiyacı yok. Hepsi yepyeni."

Alışveriş bütün öğleden sonrayı doldurdu. Daha sonra akşam yemeği yendi. Arkasından bahçede ihtiyar Tom'la ve sonra da arka bahçede Nancy ile tatlı tatlı konuşuldu. Nancy bulaşıkları bitirmişti. Polly Teyze de bir komşusunu ziyarete gitmişti.

İhtiyar Tom, Pollyanna'ya, annesi ile ilgili çok güzel şeyler anlattı. Bu onu çok mutlu etti. Nancy ise sekiz kilometre ötede, Corner bölgesinde yaşayan sevgili annesi ile erkek ve kız kardeşlerinden bahsetti. Bayan Polly'nin izin verdiği zamanlarda, onları görmek için Pollyanna'yı götürmeye de söz verdi.

Nancy, "Kardeşlerimin isimleri de çok güzel, adlarını beğeneceksin" diye içini çekti. "Algernon, Florabelle ve Estelle... Nancy isminden hiç

hoşlanmıyorum!"

"Oh Nancy! Ne kadar kötü bir söz bu. Neden?"

"Çünkü bu isim diğerleri kadar güzel değil. Ben ilk çocuğum. O sıralarda annem içlerinde böyle güzel adlar olan öyküler okumazmış."

Pollyanna, "Ama ben Nancy'yi seviyorum. Çünkü bu sensin!" dedi.

"Hah! Öyleyse sen Clavissa Mabel adını bile sevebilirsin. Ve benim hesabıma da memnun olabilirsin. Çünkü bu isim fevkalade!"

Pollyanna güldü.

"Neyse adının Hephzibah olmadığına sevinmelisin." "Hephzibah mı?"

"Evet, Bayan White'ın adı bu. Kocası ona "Hep" der. O ise bundan hoşlanmaz. Kocası Hep, Hep diye seslenince, sanki bunun arkasından haydi diye bir bağırış duyacakmış gibi olduğunu söyler. Aceleden ve "haydilerden" pek de hoşlanmaz."

Nancy'nin asık suratı bir tebessümle rahatlayıverdi. "Çok güzel doğrusu. Artık ne zaman Nancy adını duysam aklıma "Hep, Hep" gelecek ve güleceğim." Duraklayıp şaşkın şaşkın kıza baktı, "Şey, Bayan Pollyanna. Şimdi o oyunu mu oynuyordun? Yani Hephzibah adında olmadığım için memnun olmam gerektiğini hatırlatan bir oyundu bu değil mi?"

Pollyanna kaşlarını çattı, sonra da güldü.

"Evet Nancy öyle! O oyunu oynuyordum. Ama çoğu zaman olduğu gibi, bu defa da bunun farkında değildim. Bu oyunu birçok kere oynadığın zaman alışıyorsun ve memnun olacak şeyler aramaya başlıyorsun. Eğer uzun zaman ararsan, mutlaka her şeyin memnun olunacak bir tarafı olduğunu bulursun.

Nancy, açıkça belli olan bir şüphe içinde: "Evet, belki de" diye doğruladı.

Gece sekiz buçukta Pollyanna, yatmaya çıktı. Pencere telleri henüz gelmemişti. Küçük, basık tavanlı oda bir fırından farksızdı. Pollyanna, istek dolu gözlerle sımsıkı kapalı bir pencereye baktı; ama açmadı. Soyunup elbiselerini özenle katladı. Dua ettikten sonra mumu söndürdü ve yatağa girdi.

Yatakta uykusuz bir şekilde, bir o yana, bir bu yana ne kadar döndüğünü bilmiyordu. Ama en sonunda yataktan kalkıp odayı geçişine ve kapıyı açışına kadar saatlerin geçmiş olduğunu sanmıştı. Büyük tavan arası kapkaranlıktı. Doğu taraftaki pencereden ay ışığı süzülüyor, yerde gümüş renginde bir iz bırakıyordu. Pollyanna, sağındaki ve solundaki karanlığa aldırmadan ay ışığının süzüldüğü pencereye gitti.

Bu pencerenin teli olduğunu ummuştu. Ama yoktu. Dışarısı, tıpkı peri masallarında bulunacak bir yer gibi güzeldi. Serin ve taze havanın kendisini serinleteceğini, kıpkırmızı olmuş yanaklarına ve ellerine iyi geleceğini biliyordu!

Yaklaşıp, özlemle aşağıya bakarken bir şey daha gördü. Bayan Polly'nin camlı taraçasının dümdüz damını. Bu manzara onu heyecanlandırdı. Keşke, şimdi orada olsaydı!

Korkuyla arkasına baktı. Fırın gibi odayla ve daha da sıcak yatağıyla arasında korkunç bir karanlık uzanıyordu. Oysa tam önünde, biraz aşağıda taraçanın damına ay ışığı aksetmiş, serin tatlı bir gece bulunuyordu.

Keşke yatağı orada olsaydı! Açık havada uyuyan birçok insan olduğunu da biliyordu. Örneğin, verem olan Doel Hartley daima açık havada yatardı.

Pollyanna, birdenbire pencerenin yanındaki duvara asılmış olan uzun, beyaz torbaları hatırladı. Nancy bunların içinde kışlık elbiselerin bulunduğunu söylemişti. Pollyanna, korkarak bu torbalara yaklaştı. Yumuşak ve kabarık olan bir tanesini seçti. Bunun içinde Bayan Polly'nin kürk mantosu vardı. Bir yastık yerine geçmesi için bir de ince torba indirdi. Adeta boş gibi duran, ince bir tanesini de yorgan olarak kullanmak için aldı. Pollyanna, bunları alıp büyük bir

neşe içinde pencereye yöneldi. Pencereyi açıp torbaları dama bıraktı, kendisi de atladı. Pencereyi dikkatle kapattı. Pollyanna, o harikulade ayaklı, birçok şey taşıyabilen sinekleri unutmamıştı.

Dışarısı ne kadar güzel ve serindi! Pollyanna büyük bir mutluluk içinde bir aşağı, bir yukarıya yürüdü. Tertemiz havayı ciğerlerine doldurdu. Teneke dam ayaklarının altında çok hoşuna giden bir ses çıkarıyordu. Bir uçtan öteki uca üç dört defa gidip geldi. Sıcak odasından sonra bu serinlik çok güzeldi. Dam, dümdüz ve geniş olduğu için aşağıya düşme tehlikesi de yoktu. Nihayet memnuniyetle içini çekti, kürk mantonun üzerine yattı. Torbalardan bir tanesini yastık, ötekini de yorgan yaptı. Uyumaya hazırlandı.

"Tellerin gelmediğine çok sevindim" diye mırıldandı. Yıldızlara bakarak, "Yoksa burada yatamazdım," dedi.

Aşağıda, camlı taraçanın yanındaki odada yatan Bayan Polly, yüzü korkudan bembeyaz olmuş bir şekilde sabahlık ve terliklerini aceleyle giyiyordu. Bir dakika önce, titrek bir sesle Timothy ile telefonda konuşmuş:

"Çabuk babanı alıp gel. Fener de getirin. Taraçanın damında birisi var. Herhalde sarmaşıklara tırmanıp çıkmış olacak. Doğu tarafındaki pencereden her an eve girebilir. Ben tavan arasının damını kilitledim. Aman çabuk olun" demişti.

Biraz sonra, tam uykuya dalmak üzere olan Pollyanna, fenerlerin çıkarttığı ışığı görünce ve bir kişinin bağırışlarını duyunca şaşırdı. Gözlerini açınca, yanındaki merdivenin üzerinde Timothy'yi gördü. İhtiyar Tom da pencereden giriyordu. Teyzesi de adamın arkasından ona bakıyordu.

Polly Teyze: "Bu yaptığın nedir Pollyanna?" diye bağırdı. Pollyanna uykulu gözlerini kırpıştırıp, yerinden doğruldu. "A, a. Bay Tom... Polly Teyze!" diye kekeledi. "O kadar korkmayın, Doel Hartley gibi verem değilim. Sadece içerisi çok sıcaktı. Hem pencereyi kapattım, Polly Teyze. Sineklerin o mikroplu şeyleri içeriye taşımamaları için."

Timothy, hemen merdivenden indi, uzaklaştı. İhtiyar Tom da durumu sezip elindeki feneri Bayan Polly'ye uzattı ve oğlunu izledi. Bayan Polly, adamlar uzaklaşıncaya kadar dudağını sertçe ısırdı; sonra sert bir sesle: "Pollyanna, o torbaları bana ver ve hemen içeriye gir." Biraz sonra, yanında Pollyanna, elinde lamba ile tavan arasına doğru ilerlerken, "Ne kadar da garip bir çocuksun sen!" diye söylendi.

Pollyanna için, dışarının serinliğinden sonra içerisi daha da boğucu geldi. Ama şikâyet etmedi. Sadece içini derin derin çekti.

Merdiven başında Bayan Polly, "Bu gece benimle birlikte yatacaksın, Pollyanna" dedi. "Sineklik teller yarın sabah gelecek. Ama bunlar gelinceye kadar seni gözümün önünden ayırmamak görevimdir."

Pollyanna, nefesini tuttu. Neşeyle bağırdı. "Sizinle mi? Yatağınızda mı? Ah, Polly Teyze... Polly Teyze. Ne kadar iyisiniz. Uzun zamandan beri bana ait olan biriyle uyumak istiyordum. Ama Kadınlar Derneği'nden birisi ile değil. Anlıyorsunuz değil mi? O tellerin gelmediğine şimdi çok sevindim. Benim yerimde olsanız siz de sevinmez miydiniz?"

Cevap çıkmadı. Bayan Polly önden gidiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Bayan Polly kendisini açıkça güçsüz hissetmeye başlamıştı. Pollyanna'yı geldiğinden beri üçüncü kez cezalandırıyor, ama her seferinde çocuğun bu cezaları bir ödül gibi kabul edişini görüyordu. Bayan Polly'nin kendisini güçsüz hissetmesinin nedeni de buydu zaten.

8
POLLYANNA ZİYARETE GİDİYOR

Kısa bir süre sonra, Harrington Konağı'nda hayat pek de Bayan Polly'nin arzuladığı kadar olmasa da, bir düzene girdi. Pollyanna dikiş dikiyor, müzik çalışıyor, kitap okuyor, mutfakta yemek pişirmesini öğreniyordu. Ama bu işlere önceden tasarladığı kadar zaman ayırmıyordu. Önceden söylediği gibi, "Yaşamak için de bol zaman" vardı. Polly Teyze'nin yasakladığı bir şey olmamak şartıyla, hemen hemen her gün öğleden sonra ikiden altıya kadar istediğini yapmakta serbestti.

Bu bol zamanın Pollyanna'ya çalıştıktan sonra biraz dinlenmek için mi, yoksa Bayan Polly'nin ondan kurtulmak için mi verildiği sorulabilirdi? Temmuzun ilk günleri geçerken Bayan Polly, sık sık "Ne kadar garip bir çocuk!" diye söyleniyordu. Günlük okuma ve dikiş derslerinin sonunda Bayan Polly iyice sersemliyor ve yorgun düşüyordu.

Nancy, mutfakta daha iyi bir durumdaydı. O ne sersemliyor, ne de yorgun düşüyordu. Çarşamba ve cumartesi günleri onun için çok eğlenceli olmaya başlamıştı.

Harrington Konağı'nın civarında Pollyanna'nın oynayacağı çocuklar yoktu.

Ev, kasabanın yamacında kalıyordu. Civarda evler vardı. Ama oralarda da Pollyanna'nın yaşına uygun kız ve erkek çocuklar yoktu. Bununla beraber bu durum Pollyanna'yı hiç de üzmüyordu.

Pollyanna Nancy'ye, "Ah, hayır, hiç de buna önem vermiyorum" demişti. "Çevrede dolaşıp sokakları, evleri ve insanları seyretmek yetiyor bana. İnsanları seviyorum. Sen de seviyorsun değil mi Nancy?"

Nancy, ters ters, "Hepsini sevdiğimi pek de söyleyemem" diye karşılık verdi.

Hemen her öğleden sonra, Pollyanna bir macera gezintisi yapmayı, bir o tarafa, bir bu tarafa gitmeyi arzu ediyordu. İşte bu gezintilerinde "Adam"a sık sık rastlıyordu. Pollyanna, aynı gün bir sürü adama rastlamış olsa da içinden sadece ona "Adam" diyordu.Adam, özellikle uzun siyah palto ve ipek silindir şapka giyiyordu. Yüzü pırıl pırıl tıraşlı ve oldukça solgundu, şapkanın altından gözüken saçları kırlaşmıştı. Dimdik ve yalnızdı. Bu Pollyanna'nın ona acımasına neden oluyordu. Belki de bu yüzden, bir gün ona seslendi.

"Nasılsınız beyefendi? Güzel bir gün, değil mi?" Adamın yanına yaklaşırken neşeli neşeli söylemişti bunları.

Adam telaşla çevresine bakındıktan sonra, belirsizce durdu.

"Bana mı söylediniz?" diye sert bir sesle sordu. Pollyanna, gülümsedi: "Evet efendim, söylediğim gibi güzel bir gün değil mi?"

Adam, "Ha? Evet! şey!.." diye mırıldanıp yoluna devam etti. Pollyanna güldü. Adamın tuhaf birisi olduğunu düşündü.

Ertesi gün adamı yine gördü. Neşeli neşeli, "Bugün dünkü kadar olmasa da, yine de güzel bir gün" dedi.

Adam önceki gibi, "Ha... Evet... Şey..." diye mırıldandı. Pollyanna yine neşeyle güldü.

Ama üçüncü defa Pollyanna yaklaşıp konuşunca, adam öncekilere benzer bir tavırla birdenbire durdu.

"Bana bak çocuk, kimsin sen? Neden her gün bana sesleniyorsun?"

"Ben Pollyanna Whitier'im. Yalnızmışsınız gibi geldi bana. Durduğunuza sevindim. Artık tanıştık. Ama henüz adınızı bilmiyorum."

"Vay be... Hem de..." Adam sözünü tamamlamadan eskisinden daha hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Pollyanna hayal kırıklığıyla adamın arkasından bakakaldı. "Belki de anlamadı," diye düşündü. "Fakat tam bir tanışma değildi bu. Hâlâ adını bilmiyorum," diye mırıldanıp yoluna devam etti.

Pollyanna o gün Bayan Snow'a paça götürüyordu. Bayan Polly Harrington, her hafta Bayan Snow'a bir şey gönderirdi. Bayan Snow hasta ve fakir olduğundan ve aynı kiliseye gittiklerinden, teyzesi kilisedekilerin ve kendisinin ona bakmalarının bir görev olduğunu söylüyordu. Bayan Polly de görevini yerine getirerek Nancy ile ona yemek gönderiyordu. O gün Pollyanna, bu işin kendisine verilmesi için yalvarmıştı. Nancy de Bayan Polly'nin emirlerine uyarak bu işi ona bırakmıştı.

Nancy, daha sonra gizlice Pollyanna'ya: "Bu işi atlattığım için memnunum" diye itiraf etmişti. "Ama bunu sana yüklediğim için de üzgünüm garip kuzucuk."

"Fakat bunu yapmak beni memnun ediyor, Nancy."

Nancy: "Bir defa yaptıktan sonra bir daha istemezsin" diyordu.

"Niçin?"

"Çünkü hiç kimse istemiyor onu. Kadın o kadar aksidir ki. Acımasalar, sabahtan akşama kadar yanına tek bir kişi uğramayacak. Ona bakmak zorunda olan kızına çok acıyorum."

"Neden Nancy?"

Nancy omuzunu silkti. "Açıkçası, Bayan Snow'a göre hayatta doğru dürüst hiçbir şey yoktur. Hatta haftanın günleri bile; bugün pazartesi ise, kadın pazar olmadığına üzülür. Ona paça götüreceksin. Mutlaka sana tavuk istediğini söyleyecektir. Tavuk götürseydin bu sefer de et suyu istediğini söylerdi!"

Pollyanna, "Amma da garip bir kadın" diye güldü. "Gidip onu görmeyi istiyorum. Başkalarından oldukça farklı bir insan, galiba? Ben farklı insanları severim."

"Hah! Bayan Snow gerçekten başkalarından farklıdır. Hepimizin iyiliği için öyle olduğunu sanıyorum."

Pollyanna, eski evin kapısına doğru yürürken o günkü bu konuşmaları düşünüyordu. Başkalarına hiç benzemeyen Bayan Snow'la karşılaşacağı için gözleri parlıyordu.

Soluk benizli, yorgun görünüşlü, genç bir kız kapıyı açtı.

Pollyanna, nazikçe, "Nasılsınız?" diye söze başladı. "Beni Bayan Polly Harrington gönderdi. Lütfen, lütfen, Bayan Snow'u görmek istiyorum."

Kız kendi kendine: "İlk defa onu görmek isteyen birisi geliyor" diye mırıldandı ama, Pollyanna bunu duymadı. Kız dönüp, holün sonundaki kapıya doğru yöneldi.

Genç kız, onu hastanın odasına alıp kapıyı kapattı. Pollyanna, gözlerini loşluğa alıştırmak için kırpıştırdı. Sonra, odanın karşısındaki yatakta oturan kadını hayal meyal gördü. Pollyanna, kadına doğru ilerledi.

"Nasılsınız Bayan Snow? Polly Teyze bugün iyi olduğunuzu umduğunu söyledi. Size paça tirit gönderdi."

"Aman Yarabbi! Tirit mi?" dedi. Kadın ters bir sesle mırıldandı. "Teşekkür ederim ama ben bugün et suyu bekliyordum."

Pollyanna hafifçe kaşlarını çattı.

"Size paça getirdikleri zaman tavuk istediğinizi sanıyordum." Hasta kadın, yerinde dönüp, "Ne dedin?" diye sordu. Pollyanna hemen özür diledi. "Bir şey demedim. Zaten bu bir şey değiştirmez. Sadece Nancy, paça getirdiğimiz zaman tavuk istediğinizi, tavuk geldiği zaman da et suyunu beklediğinizi söylemişti. Ama belki de öbür türlüydü. Nancy unutmuş olabilir."

Hasta kadın, hiç yapmadığı şekilde yatağında doğrulup dimdik oturdu. Pollyanna bunu bilmiyordu.

"Küstah bayan. Kimsin sen?"

Pollyanna, neşeli bir kahkaha attı. "Adım öyle değil Bayan Snow. Böyle bir adım olmadığı için de memnunum. Bu ad "Hephzibah"tan

beter olurdu. Değil mi? Ben Pollyanna Whittier'im, Bayan Polly Harrington'ın yeğeniyim. Onunla birlikte oturuyorum. İşte bu nedenle size tirit getirdim."

Hasta kadın sözlerinin ilk kısmını dikkatle dinlemişti. Fakat söz tirite gelince, bitkin bir tavırla kendisini yastığa bıraktı.

"Pekâlâ... Teşekkür ederim. Teyzen şüphesiz pek merhametli bir kadın. Fakat bu sabah pek iştahlı değilim. Hem kuzu eti istiyordum" dedi ve birden susup, konuyu değiştirdi.

"Dün gece bir saniye bile uyuyamadım. Bir saniye bile!"

Pollyanna: "Keşke ben de uyumasaydım" diye içini çekti. Paçayı masanın üzerine koyup, yakınındaki iskemleye rahatça oturdu. "İnsan uykuyla o kadar çok zaman kaybediyor ki! Öyle değil mi?"

Hasta kadın, "Uykuda zaman kaybetmek mi?" diye hayret içinde söylendi.

"Evet, tam yaşayacağım zamanlar... Ne yazık ki geceleri yaşayamıyorum."

Kadın, bir kere daha yatakta doğruldu. "Amma da garip bir gençsin!" diye bağırdı, "Şu pencereye gidip perdeyi aç... Senin ne biçim bir şey olduğunu görmek istiyorum!"

Pollyanna ayağa kalktı ama, bir parça üzgün gülümsedi:

"Yazık! O zaman çillerimi göreceksiniz değil mi?" İçini çekip pencereye gitti. "Oysa ben karanlık olduğu ve çillerimi göremediğiniz için çok seviniyordum. Ama, şimdi!.." Yatağa dönerken heyecanla sustu. "Beni görmek istediğiniz için çok memnunum. Çünkü şimdi ben de sizi görebiliyorum! Bana bu kadar güzel olduğunuzu kimse söylememişti."

"Ben mi? Güzel miyim?"

Kadın acı acı söylendi.

Pollyanna, "Elbette bunu bilmiyor muydunuz?" dedi.

Bayan Snow: "Şey, hayır, bilmiyordum" diye cevap verdi. Bayan Snow kırk yaşındaydı. Son on beş yılını her şeyde bir kusur bulmakla geçirmişti. Bu nedenle hiçbir şeyi olduğu gibi kabul ederek zevkini çıkaramamıştı.

Pollyanna tatlı bir sesle: "Fakat gözleriniz iri iri ve siyah. Saçlarınız da hem siyah, hem dalgalı." dedi. Siyah buklelere bayılırım (Cennete gidince benim de siyah buklelerim olacak). Hem yanaklarınız da pembe pembe Bayan Snow, pek güzelsiniz. Kendinize bakınca herhalde bunu fark ediyorsunuzdur."

Hasta kadın kendisini yastığa bırakıp, "Ayna verin!" diye homurdandı. "Bugünlerde pek aynaya bakmadım. Sen de benim gibi hep sırtüstü yatsaydın aynaya pek bakmazdın.!"

Pollyanna hak verircesine, "Tabii, elbette..." diye tasdik etti. "Ama durun. Bakın size ayna vereyim." Koşup konsolun üzerindeki el aynasını aldı.

Yatağa geri dönerken, durup kadını dikkatle inceledi.

"İzin verirseniz, aynaya bakmadan önce saçlarınızı biraz düzelteceğim lütfen, saçlarınızı düzeltebilir miyim?"

Bayan Snow, isteksizce "Şey, madem istiyorsun, olur" dedi. "Ama yine dağılacaklar."

"Ah, teşekkür ederim. Başkalarının saçlarını düzeltmesini çok severim." Pollyanna, dikkatle aynayı bıraktı, bir tarak almak için uzandı. "Bugün elbette fazla bir şey yapmayacağım. Bir an önce bu kadar güzel olduğunuzu görmenizi istiyorum. Fakat başka bir gün saçlarınızın örgülerini çözeceğim" dedi. Usulca kadının alnına dökülmüş dalgalı saçlara dokundu.

Beş dakika kadar Pollyanna becerikli becerikli çalıştı. Bukleleri çözüp taradı, sarkan yakasını düzeltti, yastıkları kabarttı. Böylece kadının daha güzel görünmesini sağlamak istiyordu. Bu arada hasta kadın çatılmış kaşlarıyla adeta alay ediyor gibiydi. Yine de bir heyecan duyuyordu.

Pollyanna soluk soluğa, yandaki vazodan pembe bir çiçek alıp kadının siyah saçlarına yaraşacak bir biçimde taktı, "Şimdi aynaya bakmaya hazırız sanırım." Aynayı bir zafer heyecanı içinde uzattı.

Hasta kadın, aynadaki aksine dik dik bakıp homurdandı.

"Eh!.. Ben kırmızı çiçekleri pembelere tercih ederim. Ama çiçek, gece olmadan solacağına göre ne fark eder?"

Pollyanna güldü. "Fakat çiçeklerin solmasına memnun olmanız gerekir. O zaman yenilerini koparma zevkini elde edersiniz. Saçınızın bu kabartılmış durumu da çok hoşuma gitti." Memnunluk içinde kadına baktı. "Öyle değil mi?"

"Eh... Olabilir... Yine de, bu saç, yastığın üstünde dönüp durduğuna göre dayanmayacaktır."

Pollyanna neşeli neşeli, "Tabii" diye cevap verdi. "Ama buna da memnunum. Çünkü o zaman saçlarınızı yeniden tarayabilirim. Hem saçınız siyah olduğu için de sevinmelisiniz.

Siyah saç yastıkta benimki gibi sarı saçlardan daha güzel görünüyor."

"Olabilir. Fakat ben siyah saçlara fazla güvenmem. Hemen beyazlaşıverir." Bayan Snow hâlâ gözlerini aynadan ayırmıyordu.

Pollyanna, "Ah, siyah saçlara bayılıyorum; keşke benim de saçlarım öyle olsaydı, çok memnun olurdum!" diye içini çekti.

Bayan Snow aynayı bırakıp sinirli bir tavırla döndü:

"Benim yerimde olsaydın hiç de memnun kalmazdın! Ne siyah saçtan, ne de başka bir şeyden... Eğer bütün gün burada yatmak zorunda kalsaydın."

Pollyanna, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı: "O zaman, böyle olmak çok zor olurdu değil mi?" diye seslice mırıldandı.

"Ne olmak?"

"Her şeyden memnun olmak."

"Her şeyden memnun olmak mı? Bütün günlerini hasta, yatakta geçirirken. Buna olanak var mı? Eğer böyle düşünüyorsan, bana sevinebilecek bir şey söyle hepsi bu kadar!"

Bayan Snow'un şaşkın bakışları arasında, Pollyanna ayağa kalkıp ellerini çırptı.

"Aman ne iyi! Güç olacak bu! Öyle değil mi? Artık gitmem gerek... Fakat giderken, bütün yol boyunca düşüneceğim. Belki gelecek sefer geldiğimde bunu size söyleyebilirim. Allahaısmarladık. Çok güzel bir vakit geçirdim." Çıkarken tekrar, "Allahaısmarladık" dedi.

Bayan Snow, ziyaretçisinin arkasından bakarken, "Aman Yarabbi... Acaba ne demek istedi?" diye söylendi. Başını çevirip aynayı eline aldı ve aynadaki aksini inceledi.

"Bu küçük şey, saç yapmasını pek de iyi biliyor. Hiç hata yapmıyor." diye mırıldandı, "Şimdiye kadar saçlarımın bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. İyi ama, ne fark eder?" İçini çekip, aynayı yatağa bıraktı. Başını yastığa dayayıp, üzgün üzgün sağa sola çevirdi.

Bir süre sonra, Bayan Snow'un kızı Milly içeriye girdiğinde, küçük el aynası hala örtünün üzerinde duruyordu. Fakat, ayna sanki görünmemesi için dikkatle saklanmıştı.

Milly "Anne, niçin perde açılmış?" dedi. Şaşkın şaşkın bir pencereye, bir de annesinin saçındaki çiçeğe bakıyordu.

Hasta kadın, "Açılmışsa ne olmuş yani?" diye homurdandı. "Hastaysam, bütün hayatımı karanlık içinde mi geçireceğim?"

Milly hemen, "Tabii, niçin öyle olsun?.." diye doğruladı. İlaç şişesine uzandı. "Ama... Biliyorsun ben seni uzunca bir zamandan beri aydınlık bir odaya geçirmeye çalışıyordum. Kabul etmiyordun."

Bu söz cevapsız kaldı. Bayan Snow, geceliğinin dantellerini koparıyordu. Nihayet, sinirli bir tavırla konuştu:

"Biri bana et suyu yerine, yeni bir gece elbisesi verse daha iyi olur!"

"Aman anne!"

Milly, böyle şaşkınlıkla boş yere bağırmamıştı. Arkasında duran konsolun çekmecesinde, iki aydan beri annesine giymesi için ısrar ettiği, ama giydiremediği iki gecelik bulunuyordu.

9
ADAMIN SÖYLEDİKLERİ

Pollyanna adamı yeniden gördüğünde yağmur yağıyordu. Buna rağmen, ona gülerek selam verdi.

Neşeli neşeli seslendi: "Bugün hava o kadar güzel değil. Neyse, her gün yağmur yağmadığı için memnunum!"

Adam bu sefer ne sesini çıkardı, ne de başını çevirdi. Pollyanna adamın onu duymadığına kanaat getirmişti. Bu nedenle, ertesi sefer (yani bir gün sonra) daha yüksek sesle konuştu. Böyle yapmanın özellikle gerekli olduğunu düşündü. Çünkü, adamın elleri arkasında, gözleri yerde dolaşıyordu. Bu, böylesine güzel, güneşli bir sabah saatinde, anlamsız bir davranış gibi geliyordu Pollyanna'ya. Pollyanna'ya o sabah özel bir iş verilmişti.

Neşeli neşeli "Nasılsınız?" diye seslendi. "Dün olmadığına çok memnunum. Ya siz?"

Adam, birdenbire durdu. Yüzünde kızgın bir ifade belirmişti.

"Bana bak, küçük kız" diye aksi bir sesle söze başladı. "Bu işi bir an önce burada halletmemiz uygun olacak sanırım. Havadan başka düşünülecek bir başka şeyim de var. Güneşin parlayıp parlamadığının bile farkında değilim.

Pollyanna tatlı tatlı gülümsedi. "Hayır efendim. Farkında olmadığınızı sezdim zaten. Bu nedenle size söylemiştim."

"Evet... Şey... Ha? Ne?" Adam kızın söylediklerini birden anlamayarak sustu.

"Niçin size söylediğimi anlatıyorum. Farkına varasınız diye... Anlarsınız ya... Güneş parlıyor ve diğer güzellikler... Durup

düşünürseniz memnun olacağınızı biliyorum. Hiç de bunları düşünüyor gibi gözükmüyorsunuz!"

Adam garip bir işaret yapıp, "Şey... Ben de" dedi. Tekrar ileriye doğru bir adım attı. Fakat ikinci adımda geriye döndü. Kaşları hala çatıktı.

"Bak buraya. Niçin konuşmak için kendi yaşında birini bulmuyorsun?"

"Bunu isterdim efendim, ama Nancy, çevrede böylelerinin olmadığını söylüyor. Yine de pek fazla aldırmıyorum. Yaşlı kişileri de severim. Bazen belki de daha çok. Herhalde Kadınlar Yardım Derneği'ne alışkın olduğum için."

"Allah Allah! Kadınlar Yardım Derneği ha? Beni de onlardan biri mi sandın yoksa?" Adamın dudakları gülümsemeye çalışıyor, fakat çatık kaşları sanki buna engel oluyordu.

Pollyanna neşeyle güldü. "Ah, hayır efendim. Siz hiç de Kadınlar Yardım Derneği'nden birisine benzemiyorsunuz. Tabii, onlar kadar iyi olmadığınızı söylemek istemiyorum. Belki daha da iyisinizdir." Acele bir nezaketle ekleyivermişti: "Anlarsınız y sizin göründüğünüzden çok daha iyi bir insan olduğunuza eminim!"

Adamın genzinden garip bir ses yükseldi.

"Şey... Bütün bunlar..." Tekrar dönüp, önceki gibi yoluna devam etti.

Ertesi sefer Pollyanna adama rastladığında, adam gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Pollyanna, bu bakışın adamın yüzünü güzelleştirdiğini düşündü.

Pollyanna'yı "İyi günler" diyerek selamladı. Bunu biraz sert bir ifade ile söylemişti. "En iyisi, bugün güneşin parladığının farkına vardığımı hemen söylemeliyim."

Pollyanna boş bir ifade ile: "Bunu bana söylemeniz gerekmez" diye başını salladı. "Sizi görür görmez bunun farkına vardığınızı anlamıştım."

"Öyle mi? Anlamış mıydın?"

"Evet efendim. Bakışlarınızdan ve gülümseyişinizden anlamıştım."

Adam, geçip giderken: "Eh!" diye homurdandı.

O günden sonra, adam Pollyanna ile hep konuştu. Çoğu kez sözü açan o oldu. Ama genellikle, "İyi günler"den başka bir şey söylemiyordu. Bu bile, bir gün Pollyanna ile birlikte olan Nancy'yi şaşırtmaya yetmişti.

"Allah Allah, Bayan Pollyanna, bu adam sizinle mi konuştu?"

Pollyanna gülümseyerek, "Tabii, artık hep benimle konuşuyor" dedi.

Nancy, şaşırarak, "Demek öyle? Bu adamın kim olduğunu biliyor musun sen?" diye sordu.

Pollyanna kaşlarını çattı, hayır der gibi başını salladı.

"Bana kalırsa adını söylemeyi unuttu. Ben kendime düşeni yapıp, adımı söyledim. Ama o söylemedi."

Nancy'nin gözleri irileşti.

"Fakat çocuğum, yıllardır o, kimseyle konuşmaz. Herhalde sadece iş ilişkileri gerektirdiğinde konuşur. O, John Pendleton'dır. Pendleton Tepesi'ndeki büyük bir evde yalnız başına oturur. Yanında ona yemek yapacak birisi bile bulunmaz. Günde üç defa yemek yemek için otele gider. Ona otelde hizmet eden Sally Miner'ı tanırım. Adamın ne yemek istediğini söylemek için bile ağzını güçlükle açtığını söyledi. Çoğu zaman, adamın ne istediğini tahmin edermiş. Ucuz yemek olmak şartıyla! Bunu çok iyi biliyor."

Pollyanna acıyarak başını salladı.

"Biliyorum. Eğer fakirsen ucuz şeyler aramak zorunda kalırsın. Babamla ben de çok defa dışarıda yemek yerdik. Çoğu zaman fasulye ve kızarmış balıkla karnımızı doyururduk. Fasulye sevdiğimiz için ne kadar mutlu olduğumuzu söylerdik. Özellikle bunu 60 sente

satılan kızarmış hindilerin bulunduğu yere bakarken söylerdik. Bay Pendleton da fasulyeyi seviyormuş!"

"Sevmek mi? Sevip sevmemesinden sana ne? Bayan Pollyanna, o fakir değil ki! John Pendleton'a babasından çok para kalmış. Bu kasabada onun kadar zengin olan yok. Canı isterse kâğıt paraları bile yer de farkına bile varmaz..."

Pollyanna, kıkır kıkır güldü. "İnsan kâğıt para yer de, bunları çiğnerken hiç fark etmez mi Nancy?"

Nancy, omuzunu silkip, "Yani, bunu yapabilecek kadar zengindir demek istemiştim" dedi. "Ama paralarını hiç harcamıyor. Sadece biriktiriyor."

Pollyanna, "Ne kadar mükemmel, demek kendisini her şeyden mahrum ediyor! Böylece ihtiyacı olanlara para saklıyor. Biliyorum babam anlatmıştı bunu bana."

Nancy'nin dudakları, kızgın sözler söylemeye hazır gibi açıldı. Fakat, gözleri Pollyanna'nın güven veren yüzüne ilişince, bir şey söylemekten vazgeçti.

Sadece "Eh!" diyebildi. Sonra da, bilinen ilgisini gösterip devam etti. "Gerçekten seninle konuşmasını garip karşıladım, Bayan Pollyanna. Hiç kimseyle konuşmaz o. Söylediklerine göre, büyük, güzel ve mükemmel eşyalarla dolu bir evde yalnız başına yaşarmış. Bazılarına göre o bir deli. Bazıları ise sadece numara yaptığını söylüyor. Kimine göre de adamın kimsenin bilmediği kirli çamaşırları varmış.

"Oh, Nancy. Adam o pis şeyleri nasıl saklıyor? Bunları atması lazım!"

Nancy, kıkır kıkır güldü. Pollyanna "Kirli çamaşırlar" sözünü esas anlamında anlamıştı.. Nancy bunu anladığı halde, düzeltmedi. "Herkes, onun esrarlı bir insan olduğunu da söylüyor" diye devam etti. "Bazı yıllar, haftalarca süren gezilere çıkar. Hem de hep sıcak ülkelere gider. Mısır, Asya ülkeleri ve Büyük Sahra gibi yerlere gidiyor.

Pollyanna, "Ooo! Demek misyoner" diye başını salladı.

Nancy güldü.

"Şey, ben öyle dememiştim Bayan Pollyanna" diye söze başladı. "Yolculuktan geri döndüğü zaman garip, tuhaf kitaplar yazarmış; o sıcak ülkelerde bulduğu değersiz şeyler üzerine... Ama, nedense burada para harcamak istemiyor. Yani sadece yaşayabilecek kadar harcıyormuş..."

Pollyanna, "Elbette harcamayıp o sıcak ülkelere gitmek için para biriktirmesi lazım" dedi. "Fakat tuhaf bir adam o. Hem tıpkı Bayan Snow gibi, başkalarına benzemeyen birisi o. Ama daha da değişik.

Nancy, gülümseyerek, "Galiba, gerçekten doğru" dedi.

Pollyanna memnunlukla içini çekti, "Şimdi benimle konuştuğu için daha da memnun oluyorum."

10
BAYAN SNOW'A BİR SÜRPRİZ

Ertesi sefer Pollyanna, Bayan Snow'u görmeye gittiğinde kadını daha önce olduğu gibi, karanlık bir odada buldu.

Milly, yorgun bir ifade ile, "Bayan Polly'nin evindeki küçük kız geldi, anne!" diye haber verdi. Sonra Pollyanna kendisini hasta kadınla yalnız buldu.

Kadın, yataktan ters bir sesle, "Ha, sen misin?" diye seslendi. "Hatırladım seni. Seni bir kere görmüş olan herhangi biri de hatırlardı sanırım. Dün gelmeni isterdim. Seni hep dün bekledim."

"Beklediniz mi?" Pollyanna gülerek, "Ne de olsa dünden beri büyük bir zaman geçmedi" dedi. Gülümseyerek odada ilerledi. Elindeki sepeti dikkatle bir iskemlenin üzerine bıraktı. "Aman Yarabbi! Burası amma da karanlık! Sizi hiç göremiyorum" diye bağırdı. Tereddüt etmeden pencereye gidip perdeyi açtı.

"Saçlarınızı benim yaptığım gibi tarayıp taramadığınızı görmek istiyorum. Oo... Taramamışsınız, ama neyse. Taramadığınız için de memnun oldum. Belki böylece, saçlarınızı benim yapmama izin verirsiniz. Ama şimdi öncelikle benim size getirdiklerimi görmenizi istiyorum."

Kadın sıkıntılı sıkıntılı yerinden kımıldadı.

"Sanki yiyeceğin görünüşü, tadını da değiştirirmiş gibi..." diye homurdandı. Fakat gözlerini de sepete doğru çevirdi.

"Peki bakalım neymiş?"

"Bilin bakalım! Ne istiyorsunuz?" Pollyanna sepete doğru koştu. Yüzü pırıl pırıldı.

Hasta kadın kaşlarını çattı. "Hiç de bir şey istemiyordum. Zaten her şeyin tadı aynı!" diye mırıldandı.

Pollyanna kıkır kıkır güldü. "Sandığınız gibi değil. Bilin bakalım; eğer bir şey isteseydiniz, bu ne olurdu?"

Kadın durakladı. Farkında değildi. Ama, uzun bir zamandan beri sahip olmadığı şeyleri istemeye pek alışmıştı. Birden ne istediğini söylemesi olanaksız gibi geldi. Neye sahip olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Fakat o anda bir şey söylemeliydi. Bu acayip çocuk vereceği cevabı bekliyordu.

"Şey. Elbette, kuzu etinden yapılmış çorba!"

Pollyanna, atıldı. "Tamam. Bende var o..."

Hasta kadın, "Ama ben bunu istememiştim ki" diye içini çekti. İçinin ne çektiğinden pek emin bir hali vardı. "İstediğim tavuktu."

Pollyanna, kıkırdayarak, "Aa... O da var." dedi. Kadın şaşırmıştı.

"Her ikisi de var mı?" diye sordu.

Pollyanna, zafer dolu bir tavırla, "Evet" dedi. "Paça tiridi de var. Bu sefer istediğiniz şeyi yemenizi arzu ediyordum. Nancy ile birlikte hazırladık bunu. Şey, tabii hepsinden birer parça var. Ama yine de hepsinden var demektir. Tavuk istediğiniz için öyle memnun oldum ki." Sepetten üç küçük kap çıkardı. Neşeyle gülerek: "Buraya gelirken, yol boyunca düşündüm. Ya işkembe, soğan veya bunun gibi bende olmayan bir şey isteseydiniz ne yapacaktım? Bu kadar uğraştıktan sonra yazık olmayacak mıydı?" dedi.

Kadın cevap vermedi, adeta, belleğinde kaybettiği bir şeyi bulmaya çalışıyor gibiydi.

"İşte! Hepsini bırakacağım!" Pollyanna, üç kabı masanın üzerine dizdi. "Herhalde yarın et çorbası isteyeceksiniz." Nazik bir soruyla konuşmasını tamamladı. "Bugün nasılsınız?"

Bayan Snow, her zamanki huzursuz tavrı ile, "Hiç de iyi değilim. Teşekkür ederim." diye karşılık verdi. "Bu sabah uyuyamadım.

Yanımdaki evde duran Nellie Hinggins müzik dersleri almaya başladı. Yaptığı alıştırmalar beni deli edecek. Bu sabah, bir dakika bile durup dinlenmeden çaldı durdu. Artık ne yapacağımı ben de bilmiyorum."

Pollyanna, anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Biliyorum çok kötü bu! Kadınlar Derneği'nden Bayan White'ın da başına gelmişti bu. Kendisinin o sırada romatizması vardı. Kımıldaması olanaksızdı, kadıncağız " Kımıldayabilsem her şey kolaylaşacak" diyordu. Siz bunu yapabiliyor musunuz?

"Neyi yapabilir miyim?"

"Yani yerinizde kımıldanıp, hareket edebiliyor musunuz? Müzik tahammül edilemeyecek bir duruma gelince yerinizi değiştirebiliyor musunuz?"

Bayan Snow, bakakaldı. Bir parça huzursuz bir ifade ile "Elbette kımıldayabiliyorum. Yani yatakta kımıldayabiliyorum." dedi.

Pollyanna başını sallayarak, "Şu halde bundan memnun olmanız gerekir, değil mi?" diye sordu. "Bayan White hiç hareket edemiyordu. Romatizması olanlar kımıldayamaz Bayan. "Çok istediğin bir şey olsa bile kımıldamaya imkân yok." derdi. Bayan White daha sonra, bana Bay White'ın sağır olan kız kardeşi sayesinde çıldırmaktan kurtulduğunu söylemişti."

"Kız kardeşinin kulakları sayesinde mi? Ne demek istiyorsun?" Pollyanna güldü.

"Size olayın tamamını anlatmadım. Hem Bayan White'ı tanımadığınızı da unuttum. White'ın kız kardeşi sağırdı. Kulakları hiç duymuyordu. Hasta olan Bayan White'a ve evdekilere yardımcı olmak için ziyaretlerine gelmişti. Kadıncağıza laf anlatmak için çok güçlük çekiyorlardı. İşte o günden sonra, Bayan White ne zaman karşılarındaki evde piyano çalınsa, çok memnun olmaya başlamış. Çünkü görümcesi gibi sağır olup hiçbir şey duyamamanın çok kötü bir şey olduğunu anlamış. Yani Bayan White da o oyunu oynuyordu. Kendisine bunu ben anlatmıştım."

"Oyun mu?"

Pollyanna ellerini çırptı.

"İşte, az kalsın unutuyordum. Fakat düşünüp buldum, Bayan Snow. Sizin nelerden mutlu olabileceğinizi artık galiba biliyorum."

"Mutlu olmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda düşüneceğimi söylemiştim size. Hatırlamıyor musunuz? Her gün yatakta yatmanıza rağmen sizi memnun edecek bir şey söylememi istemiştiniz."

Kadın: "Ha..." diye burun kıvırdı. "Demek o? Evet, hatırlıyorum. Fakat, senin benden daha samimi olabileceğini düşünmemiştim."

Pollyanna, zafer dolu bir bakışla:

"Evet, evet... Samimiydim."

Diye başını salladı. "Çok güçtü ama sonunda buldum. Ama çözüm yolu güçleştikçe oyun daha da zevkli oluyor, şunu da belirteyim. Önce aklıma bir şey gelmedi, ama sonunda buldum."

"Gerçekten buldun mu?" Bayan Snow'un sesi alay eder gibi pek nazikti. "Öyleyse söyle bakalım neymiş?"

Pollyanna derin bir nefes aldı. Etkili bir tavırla: "Başkalarının böyle sizin gibi hasta yatmadıklarını göz önüne alırsanız ne kadar mutlu olacağınızı düşündüm." dedi.

Bayan Snow bakakaldı. Bakışları kızgındı.

"Hiç de hoş olmayan bir ses tonu ile, "Demek öyle" diye karşılık verdi.

Pollyanna, kendisinden emin ve neşeli bir tavırla devam etti:

"Şimdi de size o oyunu anlatacağım. Bu oyundan bir hayli zevk alacaksınız. Sizin için pek güç olacak. Ama, oyun güçleştikçe zevki de artıyor. Bakın oyun şöyle..." Kadına misyoner sandığından, koltuk değneklerinden ve beklediği halde gelmeyen bebekten bahsetmeye başladı.

Milly kapıda göründüğü zaman hikaye henüz bitmişti.

Genç kız bitkin bir halle, "Teyzeniz sizi bekliyor, Bayan Pollyanna" dedi. "Karşı evde oturan Harlow'lara telefon etmiş. Acele etmeniz lazımmış. Hava kararmadan çalışmanız gereken dersler varmış."

Pollyanna, isteksiz bir şekilde kalktı.

"Pekâlâ" diye içini çekti. "Acele ederim." Birdenbire güldü.

"Koşabilecek bacaklarım olduğu için sevinmeliyim değil mi Bayan Snow?"

Kadın cevap vermedi. Bayan Snow'un gözleri kapalıydı. Fakat, büyük bir şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış olan Milly, annesinin zayıflamış yanaklarından akan gözyaşlarını görmüştü.

Pollyanna, kapıya doğru yaklaşırken dönüp, "Allahaısmarladık" dedi. "Saçlarınızı yapamadığım için çok üzgünüm. Belki gelecek sefere yapabilirim!"

Temmuz günleri bir bir geçti. Pollyanna için bunlar gerçekten mutlu günlerdi. Sık sık teyzesine ne kadar mutlu günler geçirdiğini söylüyordu. O zaman teyzesi bitkin bir tavırla "Pekala, Pollyanna. Günlerinin mutlu geçmesine elbette memnunum. Ancak bugünler aynı zamanda yararlı da olmalı.

Yoksa görevimi yerine getirmemiş sayılırım" diye cevap veriyordu.

Genellikle Pollyanna, bu sözlere teyzesini kucaklayıp bir öpücükle karşılık veriyordu. Bu davranış Bayan Polly'yi hala rahatsız etmekteydi. Bir gün, dikiş dersi verirken, dayanamayıp konuştu.

Pollyanna, "Polly Teyze, günlerin sadece mutlu geçmesi yeterli değil mi?" diye endişe ile sormuştu.

"Ben de aynı kanıdayım Pollyanna."

"Yani günlerin aynı zamanda yararlı olması da mı gerekir?"

"Elbette."

"Yararlı nedir?"

"Şey, yani yararlı demek... Bir şeyden yarar görmek demektir. Yani her şeyin karşılığında bir şey verebilmektir. Pollyanna ne kadar garip bir çocuksun sen!"

Pollyanna, bir parça endişe ile, "Şu halde sadece mutlu olmak yararlı değil demek?" diye sordu.

"Elbette hayır."

"Ne yazık! O halde bundan hoşlanmayacaksınız korkarım, şimdi bu oyunu oynamak da istemeyeceksiniz Polly Teyze."

"Oyun mu? Ne oyunu?"

"Şey, babam..." Pollyanna eliyle ağzını kapattı. "Hiiç" diye kekeledi.

Bayan Polly kaşlarını çattı.

"Bu sabah, bu kadar yeter Pollyanna." Böylece dikiş dersi de bitti.

O gün öğleden sonra tavan arasındaki odasından inen Pollyanna merdivende teyzesine rastladı. Heyecanla, "Ah, Polly Teyze! Ne kadar güzel!" diye bağırdı. "Demek, beni görmeye geliyordunuz." Merdiveni çıkıp kapıyı açtı. "İçeriye buyurun. Misafiri çok severim!"

Bayan Polly yeğeninin yanına gitmeye hiç de niyetli değildi. Doğuya bakan pencerenin yanındaki sandıklardan birinin içinde olan, beyaz yün şalına bakmaya gelmişti. Fakat, büyük bir şaşkınlık içerisinde kendisini sedir ağacından yapılmış sandığın başında değil de, yeğeninin küçük odasındaki tahta sandalyelerden birinin üzerinde buldu.

Pollyanna geldiğinden beri Bayan Polly birçok kez yapacaklarını unutup böyle acayip durumlara düşmüştü. Pollyanna, sanki misafirini bir sarayda ağırlıyormuş gibi dolaşıyor, bir yandan da "Misafiri çok severim" diye tekrarlıyordu. "Hele bu oda tamamıyla bana ait olduğu için, misafir ağırlamak daha da hoşuma gidiyor. Daha önce de odam vardı tabii. Ama kiralık odalardı onlar. Kiralık odalar insanın kendi odası gibi boş olmuyor değil mi? Bu oda bana ait değil mi?"

Bayan Polly, "Şey... Evet..." diye mırıldandı. Niçin kalkıp da şalını aramadığını düşünüyordu.

"Tabii şimdi bu odayı halısız ve perdesiz olmasına, istediğim biçimde resimler bulunmamasına rağmen çok seviyorum."

Pollyanna birden kıpkırmızı kesilerek sustu. Apayrı bir konuda konuşmaya başladığı sırada teyzesi sert bir ifade ile sözünü kesti.

"Ne diyorsun, Pollyanna?"

"Hiç Polly Teyze... Gerçekten bir şey yok. Öyle demek istememiştim."

Bayan Polly, soğuk bir ifadeyle "Olabilir" diye cevap verdi.

"Mademki başladın, sonunu da dinleyelim."

"Pek önemli değildi ama, güzel halılar, dantel perdeler ve eşyalar düşünüyordum. Ama tabii..."

"Düşünüyordun ha?"

Pollyanna, daha da kızardı. "Aslında, bunları düşünmemem gerekirdi, Polly Teyze," diye özür diledi. "Herhalde, bunları istememe rağmen sahip olamadığım için oldu. Sandıktan bize iki kilim çıkmıştı. Bilirsiniz bunlar çok küçük oluyor. Bir tanesinin üzerinde mürekkep lekeleri, diğerinde ise delikler vardı. Sonra o iki resimden başkası da gelmedi. Güzel olanını satmıştık. Kötüsü de parçalandı. Böyle şeyler olmasaydı, o güzel resimleri filan istemezdim belki de. İlk gün evin holüne girdiğim zaman buradaki odamın çok güzel olacağını düşünmezdim. Fakat... Fakat Polly Teyze... Konsolun aynasının olmayışından memnun olmam için sadece bir dakika, yani birkaç dakika geçti. Çünkü çillerimi göremeyeceğimi hatırlamıştım. Sonra, penceremden görünen manzaradan daha güzeli olamaz. Hem siz bana o kadar iyi davranmıştınız ki..." Bayan Polly, birden ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızıydı!

Sert bir tavırla, "Bu kadar yeter Pollyanna" dedi. "Yeteri kadar konuştuğundan eminim." Hemen arkasından merdivenlerden inmeye başladı. Birinci kata gelince, birden tavan arasına çıkış nedenini

hatırladı. Oraya, doğuya bakan pencerenin yanındaki sandıktan yün şalını çıkartmak için gitmişti.

Aradan yirmi dört saat bile geçmeden, Bayan Polly, Nancy'ye şunları söyledi:

"Nancy, bu sabah Bayan Pollyanna'nın eşyalarını kaldığı yerin tam altındaki odaya taşıyabilirsin... Yeğenimin şimdilik Pollyanna orada kalmasına karar verdim."

Nancy, yüksek sesle, "Peki efendim" dedi. Nancy kendi kendine, "Aman Yarabbi!" diyordu.

Bir dakika sonra Pollyanna'ya neşeyle seslendi.

"Dinle bak, sana ne söyleyeceğim, Bayan Pollyanna. Artık bundan sonra tam altındaki odada yatacaksın... Evet... Evet."

Pollyanna'nın yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne?.. Ne diyorsun Nancy? Gerçekten mi? Doğru mu? Doğru söylüyorsun değil mi?"

Nancy sevinç içinde, "Gerçekten doğruyu söylüyorum dedi. Dolaptan çıkarttığı elbiseleri kucağına doldurup Pollyanna'ya başını salladı. "Eşyalarını aşağıya götürmemi söyledi o. Teyzen fikrini değiştirmeden eşyalarını aşağıya götürmeye kararlıyım."

Pollyanna durup cümlenin sonunu dinlemedi bile. Beyin üstü düşme tehlikesini göze alarak, ikişer ikişer merdivenlerden atlayarak indi.

Pollyanna, sonunda teyzesinin yanına ulaşmıştı. Bu arada iki kapıyı hızla çarpmış, bir sandalyeyi de devirmişti.

"Oh, Polly Teyze... Polly Teyze. Gerçekten böyle mi istediniz? O odada her şey var. Bir halı, perdeler, üç resim. Ayrıca bir de pencereden bakınca çok güzel bir resim gibi görünen o manzara da var. Oh, Polly Teyze!"

"Pekala, Pollyanna. Bu değişiklikten hoşlandığın için memnunum tabii. Ancak, bütün o bahsettiklerini gerçekten düşünüyorsan, onlara iyi bakacağını umarım. Hepsi bu kadar. Pollyanna lütfen o sandalyeyi

yerden kaldır. Son iki dakika içinde iki kapıyı da hızla çarptın." Bayan Polly sert bir ifade ile konuştu. Sertliğinin temel nedeni, belirsiz bir neden yüzünden ağlama hissi duymuş olmasıydı. Oysa, Bayan Polly ağlamaya alışık değildi.

Pollyanna, iskemleyi kaldırdı. Neşeli bir tavırla, "Evet, o kapıları ben çarptım," diye itiraf etti. "O odayı bana verdiğinizi şimdi öğrendim. Siz de benim yerimde olsaydınız..." Sustu. Teyzesini yeni bir ilgiyle süzdü.

"Polly Teyze... Siz de hiç kapı çarpmış mıydınız?"

Kadın, kızgın bir ses tonu ile: "Böyle bir şey yapmadığımı sanırım" diye çıkıştı.

"Vah vah Polly Teyze. Çok yazık." Pollyanna'nın yüzünden bir acıma duygusu okunuyordu.

"Yazık mı?" şaşıran Polly Teyze ancak böyle tekrarlayabilmiş ve susmuştu.

"Öyle ya. Eğer içinizden kapıları çarpmak gelseydi, elbette çarpardınız. Kapıları çarpmadığınıza göre hiçbir şeyden mutluluk duymamışsınız. Yoksa kapıları çarpardınız. Kapıları çarpmamak elinizden gelmezdi. Hiçbir şeyden mutlu olmamanıza çok üzüldüm!"

Kadın soluyarak: "Pollyanna!" diyebildi. Fakat Pollyanna dışarı çıkmıştı. Sadece uzaktan gelen, tavan arasındaki odanın kapanış sesi, ona cevap vermişti. Pollyanna, eşyalarını aşağıya taşımak için Nancy'ye yardım etmeye gitmişti. Oturma odasında, Bayan Polly, belirsiz bir huzursuzluk hissetti. Fakat hiç olmazsa bazı şeyler yüzünden o da memnun olmuştu.

11
DIMMY'LE TANIŞMA

Ağustos gelmişti. Ağustosun gelmesiyle de bazı beklenmedik sürprizler ve değişiklikler ortaya çıkmıştı. Ancak bunların hiçbiri Nancy için beklenmedik şeyler değildi. Nancy, Pollyanna'nın gelişinden beri değişikliklere ve beklenmedik olaylara alışmıştı.

Önce bir kedi yavrusu çıktı ortaya.

Pollyanna, bu kediyi uzaktaki bir yolun ortasında acı acı miyavlarken bulmuştu. Komşulara sorup, kedinin sahipsiz olduğunu anlayınca da, hemen yanına alıp eve getirdi.

Teyzesine, mutlu bir güven duygusu içinde, "Kedinin sahipsiz oluşuna da çok sevindim." dedi. "Çünkü onu ne zamandan beri eve getirmek istiyordum. Kedi yavrularını çok severim. Onun burada kalmasına sevinip, izin vereceğinizi biliyordum."

Bayan Polly, Pollyanna'nın kucağındaki, terk edilmiş, gri renkli, bitkin kedi yavrusuna bakıp titredi. Bayan Polly kedileri hiç sevmez, hatta sıhhatli, güzel ve temiz olanlarından bile hoşlanmazdı.

"Of, Pollyanna! Ne kadar pis bir yaratık! Onun uyuz ve pireli olduğundan eminim!"

Pollyanna küçük yaratığın korku dolu özlerinin içine bakarak şefkatli bir sesle mırıldandı. "Çok korkmuş. Nasıl da titriyor. Görüyorsunuz ya, onu yanımıza alacağımızdan henüz emin değil."

Bayan Polly, kelimelerinin üzerine basa basa, "Onun gibi kimse de emin değil zaten." dedi.

Pollyanna, teyzesinin söylediğini tamamen yanlış anlayarak, "Yok, hayır, eminiz" diye başını salladı. "Kedinin sahibini bulamadığımız

takdirde onu eve alacağımızı herkese söyledim. Onu eve almaktan memnun kalacağınızı biliyordum. Zavallı küçük, yalnız kedicik!"

Bayan Polly dudaklarını aralayıp konuşmaya çalıştı ama olmadı. Pollyanna'nın gelişinden beri ona sık sık musallat olan çaresizlik duygusu, bu kez de benliğini sarmıştı.

Pollyanna, müteşekkir bir ifade ile devam etti. "Beni eve aldıktan sonra, küçük ve yalnız bir kediciğin bırakılıp başka bir yer aramasına neden olmayacağınızı biliyordum. Bayan Ford da bu kediyi eve almaya izin verip vermeyeceğinizi sorduğu zaman da bunu söylemiştim zaten. Bana bakan bir Kadınlar Yardım Derneği vardı. Ama bu kedi yapayalnızdı. Böyle düşüneceğinizi biliyordum." Mutlu bir şekilde başını sallayıp koştu, odadan çıktı.

Bayan Polly, "Fakat, Pollyanna" diyerek ihtar etti. Ancak Pollyanna mutfak yolunun yarısına gelmiş, Nancy'ye sesleniyordu. "Nancy, Nancy. Gel de Polly Teyzemin benimle birlikte büyüteceği şu küçük kedi yavrusunu gör!"

Kedilerden nefret eden Polly Teyze, oturma odasında, büyük bir bitkinlik içerisinde kendisini koltuğa bıraktı. Pollyanna'yı azarlayacak gücü bile kalmamıştı.

Ertesi gün, küçük kedi yavrusundan belki daha kimsesiz bir köpek belirdi. Ve yine Bayan Polly, büyük bir şaşkınlık içerisinde kendisinin bir koruyucu melek ve kurtarıcı durumuna getirildiğini gördü. Bu rolü Pollyanna pek de farkına varmadan teyzesine yakıştırıvermişti. Köpeklerden, kedilere olandan daha çok nefret eden Bayan Polly yine kendisinde şikayet edecek gücü bulamadı.

Ama aradan daha bir hafta bile geçmeden, Pollyanna eve bir de küçük, üstü başı yırtık bir çocuk getirince iş değişti. Büyük bir güven duygusuyla aynı şeyleri bu çocuk için de isteyince, Bayan Polly konuşmak zorunda kaldı. Bu olay şöyle olmuştu:

Güzel bir perşembe sabahı, Pollyanna yine Bayan Snow'a paça tiridi götürüyordu. Artık Bayan Snow ve Pollyanna çok iyi birer arkadaş olmuşlardı. Bu arkadaşlık Pollyanna'nın Bayan Snow'u

üçüncü ziyaretinden sonra başlamıştı. Yani Bayan Snow'un oyunu öğrenmesinden bir sonraki ziyarette. Artık Bayan Snow da Pollyanna ile birlikte o oyunu oynuyordu. Ama şunu söylemek gerekir ki, oyunu pek de iyi beceremiyordu. Çünkü çok uzunca bir zamandan beri her şeye üzülmeye alışmıştı, şimdi, herhangi bir şeye memnun olmak kolay olmuyordu. Fakat yine de, Pollyanna'nın yaptığı hatalara karşı güler yüzlü davranması ve neşeli neşeli yol göstermesi sayesinde oldukça çabuk öğreniyordu. Kadının o gün canı çok paça istiyordu. Rahibin karısı büyük bir tasla paça tiridi getirmişti. Pollyanna da aynı yemekten getirdi. Buna rağmen kadın Pollyanna'ya bundan çok memnun olduğunu söyledi.

Oysa Pollyanna durumu, kadının kızı Milly'den daha önce öğrenmişti. Bu nedenle çocuğun sevinci bir kat daha artmıştı.

Pollyanna, yolda bunları düşünürken birdenbire çocuğu gördü. Küçük oğlan, yolun kenarına çömelmiş, kaygısız bir tavırla elindeki küçük tahta parçasını yontuyordu. Pollyanna, yanına yaklaşıp "Merhaba" dedi. Çocuk ona baktı, hemen başını çevirdi.

"Sana da merhaba!" diye mırıldandı.

Pollyanna güldü. Çocuğun önüne geçip, "Şimdi sana paça tiridi verilse pek memnun olacağa benzemiyorsun" dedi. Çocuk huzursuz bir tavırla kımıldandı, şaşkın şaşkın kıza bakarak elindeki tahtayı yontmaya devam etti. Bıçak keskin değildi. Çeliği kırılmıştı.

Pollyanna durakladı. Sonra çocuğun hemen yanı başındaki çimene rahatça oturdu. Pollyanna, sık sık "Kadınlar Yardım Derneği'ne alıştığını, hiç aldırmadığını" söylerdi, ama yine de birçok kez kendi yaşında bir arkadaş için can atmıştı. İşte bu nedenle çocukla arkadaş olmaya karar vermişti.

Nazik bir tavırla, "Adım Pollyanna Whittier" diye söze başladı. "Senin adın ne?"

Çocuk yine rahatsız bir tavırla kımıldandı. Neredeyse ayağa kalkacaktı. Fakat sonra vazgeçti. Çocuk isteksiz ve pek de nazik olmayan bir tavırla "Adım Jimmy Bean" diye cevap verdi.

"Çok güzel! İşte şimdi tanıştık. Bu tanışma sırasında sana düşen görevi yerine getirdiğin için memnun oldum. Bilirsin bazıları kendilerini tanıtmazlar. Ben Bayan Polly Harrington'ın evinde otururum. Ya sen nerede oturuyorsun?"

"Hiçbir yerde."

Pollyanna şaşırmıştı. "Hiçbir yerde mi? İyi ama bu olamaz. Herkesin yaşadığı bir yer vardır."

"Ne yapalım. Benim yok. Oturacak yeni bir yer aramaktayım."

"Ya! Peki nerede oturacaksın?"

Oğlan küçümseyen bir tavırla Pollyanna'yı süzdü, "Şaşkın! Oturacağım yeri bilseydim hiç böyle arar mıydım?" Pollyanna, başını biraz geriye attı. Bu çocuk hiç de iyi değildi. Hem kendisine "Şaşkın" denilmesi de hoşuna gitmemişti. Ama yine de, o yaşlı insanlara benzemeyen biriydi.

"Daha önce nerede oturuyordun?" diye sordu.

Çocuk sabırsızca içini çekti. "Senin kadar soru soran bir insan görmedim."

Pollyanna sakin bir tavırla, "Sormam lazım" dedi. "Aksi takdirde seninle ilgili hiçbir şey öğrenemem. Eğer biraz daha fazla konuşursan, soru sormama gerek kalmayacak."

Oğlan hafifçe güldü. Biraz isteksiz ve utangaç bir gülüştü bu. Fakat bu defa konuşmaya başladığında, çocuğun yüzü daha keyifli bir ifade taşımaktaydı.

"O halde, işte konuşmaya başlıyorum. Adım Jimmy Bean. On yaşındayım, on birime basmak üzereyim. Geçen yıl Öksüzler Yurduna geldim. Ama orada çok çocuk vardı. Bana yer bulamadılar. Aldırmadım, çünkü orada kalmayı zaten istemiyordum.

Böylece oradan ayrıldım. Başka bir yerde yaşayacağım.

Fakat henüz bir yer bulamadım. Bir evim olsun istiyorum. Şöyle bildiğin gibi bir ev. Evin annesi olmalı. Yetimler Yurdu'nun müdiresi

değil. Eğer evin varsa, ailen de var demektir. Babam öldüğünden beri benim ailem yok. İşte bu nedenle şimdi bir ev arıyorum. Dört tane eve başvurdum. Fakat beni istemediler. Oysa orada çalışacağımı da söylemiştim. İşte böyle! Bütün bilmek istediklerini öğrendin mi?" Son cümleyi söylerken çocuğun sesi giderek titremişti.

Pollyanna acıyarak, "Çok yazık!" dedi. "Demek seni hiç kimse istemedi. Aman Allahım! Neler hissettiğini gayet iyi biliyorum. Çünkü babam öldüğü zaman benim de Kadınlar Yardım Derneği'nden başka gidecek yerim olmadı. Ta ki, Polly Teyze beni yanına alana kadar. Pollyanna birdenbire sustu. Aklına çok güzel bir şey geldiği yüzünden okunuyordu.

Heyecanla, "Sana bir yer buldum!" diye bağırdı. "Polly Teyzem seni yanına alır. Bundan eminim! Beni yanına almadı mı? Fluffy ile Buffy'yi de; onları seven kimsecikler yokken, gidecekleri bir yer bulunmazken yanına almadı mı? Hem bunlar sadece kedi ve köpek. Haydi gel Polly Teyze'nin seni alacağından eminim. Onun ne kadar iyi ve yardımsever bir insan olduğunu bilemezsin!"

Jimmy Bean'in küçük yüzünde parlak bir ifade belirdi.

"Doğru mu söylüyorsun? Beni şimdi alır mı dersin? Çalışırım ben. Hem çok da güçlüyüm." Gömleğini sıyırıp kemikli ince kolunu gösterdi.

"Elbette alır! Polly Teyzem dünyadaki kadınların en iyisidir. Aslında annem vardı ama, o şimdi cennete bir melek olmak için gitti." Ayaklarının üzerinde yaylanıp, çocuğun kolunu çekerek devam etti. "Hem evde de bir yığın boş oda var. Gerçekten kocaman bir ev." Telaşla giderlerken, biraz endişeli bir tavırla ekledi: "Ama belki de önce tavan arasındaki odada uyuman gerekecek. Ben de ilk önce orada kaldım. Fakat şimdi o odada tel sineklikler var. Artık oda hem sıcak olmaz, hem de sinekler ayaklarıyla mikrop taşımazlar. Bunu biliyor muydun? Pekala güzel bir şey bu! Belki sana kitap da okutur. İyiysen kitap okutur. Yani kötü bir çocuk değilsen, demek istiyorum. Hem senin de yüzünde çiller var." Çocuğu dikkatle süzüp, "Onun için odanda ayna olmadığı için memnun olacaksın. Pencereden görülen

manzara fevkalade. Duvara asılacak resimlerden çok daha güzel. Eminim, o odada uyumaktan hiç şikayetçi olmayacaksın" dedi. Pollyanna birden soluk soluğa kalmış, nefesinin bir kısmının da konuşmaktan başka işler için gerekli olduğunu kavramıştı.

Jimmy Bean sert ve durumu kavramamış bir ifade ile: "Hay Allah" dedi. Ama hayranlık duyduğu halinden belliydi. Sonra ekledi: "Bu kadar hızlı konuşabilen birisinin, zamanı doldurmak için soru sorabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Pollyanna güldü.

"Yine de bundan memnun olabilirsin" diye karşılık verdi.

"Çünkü ben konuştuğum zaman, ağzını açmana lüzum kalmıyor."

Eve geldikleri zaman, Pollyanna en ufak bir çekingenlik duymadan arkadaşını teyzesinin yanına götürdü. Teyzesi şaşırmıştı. "Ah, Polly Teyze" diye zafer dolu bir ifade ile konuştu. "Bakın buraya! Size, büyütmeniz için kimi getirdim. Hem Fluffy ve Buffy'den daha da güzeli. Canlı bir oğlan çocuğu bu. İlk başta, tavan arasında uyumaya aldırmıyor. Çalışacağını da söylüyor. Ama itiraf edeyim, onunla oynayacağımız için zamanının çoğunu benimle geçirmesi gerekecek."

Bayan Polly önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı kesildi. Durumu pek fazla kavrayamamıştı. Ama yeterli derecede anladığından emindi.

"Pollyanna, bu ne demek? Bu pis, küçük çocuk kimin nesi? Onu nerede buldun?" diye sert bir ifadeyle sordu.

"Pis, küçük çocuk mu?" Bir adım gerileyerek kapıya doğru baktı. Pollyanna, neşeli neşeli güldü. "Bak işte! Çocuğun adını söylemeyi unuttum. Tıpkı o da benim gibi yalnız birisiymiş. Hem de çok pis bir çocuk değil mi? Yani oğlandan bahsediyorum. Tıpkı Fluffy ve Buffy'yi ilk aldığımız zamanki gibi. Ama onun da diğerleri gibi, yıkanıp temizleneceğinden eminim. Ah! Yine unutuyordum." Kahkaha ile güldü. "Bu çocuğun adı Jimmy Bean, Polly Teyze."

"Ya... Peki ne arıyor burada?"

"Size bunu şimdi anlattım ya, Polly Teyze." Pollyanna'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Size getirdim onu. Yani, eve. Burada bakasınız diye getirdim onu. Bir eve ve aileye ihtiyacı var. Sizin bana, Fluffy ve Buffy'ye ne kadar iyi davrandığınızı anlattım. Kedilerden ve köpeklerden daha iyi bir yaratık olduğu için, ona da iyi bakacağınızdan emin olduğumu söyledim."

Bayan Polly, koltuğa çöküp titreyen elini boğazına götürdü. Çaresizlik yine bütün benliğini sarmak üzereydi. Ama, görülebilir bir mücadele içinde kadın birden doğruldu.

"Bu kadar yeter, Pollyanna. Şimdiye kadar yaptıkların içinde en münasebetsizi bu. Sanki, pis kedilerle uyuz köpekler yetmiyormuş gibi, bir de eve yolda bulduğun üstü başı yırtık dilenciler getiriyorsun... Onlar..."

Çocuk birden kımıldadı. Gözleri parladı, ifadesi sertleşti. Güçlü küçük bacaklarıyla iki adım atıp, korkusuzca Bayan Polly'nin karşısına dikildi.

"Ben bir dilenci değilim, hanımefendi. Sizden de bir şey istemiyorum. Evinize gelmezdim ama, bu kız bana sizin ne kadar iyi ve yardımsever bir insan olduğunuzu ve beni yanınıza almak isteyeceğinizi söyledi. İşte onun için buradayım." Dönüp, odadan büyük bir gururla çıktı. Acınacak durumda olmasaydı, haline gülünebilirdi.

Pollyanna, ağlamaklı bir sesle, "Ah Polly Teyze!" dedi.

"Onu buraya almakla memnun kalacağınızı sanmıştım. Memnun olacağınızdan emindim."

Bayan Polly, bir el işaretiyle kızı susmaya davet etti. Kadının sinirleri artık iyice bozulmuştu. Çocuğun söylediği sözler ve özellikle "İyi ve yardımsever" sözleri hala kulağında çınlıyordu. Çaresizliğe kapılmak üzere olduğunu da biliyordu. Yine de bütün gücünü bir araya topladı.

Sert bir sesle, "Pollyanna!" diye bağırdı. "Durup dinlenmeden memnunluk sözcüğünü tekrarlamaktan vazgeçer misin? Sabahtan akşama kadar memnunluk, memnunluk, memnunluk! Yeter artık, çıldıracağım!"

Pollyanna'nın hayretten ağzı açık kaldı.

"Şey... Polly Teyze" diye mırıldandı. "Beni yanınıza aldığınız için memnun olduğunuzu..." Birden kullandığı sözcüğün farkına vardı. Eliyle ağzını kapatıp, sendeleyerek odadan çıktı. Çocuk daha bahçe kapısına varmadan Pollyanna ona yetişti. Nefes nefese: "Çocuk! Çocuk! Jimmy Bean, ne kadar üzüldüğümü bilmeni isterim," dedi. Onu durdurmak için kolundan tuttu.

Çocuk somurtarak, "Üzülme! Seni suçlamıyorum." diye karşılık verdi. Birden: "Ben bir dilenci değilim." diye ekledi.

Pollyanna: "Elbette değilsin! Fakat teyzemi de suçlamamalısın" diye yalvardı. "Galiba ben sizleri doğru dürüst tanıştıramadım. Seninle ilgili yeterli bilgi vermediğimi sanıyorum. Aslında teyzem çok iyi kalpli ve iyiliksever bir kadındır. Her zaman öyle olmuştur. Herhalde ben durumu iyice açıklayamadım. Yine de sana oturabileceğin bir yer bulmayı çok arzu ediyordum."

Çocuk, omuzunu silkerek döndü. "Neyse, önemi yok. Herhalde ben kendime bir yer bulurum. Biliyorsun ben bir dilenci değilim."

Pollyanna düşünceli düşünceli kaşlarını çatmıştı. Birden yüzü neşeyle aydınlandı.

"Bak, sana şimdi ne yapacağımı söyleyeyim! Kadınlar Yardım Derneği bugün öğleden sonra toplanacak. Polly Teyzemden duydum, bunu. Senin durumunu onlara ileteceğim. Babam da bir şeyi istediği zaman böyle yapardı, zaten. Örneğin, yeni bir halı gerekince veya dinsizlerin eğitilmesi zorunluğu belirince."

Çocuk hırsla döndü.

"Ben ne bir dinsizim, ne de bir yeni halıyım. Hem Kadınlar Yardım Derneği de neymiş?"

Pollyanna, üzülerek ve şaşırmış bir ifade ile baktı.

"Seni nerede büyüttüler, Jimmy Bean? Kadınlar Yardım Derneği'ni nasıl olur da bilmezsin?"

Çocuk, "Eh! Pekala. Söylemezsen söyleme " diye homurdandı. Dönüp kayıtsız bir tavırla yürümeye başladı.

Pollyanna, hemen yanına koştu. "Şey... Şey... Birçok kadın bir araya gelip dikiş diker, yemek verir ve aralarında para toplar ve konuşurlar. İşte Kadınlar Yardım Derneği budur. Çok iyiliksever insanlardır, hepsi. Daha doğrusu geldiğim yerdekilerin çoğunluğu öyleydi. Buradakileri görmedim ama, onların da öyle olduklarını sanıyorum. Onlara bugün öğleden sonra senden bahsedeceğim."

Çocuk yine büyük bir hiddetle döndü.

"Hayır, pek fazla bir şey söyleyecek değilsin. Belki de benim burada kalıp birçok kadından dilenci sözünü işiteceğimi sanıyorsun. Bir tanesi yetmiyormuş gibi, ama yanılıyorsun!"

Pollyanna ısrar etti. "Fakat sen orada olacak değilsin ki! Tabii ki tek başıma gidip onlarla konuşacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hem bu defa her şeyi daha iyi anlatacağım." Pollyanna çocuğun yine hatlarının yumuşadığını görerek çabuk çabuk devam etti: "Hem, içlerinden bazılarının sana bir ev bulmaktan memnunluk duyacaklarını da biliyorum."

Çocuk, "Hem çalışacağımı söylemeyi de sakın unutma" diye hatırlattı.

Pollyanna neşeli bir tavırla, "Elbette unutmam" diye söz verdi. "Artık davayı kazandığından eminim. Yarın sana sonucu bildiririm."

"Nerede?"

"Seni bugün bulduğum yerde. Bayan Snow'ların evlerinin yanında."
"Pekala. Orada olacağım."

Çocuk bir an sustuktan sonra ağır ağır devam etti: "Belki bu akşam yine Yetimler Evi'ne gitmem iyi olacak. Kalacak başka yerim yok. Zaten bu sabah kaçmıştım oradan. Onlara bir daha dönmeyeceğimi söylemiştim. Hoş söyleseydim de sevinirlerdi ya. Bir süre gecikirsem merak bile etmezler. Onlar insanın ailesi gibi değiller. Hiçbiri aldırış etmiyor!"

Pollyanna, "Biliyorum" diye anlayışlı bir bakışla başını salladı. Seni yarın görünce şöyle basit bir ev ve seni sevecek bir aile bulduğumu söyleyeceğimden eminim." Eve doğru dönüp yürürken neşeyle "Allahaısmarladık!" diye seslendi.

O sırada oturma odasının penceresinden bakan Bayan Polly, iki çocuğun ciddi bir tavırla konuştuklarını, daha sonra da oğlanın uzaklaştığını gördü. İçini çekti, dönüp üzgün bir tavırla merdivene doğru yürüdü. Bayan Polly genellikle üzgün görünmezdi. Fakat kulaklarında hala çocuğun söylediği, "Siz çok iyi kalpliydiniz!" cümlesi çınlıyordu. Kalbinde de, sanki bir şeyi kaybetmemiş olmanın verdiği bir boşluk bulunmaktaydı.

12
KADINLAR YARDIM DERNEĞİ'NDE

Kadınlar Yardım Derneği'nin toplanacağı gün, Harrington Konağı'ndaki öğle yemeği oldukça sessiz geçti. Pollyanna konuşmaya çalışmış, fakat başaramamıştı. Çünkü, dört kez "memnun" sözcüğünü söylerken aklı başına gelmiş ve utanıp kızararak susmuştu. Beşinci kez de ağzından kaçırınca, Bayan Polly yorgun bir tavırla başını kaldırdı: "Haydi, haydi yavrum. Çok istiyorsan bu sözcüğü söyle" diyerek içini çekti. "Bu kadar rahatsız olacaksan bunu söylemeni yeğlerim."

Pollyanna'nın endişeli yüzünde bir rahatlık belirdi.

"Ah, çok teşekkür ederim. Korkarım bu sözcüğü söylememek pek de kolay olmayacaktı. Anlayacağınız bu oyunu o kadar uzun bir zamandan beri oynadım ki."

Polly Teyze: "Ne? Ne yaptın?" diye sordu.

"Bu oyunu oynadım. Biliyorsunuz babam..." Pollyanna, yasak edilen bir konuya başladığı için kızararak sustu.

Polly Teyze kaşlarını çatıp, sustu. Yemeğin bundan sonraki kısmı sessiz geçti.

Bir süre sonra, Polly Teyze rahibin karısına telefon ederek Kadınlar Yardım Derneği'nin öğleden sonraki toplantısına katılamayacağını söyledi. Çünkü başı ağrıyordu. Pollyanna bunu duyunca üzülmedi. Polly Teyze yukarıdaki odasına çıkıp kapısını kapatınca, Pollyanna onun başının ağrımasına üzülecek gibi oldu. Ama onun öğleden sonraki toplantıda bulunmayışından da sevinç duyuyordu. O toplantıda Jimmy Bean meselesini Kadınlar Yardım Derneği üyelerine duyuracaktı.

Teyzesinin Jimmy Bean'e "küçük dilenci" deyişini unutamıyordu.

Polly Teyzenin aynı sözü bir de Kadınlar Yardım Derneği'nde söylemesini istemiyordu.

Pollyanna, Kadınlar Derneği'nin, saat ikide kilisenin yanındaki salonda toplanacağını biliyordu. Toplantı yeri, evden bir kilometre kadar uzaktaydı. Bu nedenle saat üçten bir süre önce orada olmayı istiyordu.

Kendi kendine, "Hepsinin orada olmalarını arzu ediyorum" dedi. "Yoksa, toplantıya gelmemiş olan üyelerden biri, Jimmy Bean'i evine almak isteyen bir kişi olabilir. Kadınlar Yardım Derneği'nde ikide toplanacaklarını söylerler ama, bu hep saat üçte olur."

Sessizce, fakat büyük bir güven duygusu içinde, Pollyanna toplantı salonunun merdivenlerini çıktı. Kapıyı açıp antreye girdi. Toplantı odasından kahkahalar ve konuşmalar yükseliyordu. Bir an durakladıktan sonra, Pollyanna iç kapılardan bir tanesini açtı.

Konuşmalar birden kesiliverdi. Herkes şaşırmıştı. Pollyanna bir parça çekingen bir tavırla ilerledi. Artık görev zamanı gelip çatmıştı. Bu nedenle utanç duygusu içindeydi. Hem bu yarı yabancı, tanımadığı yüzler kendisinin bildiği dernek üyeleri de değildi.

Kibar bir tavırla, "Nasılsınız Sayın Kadınlar Yardım Derneği Üyeleri?" diye sordu. "Adım Pollyanna Whittier. Sanırım bazılarınız beni tanıyorsunuz. Zaten ben de sizleri tanıyorum. Fakat hepinizi bir arada tanıyamadım tabii..."

Sessizlik bütün salonu kaplamıştı. Hanımlardan bazıları, arkadaşlarının bu oldukça değişik tabiatlı yeğenini tanıyorlardı. Hemen hemen büyük bir çoğunluğu da onun bahsini duymuşlardı. Fakat o anda, aralarında hiçbiri söylenebilecek bir söz bulamadı.

Pollyanna, "Ben, ben" diye kekeledi. "Sizleri bir sorundan haberdar etmek için gelmiş bulunuyorum." Bir an durakladıktan sonra, farkına varmadan tıpkı babasına benzer bir ifadeyle konuşmaya başladı.

Kadınlar arasında bir kıpırdanma oldu.

Rahibin karısı Bayan Ford, "Seni teyzen mi yolladı yavrum?" diye sordu.

Pollyanna bir parça kızardı. "Yok!.. Hayır... Ben buraya kendiliğimden geldim. Anlayacağınız ben Kadınlar Yardım Derneği'ne alışkınım. Beni babamla birlikte Kadınlar Yardım Derneği büyüttü."

Birisi kıkır kıkır güldü. Rahibin karısı da kaşlarını çattı. "Evet yavrum, ne istiyorsun?"

Pollyanna, "Jimmy Bean'den bahsedeceğim" diye içini çekti. "Onun Yetimler Yurdu'ndan başka bir evi yok. Orası da dolmuş zaten. Kendisini de istemediklerini zannediyor. Bu nedenle bir ev arzuluyor. Herkesinki gibi bir ev. Yani müdire yerine bir annenin, onu sevecek bir ailenin olmasını istiyor... On yaşında, on bire basmak üzere. Belki içinizden biri onu beğenir, yanına almak ister diye düşünmüştüm!"

Pollyanna'nın sözlerinin arkasından bir sessizlik oldu. Sessizliği, "Hiç böyle bir şey duydunuz mu?" diyen bir söz bozdu.

Pollyanna endişeli gözlerle kendisine bakan yüzleri süzdü. Heyecanla ekledi: "Az kalsın unutuyordum. Jimmy aynı zamanda çalışacak." Yine sessizlik oldu. Sonra kadınlardan bir ikisi soğuk tavırlarla çocuğa soru sormaya başladılar. Bir süre sonra hepsi olayı öğrenmiş, heyecanla, fakat pek de memnun olmayan bir şekilde aralarında konuşmaya başlamışlardı.

Pollyanna, onları dinledikçe daha da endişeleniyordu. Söylenenlerden bir kısmını hiç anlayamamıştı ama, bir süre sonra oradaki kadınlardan hiçbirinin çocuğu yanına almak istemediğini anladı. Fakat her kadın, bir başkasının çocuğu yanına almasının doğru olacağı görüşündeydi. Aralarında küçük oğlan çocukları bulunmayanlar vardı. Yine de hiç kimse çocuğu almaya yanaşmadı. Pollyanna, daha sonra rahibin karısının çekingen bir tavırla yaptığı öneriyi duydu. Kadın, "Dernek olarak o yıl Hindistan'daki çocuklara para göndermektense, bu çocuğun geçim ve eğitim ihtiyaçlarını karşılamanın daha yerinde olacağını," söylüyordu.

Sonra, kadınlardan çoğu konuştular. Aralarından bir kısmı aynı anda, bağırarak ve tatsız bir biçimde konuşuyorlardı. Anlaşıldığına göre, dernekleri Hindistan'daki misyonerlere yardım etmekle ün kazanmıştı. Bir kısmı o yıl Hindistan'a daha az para yolladıkları takdirde utançlarından kahrolacaklarını söylemişlerdi.

Pollyanna, bu sözleri pek anlayamamış, çok garip karşılamıştı. Çünkü kadınlar yolladıkları paranın ne yapıldığına aldırmıyorlardı. Arzu ettikleri tek şey, en fazla para yardımı yapan dernekler listesinin başında kendi isimlerinin bulunmasıydı. Herhalde bütün dedikleri de bu değildi! Ama söyledikleri pek şaşırtıcıydı. Pek de hoş şeyler değildi. Bu nedenle Pollyanna, kendisini temiz havaya çıkmış bulunca bayağı sevindi; ama, bu sırada pek de üzgündü. Ertesi gün Jimmy Bean'e gidip, Kadınlar Yardım Derneği'nin bütün paralarını Hindistan'daki çocuklara yardım için yollamaya karar verdiklerini; bir kısmını kendi kasabalarındaki bir çocuk için ayıramadıklarını söylemek hiç de kolay olmayacaktı. Hele, uzun boylu, gözlüklü bir kadının, kasabadaki bir çocuğa yardım etmenin "kredilerini ve ünlerini artırmayacağını," söyleyişini aktarmak daha da güçtü.

Pollyanna, içini çekip, "Dinsizlere de para göndermek elbette güzeldir. Zaten oraya da para gönderilmesine karşı değilim" dedi. Üzüntüyle yürümeye devam etti. "Fakat onlar sanki buradaki çocukların değil, sadece uzaktakilerin yardımına ihtiyaçları varmış gibi davrandılar. Oysa, onların bir rapora bakmaktan çok, Jimmy Bean'in büyümesini görmeleri daha yerinde bir hareket olurdu."

13
PENDLETON KORUSU'NDA

Pollyanna, kiliseden çıktıktan sonra eve gitmedi. Pendleton Tepesi yoluna yöneldi. Güçlüklerle dolu bir gün geçiriyordu. Bugün onun tatil günüydü (Pollyanna, dikiş veya yemek yapma derslerinin olmadığı pek seyrek günlere bu adı vermişti.) Pollyanna, yeşil ve sessiz Pendleton Korusu'nda bir yürüyüş yapmanın kendisine çok iyi geleceğinden emindi. Bu nedenle, kızgın güneşe aldırmadan Pendleton Tepesi'ne tırmanmaya koyuldu.

Kendi kendine, "Nasıl olsa saat beş buçuğa kadar eve gitmeme gerek yok" diyordu. "Hem ağaçların arasından geçerek gitmek çok zevkli olacak. Oraya gidebilmek için yokuş tırmanmam gerekse bile."

Pollyanna'nın daha önceden de bildiği gibi Pendleton Korusu çok güzeldi. Ama o gün her zamankinden daha da güzeldi burası. Ertesi gün Jimmy Bean'e söylemesi gerekenlere rağmen, Pollyanna koruyu çok daha güzel bulmuştu.

Pollyanna kendi kendine: "Bağıra bağıra konuşan hanımefendiler de burada olmalıydılar" diyerek içini çekti. Bakışlarını masmavi gökyüzünde ve güneşin aydınlattığı yemyeşil ağaçlar üzerinde gezindirdi. "Hem, burada olsalardı, kararlarını değiştirip Jimmy Bean'i yanlarına alırlardı sanırım." Bundan emindi. Fakat nedenini kendisi de tam olarak bilmiyordu.

Birden, Pollyanna başını kaldırıp çevresindeki sesleri dinledi. Biraz ötede bir köpek havlamıştı. Bir süre sonra, köpek üzerine doğru havlayarak koştu.

Pollyanna parmaklarını şaklatıp, "Merhaba köpecik, merhaba!" dedi. Sonra merakla patikaya baktı. Köpeği daha önce de görmüş olduğundan emindi. Köpek o zaman, "Adam"la, yani Bay Pendleton

ile beraberdi. Pollyanna şimdi etrafına bakınıyor, adamı görmeyi ümit ediyordu. Birkaç dakika çevresine büyük bir dikkatle bakındı. Fakat adam gözükmedi. Bunun üzerine tüm dikkatini köpeğin üzerine çevirdi.

Köpek, Pollyanna'nın da fark ettiği gibi, acayip davranıyordu. Hala havlıyor, sanki bir tehlikeyi haberdar eder gibi kesik kesik sesler çıkarıyordu. İlerideki patikada bir öne, bir geriye koşuyordu. Biraz sonra yan taraftaki bir başka patikaya çıktılar. İşte o zaman köpek hızla koştu, sonra geri dönüp uludu ve havladı.

Pollyanna, ilk patikada yürümeye devam ederken, "Benim yolum orası değil" deyip güldü.

Küçük köpek şimdi adeta deliye dönmüştü. Pollyanna ile yandaki patika arasında koşup duruyordu. Bir yandan da acı acı havlıyor ve uluyordu. Küçük kahverengi vücudu titriyor, kahverengi gözleriyle de sanki yalvarıyordu. Nihayet Pollyanna bir şeyler olduğunu sezip döndü ve köpeği izledi.

Köpek ileriye doğru büyük bir hızla fırlayınca, Pollyanna ne olduğunu anladı. Bir adam, yolun kenarındaki bir dik kayanın dibinde hareketsiz yatıyordu.

Pollyanna'nın ayaklarının altında bir dal çatırdayınca adam kafasını çevirdi. Pollyanna, büyük bir üzüntüyle bağırarak hemen onun yanına koştu.

"Bay Pendleton! Bir yeriniz mi acıyor?"

Adam, huzursuz bir tavırla, "Bir yerim mi acıyor?" diye homurdandı. "Yoo... Güneş altında biraz kestiriyordum. Bana bak. Ne bilirsin sen? Ne yapabilirsin? Sağduyun var mı senin?"

Pollyanna, şaşkınlıkla nefesini tuttu. Her zaman olduğu gibi, bu soruları, mecazi anlamlarını dikkate almadan, teker teker cevaplandırmaya başladı.

"Bay Pendleton, çok fazla bir şey bilmiyorum. Bir şey yapmama da olanak yok. Fakat Bayan Rawson'dan başka Kadınlar Yardım

Derneği'ndekiler sağduyu sahibi olduğumu söylemişlerdi bir gün. Ama onlar bunu duyduğumu fark etmediler."

Adam acı acı güldü, "Peki, peki kızım. Kusuruma bakma. Sadece şu kahrolası bacağım. Bak, dinle." Bir an durakladı. Sonra büyük bir güçlükle elini pantolonunun cebine götürdü, bir deste anahtar çıkardı. Bunlardan tekini ayırdı. "Buradaki patikadan git. Beş dakika sonra evime ulaşacaksın. Bu anahtarla taraçanın kapısını açarsın. Taraça nedir biliyor musun?"

"Evet efendim, biliyorum. Teyzemin evinde de var. Bir keresinde bunun damında uyumak istedim ama olmadı. Beni bulmuşlardı."

"Ha? Evet! Neyse, eve ulaşınca, doğru antreden ve salondan geçip dipteki kapıyı aç. Odanın ortasındaki büyük masanın üzerinde bir telefon var. Telefon etmesini biliyor musun?"

"Evet efendim! Bir keresinde Polly Teyzem..."

"Polly Teyzeyi bırak şimdi." Adam, çocuğun sözlerini kaşlarını çatarak kesti. Biraz kımıldamaya çalıştı. "Masanın üzerinde bir yerde Doktor Thomas Chilton'ın numarasının yazılı olduğu bir kağıt parçası bulacaksın. Herhalde bunu oradaki çengele asmışımdır. Belki de çengelde asılı değildir. Üzerinde numara yazılı bir rehber görürsen tanırsın herhalde?"

"Elbette efendim! Polly Teyzemin rehberinden çok hoşlanıyorum. İçinde bir sürü acayip isim yazılı..."

"Doktor Chilton'a telefon edip, John Pendleton'ın Pendleton Korusu'ndaki Küçük Kartal Kayası'nın dibinde bacağı kırık bir durumda bulunduğunu söyle. Hemen bir sedye ile iki adam alıp buraya gelsin. Daha başka ne yapması gerektiğini o bilir. Kendisine, evden gelirken patika yolunu izlemesini söyle."

Pollyanna korkuyla titredi. "Bacağınız mı kırıldı? Aman Pollyanna Bay Pendleton, ne kadar feci bir durum! Ama buraya geldiğime çok memnun oldum. Acaba ben bir şey yapamaz mıyım?"

"Evet, yapabilirsin elbette. Ama yapamazsın." Adam acı içinde inleyerek, "Lütfen gidip dediğimi yap. Konuşmayı da bırak." dedi. Pollyanna ağlayarak, hıçkırıklar içinde uzaklaştı. Artık masmavi gökyüzüne ve yemyeşil parıldayan ağaçların tepelerine bakmıyordu. Dikkatle yere bakıyor, koşmasını engellememesi için gözlerini yerdeki taş ve kuru dallara dikiyordu.

Kısa bir süre sonra da ev göründü. Evi daha önce de görmüştü. Ama bu kadar yakın mesafeden değil. Evin önündeki büyük gri renkli sütunlar ve süslü balkonlar karşısında adeta korkuya kapıldı. Bir an duraladıktan sonra, koşarak otlarla bürünmüş bahçeden geçti ve taraçanın yan kapısına gitti. Anahtarları sımsıkı tutmaktan parmakları kımıldamaz olmuştu. Anahtarı kilide soktu. Bir süre uğraştıktan sonra büyük ve üzeri oymalı kapı ağır ağır açıldı.

Pollyanna, nefesini tuttu. Acele etmesi gerektiğini bilmesine rağmen bir an durakladı. Korkuyla antreye ve onun gerisinde uzanan büyük ve karanlık hole baktı. Düşünceleri karmakarışıktı. Burası John Pendleton'ın eviydi. Esrarlı bir evdi. Buraya sahibinden başkası giremezdi. Bu evin bir yerinde kirli çamaşırlar saklıydı. Bunlara rağmen Pollyanna'nın bu korku dolu odalara girmesi ve doktora telefon ederek ev sahibinin başına gelenleri anlatması gerekiyordu.

Pollyanna hafif bir çığlık atarak, sağına soluna bakınmadan, holün dibindeki odanın kapısını açtı, içeriye girdi. Oda çok genişti. Holdeki gibi duvarlar koyu renkli tahtalarla kaplanmıştı. Oldukça kasvetli bir odaydı. Ama, batı yöndeki pencereden içeriye güneş sızıyor ve şöminenin önündeki pirinç kafese ve odanın ortasındaki büyük masanın üzerindeki telefonun nikel kısımlarına vurarak bunları parlatıyordu. Pollyanna, ayaklarının ucuna basarak masaya aceleyle yaklaştı.

Telefon numaralarının yazılı olduğu kart çengelde asılı değildi. Yerde duruyordu. Pollyanna kağıdı buldu. Titreyen işaretparmağıyla C harfinin altında yazılı isimleri geçerek Chilton'a geldi. Tam zamanında, Doktor Chilton'ı telefonun öbür ucunda bulup konuştu. Titreyen bir sesle, durumu anlattı, doktorun ters bir eda ile sorduğu

soruları cevaplandırdı. Bu işi tamamladıktan sonra, ahizeyi yerine koydu, rahat bir nefes aldı.

Pollyanna çevresine bir göz attı. Koyu kırmızı perdeler, kitap dolu raflar, yere dökülmüş kağıt parçalarını, karmakarışık masayı, bir sürü kapalı kapıları fark etti. Herhalde Nancy'nin sözünü ettiği o kirli çamaşırlar bunların arkasında duruyordu. Her taraf toz içindeydi. Holden geçip, oymalı kapıyı açarak çıktı. Ayrılırken, kapı yarı yarıya açık kalmıştı.

Çok az bir süre sonra koruda, adamın yanındaydı. Aradan geçen zaman yaralıya bile kısa gelmişti.

"Ne oldu? Yoksa eve giremedin mi?" diye sordu.

Pollyanna gözlerini açarak: "İçeriye girebildim, şimdi de geri döndüm." diye cevap verdi. "İçeriye giremeseydim buraya geri gelebilir miydim? Doktor da en kısa zamanda adamları ve gereken şeylerle birlikte gelecek. Sizin bulunduğunuz yeri tahmin ettiğini söyledi. Bu nedenle kendisine yolu göstermek için beklemedim. Yanınızda olmayı tercih ettim."

Adam acı acı güldü. "Ya, demek öyle? Zevkine hayran kaldığımı söylemeyeceğim. Daha hoş ahbaplar da bulabilirdin kendine."

"Yani bunu çok aksi bir kişi olduğunuz için mi söylüyorsunuz?"

"Açık konuştuğun için teşekkür ederim. Sorunun cevabı da "evet" olmalı."

Pollyanna hafifçe güldü. "Fakat siz sadece dıştan aksi görünüyorsunuz. Aslında hiç de öyle değilsiniz!"

"Gerçekten söylediğin doğru! Bunu nasıl anladın? Adam vücudunu kımıldatmadan başını çevirmeye çalıştı.

"Birçok şeyden anladım bunu. Örneğin, köpeğinize nasıl davrandığınızı gördüm." Başıyla küçük köpeği gösterdi. Adam, elini hayvanın başına dayamıştı. "Köpeklerin ve kedilerin insanları birçok kişiden daha iyi anlayabilmeleri ne kadar garip değil mi?" Sözlerini: "Başınıza destek yapacağım" diye tamamladı.

Adam, başını doğrulturken birkaç defa acıyla irkildi ve inledi. Fakat sonunda, Pollyanna'nın kucağı daha önce başını dayadığı sert kaya parçasından çok daha rahat geldi ona. Yavaşça, "Böylesi çok daha iyi." diye mırıldandı.

Bir süre hiç konuşmadı. Pollyanna, adamın yüzüne bakarak onun uyuyup uyumadığını kestirmeye çalıştı. Uyuduğunu pek sanmıyordu. Can acısından inlememek için dudaklarını kenetlemişe benziyordu. Pollyanna, bu boylu poslu adamın büyük bir çaresizlik içinde yatışı karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamak ihtiyacını duydu. Adamın bir eli sıkıca kenetlenmiş, hareketsiz duruyordu. Öteki, köpeğin başının üzerindeydi. Köpek de üzüntülü gözlerini sahibine yöneltmiş, hareketsiz duruyordu.

Dakikalar ağır ağır geçti. Güneş batıya doğru alçalırken, ağaçların altındaki gölgeler de koyulaşmaya başladı. Pollyanna hareketsiz oturuyor, sanki nefes bile almıyordu. Bir kuş korkusuzca elinin yanına kondu. Bir sincap, ağaca tırmanırken, sert tüylü kuyruğunu Pollyanna'nın burnuna doğru salladı. Ama sincap bu arada parlak gözlerini hareketsiz duran köpekten de ayırmamıştı.

Nihayet, köpek kulaklarını dikerek yavaşça havladı. Sonra sesini daha da yükseltip kesik kesik havladı. Bir an sonra da Pollyanna bir gürültü duydu. Bu gürültüyü yapanlar da hemen ortaya çıktılar. Üç adam bir sedye ile diğer şeyleri taşıyarak geliyorlardı.

Pollyanna'nın ilk görüşte Dr. Chilton olduğunu anladığı uzun boylu, sinekkaydı tıraşlı ve yardımsever bakışlı adam, neşeli neşeli yaklaştı.

"Hastabakıcılık oyunu mu oynuyorsun küçükhanım?"

Pollyanna, "Yok, hayır efendim." diye gülümsedi. "Ben sadece hastanın başına destek yaptım. Ona bir gram bile ilaç vermedim. Ama burada bulunduğum için memnunum."

Doktor, bütün dikkatini yaralı adama yöneltirken, "Ben de memnun oldum yavrum" diyerek başını salladı.

14
YEMEK GÖTÜRME SORUNU

John Pendleton'ın kaza geçirdiği günün gecesinde Pollyanna akşam yemeğine biraz geç kaldı. Ama azar işitmeden kurtuldu.

Nancy, onu kapıda karşıladı: "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin." diyerek derin bir nefes aldı. "Saat altı buçuk!"

Pollyanna da endişe ile, "Biliyorum," diye itiraf etti. "Fakat beni suçlama. Suçlu değilim. Hem Polly Teyze bile beni suçlu bulamaz."

Nancy, "Buna fırsat bulamayacak zaten;" dedi. "Kendisi gitti." Pollyanna dehşetle içini çekti.

"Gitti mi? Yani benim yüzümden evden ayrılmak zorunda mı kaldı?" O anda, aklına sabah olanlar takılmıştı. İstenmeyen çocuk, kedi ve köpek, iyi karşılanmayan "memnun" sözcüğü ve yasak edilen "babam" sözü... "Yani, ben mi onun uzaklaşmasına neden oldum?"

Nancy, "Yok canım" dedi. "Bostan'daki kuzeni öldü. Onun için Bayan Polly'nin gitmesi gerekti. Sen, bugün öğleden sonra evden ayrıldıktan hemen sonra, o sarı renkli telgraf geldi. Teyzen ancak üç gün sonra dönebilecek. Artık memnun olmanız gerekiyor. Bu arada eve ikimiz bakacağız. Evet, bütün o süre içinde sadece ikimiz bakacağız; evet, evet..."

Pollyanna, çok şaşırmış görünüyordu. "Memnun olmak mı Nancy? Biri ölmüşken nasıl memnun olabiliriz!"

"Yok, hayır Bayan Pollyanna. Ben ölüme memnun olduğumu söylemedim sadece..." Nancy birdenbire sustu. Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. Ciddi bir ifade ile, "Sanki bu oyunu bana öğreten siz değilsiniz." diye sitem etti.

Pollyanna'ın yüzü üzüntülü bir ifadeye büründü. Başını sallayarak: "Fakat Nancy, elimde değil. Bazı şeyler var ki, hiç de bu oyuna uymuyor. Ölüm de bunlardan bir tanesi. Bir cenaze töreninin hiç de memnun olunabilecek tarafı yok..."

Nancy güldü. Ciddi bir ifade ile: "Bizim cenaze törenimiz olmadığı için sevinebiliriz" dedi. Fakat Pollyanna, bu sözleri duymadı. Kazayı anlatmaya başlamıştı. Nancy ağzı açık, onu dinliyordu.

Ertesi gün, anlaşma uyarınca, Pollyanna kararlaştırdıkları yerde Jimmy Bean ile buluştu. Tahmin edilebileceği gibi, Kadınlar Yardım Derneği'nin kendisi yerine bir Hintli çocuğa yardım etmeye karar verişini öğrenen Jimmy büyük bir hayal kırıklığına uğradı."Belki de bu pek doğal." diye içini çekti. "Ama daima, insanın bilmediği şeyler, bildiklerinden daha cazip görünür. Tıpkı başkasının tabağındaki çöreğin daha büyük görünüşü gibi. Beni de Hindistan'dan birisi isteseydi ne güzel olurdu değil mi?"

Pollyanna el çırptı. "Elbette! Pek güzel bir şey bu Jimmy! Benim tanıdığım Kadınlar Yardım Derneği'ne yazıp senden bahsedeceğim. Onlar, Hindistan'da değiller ama, Batıda, tıpkı Hindistan kadar uzak bir yerdeler. Sen de benim gibi oradan gelmiş olsaydın, sanırım öyle düşünürdün!"

Jimmy'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten, beni yanlarına alabileceklerini sanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette, alırlar! Hindistan'dan almıyorlar mı? Öyleyse bu sefer seni de bir Hintli çocuk gibi kabul etsinler. Sanırım Pollyanna sen oldukça uzakta olduğuna göre hakkında bir rapor yazılabilir. Sen bekle. Onlara yazacağım. Bayan White'a yazacağım. Yok, hayır, hayır. Bayan Ones'a yazacağım. En çok parası olan Bayan White'dır, ama en eli açık olanı da Bayan Ones'dur. Düşününce biraz garip değil mi? Fakat sanırım Kadınlar Yardım Derneği'nden birisi seni alacaktır."

Jimmy, "Pekala. Ama sakın benim çalışıp, kendimi geçindirebileceğimi söylemeyi unutma" diye söze karıştı. "Ben bir dilenci değilim. Hem iş başka, arkadaşlık başkadır. Kadınlar Yardım

Derneği olsa bile." Bir an durakladıktan sonra ekledi, "Anlaşılan, sen onlardan bir haber alıncaya kadar burada bulunmam gerekecek."

Pollyanna, dikkati çeker bir tavırla başını salladı. "Tabii, o zaman seni nerede bulacağımı da bilirim. Hem seni alacaklardır. Çünkü sen çok uzaktasın. Polly Teyze de uzakta olduğum için beni..." Birden durdu, bir an düşündükten sonra, "Bana bak! Yoksa ben de Polly Teyzenin Hindistan'dan gelen küçük kızı mıyım?"

Jimmy, dönüp uzaklaşırken, "Senin kadar da acayip birisine rastlamamıştım," diyerek sırıttı.

Pendleton Korusu'ndaki kazadan bir hafta kadar sonra, bir sabah Pollyanna, Teyzesine şunları söyledi:

"Polly Teyze, acaba bu hafta Bayan Snow'un paça tiridini bir başkasına götürsem olmaz mı? Bayan Snow'un bu seferlik buna aldırmayacağını sanıyorum."

"Aman Yarabbi. Bu defa da neyi düşünüyorsun Pollyanna? Senin kadar değişik bir çocuk görmedim."

Pollyanna endişe ile kaşlarını çattı. "Polly Teyze, lütfen değişiklikten neyi kastediyorsunuz? Değişiksem herkese benzemiyorum demektir değil mi?"

"Elbette."

"Şu halde çok güzel." Pollyanna yüz hatları rahatlamış bir durumda içini çekti. "Şu halde değişik olmaktan memnunluk duyuyorum... Bayan White, Bayan Rawson'ın herkese benzeyen birisi olduğunu söyler dururdu... Bayan Rawson'dan da hiç hoşlanmazdı. Aralarında hep tartışırlardı. Babam, yani biz demek istiyorum, onların aralarını bulmak için çok çaba harcadık. Kadınlar Yardım Derneği'nin diğer üyelerini barıştırmak ise o kadar zor değildi." Pollyanna, durarak konuşuyor, kelimeleri söylemeden önce onları tartmak, seçmek zorunluluğunu duyuyordu. Çünkü babası kilisedeki tartışmaların konu edilmesini istemezdi. Teyzesi ise onun babasından bahsetmesini yasaklamıştı.

Polly Teyze sabırsızca, "Peki, peki... Bunları anlatman pek de gerekli değildi!" diye sözlerine müdahale etti. "Ne zaman konuşmaya başlasak, yerli yersiz şu Kadınlar Yardım Derneği'nden bahsetmesen olmayacak."

Pollyanna neşeyle gülümseyerek, "Öyle efendim" dedi. Sanırım, belki de söylediğiniz gibi yapıyorum. Ama, onların bana baktıklarını da unutmamalısınız, sonra..."

Teyzesi soğuk bir ifade ile, "Bu kadarı yeter, Pollyanna" diyerek sözlerini kesti. "Peki söyle bakalım, bu tirit meselesi de neymiş?"

"Hiçbir şey Polly Teyze. Gerçekten doğru söylüyorum. Eminim önem vereceğiniz bir şey değil. Tiridi o kadına götürmeme izin veriyorsunuz. Bu defa da o adama götüreyim diye düşünmüştüm. Biliyorsunuz kırık bacakların iyileşmesi uzun sürmez. Yani Bayan Snow'un hastalığı gibi devamlı değildir. Bir iki sefer o adama götürdükten sonra, yine Bayan Snow'a giderim."

"Adam mı? O adam mı? Kırık bacaklı mı? Neden bahsediyorsun sen Pollyanna?"

Pollyanna bakakaldı, sonra yüz hatları yumuşadı.

"Ah, unuttum. Sanırım meseleyi bilmiyorsunuz. Siz burada değilken ortaya çıkan bir olay var. Gittiğinizin ilk günüydü. O adamı koruda buldum. Daha sonra evine gidip, telefon ettim. Adamları ve doktoru çağırdım. Başına destek yaptım, yardım ettim. Tabii daha sonra eve döndüm ve onu o günden beri de görmedim. Ama Nancy'nin o tiridi yaptığını görünce, bu seferlik bunu ona götürmenin ne kadar iyi olacağını düşündüm. Polly Teyze, böyle yapabilir miyim?"

Bayan Polly, bezgin bir tavırla, "Peki, peki, olabilir" diye cevap verdi.

"Kimdi o adam?"

"Adam. Yani Bay John Pendleton demek istiyorum." Bayan Polly, heyecanla oturduğu yerden fırladı. "John Pendleton mı?"

"Evet. İlk kez Nancy söylemişti bunu bana: Belki siz de tanıyorsunuzdur onu."

Bayan Polly, buna bir cevap vermedi. Bunun yerine, "Onu tanıyor musun?" sorusunu yöneltti.

Pollyanna, evet der gibi başını salladı.

"Evet, şimdi hep benimle konuşuyor ve gülümsüyor. Sadece görünüşte aksi bir adam. Gidip yemeği getireyim. Buraya geldiğim sırada Nancy onu hazırlamıştı." Pollyanna, bu sözleri tamamladığında, odadan çıkmak üzereydi.

"Pollyanna, bir dakika!" Bayan Polly'nin sesi birdenbire çok sertleşmişti. "Düşüncemi değiştirdim. Yemeği her zaman olduğu gibi Bayan Snow'a götürmeni istiyorum. İşte bu kadar. Şimdi gidebilirsin."

Pollyanna'nın yüzü allak bullak oldu.

"Ama Polly Teyze, Bayan Snow'un hastalığı nasıl olsa hemen geçmeyecek. O her zaman hasta olabilir ve kendisine çeşitli şeyler götürebiliriz. Fakat adam bacağını kırmış. Kırık bacağın iyileşmesi uzun sürmez. Bir hafta içinde, adamın hiçbir şeyi kalmayacak."

"Evet hatırladım. Bay Pendleton'ın bir kaza geçirdiğini duymuştum." Bayan Polly sert bir ifade ile konuşuyordu. "Fakat, John Pendleton'a yemek göndermek beni ilgilendirmez Pollyanna."

Pollyanna adeta bir itirafta bulunur gibi, "Evet, biliyorum, o, görünüşte çok aksi" dedi. Üzgün bir şekilde devam etti: "Sanıyorum ondan pek hoşlanmıyorsunuz. Şu halde, ona yemeği sizin gönderdiğinizi söylemem. Kendim düşünüp getirdim derim. Onu beğeniyorum. Ona yemek gönderilmesinden memnun olacağım."

Bayan Polly, yeniden başını sallamaya başladı. Sonra birden durup sakin bir sesle sordu:

"Senin kim olduğunu biliyor mu Pollyanna?"

Küçük kız içini çekti.

"Sanırım bilmiyor. Bir kere ona adımı söylemiştim. Fakat beni hiç adımla çağırmıyor."

"Nerede oturduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ona bunu söylemedim."

"Şu halde, yeğenim olduğunu da bilmiyordur."

"Bildiğini zannetmiyorum."

Bir sessizlik oldu. Bayan Polly, Pollyanna'ya bakıyor, fakat onu görür gibi gözükmüyordu. Küçük kız, ayaklarının üzerinde sabırsızca sekerek, duyulacak biçimde içini çekti. O vakit Bayan Polly silkinerek kendisini topladı.

En sonunda, yine acayip bir sesle, "Peki Pollyanna" dedi. "O yemeği Bay Pendleton'a kendi hediyen olarak götürebilirsin. Fakat, benim göndermediğimi anlat, özellikle bunu da belirt. Böyle düşünmesine olanak vermemelisin!"

"Peki efendim, teşekkür ederim Polly Teyze." Pollyanna neşe içinde kapıdan fırladı.

15
DOKTOR CHILTON

Pollyanna, ikinci defa Bay John Pendleton'ın evine gittiği zaman, konağın görünüşü hiç de değişik gelmedi kendisine. Pencereler açılmıştı. Yaşlı bir kadın arka bahçede çamaşır yıkıyordu. Doktorun atlı arabası da taraçanın önünde duruyordu.

Pollyanna, daha önce yaptığı gibi, yan kapıya gitti. Bu defa zili çaldı. Bugün parmakları anahtarları sımsıkı tutmadığı için sertleşmemişti.

Yabancı görünmeyen küçük bir köpek merdivenleri tırmanıp onu karşıladı. Çamaşırları asan kadının gelip de kapıyı açması biraz zaman aldı.

Pollyanna gülümseyerek, "İzin verirseniz Bay Pendleton'a getirdiğim paça tiridini vermek istiyorum" dedi.

Kadın, "Teşekkür ederiz" deyip küçük kızın elindeki kaba uzandı. "Kim gönderdi diyeceğim? Paça tiridi öyle mi?"

O sırada, holden geçen doktor da kadının sözlerini duydu. Pollyanna'nın yüzündeki üzüntülü ifadeyi gördü. Hemen onlara doğru yaklaştı.

"Ya, demek paça tiridi getirdin?" diye güler yüzle sordu.

"Çok güzel... Çok güzel... Belki hastamızı da görmek istersin."

Pollyanna, gülümseyerek, "Evet efendim" dedi. Kadın, doktorun başıyla yaptığı işareti görüp döndü ve kıza yol gösterdi. Yüzünden şaşırmış bir ifade okunuyordu.

Doktorun arkasında duran genç bir adam da (O, en yakın şehirlerin birinden getirilmiş bir doktor yardımcısıydı.) hayretle seslendi:

"Fakat doktor, nasıl olur? Bay Pendleton, kimseyi kabul etmememiz için emir vermedi mi?"

Doktor umursamaz bir ifadeyle, "Evet öyle" diyerek başını salladı ve ekledi: "Şimdi emirleri veren kişi benim. Sorumluluğu üzerime alıyorum" dedi ve gülümseyerek devam etti: "Tabii bilmezsin, ama bu küçük kız günde bir şişe kuvvet şurubundan daha etkilidir. Bugün Pendleton'ın neşesini yerine getirebilecek birisi varsa, o da bu kızdır. Zaten, bu nedenle kendisini içeriye yolladım."

"Kimdir o kız?"

Doktor bir an durakladı.

"Bu kasabanın sakinlerinden çok tanınmış birisinin yeğeni. Adı Pollyanna Whittier. Ben şahsen şimdiye kadar bu küçükhanımı tanıma olanağı bulamadım. Ama pek çok hastam kendisini tanıyor. Bundan çok memnunluk duyduğumu da söyleyebilirim."

Doktor yardımcısı gülümsedi:

"Öyle mi? Peki bu kızın, harikalar yaratan bir kuvvet şurubu gibi etkili olmasının nedeni nedir?"

Doktor başını salladı.

"Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla kendisi olan veya olacak her şeyden mutluluk payı çıkartmasını biliyormuş. Sık sık onun sözlerini bana tekrarlıyorlar ve anladığıma göre bu sözlerde "her şeyden mutlu olmak" teması işleniyor." Yine garip bir gülümsemeyle, taraçaya çıkarken ekledi: "Keşke reçete olarak bu kızı yazabilseydim ve bir kutu ilaç gibi ondan satın alabilseydim. Dünyada onun gibi insanlar çok olsaydı, ben ve sen doktorluk ve doktor yardımcılığından kazandıklarımızla kurdele satımı ya da çukur kazımı işlerinden birine gidebilirdik. " Gülerek arabasına atladı ve dizginleri çekti.

Bu arada Pollyanna doktorun verdiği emre uygun olarak John Pendleton'ın odasına götürülüyordu.

İlk önce holün dibindeki büyük kütüphaneye girdiler. Odadan çarçabuk geçmelerine rağmen, Pollyanna burada büyük değişikliklerin gerçekleştirilmiş olduğunu fark etti. Duvarda asılı duran kitaplıklar ve koyu kırmızı renkli perdeler eskisi gibiydi. Fakat yere atılmış kağıt parçaları görünmüyordu. Masa da derli toplu idi. Görünürlerde toz da yoktu. Telefon rehberi yerli yerinde asılı duruyordu. Ocağın pirinçten yapılmış ayakları pırıl pırıl parlıyordu. Esrarengiz kapılardan biri ardına kadar açık duruyordu. Hizmetçi, bu kapıdan geçerek yol gösterdi. Bir an sonra, Pollyanna kendisini güzel döşeli bir yatak odasında buldu. Hizmetçi, korku dolu bir sesle şunları söyledi:

"Beyefendi, izin verirseniz burada... Burada size yemek getiren bir kız var. Doktor onu yanınıza getirmemi söyledi."

Pollyanna biraz sonra kendisini çok aksi görünen, sırtüstü uzanmış adamla yalnız buldu. Adam kızgın bir sesle, "Bana bakın... Ben şey dememiş miydim?" dedi. Pollyanna yatağa doğru gelirken adam birden fark edip, "Oo... Demek sensin!" diyerek, ses tonunu değiştirdi. Ama yine de ifadesi pek de cana yakın değildi.

Pollyanna, "Evet efendim, benim." diyerek gülümsedi.

"Beni yanınıza getirdikleri için çok memnunum. İlk önce, kapıdaki bayan getirdiğim yemeği alınca, sizi göremeyeceğimi sanıp korkmuştum. Fakat sonra doktor gelip, yanınıza gelebileceğimi söyledi. Bana, sizi görme olanağı tanıması ne kadar hoş bir şey değil mi?"

Adamın dudaklarında, güçlükle de olsa, bir tebessüm belirdi. Fakat verdiği karşılık sadece "Hımm!.." oldu.

Pollyanna, "Size paça getirdim" diyerek sözlerine devam etti. "Evet paça, umarım seversiniz?" Ses tonu yükselmişti.

"Daha önce hiç yememiştim." Adamın tebessümü silinivermiş, kaşları çatılmıştı.

"Öyle mi? Demek daha önce yemediğinize göre bunu beğenip beğenmediğinizi de söyleyemezsiniz, değil mi? Bu nedenle paçayı

hiç yememiş oluşunuza sevindim. Eğer bunun tadını bir bilseydiniz..."

"Evet, evet, peki... Bildiğim tek bir şey var. O da bu anda sırtüstü yatmakta oluşum. Sanırım, kıyamete kadar da böyle yatacağım."

Pollyanna çok şaşırmıştı:

"Yok, hayır! Kıyamete kadar yatmazsınız. Ama tabii, İsrail'in borusunu öttürmesi ve kıyametin kopması, beklediğimizden çok önce olacaksa o başka. İncil'in bunun sandığımızdan önce olabileceğini yazdığını biliyorum. Ama buna inanmıyorum. Yani İncil'e inanıyorum, ama kıyametin hemen kopacağını sanmıyorum."

John Pendleton birdenbire bir kahkaha attı. O sırada gelmekte olan hastabakıcı kahkahayı duyup hemen sessizce dışarıya çıktı. O haliyle, fırında yarı pişmiş kekin soğumasından korkarak fırının kapağını aceleyle kapayan bir aşçıyı andırıyordu.

John Pendleton, Pollyanna'ya sordu: "Biraz kafam karıştı galiba? Küçük kız güldü:

"Olabilir. Fakat demek istiyorum ki, bacakların, yani kırık bacakların iyileşmesi uzun sürmez. Bayan Snow'un rahatsızlığı gibi değil bu. Bu nedenle, sizin rahatsızlığınız da kıyamet gününe kadar sürmeyecek. Bu durumdan memnun olmalısınız."

Adam acı bir tebessümle: "Zaten memnunum" dedi.

"Hem bacaklarınızdan sadece bir tanesi kırıldı. Yoksa ikisi de kırılmış olabilirdi. Bundan memnun olmalısınız."

Pollyanna görevine ısınmaktaydı.

Adam, kaşları çatık bir biçimde dudak büktü. "Elbette! Çok şanslıyım! Bu açıdan bakarsan, bir kırkayaklı böcek olup kırk bacağımı birden kırmadığıma da sevinmem gerekiyor!"

Pollyanna kıkır kıkır güldü:

"Şimdiye kadar bu kadar hoş bir şey duymamıştım. Kırkayağın ne olduğunu biliyorum. Onların bir sürü ayağı vardır. Gerçekten

memnun olabilirsiniz."

Adam, "Ha, tabii" diye sözünü kesti. Yine sesinde o eski acılık vardı. "Diğer şeyler için de memnun olmalıyım herhalde. Hastabakıcı, doktor ve mutfaktaki Allah'ın cezası kadın için de sevinmeliyim!"

"Tabii efendim. Eğer onlar olmasaydı ne kadar kötü olacağını bir düşünün!"

Adam sert bir ifadeyle: "Ne? Düşüneyim mi?" diye sordu.

"Bu şekilde hasta yatarken, bir de onlar olmasaydı durumumuz ne feci olurdu?"

Adam, "Bütün sorunun temelinde de zaten bu yatıyor ya!" diye söylendi. "Çünkü burada böyle sırtüstü yatıp duruyorum. Buna bir de sevinmemi söylüyorsun. Budala bir kadın bütün evi altüst edip "Evi idare etmekten" bahsediyor, bir adam da ona yardımcı olup bunu "hastabakıcılık, doktor yardımcılığı" diye adlandırıyor. Bu arada ikisini de bu işe özendiren bir doktor var. Hepsi de bu işler için kendilerine para vermemi, hem de bol para vermemi bekliyorlar."

Pollyanna, acıyarak yüzünü buruşturdu: "Evet, biliyorum. İşin bu tarafı, yani para meselesi çok kötü. Bugüne kadar hep para biriktirirken böyle bir şey olması çok kötü."

"Ne? Ne?"

"Biriktirirken dedim. Fasulye ile balık kızartması alarak, yiyecekten kesmekten ve para biriktirmekten bahsediyorum. Söyleyin bakalım. Fasulye sever misiniz? Yoksa, sadece altmış sent olduğu için hindi kızartmasını mı tercih edersiniz?"

"Bana bak yavrum. Neden bahsediyorsun sen?"

Pollyanna, tatlı tatlı güldü. "Paranızdan bahsediyorum. Kendinizi birçok şeyden mahrum edip, fakirler için para biriktirmenizden. Anlayacağınız, bunu öğrenmiş bulunuyorum.

İşte, içinizin hiç de sert olmadığını anlamama yarayan örneklerden bir tanesi de bu. Bunu bana Nancy söyledi."

Adamın ağzı açık kaldı. "Nancy sana benim para biriktiriş nedenim olarak... Pekala bu Nancy'nin kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bizim Nancy. Polly Teyzemde çalışıyor."

"Polly Teyzen mi? Pekala Polly Teyze kim?"

"Adı Polly Harrington'dır. Onunla birlikte oturuyorum."

Adam ani bir hareketle kımıldadı.

"Bayan Polly Harrington!" Nefesini tuttu. "Sen... Sen onun yanında mı oturuyorsun?"

"Evet, ben onun kuzeniyim. Beni yetiştirmek için yanına aldı."

Pollyanna'nın sesi titremeye başlamıştı: "Annem onun kız kardeşiydi. Babam da cennete gidip anneme ve diğerlerine kavuşunca, hayatta kimsesiz kaldım. Yalnızca Kadınlar Yardım Derneği benimle ilgilendi. Bunun üzerine teyzem beni yanına aldı."

Adam cevap vermedi. Başı yastığa dayalıydı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. O kadar beyazdı ki, Pollyanna korkuya kapılmıştı. Ne yapacağını bilemez halde ayağa kalktı.

"Sanırım, şimdi gitmeliyim" dedi. "Umarım seveceksiniz getirdiğim yemeği."

Adam birdenbire başını çevirdi, gözlerini açtı. Siyah gözlerinin içinde garip bir hasret duygusu okunuyordu.

Kibar bir ifadeyle, "Demek sen Bayan Polly Harrington'ın kuzenisin" dedi.

"Evet efendim."

Adamın koyu renkli gözleri hala kızı süzüyordu. Pollyanna dayanamayıp mırıldandı:

"Sanırım... Sanırım onu tanıyorsunuz."

John Pendleton'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ha, evet. Onu tanırım." Bir an durakladıktan sonra yine acayip bir gülümsemeyle devam etti; yavaş bir sesle: "Fakat... Fakat bu yemeği bana Bayan Polly Harrington göndermedi değil mi?" .

Pollyanna üzülmüş görünüyordu:

"Hayır... Hayır efendim. O yollamadı. Bana, bu yemeği kendisinin göndermediğinden sizi haberdar etmemi özellikle tembih etti. Fakat ben..."

"Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim." Adam hafifçe başını çevirdi. Pollyanna, daha da üzgün bir durumda ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Taraçanın önünde doktorun, arabasının içinde beklediğini gördü. Doktor yardımcısı da basamakta duruyordu.

Doktor gülümseyerek, "Bayan Pollyanna, sizi evinize bırakma şerefini bana verir misiniz?" diye sordu. "Birkaç dakika önce hareket edecektim ama, sonra sizi beklemeye karar verdim."

"Teşekkür ederim efendim. Böyle yaptığınıza memnun oldum. Arabaya binmeye bayılırım." Doktor, onun arabaya binmesine yardım etmek için elini uzattı.

Doktor gülümsedi, "Arabaya binmeyi seversiniz demek?" O başını sallayarak basamaktaki genç adamı selamladı. Araba hareket etti. Araba yol alırken, doktor: "Anladığıma göre hoşlandığınız pek çok şey var" diye ekledi.

Pollyanna güldü.

"Şey... Bilmiyorum. Galiba var." diyerek sanki itirafta bulundu. "Yaşamak sayılabilecek şeylerin çoğunu seviyorum. Tabii, dikiş dikmek, yüksek sesle okumak gibi şeyleri sevmiyorum, ama bunlar yaşamak değil ki."

"Öyle mi? Peki bunlar nedir öyleyse?"

Pollyanna içini çekip, mahzun mahzun güldü: "Polly Teyzem bunların "yaşamayı öğrenmek" olduğunu söylüyor."

Şimdi de doktor güldü. Bir parça acayip bir gülüştü bu.

"Demek öyle? Onun böyle bir şeyi söyleyebileceğini tahmin etmeliydim."

Pollyanna "Evet" diye karşılık verdi. "Fakat ben hiç de öyle düşünmüyorum. Bana göre, nasıl yaşanacağını öğrenmemiz gerekmez. Örneğin, ben bunu hiç öğrenmedim."

Doktor derin derin iç çekti. "Korkarım bazılarımızın bunu öğrenmeleri gerekiyor, küçük kız." dedi. Sonra bir süre hiç ses çıkarmadı. Pollyanna yan gözle ona bakınca bir acıma duydu. Çok üzgün duruyordu. İçin için onu memnun edebilecek bir şey yapabilmeyi arzu etti. Belki de bu nedenle çekingen bir eda ile şunları söyledi:

"Doktor Chilton, doktorluk bütün meslekler arasında en çok mutluluk vereni olmalı."

Doktor hayretle döndü:

"En çok mutluluk veren mi! Her gün gittiğim yerde bunca ıstırap çeken insanla karşılaşırken mi?"

Pollyanna, başını salladı:

"Biliyorum. Fakat siz ıstırap çekenlere yardımcı olmaya çalışıyorsunuz değil mi? Tabii, bundan da memnunluk duyuyorsunuz. Şu halde bu sizi her zaman hepimizden daha mutlu insan yapıyor olmalı."

Doktorun gözleri birdenbire doldu. Doktorun yaşantısı güçlük ve yalnızlıkla doluydu. Karısı ve evi yoktu. İki odalı bir pansiyonda tek başına yaşıyordu. Mesleğini çok seviyordu. Şu anda Pollyanna'nın pırıl pırıl gözlerine bakarken sanki onu seven biri elini uzatmış, kendisini kutsallaştırmış gibi geldi.

Adam, bütün gün çalışmanın ya da uykusuz geçen bir gecenin verdiği yorgunluğu, Pollyanna'nın gözlerinde gördüğü pırıltı sayesinde unutup mutlu olabileceğini hissediyordu.

Titrek bir sesle: "Tanrı seni korusun, küçük kız" dedi. Sonra hastaların pek iyi bildiği ve sevdiği gülümsemesiyle ekledi: "Bütün bu olanlardan sonra, sadece hastaların değil, doktorların da böyle bir kuvvet şurubundan bir yuduma gereksinim duyduklarını anlamış bulunuyorum."

Bu sözler Pollyanna'yı şaşırttı, belleğini meşgul etti. Fakat o sırada yolda koşan bir sincap görünce konuyu unutuverdi.

Doktor Pollyanna'yı evlerinin kapısının önünde bıraktı. O sırada balkonu silmekte olan Nancy'ye gülümseyerek selam verdi ve oradan ayrıldı.

Pollyanna, merdiveni tırmanırken, "Doktorla çok güzel bir yolculuk yaptım. Çok iyi bir adam, Nancy!" diye seslendi.

"Öyle mi?"

"Evet. Ona en mutluluk verici mesleğe sahip olduğunu söyledim."

"Ne? Hastaları görmek... Veya daha da beteri iyi oldukları halde kendilerini hasta sananlara gitmek... Bunlar nasıl mutluluk verir?" Nancy'nin yüzü belirgin bir şüphe içindeydi.

Pollyanna neşeli neşeli güldü.

"Doğru. Zaten doktorun da dediği bu. Ama yine de mutlu olunabilir, değil mi?"

Nancy, düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. O, artık "mutluluk Pollyanna oyununu" başarılı bir biçimde oynayabileceğine inanmaktaydı. Artık Pollyanna'nın "numaralarını" cevaplandırmaktan da zevk almaya başlamıştı. Küçük kızın sorduğu sorulara "numaralar" demekteydi.

Nihayet, "Buldum!" diye güldü. "Bayan Snow'a söylediklerinin tam zıddı olacak bu."

Pollyanna şaşırmıştı. "Zıddı mı?" diye sordu.

"Evet, ona diğer insanların da kendisi gibi hasta olmayışlarından mutluluk duymasını söylemiştin."

Pollyanna başını sallayarak: "Evet!" dedi.

Nancy, "Şu halde, doktor da tedavi ettiği hasta insanlar gibi olmadığı için memnunluk duymalı." diyerek zafer kazanmış bir görünüm içinde sözlerini tamamladı.

Şimdi de kaş çatıp düşünme sırası Pollyanna'ya gelmişti.

"Tabii, evet..." diye itirafta bulundu. "Tabii söylediklerin doğru ama ben böyle demedim. Hem bu şekilde söylemekten de pek hoşlanmadım. Zaten doktor da hastalarının hasta oluşlarından memnun olduğunu söylememişti... Nancy, bazen bu oyunu çok garip bir duruma sokuyorsun."

Eve girerken içini çekti.

Pollyanna, teyzesini oturma odasında buldu.

Kadın, bir parça sert bir ifadeyle: "Seni kapının önüne getirip bırakan kimdi Pollyanna?" diye sordu.

"Doktor Chilton'dı Polly Teyze. Kendisini tanımıyor musunuz?"

"Doktor Chilton mı? O burada ne arıyor?"

"Beni eve getirdi. Bay Pendleton'a yemeği götürüp verdikten sonra..."

Bayan Polly birdenbire başını kaldırdı.

"Pollyanna, yemeği benim gönderip göndermediğimi sormadı ya?"

"Hayır Polly Teyze. Sizin göndermediğinizi ona söyledim."

Bayan Polly birdenbire kızardı:

"Ona benim göndermediğimi mi söyledin?"

Pollyanna, teyzesinin kendisine çıkışır gibi konuştuğunu duyunca gözlerini iri iri açtı.

"Polly Teyze, siz öyle istememiş miydiniz?"

Polly Teyze içini çekti:

"Sana, benim gönderdiğim kanısına kapılmaması için bunu benim göndermediğimi söylemeni tembih etmiştim. Sen de gidip ona doğrudan doğruya bunu benim göndermediğimi söylemişsin. Bunlar çok farklı şeylerdir Pollyanna!" Kızgınlıkla döndü:

"Aman Allahım! Ben aradaki farkı göremiyorum." diye Pollyanna içini çekti, şapkasını teyzesinin özel olarak asılmasını istediği çengele astı.

16
BİR KIRMIZI GÜL İLE DANTEL ŞAL

Pollyanna'nın Bay John Pendleton'ı ziyaretinden bir hafta sonra yağmurlu bir günde, Timothy, Bayan Polly'yi Kadınlar Yardım Derneği'nin toplantısına götürdü. Saat üçte geri döndüğü zaman, yanakları pembe pembe olmuş, rüzgarda uçan dalgalı saçları da karışık ve dalgalı bir hal almıştı.

Pollyanna teyzesini daha önce hiç böyle görmemişti.

Kadın, oturma odasına girerken, Pollyanna, teyzesinin çevresinde neşeyle dönüp, "Ha, ha, ha... Sizde de öyleymiş Polly Teyze." diyerek heyecanla bağırdı.

"Neymiş öyle olan, münasebetsiz çocuk?"

Pollyanna hala teyzesinin çevresinde dönüp duruyordu:

"Oysa ben bunun farkına varmamıştım. Demek farkına varmadan da bu bazı insanlarda olabiliyor. Acaba benim de olabilir mi? Yani, cennete gitmeden önce demek istiyorum." Bir yandan da, kulaklarının üzerindeki dümdüz saçlarını çekiştirip duruyordu. "Fakat düz olsa da onlar siyah değil. Siyah olmaları olanaksız."

Polly Teyze, aceleyle şapkasını çıkartıp, saçlarını düzeltmeye çalışırken, "Pollyanna, Allah aşkına ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, hayır lütfen yapmayın Polly Teyze!" Pollyanna'nın neşesi birden kaçıverdi. "Saçlarınızı düzeltmeyin. Ben bundan bahsediyorum. Ne kadar çok dalgalı saçlarınız! Oh, Polly Teyze çok güzel olmuş saçlarınız."

"Saçmalama! Niçin geçen gün bir münasebetsizlik yapıp kadınlar Yardım Derneği ne gittin ve o dilenci çocuk için yardım istedin?"

Pollyanna, teyzesinin sadece ilk başta söylediklerini cevaplandırarak,

"Fakat saçmalamıyorum Teyze." dedi. "Saçlarınız böyleyken ne kadar güzel göründüğünüzü bilmiyorsunuz! Polly Teyze, lütfen sizin saçlarınıza da tıpkı Bayan Snow'unkilere yaptığım gibi bir çiçek takabilir miyim? Sizi öyle görmek istiyorum! Bayan Snow'dan çok daha güzelleşeceğinize eminim!"

Bayan Polly, çok sert bir ifadeyle, "Pollyanna!" dedi. Ama Pollyanna'nın söylediklerinden de pek hoşlanmıştı. O zamana kadar kimse onunla ya da saçlarıyla ilgilenmiş değildi. Daha önce sanki kim onun "güzel" görünmesini istemişti?

"Pollyanna, sorumu cevaplandırmadın. Niçin Kadınlar Yardım Derneği'ne, öyle garip bir biçimde gittin?"

"Evet, biliyorum. Fakat, gidişimin acayip karşılanacağını tahmin etmiyordum. Ama onların Jimmy'den daha çok, hazırlayacakları rapora önem verdiklerini anladım. İşte ondan sonra benim Kadınlar Yardım Derneği'ne mektup yazdım. Çünkü Jimmy onlardan çok uzaktaydı. Böylece onun da tıpkı benim gibi, küçük bir Hintli çocuk gibi kabul edilebileceğini düşündüm, Polly Teyze... Ben de sizin küçük bir Hintli kızınız mıyım? Polly Teyze, saçlarınızı düzeltmeme izin verirsiniz değil mi?"

Polly Teyze, ellerini boğazına götürdü. Yine, eskisi gibi bir çaresizlik duygusu benliğini sarmıştı.

"Fakat Pollyanna, kadınlar bugün öğleden sonra, senin onlara gittiğini söyleyince çok utandım! Ben..."

Pollyanna, yerinde dönüp zıplamaya başladı.

"Saçlarınızı yapmama izin vermediğini söylemediniz. Bu tıpkı geçen gün Bay Pendleton'a yemek götürme meselesine benziyor. O zaman da, bunu siz göndermemiştiniz, fakat hatırlayacağınız gibi, sizin

göndermediğinizi söylememi tembih etmiştiniz. Şimdi yerinizden ayrılmayın. Gidip bir tarak getireceğim."

Polly Teyze, odadan çıkan küçük kızın arkasından merdivene koştu. "Fakat Pollyanna, Pollyanna!"

Pollyanna, kadını kendi odasının önünde selamlayıp, "Ah, buraya mı geldiniz" dedi. "Böylesi daha iyi olacak. Tarağı aldım. Şimdi lütfen şuraya oturun. Oh, gerçekten izin verdiğiniz için çok memnunum!"

"Fakat Pollyanna, ben, ben..." Bayan Polly cümlesini tamamlayamadı. Büyük bir şaşkınlık içinde kendisini, tuvaletin önündeki alçak iskemlede buldu. Omuzlarına dökülen saçlarını, küçük kız marifetli eliyle taramaya başlamıştı bile.

Pollyanna, "Aman, ne güzel saçlarınız var" diye mırıldandı. "Hem Bayan Snow'un saçlarından daha da gür. Zaten saçlarınızın gür olması da gerekli. Hasta değilsiniz ve herkes görsün diye dışarıya da çıkabilirsiniz. Bu saçları görenler hem beğenecek, hem de şaşıracak. Çünkü şimdiye kadar saklamışsınız. Polly Teyze, sizi öyle güzel yapacağım ki, herkes size bakmaktan büyük zevk alacak!"

Bayan Polly, boğuk ve yüzüne dökülen saçlar nedeniyle şaşırmış bir ifade ile, "Pollyanna!" dedi. "Bu saçma işi sana niçin yaptırdığımı bilmiyorum!"

"Niçin öyle söylüyorsunuz Polly Teyze? Herkesin size bakmasından, hoşlanmasından memnun olmanız gerekli. Siz de zarif şeylere bakmaktan hoşlanmıyor musunuz? Ben güzel insanlara baktıkça o kadar memnun olurum ki... Ama diğerlerine baktığım zaman onlar hesabına üzülürüm."

"Fakat... Fakat..."

Pollyanna, memnunlukla, "Saç taramaya bayılırım" diye mırıldandı. "Kadınlar Yardım Derneği'nden bir çocuğun saçlarını yapmıştım. Ama hiçbirinin saçı sizinki kadar güzel değildi. Hoş Bayan White'ın da saçları fena sayılmazdı. Bir gün onu süslediğim zaman çok güzel olmuştu. Ha, Polly Teyze şu anda aklıma bir şey geldi. Fakat bu bir sır. Size söylemeyeceğim. İşte saçlarınız oldu... Şimdi bir dakika

yanınızdan ayrılacağım. Ama yerinizden kımıldamayacağınıza ve beni gözetlemeyeceğinize söz verin... Bakmak yok, bunu unutmayın!"

Konuşmasını bitirir bitirmez telaşla odadan fırladı. Bayan Polly ağzını açıp bir şey söylemedi. Ama, kendi kendine, bir an önce yeğeninin taradığı saçlarını bozup yeniden düzeltmesi gerektiğini söylüyordu. "Gözetlemeye" gelince buna pek aldırdığı yoktu.

Ama o anda, Bayan Polly tuvaletin aynasında birden aksini görüverdi. Gördüğü şey yanaklarını daha da pembeleştirdi. Yüzü pek genç değildi, ama heyecandan ve şaşkınlıktan pırıl pırıldı. Yanakları pembe pembe olmuştu. Gözleri de ışıl ışıl parlıyordu. Dışarıda nemlenen koyu siyah saçları alnından arkaya doğru taranmış, kulaklarının hizasında küçük bukleler belirmişti. Bu yumuşak, küçük bukleler saçının şurasında burasında görülüyordu.

Bayan Polly, aynada gördüğü aksi karşısında o kadar şaşırmış ve dalmıştı ki, saçlarını yeniden düzeltmek konusunda verdiği kararı unutuverdi. Ancak Pollyanna odaya tekrar girince aklı başına geldi. Daha kımıldamaya fırsat bulamadan gözlerinin önünde bir şey belirdi ve başının arkasından bağlandı.

"Pollyanna, Pollyanna! Ne yapıyorsun?" diye haykırdı. Pollyanna güldü.

"İşte ben de bunu bilmenizi istemiyorum, Polly Teyze. Bakacağınızdan korktuğum için gözlerinizi mendille bağladım. Şimdi kımıldamadan oturun. Çok uzun sürmeyecek. Sadece bir dakika sonra bakarsınız."

Bayan Polly, ayakta kalkmaya çabaladı, "Fakat Pollyanna, bu bağı hemen çıkar. Ne yapıyorsun çocuk?" Omuzundan doğru kayan bir şeyi hissedince heyecandan nefesi kesildi.

Pollyanna hala neşeli neşeli gülüyordu. Titreyen elleriyle teyzesinin omuzuna dantel şalı koydu. Şal çok güzeldi, ama yıllardır kullanılmadığı için sararmıştı ve lavanta çiçeği kokuyordu. Pollyanna bu şalı bir hafta önce, Nancy tavan arasını temizlerken bulmuştu.

Teyzesinin de Bayan White gibi bunu kullanarak güzelleşebileceğini düşünmüştü.

Görevini tamamladıktan sonra yaptığı işi onaylarcasına baktı. Ufak bir düzeltme daha yapması gerekiyordu. Bu nedenle, teyzesini hemen taraçaya doğru götürdü. Uzanabileceği bir yerde yeni açmış bir gül duruyordu.

Polly Teyze, "Pollyanna, ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. Kendisini geri çekmeye çalışıyordu.

"Pollyanna izin vermeyeceğim..."

"Sadece bir dakikalığına taraçaya çıkıyoruz. Sizi çabucak hazırlayacağım!" Pollyanna nefes nefese kalmıştı. Uzanıp gülü kopardı ve bunu Bayan Polly'nin sol kulağı üzerindeki ipek gibi saçlarının arasına taktı.

"İşte oldu!" diye bağırdı. Memnunlukla kadının gözlerini bağlayan mendilin düğümünü çözdü. "Ah, Polly Teyze, sanırım şimdi sizi süslediğim için memnun olacaksınız."

Bayan Polly bir an kılığına ve çevresine baktıktan sonra, hafif bir çığlık atarak odasına koştu. Pollyanna, teyzesinin üzüntüyle taraçanın penceresinden baktığı noktaya göz atınca, bahçeye giren atlı arabayı fark etti. Dizginleri tutan adamı bir bakışta tanıdı.

Neşeyle aşağıya eğildi.

"Doktor Chilton! Doktor Chilton! Beni mi görmek istediniz? Ben buradayım!"

Doktor bir parça vakarla gülümseyerek, "Evet" dedi. "Aşağıya inebilir misin lütfen?"

Pollyanna yatak odasına geçince, teyzesinin büyük bir kızgınlıkla şalı tutturan iğneleri çıkardığını gördü. Kadın, "Pollyanna bunu nasıl yapabilirsin?" diye inledi. "Beni bu acayip kılığa sok ve sonra da göstermek iste."

Pollyanna üzüntüyle durdu. "Fakat gerçekten çok güzel görünüyorsunuz Polly Teyze... Çok güzel ve..."

Kadın, "Güzel mi?" diyerek dudak büktü. Şalı bir kenara fırlatıp, titreyen parmaklarıyla saçlarını çekiştirdi. "Ne olur, ne olur Polly Teyze... Saçlarınıza dokunmayın..."

"Yani böyle mi bırakayım? Olacak şey mi bu?" Bayan Polly saçlarını sımsıkı geriye doğru topladı. Buklelerden eser kalmamıştı.

Pollyanna, neredeyse sağlayacaktı. "Ah, ne kadar da güzel görünüyorlardı." diyerek kapıdan çıktı.

Pollyanna, aşağıda doktoru arabasının içinde kendisini bekler buldu.

Doktor: "Bir hastamın reçetesine seni yazmıştım. Şimdi reçeteyi yaptırmak için beni gönderdi" diyerek, bir açıklama yaptı. "Gidecek misin?"

Pollyanna, "Yani, eczaneye mi gitmemi istiyorsunuz?" diye sordu. Pek emin değildi. "Ben bazen Kadınlar Yardım Derneği için eczaneye giderdim, alışığımdır."

Doktor gülerek başını salladı. "Onu demek istemedim. John Pendleton bugün seni görmek istiyor. Onu ziyaret etmek istersin tabii... Yağmur dindiği için seni almaya geldim. Gelecek misin? Seni saat altıdan önce gelip alırım."

Pollyanna, "Tabii memnuniyetle" diye bağırdı. "Yalnız önce bir de Polly Teyzeme sormama izin verin..."

Birkaç dakika sonra elinde şapkası ile geri döndü. Fakat yüzü oldukça ciddi görünüyordu. Doktor, yola çıktıkları zaman "Yoksa, teyzen gitmene izin vermedi mi?" diye sordu.

Pollyanna içini çekerek, "Hayır, verdi" dedi. "Ama, sanırım benim gitmemi çok istedi."

"Gitmeni çok mu istedi?" Pollyanna tekrar içini çekti.

"Evet. Sanırım beni yanında istemiyordu, anlayacağınız. Evet, evet... Haydi çek git. Daha önce gitmeliydin" dedi.

Doktor, yalandan gülümsedi. Ama sözleri son derece ciddiydi. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra çekinerek sordu:

"Birkaç dakika önce, taraçanın penceresinden seninle beraber gördüğüm kadın teyzen değil miydi?"

Pollyanna derin bir nefes aldı:

"Evet, bütün mesele de burada ya. Yukarıda bulduğum çok güzel bir şalı ona giydirip, saçlarını düzelttim. Saçlarının arasına bir de gül koyunca çok güzelleşti. Siz de o kanıda değil misiniz? Çok güzel olmamış mıydı?"

Doktor bir süre cevap vermedi. Konuşmaya başladığı zaman sesi o kadar yavaş çıkıyordu ki, Pollyanna sözcükleri duymakta güçlük çekti:

"Evet, Pollyanna. Bence de, teyzen... Teyzen çok güzel olmuştu."

"Öyle mi? Çok memnun oldum! Bunu ona söyleyeceğim."

Pollyanna memnun memnun başını salladı.

Ama doktor birdenbire: "Sakın ha Pollyanna, bunu ona söylememelisin!" deyince küçük kız şaşırdı.

"Niçin Doktor Chilton? Neden söylemeyeceğim? Bundan memnun olacağınızı sanırdım."

Doktor, "Ama o memnun olmayabilir" diye sözünü kesti.

Pollyanna, bir an düşündü.

"Belki de doğrudur. Memnun olmayabilir." diyerek içini çekti. "Şimdi hatırladım. Demek, sizi gördüğü için içeriye kaçmıştı. Hem, o kılıkta göründüğü için de şikayette bulunmuş olabilir."

Doktor, kendi kendine mırıldandı: "Bunu ben de tahmin etmiştim zaten."

Pollyanna, "Bunun nedenini hala anlayamadım." dedi. "O kadar güzelleşmişken kaçışının anlamı neydi sanki?"

Doktor bir şey söylemedi. John Pendleton'ın hasta yattığı büyük konağa gelinceye kadar hiç ağzını açmadı.

17
TIPKI BİR KİTAP GİBİ

John Pendleton, o gün Pollyanna'yı gülümseyerek karşıladı. "Evet, Bayan Pollyanna, senin çabuk affeden bir kişi olduğunu anlıyorum, öyle olmasa bugün beni yeniden görmeye gelmezdin."

"Sizi görmeye gelişim beni çok memnun etti, Bay Pendleton. Gelmemem için bir neden de yoktu ki..."

"Biliyorsun, epey aksilik ettim, geçenlerde büyük bir nezaketle o paçayı getirdiğin ve beni de bacağım kırık yatarken bulduğun günden bahsediyorum. Bu arada, sana o gün teşekkür de etmedim galiba? Bu kadar iyilik bilmez bir davranıştan sonra gelip beni görmen karşısında, sanırım sen bile ne kadar affeden bir insan olduğunu kabul edeceksin."

Pollyanna, rahatsız olmuş gibi kımıldandı.

"Fakat sizi bulduğuma çok sevinmiştim." Çabucak sözlerini düzeltti: "Tabii, bacağınız kırık olduğu için memnunum demek istemiyorum."

John Pendleton gülümsedi. "Anlıyorum. Bazen söylediğin sözleri şaşırıyorsun değil mi Pollyanna? Yine de sana teşekkür ederim. O gün yaptıkların nedeniyle seni çok cesur bir kız olarak görüyorum. Aynı zamanda paça tiridi için de teşekkür ederim."

Pollyanna büyük bir ilgiyle, "Bari beğendiniz mi?" diye sordu.

"Çok beğendim." Garip bir gülümsemeyle: "Sanırım, bugün Polly Teyzenin göndermediği bir şey yok?" diye sordu.

Ziyaretçisi, bu soru karşısında biraz rahatsız olmuştu:

"Hayır, hayır efendim." Bir an durakladı. Rengi iyice kızarmıştı. Devam etti: "Bay Pendleton geçen gün yemeği Polly… Pollyanna

Teyze göndermedi derken bir kabalık yapmak istememiştim."

Adam cevap vermedi. John Pendleton gülümsemiyordu. Sadece anlamsız gözlerle ileriye doğru bakıyordu. Bir süre geçtikten sonra derin derin içini çekip Pollyanna'ya döndü. Tekrar konuşmaya başladığı zaman, sesi eskiden olduğu gibi sıkıntılı ve sinirliydi:

"Neyse, neyse... Bu şekilde davranmak doğru değil! Seni buraya asık yüzümü göresin diye çağırmadım. Bak, beni dinle. Kütüphanede, yani telefonun olduğu büyük odada, işlemeli bir kutu bulacaksın. Şöminenin yanındaki camlı dolabın alt gözünde olacak. Tabii, o Allah'ın belası kadın, odayı temizlerken başka bir yere kaldırmadıysa! Onu bana getiriver. Ağırdır ama taşınamayacak kadar da ağır olmadığını sanıyorum."

Pollyanna, ayağa kalkarken, "Oh, merak etmeyin ben çok güçlüyümdür" dedi. Bir dakika sonra kutuyu getirdi.

Bundan sonraki yarım saati Pollyanna büyük bir zevk içinde geçirdi. Kutu çeşitli güzel şeylerle doluydu.

John Pendleton gezileri sırasında almıştı bunları. Her birinin değişik ve eğlendirici birer öyküsü vardı. İster Çin'den alınmış fevkalade oymalı bir satranç takımı olsun, isterse Hindistan'dan getirilmiş yeşimden bir heykelcik olsun hepsi çok güzel şeylerdi bunlar.

Heykelle ilgili öyküyü dinledikten sonra Pollyanna düşünceli düşünceli mırıldandı:

"Sanırım, yetiştirmek için bir Hintli çocuğu almak daha doğru. Çünkü, o çocuklar Tanrı'nın şu küçük heykele girmiş olduğunu sanıp, heykele tapıyorlar. Oysa Jimmy Bean, Tanrı'nın gökyüzünde olduğunu biliyor. Ama yine de, Hintli çocukların yanı sıra Jimmy Bean'i de istemelerini ve almalarını çok isterdim."

John Pendleton, bu sözleri duymamış gibiydi. Yine gözlerini ileriye dikmiş, hiçbir şeyi görmez gibi bakıyordu. Fakat kısa bir süre sonra kendini topladı ve kutudan başka bir sanat eseri çıkartarak, konuşmaya başladı.

Ziyaret, Pollyanna için gerçekten zevkli geçmekteydi. Fakat bir süre sonra Pollyanna işlemeli kutunun içindeki o çok güzel şeylerden başka konularda konuştuklarını fark etti.

Kendisi, Nancy, Polly Teyze ve günlük yaşantısına ilişkin konular üzerinde konuşuyorlardı. Uzunca bir zaman önce, bir Batı kasabasında geçen yaşamından da söz ediyorlardı.

Pollyanna'nın gideceğine yakın, adam yumuşak bir ifadeyle şunları söyledi:

"Küçük kız, beni sık sık gelip görmeni istiyorum. Olur mu? Çok yalnızım ve sana ihtiyacım var. Hem başka bir neden de var. Bunu da sana söyleyeceğim. Geçen gün, kim olduğunu anlayınca seni bir daha görmemeye karar vermiştim. Bana çok uzun yıllardan beri unutmaya çalıştığım bir şeyi hatırlatmıştın. Her gün kendi kendime seni bir daha görmek istemediğimi tekrarladım. Doktorun seni buraya getirmesine izin verip vermeyeceğimi sorduğu zaman da hayır demiştim. Fakat bir süre sonra seni gerçekten görmek istediğimi anladım. Seni görmeyişim, unutmayı çok istediğim şeyleri daha da belirgin bir biçimde hatırlamama neden oluyordu. İşte bu yüzden senin gelmeni istiyorum. Olur mu, küçük kız?"

Pollyanna heyecanla, "Tabii, Bay Pendleton" dedi. Pırıl pırıl parlayan gözleriyle, yatakta sırtüstü yatan adama acıma duygusuyla bakıyordu: "Sizi görmekten mutluluk duyacağım!"

John Pendleton da kibar bir ifadeyle, "Teşekkür ederim" dedi.

O akşam, yemekten sonra arka balkonda oturan Pollyanna, Nancy'ye Bay John Pendleton'ın çok güzel oymalı kutusundan ve içindeki fevkalade şeylerden bahsetti.

Nancy içini çekip, "Çok ilginç" dedi. "Hiç kimseyle konuşmayan bu aksi adamı o güzel şeyleri sana gösterip, onlarla ilgili öyküleri anlatması inanılacak bir şey değil doğrusu."

Pollyanna, adamı büyük bir bağlılıkla hemen savundu.

"Fakat Nancy, o sadece dıştan aksi görünüşlü birisi. Aslında hiç de öyle birisi değil. Herkesin onu öyle kötü bir kişi olarak düşünmesini de anlayamıyorum. Kendisini tanısalardı hakkında böyle düşünmezlerdi. Polly Teyze bile onu pek sevmiyor. Yemeği ona göndermek istemedi ve adamın tiridi onun gönderdiğini sanacağı için de çok korktu."

Nancy, omuzunu silkerek:

"Herhalde teyzen ona yemek göndermeyi bir görev olarak görmemiştir." dedi. "Ama, beni en şaşırtan şey, nasıl olup da adamın seninle dost olduğu? Sakın alınma Pollyanna. Fakat o genellikle çocuklarla dostluk kurabilecek birisi değildir."

Pollyanna, neşeli neşeli gülümsedi. Başını sallayıp, "Ama benimle arkadaşlık kurdu Nancy" dedi. "Yalnız her zaman arkadaşlık kurmak istemiyor sanırım. Örneğin, bugün bir ara beni tekrar görmemeyi düşünmüş olduğunu da söyledi. Çünkü kendisine unutmak istediği bir şeyi hatırlatıyormuşum, ama daha sonra..."

Nancy heyecanla sözünü kesti: "Neymiş o? Sana unutmak istediği bir şeyi hatırlattığını mı söyledi?"

"Evet. Ama sonra..."

"Peki neymiş o?" Nancy merakla öğrenmek istiyordu.

"Bana bir şey anlatmadı. Sadece böyle bir şey olduğunu söyledi."

Nancy heyecanla içini çekip:

"Çok esrarlı bir durum!" dedi. "Demek ilk başta senden hoşlanmamasının nedeni de bu! Ah, Bayan Pollyanna! Bu, tıpkı okuduğum esrarengiz kitaplardaki olaylara benziyor. Ben bu tip kitaplardan birçoğunu okudum. *Lady Maud'un Sırrı, Kayıp Varis ve Yıllarca Gizlenmiş.* Bunların hepsi esrarengiz olaylarla doluydu. Aman Yarabbi! Meğerse burnumun dibinde böyle esrarengiz bir kitabı yaşayan birisi varmış da, ben farkında değilmişim! Bana her şeyi, evet her şeyi anlat, Bayan Pollyanna, Senden, önce

hoşlanmayışının nedeni anlaşılıyor. Bunu önceden tahmin edebilmeliydim!"

Pollyanna, "Ama öyle değildi!" dedi. "Onunla ilk defa konuşuncaya kadar beni fark etmemişti bile. Sonra, tiridi alıp götürdüğüm ve bunu Polly Teyzenin yollamadığını söylediğim ana kadar benim kim olduğumu anlamadı bile."

Nancy, heyecanla ayağa fırladı. Birden ellerini birbirine kenetledi. Coşkuyla:

"Ah, Bayan Pollyanna, şimdi anladım... Evet anladım!" diye bağırdı. Sonra yine kızın yanına oturdu. "Şimdi, iyice düşünüp bana doğru dürüst bir cevap ver. Senin Bayan Polly'nin yeğeni olduğunu anladıktan sonra, seni görmek istemediğini söylemişti değil mi?"

"Evet... Ona, Bayan Polly'nin yeğeni olduğumu geçen gidişimde söylemiştim. O da bütün bu düşüncelerini bugün anlattı."

Nancy, adeta zafer kazanmış bir görünüm içerisindeydi:

"Zaten ben de bunu tahmin etmiştim! Bayan Polly de o paça tiridini kendisi göndermek istememişti, değil mi?"

"Evet."

"Ve, sen ona teyzenin göndermediğini de söylemiştin değil mi?"
"Şey, evet, ben..."

"Yeğeni olduğunu öğrenince de garip bir biçimde davranmaya ve aniden heyecanlanıp bağırmaya başlamamış mıydı? Böyle yaptı değil mi?"

"Şey... E... Evet... Götürdüğüm paça tiridi konusunda biraz garip davranmıştı..." Pollyanna, düşünceli görünüyordu.

Nancy, derin derin içini çekti:

"Şimdi her şeyi anladım! Bak dinle. Bay John Pendleton, Bayan Polly Harrington'ın sevgilisiymiş." Bu sözleri pek etkili bir biçimde söylerken, bir yandan da omuzunun üzerinden eve göz atmayı ihmal etmemişti.

Pollyanna itiraz etti: "Ama Nancy, bu olamaz! Teyzem ondan hiç hoşlanmıyor ki!"

Nancy küçük gören bir bakışla Pollyanna'yı süzdü:

"Elbette ondan hoşlanmaz! Aralarında bir münakaşa olmuş!"

Pollyanna, hala bu sözlere inanmamış görünüyordu. Nancy derin bir nefes daha aldıktan sonra rahatça yerine yerleşti ve hikayeyi anlatmaya başladı.

"Olay şöyle olmuş. Sen gelmeden önce Bay Tom bana bir vakitler Bayan Polly'nin bir sevgilisi olduğunu söylemişti. Buna inanmamıştım. Zaten inanamazdım da. O ve bir sevgili! Fakat Bay Tom ısrar etmiş, adamın bu kasabada oturduğunu söylemişti. Şimdi anlıyorum ki bu adam John Pendleton'dır. Adamın hayatı oldukça esrarengiz değil mi? O büyük konağa kapanıp, yalnız başına kimseyle konuşmadan oturmuyor mu? Senin Bayan Polly'nin yeğeni olduğunu anladığı zaman garip davranmadı mı? Hem, senin ona, unutmak istediği bir şeyi hatırlattığını da söylemedi mi? Bunu kim olsa anlar. Sonra Bayan Polly, adama o paça tiridini de yollamak istememişti. Bayan Pollyanna, durum çok belirgin. Evet, evet... Çok belirgin!"

Pollyanna, gözleri hayretten fal taşı gibi açılmış bir biçimde, "Yaa!.." diyebildi. "İyi ama Nancy, birbirlerini gerçekten seviyor olsalardı, şimdiye kadar mutlaka barışırlardı. Bunca yıldır her ikisi de yapayalnız. Barışmaktan memnun kalırlardı sanırım!"

Nancy burun kıvırdı:

"Sanırım, sen sevgililer hakkında fazla bir şey bilmiyorsun, Bayan Pollyanna. Ne de olsa, pek bunu anlayabilecek yaşta da değilsin. Fakat, şunu bilmelisin ki bu dünyada senin o "Mutluluk oyunu"nu da anlayamayacak insanlar vardır. Birbirleriyle kavga eden sevgililer de böyledir. Hem Bay Pendleton çok sert değil mi? Bayan Polly de..."

Nancy, birdenbire durakladı. O anda kime kimden bahsettiğini anlamıştı. Yine de birden gülmeye başlamıştı.

"Ben bir şey söyleyecek değilim, Bayan Pollyanna. Ama onlara bu oyunu öğretebilsen ve böylece barışmalarını sağlayabilsen ne kadar memnun olurlardı. Böyle bir şey olsa ne kadar hoş olur değil mi? Bayan Polly ile Bay Pendleton çok şaşırırlar! Ama pek olacağını sanmıyorum!"

Pollyanna hiçbir şey söylemedi. Eve girdiği zaman yüzü çok düşünceli görünüyordu.

18
PRİZMALAR

Sıcak Ağustos günleri geçerken Pollyanna da sık sık Pendleton Tepesi'ndeki büyük eve gidiyordu. Yine de, küçük kız bu ziyaretlerinin hiç de başarılı olduğunu sanmıyordu. Adam onu çağırtıp, kendisini görmesini istiyordu ama, Pollyanna'nın gidişinden hiç de memnun görünmüyordu. Daha doğrusu Pollyanna böyle düşünüyordu.

Evet, onunla konuşuyor, ona güzel ve değişik kitaplar, resimler ve biblolar gösteriyordu. Buna rağmen sık sık, yatakta çaresiz yattığından, evinde istemediği insanların kendisini yönetiş tarzlarından şikayet ediyordu, ama yine de küçük kızın konuşmasını dinlemekten memnun görünüyordu. Pollyanna da konuşmaktan hoşlanıyordu. Ancak adamın yatağında sırtüstü uzanmış, üzgün görünüşü onu da dertlendiriyordu. Adamın söylediği sözlerden hangisine üzülmüş olabileceğini de bir türlü çıkartamıyordu. "Mutluluk oyunu"nu ona da öğretmek istemiş, fakat henüz adamın öğrenmeye istekli göründüğü bir anı yakalayamamıştı. İki kez bu oyunu anlatmak istemişti. Ama ikisinde de, babasının söylediklerini anlatmaktan öteye geçemedi. John Pendleton, her seferinde konuyu değiştirdi.

Pollyanna, artık John Pendleton'ın, Polly Teyzesinin bir zamanki sevgili olduğundan kuşku duyuyordu. Onlara duyduğu sevginin ve bağlılığın verdiği tüm güçle, bu iki insanın ona göre, yalnız ve mutsuz geçen yaşamlarına mutluluk getirmeyi arzu ediyordu.

Ancak, bu işi nasıl yapabileceğini de bilemiyordu. Bay Pendleton'la teyzesi hakkında bazen çok nazik, bazen de asık suratlı konuşmalar yapmıştı. Konuşmaları sırasında sert hatlı yüzünde hep garip bir tebessüm bulunuyordu. Teyzesiyle de, Bay Pendleton hakkında

konuşmuş, daha doğrusu konuşmaya çalışmıştı. Genellikle Bayan Polly onu uzun süre dinlemiyordu. Konuyu hemen değiştiriyor, başka bir şey buluyordu. Zaten, hep böyle yapardı. Örneğin, Doktor Chilton hakkında konuşurlarken de konuyu değiştirirdi. Ama, Pollyanna bunu teyzesinin Doktor Chilton tarafından pencerede omuzunda şal ve saçında gülle görülmüş oluşuna bağlıyordu. Polly Teyze, gerçekten Doktor Chilton'dan hoşlanmıyordu. Pollyanna bir gün şiddetli bir soğuk algınlığından eve kapanmak zorunda kalınca anladı.

Polly Teyze: "Akşama kadar iyileşmezsen doktor çağıracağım" dedi.

Pollyanna, sevinçle: "Sahi mi? Öyleyse daha da fena olacağım" dedi. "Doktor Chilton'ın gelip beni görmesinden çok memnun olurum!"

O an teyzesinin bakışları değişti. Bu Pollyanna'yı şaşırttı.

Bayan Polly sert bir ifadeyle: "Gelecek olan Doktor Chilton olmayacak Pollyanna!" dedi. "Doktor Chilton bizim aile doktorumuz değildir. Daha fena olursan Doktor Warren'i çağıracağım."

Pollyanna, daha fenalaşmadı ve bu nedenle Doktor Warren de çağrılmadı.

O akşam Pollyanna teyzesine: "Ben de çok memnunum" dedi. "Tabii Doktor Warren'i beğenirim ama Doktor Chilton'ı daha çok severim. Zaten, hastalanınca onu çağırmasaydık, sanırım bir hayli kırılırdı." Dalgın bir tavırla teyzesinin yüzüne bakarak devam etti: "Sizi o gün süslediğim zaman, gelmesinden, kendisini suçlamamanız gerekir Polly Teyze."

Bayan Polly kararlı bir tavırla yeğeninin sözlerini kesti:

"Bu kadar yeter Pollyanna, Doktor Chilton'ı, ya da onun duygularını tartışmak istemiyorum."

Pollyanna bir süre teyzesine üzgün gözlerle baktıktan sonra içini çekti.

"Yanaklarınızı hep böyle pembe pembe görmek öyle hoşuma gidiyor ki Polly Teyze! Fakat saçlarınızı taramayı da çok isterim. Eğer... Şey Polly Teyze!"

Ağustosun sonlarına doğru, bir sabah erkenden Pollyanna, John Pendleton'ı ziyaret etti. Adamın yastığının kenarına akseden mavi, sarı, yeşil ve mor renkli çizgileri görünce hayranlıkla durakladı.

"Bay Pendleton, bu küçük bir gökkuşağı." Yavaşça ellerini çırparak: "Sizi ziyarete gelmiş! Ne kadar zarif? Ama buraya nasıl girmiş?"

Adam acı acı güldü. Bay Pendleton, özellikle o gün dünyadan nefret etmekteydi.

"Sanırım, pencerenin önündeki termometrenin köşeli camına çarpıp içeriye girmiş olmalı. Aslında güneş oraya yansımaz ama, bu sabah böyle oldu.

"Fakat ne kadar güzel değil mi, Bay Pendleton? Demek buna güneş neden oluyor? Aman Yarabbi! Bu termometre benim olsaydı, onu bütün gün güneşe asardım."

Adam gülerek, "O zaman termometre de çok yararlı olurdu doğrusu" dedi. "Eğer, termometre güneşte asılı durursa, ne kadar sıcak, ya da soğuk olduğunu nasıl anlayacaksın?"

Pollyanna'nın gözleri büyük hayranlıkla yastığın üzerindeki renklere dikilmişti.

"Umursamazdım bile." diye mırıldandı. "Sanki, bütün gün bir gökkuşağı ile yaşayan insanlar hiç buna aldırırlar mı?"

Adam güldü. Pollyanna'nın hayranlık dolu yüzünü merakla izliyordu. Birdenbire aklına yeni bir şey geldi. Yanındaki zile bastı.

Yaşlı hizmetçi kadın kapıda belirince: "Nora" dedi, "Ön tarafta oturma odasında duran büyük pirinç şamdanlardan birini bana getir."

Kadın, biraz şaşırmış biçimde, "Peki efendim.." diye mırıldandı. Bir dakika sonra geri gelmişti. Yatağa doğru yaklaşırken, elindeki

şamdandan tatlı bir ses çıkıyordu. Bu sesleri elindeki eski tip şamdanı çevreleyen prizmalar çıkarıyordu.

Adam, "Teşekkür ederim" dedi. "Onu şuraya bırakabilirsin. Şimdi bir ip alıp bunu perdeliğin iki tarafına bağla. Tamam. Teşekkür ederim." Kadın, adamın dediğini yerine getirmişti. Odadan çıkıp giderken, hayranlıkla Pollyanna'yı süzdü. "Şimdi bana şamdanı getir Pollyanna."

Küçük kız, iki eliyle sımsıkı tutarak şamdanı getirdi. Adam, şamdanın çevresindeki prizmaları birer birer çıkartıp on ikisini yatağın üzerine yan yana koydu.

"Yavrum, şimdi bunları al ve Nora'nın pencereye gerdiği o ince ipek tak. Eğer gerçekten bir gökkuşağında yaşamak istiyorsan... Sana bir gökkuşağı yaratmaktan başka çaremiz yok!"

Pollyanna elindeki son üç prizmayı da ipe takmadan önce olacakları anlamıştı. O kadar heyecanlıydı ki, kalanları asabilmek için titreyen parmaklarını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Fakat sonunda görevini tamamladı ve memnuniyetini belirten bir çığlık atarak geri çekildi.

O muhteşem döşenmiş, fakat kasvetli oda sanki bir masal dünyasına dönmüştü. Kırmızı, yeşil, mor, turuncu, sarı ve mavi renkler her tarafta yansıyordu. Duvar, yer, eşyalar ve hatta yatakta bile pırıl pırıl renkler görünüyordu.

Pollyanna neşeyle, "A, aa!.. Ne kadar güzel!" dedikten sonra birdenbire güldü. "Sanırım güneş de o oyunu oynuyor! Öyle değil mi?" diye sordu. Bir an için Bay Pendleton'ın neden bahsettiğini anlayamayacağını unutmuştu. "Ah, keşke bunlardan benim de bir sürü olsaydı. O zaman Polly Teyzeme, Bayan Snow'a ve daha birçok kişiye dağıtırdım. Sanırım işte o vakit mutlu olurlardı. Hatta, Polly Teyzem o kadar mutlu olurdu ki, sevincinden, kapıları çarpmamak elinden gelmezdi. Böyle bir gökkuşağında yaşasaydı tabii. Öyle değil mi?"

Bay Pendleton güldü:

"Hatırladığım kadarıyla, teyzenin kapıları sevinç içinde çarpması ve mutlu olabilmesi için öyle birkaç prizma yeterli değildir. Yalnız bir dakika. Gerçekten neyi anlatmak istiyorsun? Bu oyun nedir?"

Pollyanna adama bakıp içini çekti.

"Ah, unuttum. Oyunu bilmiyorsunuz. Bilmediğinizi şimdi hatırladım."

"Şu halde, bu oyunu bana da anlat bari."

Bu sefer Pollyanna oyunu anlattı. En başından başlayarak bütün her şeyi açıkladı. Bebek yerine koltuk değneğini buluşunu da söyledi.

Konuşurken, adamın yüzüne bakmıyordu. Prizmaların yansıttığı, titreşen renklere hayran hayran bakmıyordu, söyleyeceklerini bitirdikten sonra, "İşte bu kadar!" diye içini çekti. "Şimdi, güneş de bu oyunu oynuyor dememin nedenini anladınız."

Bir an sessizlik oldu. Sonra yataktaki adamdan titreyen bir ses yükseldi:

"Belki de. Fakat bana kalırsa bu prizmaların içinde en mükemmel olanı da sensin Pollyanna."

"Ama güneş bana vurunca ben kırmızı, yeşil ve mor renkler yansıtmıyorum ki Bay Pendleton!"

Adam gülerek, "Öyle mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. Pollyanna adamın gözlerindeki yaşa bir anlam veremedi.

Küçük kız, "Hayır" diye cevap verdi. Bir dakika sonra da üzüntülü bir ifade ile ekledi:

"Korkarım, güneş bende çilden başka bir şey yapmıyor. Polly Teyze de çillerime güneşin neden olduğunu söylüyor!"

Adam hafifçe güldü; Pollyanna oturduğu yerden ona baktı. Adamın bu gülüşü daha çok bir hıçkırığa benziyordu.

19
OLDUKÇA ŞAŞIRTICI

Pollyanna Eylülde okula başladı. Verdiği sınavlar, yaşına göre oldukça ileri olduğunu gösterdi. Bu nedenle, bir süre sonra kendi yaşıtları ile birlikte derslere başladı.

Okul birçok yönden Pollyanna'ya şaşırtıcı geliyordu. Tabii o da birçok bakımdan okuldakileri şaşırtıyordu. Bununla beraber küçük kız okula kısa zamanda alıştı ve bir gün teyzesine okulun "yaşamak" olduğunu da itiraf etti. O zamana kadar daima bundan şüphe etmişti.

Okulu çok sevmesine rağmen, Pollyanna arkadaşlarını da unutmadı. Tabii, artık onlara pek fazla zaman ayıramıyordu. Ama yine de kalan zamanını onlarla geçiriyordu. Bu durumdan en fazla hoşnutsuzluk duyan da John Pendleton'dı.

Bir cumartesi günü öğleden sonra adam ona bu duygusunu söyledi.

Biraz sabırsız bir tavırla, "Bana bak Pollyanna. Gelip benimle kalmaya ne dersin? Son günlerde, yüzünü gördüğüm yok" dedi.

Pollyanna güldü. Bay Pendleton da ne kadar komik bir adamdı.

"Çevrenizde insan olmasından hoşlanmadığınızı sanıyordum."

"Öyle. Ama bu, bana o çok güzel oyunu öğretmeden önceydi. Şimdi, bana hizmet edilmesinden memnunum. Neyse yakında ayağa kalkabileceğim. Bakalım o zaman neler olacak?.." Yanındaki koltuk değneklerinden birini alıp şaka ile kıza doğru salladı.

Bugün büyük kitaplığın olduğu odada oturuyorlardı.

Küçük kız: "Aslında siz gerçekten hiçbir şeyden memnun değilsiniz ama öyle olduğunuzu söylüyorsunuz" dedi. Gözlerini şöminenin

önünde duran köpeğe dikmişti: "Oyunu tam olarak oynayamadığınızı siz de biliyorsunuz Bay Pendleton! Evet, biliyorsunuz."

Adamın yüzü birdenbire çok ciddileşti.

"Ben de zaten seni bunun için istiyorum küçük kız. Bu oyunu oynamamama yardım edesin diye. Gelecek misin?"

Pollyanna hayretle döndü:

"Bay Pendleton, gerçekten ciddi söylemiyorsunuz bunu değil mi?"

"Evet, ciddi söylüyorum. Gelmeni istiyorum. Gelecek misin?"

Pollyanna üzüntülü görünüyordu. "Şey... Bay Pendleton... Gelemem... Biliyorsunuz gelemem... Şey, ben Polly Teyzenin..."

Adamın yüzünde garip bir ifade belirip kayboldu. Pollyanna buna pek anlam verememişti. Adam, başını hiddetle kaldırdı:

"Sen sadece ona bağımlı değilsin..." Ses tonunu yumuşatıp ekledi:

"Belki teyzen gelmene izin verir. Eğer izin verirse gelir misin?"

Pollyanna düşünceli düşünceli kaşlarını çattı.

Ağır ağır konuşmaya başladı: "Fakat Polly Teyzem... Bana çok iyi davrandı... Dünyada Kadınlar Yardım Derneği'nden başka hiç kimsem kalmadığı zaman beni yanına aldı ve..."

Yine adamın yüzünde o acayip gerginlik belirdi ve kayboldu. Fakat bu defa konuşmaya yeniden başladığında sesi daha hafif ve hüzünlüydü.

"Pollyanna, yıllar önce birisini çok sevmiştim. Sevdiğim o kadını, bir gün bu eve getirebileceğimi ummuştum. Onunla birlikte yıllarca bu evde ne kadar mutlu olacağımızı düşünmüştüm."

Pollyanna, "Evet" diye içini çekti. Gözlerinden acıma duygusu okunuyordu.

"Fakat... Şey... Onu buraya getiremedim. Bunun nedenini hiç sorma. Sadece onu buraya getiremedim. İşte hepsi bu kadar. O günden bu yana bu gri taşlardan oluşan yer, bana bir ev oldu ama yuva olmadı. Bir evi yuva yapan bir kadının eli ile kalbidir. Pollyanna. Ya da bir çocuğun var oluşu. Ben bunlardan hiçbirine sahip olamadım yavrum. Şimdi, gelecek misin?"

Pollyanna ayağa kalktı. Yüzü pırıl pırıl parlıyordu. "Bay Pendleton... Yani, yıllardır o kadının eliyle kalbini mi istediğinizi söylüyorsunuz?" "Şey... Evet, Pollyanna."

Küçük kız, "Ah, ne kadar memnun oldum! Şu halde bir sorun yok!" diye içini çekti. "İkimizi de yanınıza alırsınız ve her şey de fevkalade olur!"

Adam şaşkın şaşkın: "İkinizi birden mi yanıma alayım? " diye tekrarladı.

"Şey, elbette. Her ne kadar Polly Teyzeyi henüz kandırmadıksa da, eminim kabul edecektir. Tabii, ona da bana söylediklerinizi anlatırsanız, o zaman ikimiz de geliriz.

Adamın gözlerinde dehşet dolu bir görünüm belirdi.

"Polly Teyze buraya mı gelecek?" Pollyanna'nın gözleri iri iri açıldı:

"Yoksa siz mi onun evine gitmeyi tercih edersiniz?" diye sordu. "Tabii onun evi sizinki kadar güzel değil, ama daha yakın..."

Adam, son derece kibar bir tavırla: "Pollyanna, neden bahsediyorsun sen Allah aşkına?" diye sordu.

Pollyanna, belirgin bir şaşkınlık içinde: "Oturacağınız yerden bahsediyorum" dedi. "Önce, burada oturmamızı istediğinizi sandım. Siz burayı bir yuva yapmak için yıllardır Polly Teyzenin eliyle kalbini istediğinizi söylediniz ve..."

Adam, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Ellerini havaya kaldırıp konuşmaya çalıştı. Fakat sonra elini sinirli bir tavırla indirdi.

O sırada kapıda beliren hizmetçi: "Doktor geldi efendim" dedi.

Pollyanna yerinden kalktı:

John Pendleton telaşla küçük kıza döndü. Hafif bir sesle adeta yalvardı: "Pollyanna, Allah aşkına sana söylediklerimi şimdilik kimseye anlatma."

Pollyanna neşeyle gülümseyince yanaklarında gamzeler belirdi.

"Elbette anlatmam! Bunları teyzeme kendinizin söylemek isteyeceğinizi tahmin etmedim mi sanki?" Bunları omzunun üzerinden neşeyle bakarak söylemişti.

John Pendleton, bitkin bir tavırla koltuğa çöktü.

Doktor, "Ne oldu?" diye sordu. Bir dakika sonra da hastasının nabzını ölçmeye başladı. Adamın nabzı çok hızlı atıyordu.

John Pendleton'ın dudaklarında garip bir gülümseme belirdi:

"Sanırım, verdiğin kuvvet şurubunu biraz fazla kaçırdım." diyerek bir kahkaha attı. Bir yandan da, Pollyanna'nın bahçeden çıkışını seyreden doktoru süzüyordu.

20
DAHA DA ŞAŞIRTICI BİR ŞEY

Genellikle pazar sabahları Pollyanna kiliseye gidiyor ve Pazar Okulu'na devam ediyordu. Pazar günleri öğleden sonra ise sık sık Nancy ile dolaşmaya çıkıyordu. Bir cumartesi günü, Bay John Pendleton'ı ziyaret ettikten sonra, ertesi gün için Nancy ile bir gezi yapmayı kararlaştırmıştı. Fakat Pazar Okulu'ndan dönerken Doktor Chilton atlı arabasıyla gelip yanında durdu.

Adam, "İstersen seni arabayla evine bırakayım Pollyanna." dedi. "Seninle bir dakika konuşmak istiyorum. Ben de zaten seninle konuşmak için sizin eve gidiyordum." Pollyanna arabaya çıkıp yanına oturmuştu. "Bay Pendleton bugün öğleden sonra gidip kendisini görmeni istiyor. Çok önemliymiş bu."

Pollyanna, neşeli neşeli başını salladı. "Evet, biliyorum. Pollyanna Gidip kendisini göreceğim."

Doktor kıza biraz şaşkınlıkla baktı.

Gözleri, adeta parlayarak: "Ama gitmene pek izin vereceğimi sanmıyorum" dedi. "Dün onun sinirlerini yatıştıracağınız yerde, daha da bozmuşsunuz küçükhanım."

Pollyanna güldü:

"Yok, yok... Buna ben neden olmadım. Her şey Polly Teyze yüzünden çıktı."

Doktor, aniden dönüp hayretle: "Teyze mi dedin?" diye bağırdı.

Pollyanna, oturduğu yerde neşeyle yaylandı.

"Evet. Hem bu o kadar heyecanlı ve güzel bir şey ki. Tıpkı bir masal gibi." Ani bir kararla: "Size anlatacağım." diye atıldı. "Kimseye

söylemememi tembih etmişti. Ama, size söylememe aldırmayacağından eminim. Hem zaten bunları teyzeme söylemememi istemişti."

"Teyzene mi?"

"Evet, Polly Teyzeme. Tabii, bunları kendisi teyzeme anlatmak ister. Bütün sevgililerin yaptığı gibi."

"Sevgililer mi?" Doktor bu sözü söylerken at birdenbire silkindi. Sanki, dizgini tutan eli birden dizgini çekivermişti.

Pollyanna, neşeyle: "Evet," diye başını salladı. "Bu hikayenin bir kısmı. Nancy söyleyene kadar bunu ben de bilmiyordum. Nancy bana Polly Teyzemin yıllarca önce bir sevgilisinin olduğunu söylemişti. Sonra kavga edip ayrılmışlar. Fakat, o bunun kim olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi artık biliyoruz. Bu adam Bay Pendleton."

Doktor birdenbire büyük bir rahatlıkla gevşedi. Sımsıkı dizginleri tutan eli gevşeyip kucağının üzerine düştü. Hafifçe "Oh!" diye mırıldandı. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Harrington Konağı'na yaklaşıyorlardı. Pollyanna aceleyle anlatmaya devam etti:

"Evet, şimdi ben de çok memnunum. Çok güzel sonuçlandı. Bay Pendleton bana kendisiyle oturmamı teklif etti. Fakat bana birçok iyilikler yapan Polly Teyzeyi öyle birden bırakamazdım. Sonra bana yıllardır istediği kadının elinden ve kalbinden bahsetti. Böylece, şimdi de aynı şeyleri istediğini öğrenip çok memnun oldum. Tabii, barışmak isterse, her şey yoluna girecek. Biz de Polly Teyzem ve ben, onunla birlikte oturacağız. Ya da o bizim eve gelecek. Polly Teyzemi daha bir şeyden haberi yok. Daha her şeyi tam olarak yoluna koymuş da değiliz. Herhalde Bay Pendleton, bunun için bugün öğleden sonra beni görmek istiyor."

Doktor birdenbire oturduğu yerde doğruldu. Dudaklarında garip bir tebessüm belirdi.

Atı, kapının önünde durdurmak için dizgini çekti. Bir yandan da başını sallayarak: "Evet, Bay John Pendleton'ın seni neden görmek istediğini anlayabiliyorum" dedi.

Pollyanna, "Polly Teyze pencerede" diye bağırdı. Biraz sonra, "Yok, hayır, değilmiş. Fakat onu gördüğümü sanmıştım" diye ekledi.

Doktor, "Hayır, şimdi orada değil." dedi. Dudaklarındaki tebessüm birden kayboldu.

Pollyanna, o gün öğleden sonra ziyaretine gittiğinde Bay John Pendleton'ı çok sinirli buldu.

Adam hemen, "Pollyanna" diye söze başladı. "Bütün gece, dün söylediklerine bir anlam verebilmek için çalıştım. Yani, Polly Teyzenin ellerini ve kalbini yıllardır burada istediğimi söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

"Şey... Siz bir zamanlar birbirinizi seviyormuşsunuz. Yani birbirinizin sevgilisiymişsiniz. Şimdi de aynı duygular içinde olduğunuz için, ne kadar mutluyum tahmin edemezsiniz."

"Sevgililer mi? Teyzen ve ben mi?"

Adamın sesindeki belirgin şaşkınlık nedeniyle Pollyanna gözlerini iri iri açtı: "Evet, Bay Pendleton, Nancy söylemişti bunu bana!"

Adam küçük bir kahkaha attı.

"Demek öyle! Korkarım, Nancy'nin gerçeği bilmediğini söylemem gerekecek."

Pollyanna'nın sesi üzüntüden titremeye başladı: "Öyleyse, birbirinizin sevgilisi değildiniz?"

"Hiçbir zaman olmadık!"

"Demek ortada kitaplardaki gibi bir şey yok." Cevap çıkmadı. Adam sıkıntılı bir tavırla pencereden dışarıya bakıyordu.

Pollyanna ağlamaklı bir ifade ile: "Ne yazık! Her şey o kadar fevkalade gidiyordu ki..." dedi. "Polly Teyzemle yanınıza gelmekten

çok memnun olacaktım."

"Peki, şimdi olmayacak mısın?"

Adam soruyu başını çevirmeden yöneltmişti.

"Tabii ki olmayacağım. Ben Polly Teyzeme aitim."

Adam oldukça kızgın bir ifadeyle döndü:

"Ondan önce, annene aittin, Pollyanna. Hem, ben yıllar önce annenin elini ve kalbini istemiştim."

"Annemin mi?"

"Evet. Bunu sana söylemek istemiyordum. Fakat şimdi anlatmak, sanırım çok daha doğru olacak." John Pendleton'ın yüzü beyazlamıştı. Belirgin bir güçlükle konuşmaya çalışıyordu. Pollyanna, gözleri ve ağzı korku ve şaşkınlıktan açılmış bir biçimde onu dinliyordu. "Anneni sevmiştim. Ama o beni sevmedi. Ve bir süre sonra da, babanla evlenip buradan ayrıldı. İşte o zaman onu ne kadar sevdiğimi anladım. Sanki bütün dünya başıma yıkıldı. Evet... Neyse... Ve böylece uzun yıllardan beri aksi, huysuz, hiçbir şeyi sevmeyen ve sevilmeyen bir yaşlı adam olup çıktım. Oysa, daha altmış yaşına bile gelmedim Pollyanna... Sonra, yaşamıma tıpkı o çok sevdiğin prizmalar gibi sen girdin Pollyanna. Tatsız ve karanlık yaşamımı aydınlattın, neşe katıp renklendirdin sen. Senin kim olduğunu öğrendim bir süre sonra. İşte o zaman seni bir daha görmek istemedim. Bana anneni hatırlatmanı istemediğim için. Fakat işin sonunu sen de biliyorsun. Seni tekrar görmek istedim. Oysa şimdi seni hep görmek istiyorum. Pollyanna, şimdi artık geleceksin değil mi?"

"Fakat Bay Pendleton... Ben... Polly Teyze var orada..."Pollyanna'nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

Adam, sabırsızlığını gösteren bir işaret yaptı.

"Ya ben ne olacağım? Sensiz, herhangi bir şeyden "memnun" olabileceğimi mi sanıyorsun? Ancak sen geldikten sonra hayattan bir parça zevk alabilmeye başladım. Fakat benim kızım olursan her

şeyden memnun olacağım. Seni de mutlu etmek için çalışacağım, yavrum. Yerine getirilmeyen hiçbir arzun olmayacak. Bütün varlığımı, en son kuruşuna kadar senin mutluluğun için harcayacağım."

Pollyanna şaşırmış görünüyordu: "Böyle şey olmaz Bay Pendleton. Fakirler için biriktirdiğiniz parayı bana harcamanıza razı olur muyum hiç!"

Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi. Konuşmaya başladı ama Pollyanna hala sözlerine devam ediyordu:

"Hem zaten, sizin gibi çok parası olan bir kişinin mutlu olabilmek için bana ihtiyacı da yoktur. Başkalarına çeşitli şeyler verip onları ve kendinizi çok memnun edebilirsiniz! Örneğin, Bayan Snow'a ve bana verdiğiniz prizmaları, Nancy'ye doğum gününde hediye ettiğiniz o altın şeyi bir düşünün..."

Adam, "Evet... Evet... Bırak o şeylerden bahsetmeyi..." diyerek kızın sözünü kesti. Şimdi yüzü kıpkırmızı, öncekinden daha da kırmızı kesilmişti. Belki de bunun nedeni, adamın başkalarına pek bir şey veren bir kişi olarak tanınmayışından ileri geliyordu. "Bütün bunlar çok saçma... Çok bir şey de vermedim zaten. Verişimin esas nedeni de sendin. Evet, evet senin yüzünden verdim. Zaten onları ben değil, sen vermiştin."

Kızın yüzünde söylediklerini kabul etmeyen bir ifade sezince tekrarladı. "Evet sen vermiştin." Sonra, sesi tekrar yumuşadı, adeta yalvaran bir ifadeye büründü: "Bütün bunlar sana ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyor küçük kız... Eğer, o "mutluluk oyunu"nu oynayacaksam, sen de gelip bu oyunu benimle birlikte oynamalısın, Pollyanna."

Pollyanna'nın yüzü düşünceli bir görünüm içindeydi.

"Polly Teyzem bana çok iyilik etti" diye sözlerine başladı. Ama adam sözünü kesti. Bay Pendleton'ın yüzünden o eski huzursuzluğu okunabiliyordu. Yıllardır her istediğinin yapılmasına alışmıştı. Şimdi, dediklerinin yapılmaması karşısında büyük bir hırçınlık ve sabırsızlık duyuyordu.

Elbette sana iyilik etti. Fakat, eminim seni, benim istediğimin yarısı kadar bile istemiyor." dedi.

"Fakat, nasıl olur Bay Pendleton? O benim yanında oluşumdan memnun... Bunu biliyorum ve..." Adam, "Memnun mu?!" diye sözünü kesti. İyiden iyiye sabrını kaybediyordu. "Bayan Polly'nin hiçbir şeyden memnun olmayı bilmediğine dair bahse girerim! Evet, biliyorum, o görevini yerine getirir. Görevine pek bağlı bir kadındır! Onun kendisiyle son on beş, yirmi yıldır hiç de dost değiliz. Fakat onu tanırım. Herkes onu tanır. Memnun olan bir kişi değildir o, Pollyanna, nasıl memnun olunacağını da bilmez. Benim yanıma gelmene gelince... Bir sor da gör bakalım... İzin verecek mi, vermeyecek mi? Ah, küçük kız, küçük kızım... Seni ne kadar yanımda görmek istediğimi bir bilsen!"

Pollyanna, derin derin içini çekerek ayağa kalktı. Üzgün bir tavırla: "Pekala, soracağım" dedi... "Burada sizinle beraber oturmak istemediğimi sanmayın, Bay Pendleton. Fakat..."Sözlerini tamamlayamadı. Bir an bir sessizlik oldu.

"Şey... Neyse... İyi ki dün teyzeme söylememişim. Yoksa o da istendiğini sanacaktı."

John Pendleton acı acı güldü: "Evet Pollyanna. Sanırım ona dün bir şey söylememen iyi oldu."

"Kimseye bir şey bahsetmedim. Sadece doktora anlattım. Tabii, bu da önemli değil öyle."

John Pendleton heyecanla dönüp: "Doktora mı?" diye bağırdı. "Yoksa doktor Chilton'a mı?"

"Evet, bugün sizin beni istediğinizi söylemek için geldiği zaman anlattım."

Adam, "Hay Allah!.." diye mırıldandı. Koltuğuna çöktü. Sonra, birdenbire ilgiyle doğruldu: "Peki, Doktor Chilton ne dedi?" diye sordu.

Pollyanna, düşünceyle kaşlarını çattı:

"Şey, pek hatırlamıyorum. Sanırım, pek bir şey söylemedi. Ha!.. Beni görmek isteyişinizin nedenini tahmin edebildiğini söyledi."

John Pendleton, "Demek öyle" diye söylenip bir kahkaha attı. Pollyanna, bu garip gülüşe bir anlam veremedi.

21
CEVAPLANDIRILAN BİR SORU

Pollyanna, John Pendleton'ın evinden çıkıp tepeden aşağıya hızlı hızlı yürümeye başladığı sırada gökyüzü de kararmıştı. Bir sağanak boşanacağa benziyordu. Daha eve gelmeden yarı yolda Nancy'ye rastladı. Kızın elinde bir şemsiye vardı. Ama o sırada bulutlar dağılır gibi olmuş, yağmurun hemen yağması ihtimali azalmıştı. Nancy dikkatle gökyüzüne bakarak: "Bulutlar kuzeye doğru gidiyor galiba." dedi. "Zaten ben de böyle olacağını tahmin etmiştim. Ama Bayan Polly bir şemsiye alıp seni karşılamamı söyledi. Senin için endişelendi."

Pollyanna, dalgın dalgın mırıldandı: "Endişelendi mi?" O da bulutlara bakıyordu.

Nancy, biraz hiddetle burnunu çekti: "Ne dediğimin farkında değilsin. Teyzenin senin için endişelendiğini söylemiştim!"

Pollyanna: "Haa!.." diyerek içini çekti. Birdenbire biraz sonra teyzesine soracağı soruyu hatırlamıştı: "Üzgünüm. Onu meraklandırmak istemezdim."

Nancy, hiç beklenmedik bir cevap verdi: "Buna çok memnun oldum, iyi, iyi."

Pollyanna bakakaldı.

"Polly Teyzem beni merak ettiği için memnun mu oldun? Niçin Nancy? Bu gibi şeyler için memnun olmak doğru değil. Oyunu böyle oynamıyoruz!"

Nancy, "Bunun oyunla bir ilişkisi yok." diye çıkıştı. "Bunu düşünmemiştim bile. Bayan Polly'nin seni merak etmesinin ne demek olduğunu anlayamıyorsun çocuk!"

Pollyanna ısrar etti: "Merak etmek demek... Kötü bir his duymaktır. Bu daha başka bir anlama gelir mi?"

Nancy, hiddetle başını geriye attı:

"Şey, sana bunun hangi anlama geldiğini söyleyeceğim. Bu Polly Teyzenin insancıl bir duygu içine girmeye başladığını, yani diğer insanlar gibi olmaya başladığını gösterir. Artık sadece sana karşı görevini yerine getirmiyor, aynı zamanda seninle ilgilenmeye de başlıyor."

Pollyanna şaşırmış, söylenenleri birden kavrayamamıştı.

"Niçin Nancy?" diye sordu. "Polly Teyze her zaman görevini yerine getirir. O... Evet o görevine çok bağlı bir kişidir."

Farkına varmadan Pollyanna, John Pendleton'ın kendisine yarım saat önce söylediklerini tekrarlamıştı.

Nancy, gülmeye başladı: "Doğru söylüyorsun. O her zaman görevine bağlı kalmıştır, sanırım. Fakat sen geldiğinden beri değişti o."

Pollyanna'nın yüz ifadesi değişti, kaşlarını çattı: "İşte ben de bunu sana sormak istiyordum Nancy." diye içini çekti.

"Polly Teyzenin benim burada olmamdan hoşlandığını sanıyor musun? Benim, yanında kalmamam onu üzer mi dersin?"

Nancy yan gözle küçük kızın düşünceli yüzüne baktı. Çok önceden böyle bir soruyla karşılaşabileceğini düşünmüş ve korkuyla beklemişti. Soruyu, karşısındakini kırmadan nasıl cevaplandırabileceğini de tasarlamıştı. Fakat şimdi, evet şimdi Nancy soruyu memnunlukla karşıladı. Teyzesinin Pollyanna'ya şemsiye göndermesi, hizmetçi kızın bütün şüphelerini gidermiş, düşüncelerini değiştirmişti. O artık, sevilmeye susamış bu küçük kızın içini rahat ettirebileceğinden emindi.

Nancy hiddetle, "Senin burada olmandan hoşlanmıyor mu? Burada olmazsan seni özler mi?" diye bağırdı. "Sanki sana deminden beri bunu anlatmak istemiyormuşum gibi! Havada bir parça bulut

görünce, elime şemsiyeyi verip senin arkandan beni telaşla yollamadı mı? İstediğin güzel odaya yerleşmen için her şeyi bana taşıtmadı mı? Hatırlamıyor musun Bayan Pollyanna? İlk başlarda senden hiç hoşlanmıyor ve..."

Nancy, yalancıktan öksürerek, tam zamanında kendisini topladı. Soluğu kesilmiş bir biçimde konuya devam etti: "Sadece bu olaylar değil, daha birçoğu senin onu yumuşattığını gösteriyor. Kediyi, köpeği eve alışı, benimle konuşma tarzı, daha birçok şey... Ya, işte böyle Bayan Pollyanna. Gidersen seni gerçekten çok özleyecektir." Nancy oldukça heyecanlı ve kendisinden emin konuşmuştu. Daha önce, Pollyanna'nın ilk başlarda istenmediğini ağzından kaçırmıştı. Sanki bunun etkisini silmek için çaba harcamıştı. Yine de, sözlerinin Pollyanna'yı bu kadar etkileyip, sevindireceğini de sanmamıştı.

Küçük kızın yüzü sevinçten sanki parlıyordu.

"Oh, Nancy o kadar mutluyum ki! Çok mutluyum... Polly Teyzemin beni istemesine ne kadar memnun olduğumu anlatamam!"

Pollyanna Bir süre sonra Pollyanna merdivenleri çıkıp odasına giderken: "Artık ondan ayrılmam!" diye düşündü. "Hep Polly Teyzemle oturmak istediğimi biliyordum zaten. Ama, Polly Teyzemin benim onunla oturmamdan memnun olmasını bu kadar istediğimi sanırım fark etmemiştim!"

John Pendleton'a verdiği kararı bildirmenin hiç de kolay olmayacağını Pollyanna biliyor ve bu yüzden de çekiniyordu. John Pendleton'ı çok seviyor ve onun için üzüntü de duyuyordu. Çünkü adam kendi kendisine acıyordu. Onun yıllardır yalnız ve mutsuz bir hayat yaşamış olmasına da üzülüyordu. Hem bunların annesinin yüzünden olması, üzüntüsünü daha da artırmaktaydı. Gözlerinin önüne o gri renkli, büyük konağı getirdi. Konağın sahibi iyileştikten sonra orası yine sessizliğe bürünecek, yerleri kağıt parçaları kaplayacak, masası karmakarışık hale gelecekti. Adamın bu yalnız yaşantısı Pollyanna'yı perişan ediyordu. Birisini bulmalı ve bu yalnızlığı gidermeliydi. İşte tam bunları düşünürken, Pollyanna birden ayağa fırladı. Aklına bir fikir gelmişti.

Hemen o tepeyi tırmanıp John Pendleton'ın evine gitti. Kendisini tam zamanında o loş büyük kütüphanede buldu. John Pendleton yanı başında oturuyordu. Adamın ince ve uzun elleri koltuğun koluna dayanmıştı. Sadık köpeği de ayaklarının dibindeydi.

Adam nazik bir tavırla: "Ömrümün sonuna değin benimle 'mutluluk oyunu' oynayacak mısın?" diye sordu.

Pollyanna heyecanla, "Evet efendim!..." diye cevap verdi. "Yapabileceğiniz, en mutlu edebilecek şeyi düşündüm ve..."

John Pendleton, "Seninle birlikte mi oynayacağız?" diye sordu. Dudakları sinirli bir biçimde gerilmişti.

"Ha... Hayır... Fakat..."

Duygulu bir ses, "Pollyanna, hayır demeyeceksin!" diye sözü kesti.

"Fakat, gerçekten Bay Pendleton buna mecburum... Gerçekten öyle... Polly Teyze..."

"Senin gelmene izin vermedi mi?"

Küçük kız, kederli bir ifadeyle, "Ben... Ben ona sormadım ki..." diye kekeledi.

"Pollyanna!"

Pollyanna gözlerini adamdan çevirdi. Arkadaşının gözlerindeki kırılmış, üzüntülü ifadeyi görmeye dayanamayacaktı.

"Demek ona sormadın bile?"

Pollyanna üzüntüyle kekeledi:

"Gerçekten sormadım, efendim. Ama ona sormadan da cevabını öğrendim. Polly Teyzem beni yanında istiyor." Büyük bir cesaretle itiraf etti. "Ben de onunla beraber olmak istiyorum. Onun bana ne kadar iyi davrandığını bilemezsiniz. Hem, artık onun birçok şeyden de mutlu olmaya başladığını görüyorum. Biliyorsunuz eskiden böyle değildi. Siz de bunu söylemiştiniz. Oh, Bay Pendleton, Polly Teyzeyi bırakamam!"

Uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği sadece şöminede yanan bir odun parçasının çıtırtısı bozuyordu. Nihayet adam konuşmaya başladı:

"Hayır, Pollyanna artık anlıyorum. Ondan ayrılamayacaksın. Bunu senden bir daha isteyecek değilim." Adamın çok hafif bir sesle söylediği bu sözleri Pollyanna duydu.

Heyecanla, "Fakat, işin gerisini bilmiyorsunuz" diye bir hatırlatmada bulundu. "Sizi çok, ama çok mutlu edebilecek bir şey yapabilirsiniz..."

"Hayır Pollyanna. Artık beni hiçbir şey mutlu edemez."

"Evet efendim. Mutluluk sizin için. Zaten siz de bunu söylemiştiniz. Bir evin ancak bir kadının eli ve kalbiyle, ya da bir çocuğun varlığıyla yuva olabileceğini söylemiştiniz."

Adam, hiddetle karşı koydu. "Sanki senden başka bir çocuğu isteyebilirmişim gibi!"

"Evet isteyeceksiniz. O kadar iyi kalpli bir insansınız ki, onu tanıyınca isteyeceksiniz. O prizmaları, altınları ve fakirler için biriktirdiğiniz onca parayı düşünün bir kere..."

Adam, kızgın bir ifadeyle: "Pollyanna!" diye çocuğun sözlerini kesti. "Artık bu saçmalığa bir son verelim. Sana daha önce birçok defa anlatmaya çalışmıştım. Fakirler için para biriktirmiyorum. Hayatımda kimseye beş para bile yollamadım. Şimdi anladın mı?"

Başını, Pollyanna'da beklediği hayal kırıklığını görebilmek için hafifçe kaldırdı. Fakat büyük bir hayret içinde, kızın ne üzüldüğünü ne de hayal kırıklığına uğradığını fark etti.

Pollyanna'nın gözlerinden sadece neşeli bir şaşkınlık okunuyordu.

Pollyanna ellerini çırparak: "Oh, oh! Ne kadar mutluyum!" dedi. Sonra, utancından kıpkırmızı kesilerek sözlerini düzeltti. "Yani fakirler için üzülmüyor değilim. Fakat sizin de diğerleri gibi bir Hintli çocuğu tercih etmediğinize sevindim. Jimmy Bean'i onlara tercih edeceğiniz için mutluluk duyuyorum. Artık onu yanınıza alacağınızı biliyorum!"

"Kimi alacağımı?"

"Jimmy Bean'i. Evinizi yuva yapacak olan çocuk o. Hem kendisi de bundan büyük mutluluk duyacak. Geçen hafta ona, Batıdaki Kadınlar Yardım Derneği'ndekilerin de, kendisini alamayacaklarını bildirmiştim. Büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat şimdi bunu duyunca çok sevinecek!"

Adam kararlı bir tavırla: "Sevinecek ha!" dedi. "Fakat ben sevinmeyeceğim, Pollyanna, bu düpedüz büyük bir saçmalık!"

"Yani... Onu yanınıza almayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Evet. Gerçekten bunu belirtmek istiyorum."

Pollyanna titrek bir sesle:

"Fakat o bu evde fevkalade bir çocuk olur." diyebildi. Neredeyse ağlayacaktı. "Hem de yalnız olmazdınız. Yanınızda Jimmy olunca hiç yalnızlık hissetmezdiniz..."

Adam: "Evet, buna şüphem yok" dedi. "Fakat yalnızlığı tercih ediyorum."

İşte o anda, Pollyanna Nancy'nin kendisine haftalar önce söylediği bir sözü hatırladı. Hiddetli bir tavırla başını kaldırdı.

Pollyanna "Belki de tatlı ve yaşayan bir küçük çocuğun, bir yerde sakladığınız o kirli çamaşırlardan daha iyi olacağını düşünemiyorsunuz. Fakat ben o kanıda değilim."

"Kirli çamaşırlar mı?"

"Evet. Bunu bana Nancy söylemişti. Bir yerde saklıyormuşsunuz!"

"Ne? Ne?" Adam birden başını geriye atıp gülmeye başladı. Gerçekten katılarak gülüyordu. O kadar ki, adamın bu gülüşü Pollyanna'yı sinirden ağlattı. Bunu gören John Pendleton, yerinde doğrulup ciddi bir ifade takındı.

"Pollyanna, sanırım sen haklısın" dedi. Yumuşak bir sesle konuşuyordu: "Hem de sandığından da çok haklısın. Aslında ben de hoş bir çocuğun, kirli çamaşırlardan daha iyi olduğunu biliyorum. Fakat nedense, bizler böyle bir değiş tokuşu yapmaya her zaman

istekli değilizdir. Eski alışkanlıklarımıza daima saplanmak isteriz. Pollyanna yine de, sen bana o küçük çocuktan biraz bahset bakalım." Ve Pollyanna ona her şeyi anlattı.

Belki adamın gülüşü, belki de Pollyanna'nın heyecanlı anlattığı Jimmy Bean'in hazin öyküsü, havayı değiştirmiş ve adamın zaten yumuşamış olan kalbine büsbütün dokunmuştu. Bütün bu olaylardan sonra, Pollyanna o akşam eve dönerken bir de müjde götürüyordu. Jimmy Bean, cumartesi günü öğleden sonra onunla birlikte büyük konağa davet ediliyordu.

Pollyanna, vedalaşırken: "Çok mutluyum. Hem onu da seveceğinizden eminim. Jimmy Bean'in de bir evinin ve onu seven insanların olmasını öyle çok istiyorum ki..." demişti.

22
DİNSEL ÖĞÜTLER VE ODUN SANDIKLARI

Pollyanna'nın, John Pendleton'a Jimmy Bean'den bahsettiği günün öğleden sonrasında, Rahip Paul Ford tepeyi tırmanıp Pendleton Korusu'na girdi. Tanrı'nın yarattığı bu sessiz doğa ile baş başa kalarak günün gürültü ve karışıklıklarından uzaklaşacağını ümit ediyordu.

Rahip Paul Ford'un gönlü kırılmıştı. Son yıl içinde, aydan aya kilisesine bağlı insanların durumları kötüye gidiyordu. Nereye dönse kavga, dedikodu, rezalet ve kıskançlık görüyordu. Bütün bunları ortadan kaldırabilmek için tartışmış ve tüm inancıyla Tanrı'ya yalvarmıştı. Fakat bu durumun iyiye değil, kötüye gitmiş olduğunu bugün üzülerek kabul ediyordu.

Yanında çalışan iki yardımcısı, anlamsız bir neden yüzünden kavga edip darılmışlardı. Çok çalışkan üç kadın, küçük bir dedikodunun büyümesi ve bir rezalet halini alması nedeniyle Kadınlar Yardım Derneği'ndeki görevlerinden ayrılmışlardı. Koro da, içlerinden bir tanesine, tercih edilip daha fazla solo şarkı söyletildiği için dağılmıştı. Ve hatta Hıristiyan Çalışma Topluluğu da iki memurunun açık eleştirileri karşısında huzursuzluk içine düşmüştü. Pazar Okulu'nun iki öğretim görevlisi ile müdürünün istifaları da artık bardağı taşıran son damla olmuştu. Bütün bu nedenlerle rahatsızlık duyan rahip, düşünüp dua etmek için bu sakin koruya gelmişti.

Ağaçların gölgesine oturan rahip Paul Ford, karşılaştığı sorunları tüm ayrıntılarıyla düşünmeye koyuldu. Ona göre, artık büyük bir bunalım dönemi başlamıştı. Bir an önce bir şeyler yapılmalı, bir çözüm yolu bulunmalıydı. Kilisenin çalışma hayatı durmuştu. Pazar

günü yapılan hizmetler, günlük toplantılar, verilen akşam yemekleri, çay partileri gittikçe seyrekleşiyor ve bunlara gelenler de azalıyordu. Birtakım vicdanlı kişilerin yine de var olduğu doğruydu. Fakat bunlar bile daima eleştirilerin etkisi altında kalıyorlardı.

Bütün bu nedenlerden dolayı Rahip Ford, kendisinin, kilisenin, kasabanın ve hatta kutsal dinin olumsuz yönde etkilendiğini görüyordu. Bir şeylerin yapılması zorunluydu. Fakat ne yapılacaktı?

Rahip, cebinden bir sonraki pazar vaazı için hazırladığı notları çıkardı. Düşünceli düşünceli bunlara baktı. Üzerinde konuşmaya karar verdiği konuya ilişkin, bu dinsel öğütleri yüksek sesle okumaya başladı. Çok etkili bir sesle okurken, yüzünde de sert hatlar oluşuyordu.

"Her kim ki kötülük, riyakarlık ve ikiyüzlülük yapar, ona cennetin kapıları kapalıdır. Ne kendileri cennete girebilir, ne de oraya gitmeye hak edenleri engelleyebilir. Kötülük, riyakarlık ve ikiyüzlülük yapanlar, bilmelisiniz ki, Tanrı sizi er geç cezalandıracaktır... Kötülük, riyakarlık ve ikiyüzlülük yapanlar... Sizler bir an önce, akıl ve mantığın, kanunların, vicdanınızın dediklerini yapmaya başlamalısınız. Doğru yoldan ayrılmamalısınız."

Rahibin söyledikleri acı gerçeklerdi. Boğuk sesi, yeşillikler arasında yankılanıyordu. Kuşlar ve sincaplar bile sanki büyük bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Rahip, kilisenin kutsal havası içinde söylediklerinin ne gibi bir yankı yaratacağını düşünmeye koyuldu.

İnsanlar... Onun insanlarıydı! Bunu yapabilir miydi? Cesaret edebilir miydi bu konuşmayı yapmaya? Yoksa konuşmamalı mıydı? Tanrı'ya yalvardı, yakardı. Büyük bir açık kalplilikle yardım istedi. Doğru bir adım atmayı çok, ama çok fazla istiyordu. Acaba tuttuğu yol doğru muydu?

Rahip, ağır ağır kağıtları katlayıp cebine koydu. Sonra içini çekerek kendisini bir ağacın dibine attı ve elleriyle yüzünü kapattı.

İşte, tam o sırada, Pendleton Konağı'ndan evine dönen Pollyanna onu gördü. Hafifçe bağırarak adamın yanına doğru koştu.

"Eyvah, eyvah Bay Ford! Bacağınızı falan kırmadınız inşallah!"

Rahip ellerini yüzünden indirip kıza baktı. Gülümsemeye çalıştı: "Yok yavrum. Bir şey olmadı. Sadece dinleniyorum."

Pollyanna bir adım geri çekilip: "Yaa?.." diye içini çekti. "Şu halde bir mesele yok. Bay Pendleton'ı bulduğumda bacağı kırılmıştı da... Ama, o sırtüstü yatıyordu. Siz ise oturuyorsunuz."

"Evet, ben oturuyorum. Doktorların iyileştirebileceği bir kırığım falan da yok."

Son sözlerini çok hafif söylemişti, ama Pollyanna duymuştu. Kızın yüzü birdenbire değişti. Gözlerinde şefkat dolu bir ifade belirdi.

"Evet, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Sizi bir şey rahatsız ediyor. Babam da, sık sık böyle olurdu... Sanırım bütün rahiplerde oluyor bu. Çünkü onlara şu veya bu şekilde bağlı o kadar çok şey var ki..."

Rahip Ford, biraz hayretle döndü:

"Senin baban da rahip miydi Pollyanna?"

"Evet efendim. Bunu bilmiyor muydunuz? Herkesin bunu bildiğini zannediyordum. Polly Teyzemin ablasıyla yani annemle evlenmişti."

"Ha, anlıyorum. Fakat biliyorsun, burada uzun yıllardan beri bulunmuyorum. Bu nedenle buralıların aile tarihçelerini pek iyi bilmiyorum."

Pollyanna gülümseyerek, "Hayır efendim... Yani evet demek istiyorum."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Hala ağacın dibinde oturan Rahip, sanki Pollyanna'nın orada bulunduğunu unutmuştu. Cebinden birtakım kağıtlar çıkarıp açtı. Ama bu kağıtlara bakmıyordu. İleride bir yaprak parçasına gözlerini dikmişti. Bu güzel bir yaprak parçası bile değildi. Kurumuş ve sararmıştı. Adama bakan Pollyanna onun için belirgin bir üzüntü duydu.

Ümitle, "Bugün güzel bir gün" diye söze başladı. Bir an için adamdan bir cevap çıkmadı. Sonra, Rahip bir başlangıç yapmak için başını kaldırdı:

"Ne? Oh!.. Evet... Güzel bir gün!"

Pollyanna'nın ümidi daha da artmıştı. "Hava soğuk da değil" diye devam etti. "Ekim ayında olmamıza rağmen Bay Pendleton şöminesini yaktırmış, ama pek üşüyormuş. Sadece bakmak için yaktırmış. Ben ateşe bakmaktan çok hoşlanırım, ya siz?"

Bu sefer, Pollyanna sabırla beklemesine rağmen, adam cevap vermedi. Küçük kız Rahibi konuşturmak için yeni bir yol denedi.

"Rahip olmayı seviyor musunuz?"

O zaman, rahip Paul Ford, hemen başını kaldırıp baktı:

"Rahip olmayı sevmek mi? Ne kadar garip bir soru bu? Bunu neden sordun yavrum?"

"Hiç. Sadece bakışınız bana babamı hatırlattı. O da bazen sizin gibi görünürdü."

"Öyle mi?" Rahibin ses tonu yumuşaktı, ama bakışları yine o kuru yaprak parçasına yönelmişti.

"Evet, işte o zamanlar kendisine, tıpkı şimdi size sorduğum gibi rahiplikten memnun olup olmadığını sorardım."

Ağacın altında oturan adam, üzgün üzgün gülümsedi:

"Peki, sana nasıl cevap verirdi?"

"Tabii, memnun olduğunu söylerdi. Fakat arada sırada da o neşe veren dualar olmasa, rahiplikte bir dakika bile durmayacağını belirtirdi."

"Ne? Ne?" Rahip Ford, gözlerini kuru yaprak parçasından kaldırıp hayretle Pollyanna'nın neşe dolu küçük yüzüne baktı.

Pollyanna gülerek, "Şey, babam onlara böyle derdi işte. Tabii, Kutsal Kitapta onlara böyle denilmiyor... Ama, hani "Tanrı'ya şükret",

"Çok sevinmelisin" diye başlayan bir sürü dua var ya. Babam bir defasında, çok üzgünken bunları saymıştı. Pollyanna Tam sekiz yüz tane böyle dua varmış."

"Sekiz yüz tane mi?"

"Evet. Memnun olup, şükretmemizi söyleyen sekiz yüz dua varmış. Babam onlara "neşe veren dualar" adını takmıştı."

"Oh!" Rahibin yüzünde garip bir ifade belirmişti. Gözleri, elindeki kâğıtlardan en üstekinin ilk cümlesine takılmıştı.

"Yazıklar olsun, o ikiyüzlülere, riyakarlara..." "Demek baban da neşe veren duaları severdi." diye mırıldandı.

Pollyanna, büyük bir kesinlikle, "Evet" diye başını salladı. "Babam, bunları saymayı düşününce çok mutluluk duyduğunu söylemişti. Tanrı bize sekiz yüz defa sevinmemizi bildirdiğine göre, bizim de mutlaka buna uymamızı istemektedir demişti. Babam, daha fazla sevinemediği için de kendisinden utanırdı. Artık o günden sonra, bu dualar babamı çok rahatlatmaya başladı. Her şey aksi gittiği zaman. Örneğin Kadınlar Yardım Derneği'ndekiler kavga ettikleri zaman." Pollyanna çabucak sözlerini düzeltti: "Yani bir konu üzerinde anlaşamadıkları zaman... Zaten, babam bu duaların kendisine o oyunu düşündürdüğünü söylemişti. Oyunu oynamaya ilk kez koltuk değnekleri gelince başlamıştık. Ama neşeli dualar ona o oyunu buldurmuş."

Rahip, "Hangi oyunmuş bu?" diye sordu.

"Her şeyde mutlu olunacak bir yön bulmak. Daha önce de söylediğim gibi, babam ilk kez o koltuk değnekleri gelince bu oyunu oynamaya başlamıştı." Pollyanna, hikayeyi bir defa daha anlattı. Adam onu anlayışlı bakışlarla ve büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Az sonra, Rahiple Pollyanna el ele tutuşarak tepeden inmeye başladılar. Pollyanna'nın yüzü parıldıyordu. Pollyanna konuşmayı seviyordu. Şimdi de bir süreden beri yine konuşmaktaydı. Oyunla, babasıyla ve eski aile yaşamıyla ilgili olarak Rahibin bilmek istediği, anlatılacak pek çok şey vardı.

Yokuşun dibinde gidecekleri yollar ayrıldı. Pollyanna, yolların birinden, Rahip de diğerinden tek başlarına yürümeye koyuldular.

Rahip Paul Ford, o akşam çalışma odasında uzunca bir süre düşündü. Yanında, masanın üzerinde vereceği dinsel öğütlerin yazılı olduğu kağıt parçaları duruyordu. Önünde de boş kağıtlar vardı. Bunlara dinsel düşüncelerini yazacaktı. Fakat rahip ne yazdıklarını, ne de yazacaklarını düşünmekteydi. Zihninde, Batının küçük bir kasabasındaki fakir, hasta, telaşlı ve belki de dünyada yapayalnız olan, fakat Tanrı'nın mutluluk ve sevinmek ile ilgili kaç tane duası bulunduğunu büyük bir ilgiyle araştıran misyoner rahibini canlandırmaktaydı.

Bir süre sonra Rahip Paul Ford, toparlanıp, kendisini daldığı düş aleminden kurtardı. Derin bir nefes alıp, elinin altındaki kağıtları düzeltti. Bir satır yazdıktan sonra, sabırsızca elindeki kalemi bıraktı. Birkaç dakika önce karısının masanın üzerine bıraktığı dergiye uzandı. İsteksiz isteksiz gözlerini derginin paragraflarında gezdirirken, şu satırlar dikkatini çekti:

"Bir baba, bir sabah annesinin odun sandığını doldurmayı reddeden oğluna 'Tom' dedi.

'Senin, gidip annene odun getirmekten mutluluk duyacağını biliyorum. ' Tom bir kelime bile söylemeden gitti'. Niçin? Çünkü babası açık bir biçimde, ondan doğru olan bir şey yapmasını beklediğini göstermişti. Oysa, böyle değil de, örneğin şöyle bir şey söyleseydi; istediğini yaptıramayacaktı ve eminim odun sandığı yine boş kalacaktı: 'Tom bu sabah annene söylediklerini duydum ve senden utandım. Hemen git ve şu odun sandığını doldur!"

Rahip, tekrar tekrar bu satırları ve diğerlerini okudu:

"İnsanlar cesaretlendirilmeyi beklerler. Onlara özgü olan direnme güçleri zayıflatılmamalı, bilakis güçlendirilmelidir. Bir insanın devamlı olarak yetersizliklerini yüzüne vurmaktansa; ona meziyetlerini, yeteneklerini söylemelidir. Onu kötü huylarından kurtarmaya çalışın. Ona gerçek benliğini; iyi yönlerini tanıtın. Böylece onu kazanırsınız. Güzel, iyiliksever ve ümitli bir kişilik bulaşıcıdır. Bir kişide bulunan bu

nitelikler, bütün kasabaya da geçebilir. İnsanlar kafalarında ve kalplerinde olanları yayarlar... Eğer bir kişi iyi niyetli ve yumuşak başlıysa, eninde sonunda komşusu da ona benzeyecektir. Fakat o birey, kaş çatar ve surat asarsa, komşusu da buna fazlasıyla karşılık verecektir... Eğer kötülük arar ve bunu beklerseniz, kötülük bulursunuz. İyilik bulacağınızı bilirseniz, iyiliğe kavuşursunuz... Oğlunuz Tom'a odun sandığını doldurmaktan memnun olacağını bildiğinizi söyleyin. Göreceksiniz ilgi ve istekle o, işe başlayacaktır. Rahip elindeki dergiyi bırakıp başını kaldırdı. Biraz sonra ayağa kalkmış, odada bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başlamıştı. Bir süre sonra, derin bir nefes alıp kendisini masasının başındaki koltuğa bıraktı.

Hafifçe mırıldandı; "Tanrı bana yardım edecek, başaracağım! Tanıdığım bütün Tom'lara odun sandıklarını doldurmaktan mutluluk duyacaklarını bildiğimi söyleyeceğim. Onlara görevler vereceğim. Öyle meşgul olacaklar ve yaptıklarından öyle memnunluk duyacaklar ki, komşularının odun sandıklarına bakmaya bile vakitleri olmayacak!." Dinsel öğütlerini yazdığı kağıtları yırtıp attı. Yırtık kağıt parçalarının üzerindeki "İkiyüzlüler...", "Kötülük yapanlar... Lanetleneceksiniz." sözleri oraya buraya yayılmıştı. O, önündeki bembeyaz kağıtlara yeniden yazmaya koyulmuştu.

Böylece, ertesi pazar günü Rahip Paul Ford'un verdiği dinsel öğütler her kadının, erkeğin ve çocuğun iyi yönlerini ortaya çıkartan bir nitelik taşıyordu. Başlangıcında da, Pollyanna'nın en sevdiği dualardan bir tanesi bulunuyordu:

"Dürüst kalpli, iyiliksever kişiler! Tanrı'ya şükredin ve sevinin!"

23
BİR KAZA

Bir gün Pollyanna, Bayan Snow'un isteği üzerine Dr. Chilton'ın muayenehanesine, kadının unuttuğu bir ilacın adını öğrenmek için gitti. Pollyanna, daha Bay Chilton'ın muayenehanesini görmemişti. Çevresine ilgiyle bakarken, "Daha önce sizin evinize gelmemiştim. Burası eviniz değil mi?" diye sordu.

Doktor biraz üzüntüyle gülümsedi: "Evet. Öyle sayılabilir." diye cevap verdi. Aynı anda elindeki kağıt parçasına da bir şeyler yazıyordu. "Fakat, burada birtakım odalar var. Bu nedenle buraya bir yuva demeye olanak yok, Pollyanna!" dedi.

Pollyanna, akıllı akıllı başını salladı. Gözleri anlayışlı bir durumda parıldıyordu.

"Biliyorum. Bir yuva olabilmesi için bir kadının eliyle kalbine ya da bir çocuğun varlığına gereksinim var." dedi.

Doktor birden yerinde döndü. "Ne dedin?"

Pollyanna tekrar başını sallayıp, "Bay Pendleton söylemişti." dedi. "Yani, bir kadının eli ve kalbinin ya da bir çocuğun var oluşunu. Siz niçin bir kadının eline ve kalbine sahip olmuyorsunuz Dr. Chilton? Veya, belki de Jimmy Bean'i alabilirsiniz. Tabii Bay Pendleton onu yanına almazsa..."

Doktor Chilton, bir parça kendisini zorlayarak güldü.

Biraz kaçamaklı bir soru sordu: "Demek, Bay Pendleton bir yuva için kadın eliyle, kalbine gerek vardır diyor ha?"

"Evet, hem kendisininkinin de bir yuva değil, ev olduğunu söylüyor. Niçin öyle yapmıyorsunuz Dr. Chilton?"

"Niçin ne yapmıyormuşum?" Doktor masasının başına döndü.

"Bir kadının eliyle, kalbi demek istiyorum. Ah!.. Unuttum."

Polyanna'nın yüzü birden üzüntüyle kızardı: "Galiba size de söylemem gerekiyor. Bay Pendleton'ın yıllar önce sevdiği Polly Teyze değilmiş. Bu nedenle gidip onunla beraber oturmayacağız. Size öyle olduğunu söylemiştim, ama bir yanlışlık yapmışım. İnşallah bunu kimseye söylememişsinizdir."

Doktor, bir parça garip bir tavırla: "Yo... Hayır... Kimseye söylemedim Pollyanna." dedi.

Pollyanna, rahatlamıştı: "Şu halde mesele yok" diyerek içini çekti. "Bunu sadece size anlatmıştım. Bay Pendleton size söylediğimi öğrenince biraz garip karşıladı gibi geldi bana."

"Öyle mi?" Doktorun dudakları titriyordu.

"Evet. Tabii gerçek olmayan bir şeyi, birçok kişinin duymasını istemez. Fakat siz niçin bir kadının eliyle, kalbini kazanmak istemiyorsunuz Dr. Chilton?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Dr. Chilton kederli bir ifadeyle konuşmaya başladı:

"Bu dediklerin her zaman istemekle gerçekleşmiyor küçük kız."

Pollyanna düşünceli düşünceli kaşlarını çattı:

"Fakat, isteseniz bunlara siz de sahip olabilirsiniz sanırım," diye ısrar etti. Bilerek adamı gururlandıracak biçimde konuşmuştu. Doktor, kaşlarını kaldırıp tebessümle: "Teşekkür ederim" dedi. Sonra yine ciddileşti. "Korkarım, senin ablalarından bir kısmı bu kadar emin konuşmazlar. En azından onlar, kendilerini bir taahhüt altına sokmazlar."

Pollyanna tekrar taşlarını çattı. Sonra, gözleri hayretle büyüdü.

"Dr. Chilton, yoksa siz de bir zamanlar Bay Pendleton gibi, birisinin kalbini elde etmeye mi çalışmıştınız? Yoksa, bunda, başarıya ulaşamamış mıydınız?"

Doktor, birdenbire ayağa kalktı:

"Şimdi bunları bırak Pollyanna. Başkalarının dertleriyle o küçücük kafanı yorma. Haydi, şimdi sen Bayan Snow'a git. İlacın adını ve onu nasıl alacağını yazdım. Başka bir şey var mıydı?"

Pollyanna başını salladı. Kapıya doğru yönelirken: "Hayır efendim... Teşekkür ederim" diye ciddi bir ifadeyle mırıldandı. Holün ortasından seslendi: "İsteyip de sahip olamadığınız kalbin, anneme ait olmayışı beni memnun etti Dr. Chilton. Allaha ısmarladı

Kaza ekim ayının son gününde oldu. Pollyanna, okuldan çıkıp aceleyle eve giderken karşı kaldırıma geçti. O sırada gelmekte olan bir arabayla aralarında oldukça mesafe vardı.

Fakat ne olduğunu daha sonra kimse söyleyemedi. Kazanın neden olduğunu ya da suçluyu da söyleyebilecek kimse çıkmadı. Yalnız saat beşte Pollyanna, çok sevdiği odasına baygın bir durumda götürüldü. Polly Teyzenin yüzü bembeyaz olmuş, Nancy de ağlamaya başlamıştı. Onu soyup şefkatle yatağa koydular. Bu arada hemen Doktor Warren'e telefonla haber verildi. Doktor bir arabaya atlayıp hemen yola çıktı.

Doktor gelip hastanın yattığı sessiz odaya kapanınca Nancy de bahçede ihtiyar Tom'a ağlayarak şunları anlatıyordu: "Teyzenin yüzüne bir defadan fazla bakmaya gerek yoktu. Kadının yüzüne daha ilk bakışımda onun görev filan düşünmediğini anladım. Sadece görev yaparken, ellerin titremez, gözlerin de Azrail'e kafa tutarmış gibi parlamaz Bay Tom... Evet, hiç de öyle olmaz!"

Yaşlı adam titreyen bir sesle sordu: "Çok fena mı yaralanmış?"

Nancy ağlayarak, "Hiç bilmiyorum" dedi... "Bembeyaz olmuştu. Ölmüş bile olabilirdi. Fakat Bayan Polly onun ölmediğini söyledi. Bunu herkesten çok o bilir. Pollyanna'nın kalp atışlarını ve nefes alışını dinliyordu!"

"Peki... Kıza bunu kimin yaptığını bilmiyor musun?" İhtiyar Tom'un yüzü, çaresizlik içinde kasılıp titriyordu.

Nancy'nin yüz hatları bir parça gevşemişti.

"Keşke bu lanete bir isim verebilseydi Bay Tom... Ama nafile! Küçük kızımıza çarpıp gidişini düşündükçe, ona iyi ve güçlü bir isim bulabilmem olanaksız! Zaten o pis kokulu şeylerden daima nefret etmiştim. Evet, evet nefret etmiştim!"

"Peki, kızın yarası nerede?"

Nancy, "Bilmiyorum, bilmiyorum." diye inledi. "Başında bir yara var ama o kadar derin değil. Bayan Polly öyle söyledi. Ama, içten bir şey olabileceğinden korktuğunu da belirtti."

İhtiyar Tom'un gözlerinde titrek bir parıltı göründü. Kuru bir ifadeyle: "Yani içine mi bir şey oldu, Nancy?" diye sordu. "O otomobil denen şeyin Allah belasını versin!"

Nancy, dönüp giderken, başını sallıyor, "Bilemiyorum, bilemiyorum" diye inliyordu. "Galiba doktor odadan çıkana kadar sabredemeyeceğim. Keşke yıkayacak bir yığın çamaşır olsaydı da durmadan yıkasaydım." Endişesinden ellerini oğuşturup duruyordu.

Doktor gittikten sonra dahi Nancy, İhtiyar Tom'a söyleyecek bir şey bulamadı. Pollyanna'nın bir yeri kırılmamıştı. Yarası da fazla önemli değildi. Fakat doktor çok üzgün görünüyor, başını hafifçe sallıyordu. Hem, bütün her şeyi zamana bırakmak gerektiğini de söylemişti. Doktor ayrıldıktan sonra, Bayan Polly'nin yüzü daha da beyazlaşmış, kederden bir anda avurtları çöküvermişti. Hasta tam olarak ayılmamıştı. Fakat beklendiği gibi, rahat görünüyordu. Eğitim görmüş bir hemşire çağırtmışlardı. O akşam gelecekti. Hepsi bu kadardı. Nancy ağlayarak dönüp mutfağa gitti.

Ancak ertesi sabah erken saatlerde, Pollyanna gözlerini açıp kendine geldi. Nerede olduğunu anlayabildi.

"Ne oldu Polly Teyze?" diye bağırdı. "Sabah olmadı mı? Niçin kalkamıyorum?" Doğrulmak için büyük bir çaba harcadıysa da tekrar yatağa düştü. "Niçin kalkamıyorum Polly Teyze?" diye inledi.

Teyzesi, hemen onu yumuşak bir sesle yatıştırmaya çalıştı. "Hayır, yavrum. Henüz kalkmaya çalışma."

"Fakat ne oluyor? Niçin kalkamıyorum ben?"

Bayan Polly, ıstırap dolu gözlerle Pollyanna'nın göremediği bir yerdeki, pencerenin önündeki beyaz kepli hemşireyi çağırıyordu.

Genç kadın başını salladı. Yavaşça mırıldandı: "Ona söyleyin."

Bayan Polly yutkundu. Boğazına tıkanan ve konuşmasını engelleyen yumruğu gidermeye çalışıyordu.

"Bir kaza geçirdin yavrum. Dün gece bir otomobil çarptı. Fakat şimdi aldırma. Teyzeciğiniz, senin dinlenmeni ve yeniden uykuya dalmamı istiyor."

"Kaza mı? Oh, evet... Ben... Ben koşmuştum." Pollyanna'nın gözleri donuklaştı. Elini kaldırıp alnına götürdü.

"Ah, başımı sarmışlar. Çok acıyor!"

"Evet, yavrum. Ama buna aldırma... Sadece... Evet sadece dinlenmene bak."

"Fakat Polly Teyze. Kendimi çok tuhaf ve kötü hissediyorum! Bacaklarım o kadar acayip ki... Onları hiç ama hiç hissetmiyorum!"

Bayan Polly, yalvarır gibi hemşireye baktı, büyük bir uğraşıyla ayağa kalkabildi ve arkasını döndü. Hemşire hemen yaklaştı. Neşeli bir sesle: "Şimdi istersen, biraz da ben seninle konuşayım." diyerek söze başladı. "Sanırım şimdiye kadar çoktan tanışmış olmalıydık. Onun için şimdi kendimi tanıştırayım. Adım Bayan Hunt'tır. Sana ve Teyzene yardımcı olabilmek için geldim. Senden ilk istediğim şu beyaz hapları yutman olacak."

Pollyanna'nın gözlerindeki endişeli ifade daha da belirginleşti.

"Ama ben, bana bakılmasını istemiyorum. Daha doğrusu uzun süre istemiyorum. İyileşip kalkmayı arzu ediyorum. Biliyorsunuz okula da gidiyorum. Yarın okula gidemeyecek miyim?"

Polly Teyzenin bulunduğu pencere yönünden boğuk bir hıçkırık yükseldi.

Hemşire, "Yarın mı?" diyerek gülümsedi. "Sizin o kadar çabuk dışarıya çıkmanıza izin veremem, Bayan Pollyanna. Fakat, şu hapları benim için bir yutuverin. Bunların etkisini de anlayacağız."

Pollyanna: "Peki," diyerek kabul etti. Ama biraz şüpheliydi. "Fakat yarın değil, öbürkü gün okula gitmem gerekiyor. Sınavlarım var."

Bir dakika sonra yeniden konuşmaya başladı. Okuldan, otomobilden, baş ağrısından bahsetti. Fakat kısa bir süre sonra, içtiği beyaz hapların etkisiyle sesi giderek kesildi ve derin bir uykuya daldı.

24
JOHN PENDLETON

Pollyanna ertesi gün, ne de "daha sonraki gün" okula gidemedi. Ama küçük kız bunu da pek fark edemedi. Kısa bir süre için kendisine geldiği zaman ısrarla soru soruyordu. Bir hafta kadar Pollyanna hiçbir şeyin farkında olmadı. Daha sonra ateşi düştü, ağrıları biraz hafifledi. Nihayet şuuru tam olarak yerine geldi. İşte o zaman olanları yeni baştan anlatmak zorunda kaldılar.

Küçük kız, "Demek hasta değilim. Kaza geçirdim." diye içini çekti. "Buna memnun oldum" dedi.

Yatağın kenarında oturan Teyzesi: "Ne? Memnun musun Pollyanna?" diye sordu.

"Evet, Bayan Snow gibi hayat boyu sürecek hastalığa tutulmaktansa, Bay Pendleton gibi bacaklarımın kırılmış olmasını tercih ederim. Kırık bacaklar düzelir. Ama hayat boyu süren hastalıklar iyileşmez."

Şimdiye kadar kırık bacaklarla ilgili hiçbir şey söylememiş olan Bayan Polly birden ayağa kalktı. Odanın karşı tarafındaki tuvalet masasına gitti. Masanın üzerinde bulduğu her şeyi, rasgele alıp gayesiz bir biçimde yeniden yerine koyuyordu. Bu hali, onun her zamanki kararlı davranışlarıyla hiç uyuşmuyordu, ama yüz ifadesi hiç de gayesiz görünmüyordu. Yüzü beyazlaşmış, avurtları çökmüştü.

Pollyanna, yatakta sırtüstü yatıyor, pencerede duran prizmaların tavana yansıttığı renk dalgalarının titreşimlerini seyrediyordu.

Küçük kız, halinden memnun bir tavırla, "Çiçek hastalığına yakalanmadığıma memnunum." dedi. "Bu, yüzümdeki çillerden beter olurdu. Hem, boğmaca olmadığım için de memnunum. Daha önce

olmuştum. Berbat bir şeydi. Apandisit veya kızamık olmadığım için de seviniyorum. Bunlar bulaşıcı hastalıklar. Yani kızamık bulaşıcı bir hastalık. Öyle olsaydı sizin burada kalmanıza izin vermezlerdi, Polly Teyze."

Polly Teyze, duraksayarak: "Pek çok şeyden memnun görünüyorsun Pollyanna" dedi. Bluzünün yakası sıkıyormuş gibi elini boğazına götürdü.

Pollyanna, hafifçe güldü. "Öyle, şu gökkuşağına bakarken bunları düşünüyordum. Gökkuşaklarını çok seviyorum! Bay Pendleton bana bu prizmaları verdiği için çok memnunum! Size söylemediğim birçok şey daha beni memnun ediyor. Bilmiyorum ama, kaza geçirdiğim için çok memnunum."

"Pollyanna!"

Pollyanna yine hafifçe güldü. Parlak gözlerini teyzesine yöneltti. "Biliyor musunuz kaza geçirdiğimden beri birçok defa bana "yavrum" dediniz? Daha önce hiç böyle demezdiniz. Bana "yavrum" denilmesinden çok hoşlanıyorum. Yani yakınlarım dedikleri zaman çok memnun oluyorum. Kadınlar Yardım Derneği'ndeki bazı hanımlar da bazen bana böyle söylerlerdi. Tabii bu da beni memnun ederdi. Fakat onlar bana sizin kadar yakın olmadıkları için, bu kadar hoş gelmezdi. Oh, Polly Teyze. Yakınım olmanızdan, bana ait bulunmanızdan o kadar mutluluk duyuyorum ki!"

Polly Teyze cevap vermedi. Elleri yine boğazındaydı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Dönüp aceleyle odadan çıktı. O sırada hemşire odaya girmişti.

O gün öğleden sonra Nancy koşarak ihtiyar Tom'a gitti. Adam, ahırda eyerleri temizliyordu. Hizmetçi kızın gözleri heyecandan iri iri açılmıştı.

Nefes nefese: "Bay Tom! Bay Tom! Ne olduğunu tahmin edemezsiniz! Bin yıl da düşünseniz bunu bulamazsınız!

Yaşlı adam, "Şu halde bulmaya çalışmam da gereksiz." dedi. "Zaten, on yıldan fazla bir ömrüm olduğunu da sanmıyorum. Hadi

bana, olanları anlatıver Nancy."

"Şey, o halde dinleyin, şimdi misafir odasında hanımın yanında kim var dersiniz?"

İhtiyar Tom, başını salladı: "Ne bileyim ben?" dedi.

"Evet, bilebilirsiniz. Söylüyorum... Orada John Pendleton var!" "Hadi, hadi. Şaka yapma bakalım."

"Yok, yok şaka falan yapmıyorum. Gözlerimle gördüm. Koltuk değneklerini de gördüm. Buraya geldiği çift atlı araba da hala kapıda bekliyor. Düşün bir kere... Hiç kimseyle konuşmayan aksi bir adamın buraya gelmesi... Onun... Bayan Polly'yi aramasını bir düşünün!.."

İhtiyar adam, biraz atılgan bir tavırla: "Neden olmasın?" diye sordu.

Nancy alaylı bir bakışla onu süzdü.

Pollyanna "Sanki bunu benden iyi bilmiyormuş gibi soruyorsun." dedi.

Hizmetçi kız, yapmacık bir hiddet gösterisi içinde:

"Bu kadar masum durmayın... Bu işten, şüphelenmeme ilk kez neden olan da zaten sizsiniz." dedi.

"Ne demek istiyorsun!"

Nancy ahırın açık kapısından dışarıya, eve doğru baktı. Sonra ihtiyar adama bir adım daha yaklaştı.

"Bakın, dinleyin! Bana ilk defa Bayan Polly'nin vaktiyle bir sevgilisi olduğunu siz söylemiştiniz, değil mi? Bir gün, kafamı çalıştırıp iki kere ikinin dört ettiğini buldum ama, meğerse iki kere iki dört değil beşmiş!"

İhtiyar Tom, kayıtsız bir tavırla döndü ve çalışmaya koyuldu. Kızgın bir ifadeyle: "Benimle konuşacaksan doğru dürüst, açık seçik konuşmalısın." dedi. "Ben hesaptan kitaptan pek anlamam."

Nancy güldü:

"Şey, mesele şu..." diye söze başladı. "Beni Bayan Polly ile Bay Pendleton'ın iki eski sevgili olmaları ihtimali üzerinde düşündüren bir şey öğrenmiştim."

"Bay Pendleton mı!" İhtiyar Tom, birden yerinde doğruldu. "Evet, ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. O, Pollyanna'nın annesine aşıkmış. Bu nedenle de Pollyanna'yı... Neyse bu kısmı geçelim." Bir anda verdiği sözü hatırladı. Bay Pendleton'ın Pollyanna'yı yanına almak istediğini kimseye söylememek için küçük kıza söz vermişti. "Bir süreden beri birçok kişiye onunla ilgili sorular soruyordum. Sonunda öğrendim ki Bayan Polly ile Bay Pendleton uzunca bir süreden beri görüşmüyorlarmış. Hem, Bayan Polly de on sekiz veya yirmi yaşındayken, çıkan bir dedikodudan dolayı ondan nefret ediyormuş."

İhtiyar Tom, "Evet hatırlıyorum" diyerek başını salladı.

"Bayan Jennie, Bay Pendleton'ı bırakıp, o adamla buradan ayrıldıktan üç veya dört yıl sonraydı. Tabii bu işi Bayan Polly biliyor ve Bay Pendleton için üzüntü duyuyordu. Bu yüzden de ona nazik davranmaya çalışıyordu. Belki iyi davranışının dozunu bir parça kaçırmıştı. Zaten kız kardeşiyle evlenen o rahipten de nefret ediyordu. Neyse günün birinde birtakım dedikodular çıkardılar. Bayan Polly'nin Bay Pendleton'ın peşinden koştuğunu söylemeye başladılar."

Nancy, hayretle, sözü kesti: "Bir adamın peşinden koşmak mı! Yapamaz o, böyle bir şeyi."

İhtiyar Tom, "Evet, biliyorum" dedi. "Ama böyle bir dedikodu çıkardılar. Tabii gururlu bir genç kızın böyle bir şeye dayanmasına olanak yoktu. O sırada; Bayan Polly'nin sevgilisiyle de arası açıldı. Bu olaydan sonra da Bayan Polly içine kapandı. Kimseyle konuşmadı. Sanırım, onun kalbi de bu yüzden katılaştı."

Nancy: "Evet, biliyorum. Bunu şimdi öğrendim." diye mırıldandı. "Zaten bunun için, Bay Pendleton ı kapıda görünce şaşırmıştım ya. Yıllardan beri, Bayan Polly onunla konuşmamış. Adamı içeriye alıp, Bayan Polly'ye haber verdim."

İhtiyar Tom, heyecandan nefesini tuttu. "Peki o ne dedi?"

"İlk önce bir şey söylemedi. O kadar hareketsiz duruyordu ki, dediklerimi duymadığını zannettim. Tam yeni baştan söyleyeceğim sırada, "Bay Pendleton'a hemen aşağıya ineceğimi söyle." dedi. Ben de gidip söyledim. Sonra da buraya gelip sana anlattım." Nancy, sözlerini bitirdikten sonra yeniden eve doğru baktı:

İhtiyar Tom, "Hımm!" diye mırıldanıp tekrar işine koyuldu.

Harrington Konağı'nın misafir odasında oturan John Pendleton, fazla beklemedi. Kısa bir süre sonra yaklaşan ayak sesleri ona Bayan Polly'nin geldiğini haber verdi. Adam tam ayağa kalkacağı sırada, Bayan Polly ona başıyla oturmasını belirten bir işaret yaptı. Ama yine de Bayan Polly elini uzatmadı. Yüzünde oldukça soğuk bir ifade vardı.

Adam, aksi bir tavırla hemen: "Pollyanna'yı sormaya gelmiştim." diye söze başladı.

Bayan Polly: "Teşekkür ederim. Hemen hemen aynı, değişen bir şey yok." dedi.

"Peki... Bana onun ne durumda olduğunu söylemeyecek misiniz?" Adamın sesi bu kez titrek değildi.

Kadının yüzünde birdenbire, üzgün bir ifade belirip kayboldu. "Söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim!"

"Yani, bilmiyorum mu demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, ya doktor?"

"Dr. Warren de pek bir şey bilmiyor görünüyor. Şimdi New York'taki bir doktorla görüşmekte. Bir araya gelip bir konsültasyon yapacaklar."

"Fakat... Fakat... Kızın bildiğiniz yaraları da var değil mi?"

"Başında hafif bir yarık var. Bir iki yerde de çürük. Ve... Ve bir de, belkemiğinde bir zedelenme... Bacaklarının tutmayışına da bu sebep oluyor."

Adam hafif bir sesle inledi. Bir an sessizlik oldu. Sonra, Bay Pendleton boğuk boğuk mırıldandı.

"Peki... Peki, Pollyanna bu durumu kabul ediyor mu?"

"Durumu, gerçekleri tam olarak bilmiyor. Ben de kendisine söyleyemiyorum."

"Fakat... Fakat bir şeyler bilmesi lazım değil mi?"

Bayan Polly son zamanlarda bir alışkanlık haline gelen ifadesini takınıp elini boğazına götürdü.

"Evet, hareket edemediğini biliyor. Fakat, bacakları kıvrık olduğu için hareket edemediğini zannediyor. Bacaklarının sizinki gibi kırılmış olduğuna memnun olduğunu söylüyor. Bunu Bayan Snow gibi bütün hayatını yatakta geçirmeye tercih ettiğini, kırık bacakların iyileşeceğini, oysa diğerinin devam edeceğini anlatıyor. Hep böyle konuşuyor. Öyle ki, bir noktada ölmeyi bile, onu dinlemeye tercih eder duruma geliyorum."

Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen, Bay Pendleton karşısındaki yüzün de büyük bir keder içinde olduğunu fark etmişti. Birdenbire, sen son defa Pollyanna'ya yanına gelmesi için yalvardığı zaman, kızın söylediklerini hatırladı. O, "Artık Polly Teyzemi bırakamam." demişti.

Bu düşünce, kendisini toparlar toparlamaz onu son derece yumuşak bir sesle, bir soru yöneltmeye zorladı:

"Bilmem, biliyor musunuz Bayan Polly? Pollyanna'ya gelip benimle oturması için çok ısrar etmiştim."

"Sizinle mi?... Pollyanna mı?"

Adam, kadının sesinin tonundan bir parça huzursuzluk duymuştu, yeniden konuşmaya başladığında serinkanlılığını koruyordu.

"Evet. Onu evlat edinmek istedim. Kanuni yoldan tabii. Tabii onu varisim de yapacaktım."

Karşı koltukta oturan kadın bir parça rahatladı. Birdenbire, evlat edinilmenin Pollyanna için fevkalade bir gelecek sağlayacağını düşünmüştü kendi kendine. Pollyanna'nın adamın parasını ve mevkiini kavrayabilecek olgunlukta olup olmadığını, evlat edinilmek için yaşının uygun düşüp düşmediğini sordu.

Adam, "Pollyanna'yı çok seviyorum." diye devam etti.

"Onu hem annesi yüzünden, hem de kendisi için seviyorum. Yirmi beş yıldır sakladığım sevgiyi Pollyanna'ya vermeye hazırdım."

"Sevgi." Bayan Polly, birdenbire Pollyanna'yı yanına alış nedenini hatırladı. O sabah Pollyanna'nın söyledikleri aklından geçti. "Bana ait insanlar tarafından sevilmek çok tatlı bir şey!" İşte, bu sevgiye susamış çocuğa, Bay Pendleton yirmi beş yıldır sakladığı sevgiyi teklif ediyordu. Üstelik, artık bu sevgiyi kabul edebilecek bir olgunluğa da erişmişti.

Bayan Polly, bunları kırık bir kalple anımsıyordu. Üzüntü içerisinde, Pollyanna'sız geçecek günlerinin ne kadar anlamsız olacağını da fark etmişti.

"Peki, sonra?" diye sordu.

Adam, onun kendisini kontrol etmeye çalıştığını ses tonundan anlamıştı. Hüzünle gülümsedi:

"Sonra, gelemeyeceğini söyledi." diye cevap verdi.

"Niçin acaba?"

"Sizi bırakmak istemiyordu. Ona çok iyi davrandığınızı söyledi. Sizin yanınızda kalmak istiyordu. Onu istediğinizi sandığını da söylemişti." Adam ayağa kalkarken söyleyeceklerini tamamlamıştı.

Bayan Polly'ye bakmadı bile. Başını kapıya doğru çevirdi. Fakat aynı anda kadının kendisine yaklaştığını hissetti. Bayan Polly titreyen elini ona uzatmıştı.

Titreyen bir sesle: "Diğer doktor da gelince ve Pollyanna ile ilgili her şeyi kesin olarak öğrenince sizi haberdar edeceğim." dedi. "Güle güle. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Pollyanna da memnun olacak."

25
BİR BEKLEYİŞ OYUNU

John Pendleton'ın Harrington Konağı'na gidişinden bir gün sonra Bayan Polly, Pollyanna'yı uzman doktorun gelişinden haberdar etmeye ve onu buna alıştırmaya başladı.

Yumuşak bir tavırla: "Yavrum, Pollyanna." diye söze başladı.

"Seni, Dr. Warren'den başka bir doktora da göstermeye karar verdik. Başka bir doktor belki yapmamız gereken bir şey söyler. Bu da senin daha çabuk iyileşmene yardımcı olabilir."

Pollyanna'nın yüzünde neşeli bir ifade belirdi:

"Dr. Chilton! Ah, Polly Teyze, Dr. Chilton'ın gelmesini o kadar çok istiyorum ki! Ben onu her zaman istiyordum, ama korkarım siz aynı fikirde değildiniz. Sizi o gün taraçada gördüğü için istemiyordunuz galiba? Onun için size bir şey söyleyemedim. Fakat şimdi onun gelmesini istediğiniz için çok memnunum!"

Polly teyzenin yüzü önce beyaz, sonra da kıpkırmızı kesildi. Daha sonra yine beyazlaştı. Fakat cevap verdiği zaman neşeli neşeli konuşmaya gayret ediyordu.

"Hayır yavrum. Benim kastettiğim Dr. Chilton değildi. Bu yeni bir doktor. New York'ta çok tanınmış bir kişi kendisi, bu gibi kazalar hakkında çok bilgiliymiş."

Pollyanna'nın yüzünde garip bir ifade belirdi:

"Dr. Chilton'ın yarısı kadar bile bilgili olabileceğini zannetmiyorum.

"Yok yavrum, yok. Eminim çok bilgilidir o."

"Fakat Bay Pendleton'ın bacağını iyileştiren Dr. Chilton'dı Polly Teyze. Eğer... Eğer izin verirseniz. Dr. Chilton'ın gelmesini isteyeceğim... Gerçekten bunu istiyorum!"

Bayan Polly'nin yüzünde bu kez sıkıntılı bir renk yayıldı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra yumuşak, fakat yine de eskisi gibi kararlı bir ifade ile:

"Olmaz yavrum" dedi. "Senin için her şeyi, evet her şeyi yapabilirim ama, şimdi anlatamayacağım birtakım nedenler yüzünden Dr. Chilton'ın çağrılmasını istemiyorum. Hem bana inan. O, New York'tan yarın gelecek bu büyük doktor kadar, senin sakatlığın konusunda bilgi sahibi de değildir." Pollyanna, hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Fakat, Polly Teyze, eğer Dr. Chilton'ı sevseydiniz..."

"Ne, ne Pollyanna?" Polly Teyzesinin sesi şimdi çok sertti. Yanakları da kıpkırmızı olmuştu.

"Diyorum ki Doktor Chilton'u sevseydiniz; öteki doktoru da sevmeseydiniz..." Pollyanna içini çekti... "O zaman, yeni doktorun pek fazla yararı olmazdı. Hem ben Doktor Chilton'ı seviyorum! O anda odaya hemşire girdi. Polly Teyze hemen ayağa kalktı. Adeta rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Oldukça sert bir ifadeyle: "Çok üzgünüm Pollyanna!" dedi. "Fakat bu sefer karar vermeyi bana bırakmalısın. Zaten her şeyi ayarladık bile. Doktor New York'tan yarın gelecek.

Ama nasıl olduysa ertesi gün New York'tan doktor gelmedi.

Son anda aldıkları bir telgrafta, doktorun hastalandığı ve nedenle gelemeyeceği bildirilmişti. Bu durum karşısında Pollyanna yeniden Dr. Chilton'ın getirilmesi için yalvarmaya başladı. "Hem onun gelmesi çok daha kolay olur" diyordu.

Fakat, önceden olduğu gibi Polly Teyze yine başını sallayıp, "Hayır, yavrum" dedi. Kararı kesindi. Ama sevgili Pollyanna'yı memnun etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu da söylemiyor değildi.

Bekleyiş içinde geçen bu günler geçerken, gerçekten Polly Teyzenin yeğenini memnun etmek için hemen her şeyi yaptığı da görülüyordu.

Bir sabah Nancy, ihtiyar Tom'a, "Bunu bana söyleseydin asla inanmazdım" dedi. "Bayan Polly bir dakika bile sevgili kuzenciğinin yanından ayrılmıyor. Bir hafta önce Fluffy'le Buffy'nin yani kediyle köpeğin merdivenleri bile tırmanmasına izin vermiyordu. Oysa bunlar şimdi yatağın içinde oynaşıp duruyorlar. Sırf Bayan Pollyanna'yı memnun edebilmek için her şeye göz yumuyor."

"Yapacak hiçbir şey bulamadığı zaman da, pencerelere asılı o kristal prizmaların yerlerini değiştiriyor. Böylece odaya küçük gökkuşakları yansıyor. Küçük kız buna 'gökkuşaklarının dansı" adını vermiş. Bayan Polly, Timothy'yi üç defa Cobb'un bahçesine gönderip çiçek getirtti. Ayrıca bir de kendisinin alıp getirdiği çiçek demetleri var. Geçen gün bir de ne göreyim? Bayan Polly yatağın kenarına oturmuş, hemşireye saçlarını yaptırıyordu. Bayan Pollyanna da yataktan gözleri parıldayarak saçların nasıl yapılacağını tarif ediyor ve gülüyordu. Çok da memnundu. Galiba, Bayan Polly sırf çocuğu memnun edebilmek için, evde artık hep saçları yapılmış olacak."

İhtiyar Tom güldü.

Kuru bir ifadeyle: "Bana kalırsa bu saç stili Bayan Polly'ye fena da gitmiyor. Alnına düşen bukleler oldukça yakışıyor." diye karşılık verdi.

Nancy, kızarak: "Tabii yakışıyor," diye karşılık verdi. "Şimdi tıpkı diğer insanlara benziyor. Hemen hemen aynı..."

İhtiyar adam: "Sözlerine dikkat et, Nancy!" diyerek kızın sözünü kesti. "Sana bir zamanlar Bayan Polly'nin güzel olduğunu söylediğim zaman, ne dediğini bir hatırlayıver."

Nancy omuz silkti.

"Güzel sayılmaz elbette. Fakat Bayan Pollyanna'nın ona takmaya zorladığı kurdelelerle, dantel yakalarla hiç de eski haline benzemiyor."

İhtiyar adam başını sallayarak: "Ben sana zaten söylemiştim." dedi. "Onun yaşlı bir kadın olmadığını önceden sana söylemiştim."

Nancy güldü.

"Bayan Pollyanna'nın gelişinden beri çok değişti. Hiç önceki haline benzemiyor. Bay Tom, acaba Bayan Polly'nin sevgilisi kimdi? Bunu hala bulamadım! Gerçekten kim olduğunu çıkartamadım! İhtiyar adamın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Demek hala bulamadın! O halde, bunu benden de öğrenemeyeceksin."

Hizmetçi kız, yalvarmaya başladı.

"Haydi Bay Tom, gelin söyleyin bunu... Zaten burada bunu sorabileceğim başka bir kimse de yok."

İhtiyar adam, "Olabilir," diye homurdandı. Birdenbire gözlerindeki parıltı söndü. "Bugün küçük kız nasıl oldu?" diye sordu.

Nancy başını salladı. Yüzü de ciddileşmişti. "Hep aynı Bay Tom. Benim ve sanırım hiç kimsenin görebildiği belirgin bir değişiklik yok. Öğle sırtüstü yatıp uyuyor. Ara sıra konuşuyor, gülmeye ve mutlu olmaya çalışıyor. Güneş doğduğu, ay parladığı için. Ya da mutlu olmak için, buna benzer birtakım şeyler buluyor. İnsanın üzüntüden kalbi bir fena oluyor."

İhtiyar Tom, gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Biliyorum. Bu onun 'oyunu'. Tanrı onu korusun."

"Demek size de o oyunu söylemişti."

"Evet. Çok önce anlatmıştı."

İhtiyar adam bir an durakladı, sonra devam etti. Dudakları bir parça titriyordu. "Bir gün, belim bükük ve kambur olduğum için homurdanıp duruyordum. O zaman bana küçük kız ne dedi dersin?"

"Tahmin edemem. Onun bu durumda memnun olunabilecek neyi bulmuş olabileceğini düşünemiyorum."

"Evet bir şey buldu o. Otları ayıklarken fazla eğilmeme gerek olmadığını söyledi. Belim zaten bükük olduğu için bu işi kolaylıkla yapabilirmişim."

Nancy üzgün bir tavırla gülümsedi: "Buna hiç de şaşırmadım." dedi. "Onun söyleyecek bir şey bulabileceğini zaten biliyordum. Bu oyunu ilk günden beri onunla oynuyorduk. Oynayacak başka bir kimse yoktu. Ama o, teyzesiyle de oynamak istiyordu."

"Bayan Polly'le mi?"

Nancy, güldü.

"Anlaşılan siz de evin hanımı hakkında benden farklı bir görüşe sahip değilsiniz.".

İhtiyar Tom kaşlarını çattı. Büyük bir gururla, "Ben aynı kanıda değilim. Böyle bir şeye Bayan Polly'nin şaşabileceğini düşünmüştüm de." dedi.

Nancy, "Evet öyle," diye cevap verdi. "Fakat şimdi ne olur bilmiyorum. Artık hanımımdan her şeyi bekleyebilirim. Hatta bu oyunu tek başına bile oynayabilir..."

"Fakat, küçük kız bunu teyzesine daha önce söylememiş mi? Bu oyunu sanırım herkese anlatmıştı. Kaza geçirdiğinden beri herkes bana bu oyundan bahsediyor."

Nancy, "Bayan Pollyanna bunu teyzesine anlatmamış." diye cevap verdi. "Bana çok önce, bu oyunu ona anlatmayacağını söylemişti. Çünkü Bayan Polly onun babasından bahsetmesini istemiyormuş. Bu da babasının öğrettiği bir oyun olduğu için, anlatırken muhakkak babasından bahsetmesi gerekiyordu. İşte bu yüzden ona oyunu anlatmadı."

"Ha, şimdi anlıyorum." İhtiyar adam hafifçe başını salladı.

"Onların hepsi, rahibe karşı kızgınlık duyuyorlardı. Çünkü o adam, Bayan Jennie'yi ellerinden almıştı. Bayan Polly o zaman çok gençti, ama nedense adamı, bir türlü affedemedi. Ablasını o sırada o derece

seviyordu. Evet, evet anlıyorum. Kötü bir durumdu gerçekten." İçini çekerek arkasını döndü.

Nancy de içini çekerek: "Evet, öyle... Öyle." deyip mutfağa yöneldi.

O bekleyiş içinde geçen günler hiçbirine kolay gelmedi. Hemşire neşeli görünmeye çalışıyordu. Ama gözleri endişe doluydu. Doktor da belirgin bir biçimde sinirli ve sabırsızdı. Bayan Polly fazla konuşmuyordu. Fakat, bukleli saçları ve boynuna taktığı dantelleri bile, onun giderek zayıflayıp solduğunu gizleyemiyordu. Pollyanna'ya gelince; o, köpeğini okşuyor, kedisini seviyor, kendisine yollanan çiçekleri hayranlıkla seyrediyor, tatlı ve meyveleri yiyordu. Dostlarının gelip sordukları sorulara neşeli cevaplar veriyordu. Fakat o da gittikçe zayıflıyor, sararıyordu. Elleriyle yaptığı sinirli hareketler bir zamanlar yerinde duramayan ayaklarının artık bir battaniye altında hiç kımıldamadığı gerçeğini acı bir şekilde ortaya koyuyordu.

Oyuna gelince: "Pollyanna, Nancy'ye okula gideceği, Bayan Snow ' u göreceği, Bay Pendleton'ı arayacağı ve Doktor Chilton'ın arabasıyla dolaşacağı günü dört gözle beklediğini, o zaman çok mutlu olacağını söylemişti. Bu mutluluğun bugün değil, geleceğe ait bir bekleyiş olduğunun farkında görünmüyordu. Nancy ise bunun farkındaydı ve yalnız kaldığı zamanlarda bunu düşünerek ağlıyordu.

26
ARALIK BİR KAPI

Uzman Doktor Mead, beklendiği tarihten tam bir hafta sonra gelebildi. Uzun boylu, geniş omuzlu bir kişiydi. Müşfik bakışlı, gri gözleri ve neşeli bir tebessümü vardı. Pollyanna ondan çok hoşlandı. Ve bunu kendisine de duyurdu.

Sonra, "Siz tıpkı benim doktoruma benziyorsunuz." diye ekledi.

"Senin doktoruna mı?" Dr. Mead, hayretle birkaç adım ötede hemşireyle konuşmakta olan Dr. Warren'e baktı. Doktor Warren, ufak tefek yapılı, kahverengi gözlü ve sivri sakallı bir kişiydi.

Pollyanna, adamın aklından geçen düşünceleri anlayarak gülümsedi: "Hayır, hayır benim doktorum o değil. Doktor Warren, Polly Teyzenin doktorudur. Benimkisi Dr. Chilton'dır."

Doktor Mead, garip bir sesle: "Oooo!.." dedi. Gözleri, yüzü kızarıp hemen başını çeviren Bayan Polly'ye takılmıştı.

"Evet." Pollyanna, bir an durakladı. Sonra her zamanki açıklığıyla devam etti: "Ben, hep Doktor Chilton'ın gelmesini istedim ama Polly Teyze sizi tercih etti. Benimki gibi kırık bacaklardan anlamada Dr. Chilton'dan üstün olduğunuzu söyledi. Tabii bu gerçekse çok sevineceğim. Gerçekten öyle misiniz doktor?"

Adamın yüzünde birden, Pollyanna'nın pek de anlam veremediği bir ifade belirip kayboldu.

Yumuşak bir ifade ile, "Bunu ancak zaman gösterecek küçükhanım." dedi. Sonra o sırada yatağın yanı başına gelmiş olan Dr. Warren'e döndü. Yüzü son derece ciddiydi.

Daha sonra herkes işi kendinin altüst ettiğini söyledi. Gerçekten de, Fluffy kilitli olmayan kapının aralığına yumuşacık ayağını ve burnunu sokmasaydı, kapı bir karış daha aralanmayacaktı, Pollyanna da teyzesinin söylediklerini duyamayacaktı.

Holde iki doktor, hemşire ve Bayan Polly durmuş konuşuyorlardı. Pollyanna'nın odasında da, Fluffy yatağa atlayarak neşeyle miyavlamış ve Polly Teyzenin söyledikleri de açık kapıdan duyulmuştu.

"Olamaz doktor olamaz! Yani bu çocuk... Bir daha yürüyemeyecek mi demek istiyorsunuz?"

Ondan sonra da bir kargaşalık oldu. İlk önce, Pollyanna'nın yatak odasında, "Polly Teyze! Polly Teyze!" diye korkuyla haykırışı duyuldu. Sonra, Bayan Polly açık kapıyı görüp, sözlerinin duyulduğunu anlayınca hayatında ilk defa düşüp bayıldı.

Hemşire de, boğulur gibi bir ses çıkararak, "Sözlerimizi duydu!" diye bağırdı. Sendeleyerek aralık kapıya doğru gitti. İki doktor Bayan Polly'nin yanında kaldılar. Bayan Polly düşerken Dr. Mead onu yakalamıştı. Doktorun kadının yanında durması gerekiyordu. Oysa Doktor Warren çaresizlik içinde dikilmiş duruyordu. Ancak Pollyanna tekrar haykırdıktan ve hemşire de kapıyı kapattıktan sonra, iki adam ümitsizce birbirlerine bakıp, Dr. Mead'in kollarında baygın yatan kadını ayıltmak gerektiğini hatırladılar.

Polyanna'nın odasına giren hemşire yatağın üzerindeki gri kediyi fark etti. Kedi, hırlıyor, yüzü kireç gibi beyazlaşmış ve gözleri iri iri açılmış küçük kızın ilgisini çekmeye çalışıyordu.

"Bayan Hunt, lütfen Polly Teyzemi istiyorum. Onu hemen istiyorum lütfen!"

Hemşire kapıyı kapatıp, telaşla yatağın yanına geldi. Yüzü son derece solmuştu.

"O!.. Teyzen şimdi gelemez yavrum. Biraz sonra gelebilir. Bir şey mi istiyordun? İstediğini ben yapamaz mıyım?"

Pollyanna, "Hayır" der gibi başını salladı.

"Ama, şimdi teyzemin biraz önce söylediği şeyi öğrenmek istiyorum. Siz onun dediklerini duydunuz mu? O, bir şey söyledi... Polly Teyzeyi istiyorum. Ondan bu dediklerinin doğru olmadığını... Doğru olmadığını söylemesini istiyorum!"

Hemşire konuşmaya çalıştı, ama tek bir kelime bile söyleyemedi. Kadının yüzünde beliren bir ifade, Pollyanna'nın daha çok korkmasına neden oldu.

"Bayan Hunt! Evet duydunuz onu! Demek duyduğum doğru! Hayır doğru olamaz! Bir daha yürüyemeyeceğimi söylemek istemiyorsunuz değil mi?"

Hemşire, boğuk bir sesle, "Bak... Bak hele... Öyle konuşma." diyebildi. "Belki doktor da bilmiyordur. Belki de bir yanlışlık yapmıştır. Biliyorsun, daha birçok şey olabilir."

"Fakat Polly Teyzem onun her şeyi bildiğini söylemişti. Benimki gibi kırık bacaklar konusunda, onun kadar bilgili başka birisinin bulunmadığından bahsetmişti."

"Evet, evet, biliyorum yavrum. Fakat bütün doktorlar bazen yanılabilir. Sen şimdi bunları düşünme. Lütfen düşünme yavrum."

Pollyanna, dehşetle kollarını iki yana açtı. Hıçkırarak, "Ama, nasıl düşünmeyeyim!" dedi. "Artık hep bunu düşünmem gerekecek. Ah, Bayan Hunt, nasıl okula gideceğim? Nasıl Bay Pendleton ' ı, Bayan Snow'u ya da öteki dostlarımı görebileceğim?"

Nefesini tuttu. Sonra bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Birden durup başını kaldırdı. Endişe ile baktı. "Bayan Hunt, artık yürüyemeyeceksem bir daha nasıl mutlu olabilirim? Herhangi bir şeyden nasıl memnunluk duyabilirim?"

Bayan Hunt oyunu bilmiyordu. Fakat, hastasının bir an önce sakinleşmesi gerektiğinin farkındaydı.

Bütün üzüntüsüne rağmen, elleri boş durmadı ve yatağın kenarına giderek sakinleştirmeye yarayan toz halindeki ilaca uzandı.

Yumuşak bir sesle, "Al bakalım bunu yavrum. Birazdan dinlenirsin. O zaman ne yapacağımızı düşünürüz. Çoğu kez hiçbir şey, göründüğünün yarısı kadar bile kötü değildir." dedi.

Pollyanna, itaatle ilacı aldı ve Bayan Hunt'un elindeki bardaktan birkaç yudum su içti.

Gözlerindeki yaşları silerken, bir yandan da, "Evet, biliyorum. Babam da böyle söylerdi." dedi. "O, beterin beteri vardır derdi. Fakat sanırım, hiçbir zaman bir daha yürüyemeyeceğimi duymamıştı. Bundan daha beter bir şey olacağını zannetmiyorum. Öyle değil mi?"

Bayan Hunt cevap vermedi. O anda konuşabilecek gücü olduğunu sanmıyordu.

27
İKİ ZİYARET

Nancy Dr. Mead'in teşhisini Bay Pendleton'a bildirmek için gönderilmişti. Bayan Polly, olanları bildireceği konusunda adama verdiği sözü unutmamıştı. Ona giderek veya mektup yazarak durumu bildirmek olacak bir iş değildi. İşte o zaman aklına Nancy'yi göndermek geldi.

Başka bir zaman olsaydı, Nancy bu esrarlı evi ve sahibini görmek için elde ettiği bu fırsattan çok memnun kalırdı. Oysa, o gün kalbi hiçbir şeyden memnun olmasına olanak tanımayacak şekilde sızlıyordu. Bay John Pendleton'ın gelmesini beklerken çevresine bile pek bakmadı.

Adam odaya girince, soru sorarmışçasına kıza baktı. Bunun üzerine hizmetçi kız, saygılı bir ifadeyle: "Ben Nancy'yim efendim." dedi. "Bayan Harrington, beni, Bayan Pollyanna hakkında bilgi vermem için size yolladı."

"Evet..."

Adamın çok aksi bir ifadeyle konuşmuş olmasına rağmen, Nancy, o "evet" sözcüğüne gizlenen endişeyi çok iyi anlamıştı.

Hizmetçi kız: "Durumu hiç de iyi değil, Bay Pendleton." diyebildi.

"Yani ne demek istiyorsun. Yoksa..." Adam bir an durakladı.

Kız da başını büyük bir kederle öne eğdi.

"Evet, efendim. Doktor, onun bir daha yürüyemeyeceğini söylüyor.

Bir an odada tam bir sessizlik oldu. Sonra adam duygulu bir ifade ile konuşmaya başladı.

"Zavallı küçük kız! Zavallı küçük kız!"

Nancy, ona baktı, fakat hemen başını önüne eğdi. O aksi, hiddetli, sert John Pendleton'ın bu duruma gelebileceğini hiç tahmin etmemişti. Bir an sonra adam yeniden konuşmaya başladı. Sesi yine hafif ve titrekti.

"Bu çok büyük bir insafsızlık. Bir daha güneşte dans edemeyecek.. Benim prizmaya sahip küçük kızım!"

Yine sessizlik oldu. Sonra adam birdenbire sordu.

"Tabii Pollyanna bunu daha bilmiyor değil mi?"

Nancy, ağlayarak, "Hayır, efendim biliyor." dedi. "Aslında bunu bilmesi her şeyi güçleştiriyor ya. Bayan Pollyanna bunu öğrendi. O kedinin Allah belasını versin!" Kız aceleyle özür diledi. "Affedersiniz efendim. Kedi kapıyı açınca Bayan Pollyanna söylenenleri duydu. İşte böyle öğrendi."

Adam, "Zavallı... Küçük... Çocuk!" diyerek yine derin bir iç çekti.

"Evet, efendim. Onu görebilseydiniz bunu söylerdiniz efendim." Hizmetçi kız neredeyse boğulacaktı. "Onu, bu durumu öğrendikten sonra iki kez gördüm. Her defasında da yüreğim parçalandı. Öğreneli o kadar az bir süre geçti ki, hep yapamayacağı şeyleri düşünüyor şimdi. Bu yüzden de çok üzülüyor. Çünkü artık memnun olmasına imkan yok. Onun oynadığı o oyunu bilmiyorsunuz değil mi?" Nancy, özür diler gibi bir ifadeye bürünüp sustu.

Adam, "Mutluluk oyunu, değil mi?" diye sordu. "Evet. Onu bana anlatmıştı."

"Demek anlattı? Zannedersem bunu hemen hemen tanıdığı herkese anlatmış. Ama artık... Artık bu oyunu oynayamayacak. Bu da onu çok üzüyor. Yürüyememenin mutlu olunacak bir yönünü düşünemediğini söylüyor."

Adam, birden hiddetle haykırdı: "Tabii... Bunun nesinden mutluluk duysun ki?"

Nancy sıkıntıyla kımıldandı. "Ben de öyle düşündüm. Ama sonra, bir şey bulması gerektiğini düşündüm. Ve bunu kendisine hatırlattım."

"Hatırlattın mı! Neyi?" Bay Pendleton'ın sesi hala sabırsız ve kızgındı.

"O, bu oyunun nasıl oynanacağını Bayan Snow ' a ve diğerlerine öğretmişti. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemişti. Ama, zavallı küçük kuzucuk, şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyor. Ağlıyor ve durumunun çok farklı olduğunu söylüyor. Hayatları boyunca yatağa mahkum olanlara nasıl mutlu olunacağını anlatmanın kolay olduğunu söylüyor; fakat, insan aynı duruma düşerse, bunu kendisine anlatmanın çok güçleşeceğini iddia ediyor. Kendisine defalarca başkalarının da aynı durumda olmamasından mutluluk duyması gerektiğini tekrarlamış. Fakat her defasında aklına hep bir daha yürüyemeyeceği geliyormuş."

Nancy sustu. Fakat adam konuşmadı. Elleriyle gözlerini kapayarak oturmaya devam etti.

"Sonra, ona oyunun güç durumlarda daha da zevkli olduğunu hatırlatmaya çalıştım." Nancy, kuru bir sesle devam ediyordu. "Fakat, o aynı kanıda değil. Oyun güçleştiği halde her şeyin değiştiği kanısında." Nancy birden konuşmasını kesip: "Şimdi gitmeliyim efendim" dedi.

Kapının önünde bir an duraklayıp geri döndü. Çekingen bir ifadeyle, sordu:

"Bayan Pollyanna'ya Jimmy Bean'i tekrar gördüğünüzü söyleyebilir miyim efendim?"

Adam, "Bunu söylemenize pek olanak yok. Çünkü ben onu görmüş değilim. Hem niçin bunu söylemek istediniz?"

"Şey. Hiçbir şey efendim. Sadece. Onu size getiremediği için çok üzülüyordu. Jimmy Bean'i bir defa size getirmiş. Ama, o gün Jimmy Bean kendisini pek gösterememiş. Sizin ondan hoşlanmamış

olabileceğinizi düşünerek çok üzülüyordu. Belki siz onun ne demek istediğini daha iyi anlarsınız. Ben pek bir şey bilmiyorum, efendim."

"Evet, biliyorum. Onun ne demek istediğini anlıyorum."

"Peki, efendim. Sadece o, çocuğu tekrar size getirmek istiyordu. Tam anlamıyla tatlı bir çocuk olduğunu, size göstermek istiyordu. Fakat, şimdi ne yazık ki bunu yapamayacak! Tanrı o arabanın belasını versin! Affedersiniz efendim." Nancy, "Allahaısmarladık" deyip çabucak odadan çıktı.

Beldingsville kasabasındakiler New York'tan gelen doktorun Pollyanna Whittier'in artık hiç yürüyemeyeceğini söylediğini kısa bir zamanda öğrendiler. Kasaba daha önce hiçbir zaman bu kadar çalkantı içine girmemişti. Artık herkes, bu güler yüzlü, çilli çocuğu tanıyor, onun öğrettiği oyunu da hemen hemen herkes biliyordu. Bu güler yüzlü çocuğun bir daha sokaklarında dolaşıp koşamayacağını, tatlı tatlı mutluluk veren şeyleri anlatamayacağı gerçeğine inanmak istemiyorlardı. Bu, onlara, inanılmayacak, olanaksız ve çok insafsızca bir şey olarak görünüyordu.

Mutfaklarında, oturma odalarında veya arka bahçelerinde kadınlar bunu konuşuyorlar ve açık açık ağlıyorlardı: Sokak köşelerinde, kahvelerde de adamlar Pollyanna'dan bahsediyor, gözyaşlarını saklayarak ağlıyorlardı. Bunların yanı sıra bir de Nancy'nin, artık küçük kızın oyununu oynayamadığını ve hiçbir şeyden mutluluk duyamadığını anlatması; konuşma ve ağlaşmaları daha da artırdı.

İşte o zaman, aynı düşüncelere Pollyanna'nın arkadaşları da sahip olmaya başladılar. Birdenbire, Harrington Konağı'nın sahibesi büyük bir hayretle, akın akın misafirlerin geldiğini gördü. Gelenlerden bir kısmını tanıyor, bir kısmını ise tanımıyordu.

Kadınlar, erkekler, çocuklar eve gelmeye başlamışlardı. Bayan Polly, yeğeninin bu kadar insan tanımasına hayret ediyordu.

Bazıları, eve gelip beş, on dakika kadar kalıyorlardı. Bazıları ise, merdivenlere çöküp, ellerinde çanta ve şapkalarla öyle bekliyorlardı. Kimisi kitap getiriyor, kimisi de bir demet çiçek ya da yiyecek alıp

geliyordu. Bazıları açıktan açığa ağlıyordu. Bazıları da, arkalarını dönüp burunlarını büyük bir şiddetle sümkürüyorlardı. Fakat hepsi de büyük bir endişe içinde, küçük kızın durumunu soruyor ve ona bir haber göndermeyi de ihmal etmiyorlardı. İşte bu haberler yüzünden Bayan Polly bir süre sonra harekete geçti.

İlk önce Bay Pendleton geldi o gün. Koltuk değneklerini almamıştı.

Adeta sert bir sesle: "Ne kadar şaşırdığımı anlatamam" diye söze başladı: "Acaba hiçbir şey yapılamaz mı?"

Bayan Polly ümitsizliğini belirten bir işaret yaptı. "Elbette, elimizden geleni her zaman yapıyoruz. Dr. Mead, yardımı olabilecek bazı ilaçlar verdi, tavsiyelerde bulundu. Dr. Warren de bunları harfi harfine yerine getiriyor. Fakat Doktor Mead fazla ümit olmadığını söyledi."

John Pendleton, henüz gelmiş olmasına rağmen birdenbire ayağa kalktı. Yüzü solmuş, dudakları sert bir çizgi haline dönmüştü. Bayan Polly ona bakınca, adamın yanında daha fazla kalmak istemeyişinin nedenini anlamıştı. Kapıya gelince adam döndü.

"Pollyanna'ya bir mesajım var" dedi. "Lütfen kendisine Jimmy Bean'i gördüğümü ve onun artık benim oğlum olduğunu iletir misiniz? Ona, evlat edineceğimi duyurunca memnun kalacağını düşündüğümü de söyleyin."

Bayan Polly bir an için her zamanki kendisini kontrol edebilme gücünü kaybetti. Adeta nefesi kesilerek: "Jimmy Bean'i mi evlat edineceksiniz?" diye sordu.

Adam başını hafifçe kaldırdı. "Evet. Pollyanna'nın bunu anlayacağını sanıyorum. Ona, bundan memnunluk duyacağını tahmin ettiğimi de söyleyin e mi?"

Bayan Polly:

"Tabii... Elbette." diye kekeledi.

John Pendleton dönüp giderken, "Teşekkür ederim." diyerek saygıyla eğildi.

Bayan Polly odanın ortasında donup kalmıştı. Hala giden adamın arkasından bakıyordu. Duyduklarına bir türlü inanamıyordu. John Pendleton Jimmy Bean'i evlat edinecekti demek? Nasıl olur da John Pendleton gibi huysuz, cimriliği ile tanınmış, aşırı derecede bencil bir kişi; küçük bir çocuğu, hem de o kadar küçük bir çocuğu evlat edinirdi?

Bayan Polly oldukça hayret dolu bir yüzle merdivenleri çıkıp Pollyanna'nın odasına gitti.

"Pollyanna, sana Bay Pendleton'dan bir haber getirdim. Biraz önce buradaydı. Jimmy Bean'i evlat edindiğini söylememi istedi. Bunu duyunca memnunluk duyacağını umduğunu da söyledi."

Pollyanna'nın düşünceli yüzü birden büyük bir neşeye büründü.

"Memnunluk mu? Aman Yarabbi... Elbette çok memnun oldum. Oh, Polly Teyze... Jimmy'ye bir yer bulmayı öyle çok arzu ediyordum ki. Hem onun evi çok da güzel bir ev! Bay Pendleton için de çok memnun oldum. İşte şimdi evini yuva yapacak bir çocuğa kavuştu."

Pollyanna, kıpkırmızı kesildi. Teyzesinin, Bay Pendleton'ın bir vakitler onu evlat edinmek isteyişinden bahsetmişti. Tabii, şimdi de, onu bir an için bile olsa bırakmayı düşündüğünü sevgili teyzesine anlatamazdı.

Pollyanna, "Çocuk" diye kekeledi. "Bay Pendleton bir vakit bana bir çocuğun varlığının ya da bir kadın elinin veya kalbinin bir evi yuva yapabileceğini söylemişti de... İşte şimdi bir çocuğa sahip oldu."

Bayan Polly gayet nazik bir ifadeyle: "Şimdi anlıyorum" dedi. Aslında meseleyi Pollyanna'nın farkına vardığından daha iyi anlamıştı. John Pendleton'ın onu evlat edinmek istemiş ve gri taşlı evini de yuvaya dönüştürmeyi tasarlamış olabileceğini tahmin etmişti. Gözleri bir anda yaşlarla doldu: "Anlıyorum." dedi.

Pollyanna, teyzesinin kendisini daha başka sorularla zor duruma düşürebileceğini sezip, konuyu Pendleton Konağı'ndan başka şeylere yöneltti.

"Dr. Chilton da aynı şeyi söylüyor. Bir evi yuva haline dönüştürebilmek için; bir kadın eliyle, kalbine veya bir çocuğun varlığına ihtiyaç varmış." dedi.

Bayan Polly irkilerek döndü: "Dr. Chilton mı? Bunu nereden biliyorsun sen?"

"Bana kendisi söyledi. Bir yuvada değil, birkaç odada yaşadığını söylediği bir sırada böyle demişti."

Bayan Polly cevap vermedi. Gözlerini pencereden dışarıya dikmişti:

"Ona niçin bir kadın eliyle, kalbine sahip olup yuva kurmadığını da sordum."

"Pollyanna!" Bayan Polly, sert bir ifadeyle döndü. Yanakları birden kızarmıştı.

"Evet, sordum bunu. Çünkü, acınacak... Çok acınacak bir haldeydi."

"Peki o ne dedi?" Bayan Polly bu soruyu sorarken, sanki içindeki bir güç onu bu soruyu sormaya zorlamıştı. "Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, hafif bir sesle bunları her zaman istemekle, elde etmenin mümkün olmadığını söyledi."

Bir süre sessizlik oldu. Bayan Polly, yeniden bakışlarını pencereye yöneltti. Yanakları yine, hiç de tabii görünmeyen bir pembelikteydi.

Pollyanna içini çekti: "Eminim, bunu çok istiyor... Umarım bu isteğine de kavuşur."

"Peki Pollyanna, bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir gün, daha başka bir şey de söyledi. Bunu da hafifçe mırıldanmıştı ama ben duydum. Tek bir kadının eliyle, kalbine kavuşabilirse, dünyaları feda etmeye hazır olduğunu söylemişti. Polly Teyze ne oldu size?"

Polly Teyze, telaşla yerinden kalkıp pencereye gitmişti. "Hiçbir şey olmadı yavrum. Sadece şu prizmanın yerini değiştiriyordum." Polly Teyzenin yüzü şimdi alev alev yanıyordu.

28
OYUN VE OYUNCULARI

John Pendleton'ın ikinci ziyaretinden birkaç gün sonra Milly Snow ziyarete geldi. Milly Snow daha önce Harrington Konağı'na gelmemişti. Bayan Polly odaya girince Milly utanıp kızardı.

"Ben... Ben küçük kızın durumunu sormaya gelmiştim" diye kekeledi.

"Çok naziksiniz. Pollyanna hemen hemen eskisi gibi. Anneniz nasıl? Bayan Polly, soruyu oldukça yorgun bir ifadeyle sormuştu.

"Ben de bunu söylemeye gelmiştim zaten. Daha doğrusu Bayan Pollyanna'ya söylemenizi isteyecektim." Kızcağız telaşla konuşuyor, birbirini tutmayan şeyler söylüyordu.

"O küçük şeyin yürüyememesinin pek feci bir şey olduğunu düşünüyoruz. Bize, yani anneme o kadar büyük iyilik etti ki. O oyunu öğretmişti anneme, şimdiyse onun bu oyunu oynayamayacak durumda olduğunu öğrendik. Zavallı kızcağız! Doğrusu ben de onun bu durumda oyunu oynamamasını anlıyorum. Fakat onun bize söylediklerini hatırlayınca, bize ne büyük iyilik etmiş olduğunu anladık. Belki de bunları öğrenirse memnun olabileceğini düşündük. Bunun yardımı olabilir. Biraz memnun olabilir belki de."

Bayan Polly oturmuş, nazik bir ifade ile dinliyordu. Fakat gözlerinde şaşkın bir ifade belirmişti. Söylenenlerin ancak yarısını anlayabilmişti. Bayan Snow un bir parça kaçık olduğunu duymuştu, ama bu kadar da deli olabileceğini sanmamıştı. Bu tutarsız, mantıksız ve anlamsız sözleri, artık başka türlü izah edemeyeceğini düşünüyordu, kız sustuktan sonra şunları söyledi:

"Pek söylediklerinizi anladığımı sanmıyorum, Milly yeğenime söylememi istediğiniz şey nedir?"

Kız, heyecanla, "Evet, işte ben de ona şunu söylemenizi istiyorum" diye cevap verdi. "Ona bize yaptığı iyilikleri anlatıverin. Tabii, gelince bazı değişiklikler görmüştür. Annemin değiştiğini de fark etmiştir. Fakat annemle benim ne kadar değiştiğimizi bilmesini istiyorum. Ben de farklıyım. O oyunu oynamaya çalışıyorum. Evet, bir parça oynamaya gayret ediyorum."

Bayan Polly kaşlarını çattı: "Oyun" demekle neyi kastettiğini ona sorabilirdi. Fakat buna fırsat bulamadı. Milly yeniden sinirli sinirli, telaşla konuşmaya koyuldu.

"Biliyorsunuz daha önce annem açısından hiçbir şey doğru dürüst değildi. Hep, her şeyin değişik bir biçimde olmasını isterdi. Ve sanırım, içinde bulunduğu koşullar nedeniyle kendisini suçlamak da doğru olmazdı. Fakat şimdi perdeleri açmama izin veriyor. Her şeye de ilgi duyuyor. Giyimine, kuşamına, giydiği geceliklere özeniyor, şimdi küçük örgü işlerine de başladı. Kermes ve hastaneler için, bebek battaniyeleri falan örüyor. Buna çok ilgi duyuyor ve yapabildiği için de çok mutlu oluyor. Bütün bunlar da Bayan Pollyanna'nın sayesinde gerçekleşti. Ona elleri ve kolları olduğu için sevinebileceğim hatırlatmıştı. Annem de elleriyle, kollarından niçin yararlanmadığını düşünmeye başlamış. Ve böylece örgü örme işine girişti. Artık odasının ne kadar değiştiğini tahmin, edemezsiniz. Kırmızı, mavi ve sarıdan yapılmış örtüler, Pollyanna'nın verdiği prizmalar odayı süslüyor, şimdi odaya girince insan bir ferahlık duyuyor. Daha önce oradan nefret ederdim. Çok karanlık ve kasvetli bir yerdi. Annem de çok mutsuz bir kadındı. İşte şimdi, Bayan Pollyanna'ya bütün bu değişikliklerin onun sayesinde gerçekleşmiş olduğuna inandığımızı söylemenizi istiyoruz. Onu tanıdığımız için çok mutlu olduğumuzu da lütfen söyleyiverin. Bunları duyunca belki biraz da olsa memnun olacağını, bizi tanımaktan pek az da olsa mutluluk duyabileceğini düşündüğümüzü de belirtiverin. İşte hepsi bu kadar."

Milly içini çekti, aceleyle ayağa kalktı: "Söyleyeceksiniz değil mi?"

Bayan Polly: "Şey, elbette." diye mırıldandı. Bu ilgi çekici konuşmanın ne kadarını hatırında tutabileceğini düşünüyordu.

John Pendleton ile Milly'nin ziyaretleri birçok ziyaretten sadece ikisiydi. Her seferinde mutlaka Pollyanna'ya bir haber bırakılıyordu. Bu haberlerin bazıları Bayan Polly'ye öylesine şaşırtıcı geliyordu ki.

Bir gün ufak tefek bir kadın olan Bayan Benton geldi. Bayan Polly onu iyi tanırdı. Ama daha önce birbirlerinin ziyaretine gitmezlerdi. Bayan Polly, kadının kasabadaki en üzgün kişi olarak tanındığını biliyordu. Her zaman siyah elbiseler giyerdi. Oysa bugün, bayan Benton gözleri yaşlı olmasına rağmen boynuna mavi bir eşarp dolamıştı. Kazadan duyduğu korku ve üzüntüyü anlattı. Sonra utangaç bir tavırla Bayan Pollyanna'yı görüp göremeyeceğini sordu.

Bayan Polly "Hayır" der gibi başını salladı.

"Kusura bakmayın ama, daha kimseyi görmüyor. Belki daha sonra görebilirsiniz." dedi.

Bayan Benton, gözyaşlarını sildi. Ayağa kalkıp, gitmeye hazırlandı. Fakat daha holün kapısına gelmeden heyecanla döndü.

"Bayan Harrington" dedi. "Belki ona bir haber verebilirsiniz."

"Elbette, Bayan Benton. Bundan memnunluk duyarım."

Kadın hala çekingen davranıyordu. Fakat bir süre sonra konuştu.

"Lütfen ona bu eşarbı bağladığımı söyler misiniz?" Eliyle boynundaki mavi eşarbı işaret ediyordu. Sonra, Bayan Polly'nin çok şaşırmış ifadesine rağmen ekledi:

"Kızcağız, ne zamandır benim renkli bir şey giyip takmamı istiyordu, şimdi taktığımı öğrenirse mutlu olacağını sanıyorum. Freddy'nin de çok sevineceğini söyledi o... Biliyorsunuz Freddy benim tek varlığım. Diğerleri hep..." Bayan Benton üzgün üzgün başını sallayıp döndü:

"Pollyanna'ya bunu söylerseniz o anlayacaktır."

Aynı gün, bir süre sonra bir başka kadın geldi. Kadının kocasını kaybetmiş olduğu anlaşılıyordu. Çünkü siyahlar giyinmişti. Bayan

Polly onu hiç tanımıyordu. Kadın kendisini "Bayan Tarbell" olarak tanıttı.

Hemen söze başlayıp, "Sizin için oldukça yabancıyım." dedi. "Fakat Pollyanna beni tanır. Bütün yaz boyunca otelde kalıyor ve sağlığıma yararlı olsun diye yürüyüşlere çıkıyordum. İşte bu gezintilerden birinde tanıştım yeğeninizle. Ne kadar tatlı bir kız! Onun bana yaptığı iyilikleri ah bir anlatabilsem! Kasabaya ilk geldiğimde çok üzüntülüydüm. Onun tatlı yüzü, hareketleri bana yıllar önce kaybettiğim kızımı hatırlatıyordu. Kaza geçirdiğini öğrenince büyük şok geçirdim! Sonra hiç yürüyemeyeceğini söyledikleri zaman da gerçekten çok üzüldüm. Sevgili kızcağız, artık mutluluk duyamıyormuş! Bu beni perişan etti. Size gelmem gerekiyordu."

Bayan Polly, "Çok naziksiniz" diye mırıldandı.

"Sizden bir ricam olacak. Ona... Benden bir haber götürmenizi isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Bayan Tarbell 'in artık mutlu olduğunu söyleyin ona. Evet, biraz garip görünüyor ama, siz bilmiyorsunuz. Eğer kusuruma bakmazsanız bunu size ayrıntılarıyla anlatmayacağım." Kadının yüzünde üzüntülü bir ifade belirmiş, gözlerindeki neşe kaybolmuştu.

"Yeğeniniz ne demek istediğimi anlayacaktır. Bunu mutlaka ona söylemem gerekiyordu. Teşekkür ederim. Buraya gelip sizi rahatsız ettiğim için de ayrıca özür dilerim." Kadın konuşmasını tamamlayıp ayrıldı.

İyice şaşıran Bayan Polly, aceleyle Pollyanna'nın odasına çıktı.

"Pollyanna, sen Bayan Tarbell'i tanıyor musun?"

"Ah, evet. Bayan Tarbell'i çok severim. Hasta ve çok üzgün bir kişidir. Otelde kalıyor ve her gün uzun yürüyüşlere çıkıyor. Beraber yürürdük. Yani bir zamanlar..." Pollyanna'nın sesi titredi, yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Bayan Polly, telaşla genzini temizledi.

"Kendisi biraz önce buradaydı. Sana bir haber bıraktı. Fakat bununla neyi kastettiğini bana söylemedi. Sadece Bayan Tarbell'in artık mutlu olduğunu sana söylememi istedi."

Pollyanna sevinçle ellerini çırptı: "Gerçekten öyle mi söyledi. Ah, ne kadar memnun oldum!"

"Fakat, Pollyanna, acaba o ne demek istemişti?"

"Şey. Bir oyun bu..." Pollyanna birden elini ağzına götürüp sustu.

"Ne oyunu?"

"Şey... Pek önemli bir oyun değil, Polly Teyze. Hem, bunu anlatabilmek için size daha başka şeylerden de bahsetmem gerekiyor ki, bu da olanaksız."

Soracağı soru Bayan Polly'nin dilinin ucuna geldi ama birden küçük kızın yüzündeki üzüntüyü fark edip vazgeçti.

Bayan Tarbell'in ziyaretinden kısa bir süre sonra artık işler son haddine ulaştı. Hiç de tabii görünmeyen pembe yanaklı, acayip sarı saçlı, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, sahte mücevherler takınmış genç bir kadın ziyarete geldi. Bayan Polly, kadının iyi bir şöhreti olmadığını biliyordu. Onu Harrington Konağı'nın çatısı altında görmekten çok hiddetlenmişti.

Bayan Polly kadına elini uzatmadı. Hatta, odaya girerken geri de çekildi.

Kadın birden ayağa kalktı. Sanki ağlamış gibi gözleri kıpkırmızı olmuştu. Cüretkar bir ifade ile Pollyanna'yı görüp göremeyeceğini sordu.

Bayan Polly "Hayır" dedi. Oldukça sert bir şekilde söze başlamış fakat kadının gözlerindeki adeta yalvaran ifadeyi sezince, daha nazik bir tavırla kimsenin Pollyanna'yı görmesine izin verilmediğini eklemişti.

Kadın bir an durakladı. Sonra sert bir ifadeyle konuşmaya başladı. Başı, yine meydan okurcasına arkaya doğru eğilmişti.

"Adım Bayan Payson'dur. Tom Payson. Sanırım daha önce de duymuşsunuzdur. Kasabadakilerin çoğu tanırlar beni. Belki de hakkımda duyduklarınızın bir kısmı doğru değildir. Ama bunu geçelim. Küçük kızın durumunu sormak için geldim. Kazayı duydum. Beni son derece perişan etti bu. Geçen hafta da onun bir daha yürüyemeyeceğini öğrendim. Onun yürüyebilmesi için, şu hiçbir işe yaramayan, sağlam bacaklarımı ona verebilirim. O, bu bacaklarla benim yüzyılda dolaşacağım yerleri bir saatte gezebilir herhalde. Fakat bunu da geçelim. Sanırım, bacaklar her zaman bunlardan en iyi yararlanabilecek insanlara verilmiyor her zaman."

Bir an duraklayıp genzini temizledi. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi yine boğuk boğuk çıkıyordu:

"Belki bilmiyorsunuzdur. Fakat ben sizin o küçük kızınızı çok gördüm. Pendleton Tepesi sokağında oturuyoruz. Oradan sık sık geçerdi. Bazen de geçmez, gelir ve çocuklarla oynar; benimle, evde olduğu zamanlar da kocamla konuşurdu. Bundan ve bizimle oynamaktan hoşlanıyordu. Sanırım kızcağız onun gibi insanların, bizim gibi insanlarla dostluk kurmadıklarının pek farkında değildi galiba?"

Buruk bir ifade ile, "Belki de onun gibi insanlar bizim gibilerle dostluk kursalardı, bana benzeyen insanlar azalırdı bu dünyada. Ama ne olursa olsun, o bizi ziyarete gelirdi ve bunda bir kötülük görmezdi. Fakat onun bize çok, pek çok iyiliği dokundu. Bizimle ilgili pek bir şey bilmiyordu. Hiç öğrenmemesini de isterim. Çünkü bunları öğrendiği gün, daha başka şeyleri de anlayacaktır. Bunları bilmesini de istemiyorum. İşte böyle. Bu yıl bizim için birçok bakımdan güçlüklerle dolu geçti. Karamsarlığa ve güçsüzlüğe düşmüştük. Kocamla ben her şeyi göze almıştık. Boşanmayı kararlaştırmış, çocukları bırakmayı düşünmüştük. Fakat çocuklara ne yapacağımızı bilemiyorduk. O sırada kaza oldu. Küçük kızın artık hiç yürüyemeyeceğini öğrendik. İşte o zaman, onun gelişini, merdiven basamağına oturmasını, çocuklarla oynamasını, gülüşünü ve mutlu oluşunu anımsamaya başladık. Mutlaka bir şeyden mutlu olurdu. Bir gün bize bunun sırrını anlattı. O oyunu öğretti. Bizim de oynamamız

için ısrar etti. Oysa şimdi o zavallı küçük kızın o oyunu oynayamayacağı için çok üzüldüğünü öğrendik. Artık mutluluk duyabileceği bir şey kalmamış... İşte bu nedenle bugün buraya geldim. Belki o, bizi düşünerek, kocamla birbirimize bağlanıp ve oyunu oynamaya karar verdiğimizi öğrenerek mutluluk duyabilir diye düşündük. Memnun olacağını biliyorum. Çünkü bazen söylediklerimize çok üzülürdü. O oyunun bize ne gibi bir yararı olabileceğini şimdiden pek kestiremiyorum ama olabilir. Neyse, bunu da deneyeceğiz. Çünkü o böyle istiyordu. Bunu ona duyurur musunuz?"

Bayan Polly, isteksiz bir tavırla, "Peki duyurayım" diye söz verdi. Sonra ani bir hareketle ileriye doğru adımını atıp elini uzattı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Payson" dedi.

Kadının o meydan okur gibi halinden eser kalmadı. Dudakları, görünür bir şekilde titriyordu. Bayan Payson, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra Bayan Polly'nin elini sıktı ve dönüp odadan hızla ayrıldı.

Kapı kadının arkasından kapanır kapanmaz, Bayan Polly mutfağa giderek Nancy'yi buldu.

"Nancy!"

Bayan Polly oldukça sert bir tavırla seslenmişti. Son günlerdeki şaşırtıcı ziyaretlere bir de öğleden sonraki ziyaret eklenince, artık Bayan Polly'nin sinirleri patlama noktasına gelmişti. Bayan Pollyanna'nın geçirdiği kazadan beri Nancy, hanımının bu kadar sert konuştuğunu duymamıştı.

"Nancy, bana bu kasabadaki herkesin ağzında gevelediği şu münasebetsiz oyunun ne olduğunu söyler misin? Hem yeğenimin bu oyunla ilişkisi nedir? Milly Snow'dan, Bayan Tom Payson'a kadar hemen herkes ona haber gönderip, oyunu oynadıklarını söylememi niçin istiyorlar? Anladığım kadarıyla, kasabadakilerin yarısı boyunlarına mavi eşarp bağlıyorlar, aile kavgalarına son veriyorlar. Veya Pollyanna sayesinde daha önce hoşlanmadıkları bir şeyden zevk almaya başlıyorlar. Bunu Pollyanna'ya da sormaya çalıştım

ama pek başaramadım. Hem onu şimdi telaşlandırmak da istemiyorum. Ama, dün onun sana söylediği bir şeyden, senin de bu oyunu oynayanlar arasında bulunduğunu anladım, şimdi bana bütün bunların anlamını söyler misin?"

Bayan Polly'nin büyük korku ve şaşkınlığı içinde, Nancy hüngür hüngür ağlamaya başladı:

"Geçen Haziran ayından beri bu çocuk kasabadaki herkesi mutlu etmeye çalıştı, şimdi de kasabadakiler onun mutluluğu için çalışıyorlar."

"Neden mutlu olacak?"

"Sadece mutlu olacak! İşte oyun böyle." Bayan Polly ayağını yere vurdu.

"Sen de diğerleri gibi kem küm edip duruyorsun. Oyun dediğin nedir?"

Nancy başını kaldırdı. Hanımının karşısına geçip, onun gözlerinin içine baktı.

"Size anlatacağım efendim. Bu oyunu Bayan Pollyanna'nın babası çıkarmış. Bir gün, Bayan Pollyanna, misyonerliğe gelen sandıktan bir bebek çıkmasını istiyormuş. Oysa sandıktan bir çift koltuk değneği çıkmış. O da, her çocuk gibi ağlamış tabii. İşte o zaman babası ona, koltuk değneklerine ihtiyacı olmadığı için sevinmesi gerektiğini söylemiş."

"Koltuk değnekleri için mi sevinmesini söylemiş?"

Bayan Polly ağlamaya başladı. Yukarıdaki yatak odasında çaresizlik içinde yatan küçük kızı düşünüyordu.

"Evet efendim. Bunu ben de ona sormuştum. Öyle demişti. Ama babası ona, koltuk değneklerine ihtiyacı olmadığı için sevinmesini söylemiş."

Bayan Polly "Ahh!" diye inledi.

"İşte ondan sonra da, Bayan Pollyanna'yla babası hep bu oyunu oynamışlar. Her şeyin mutluluk duyulacak bir yönünü buluyorlarmış. O, koltuk değneklerine ihtiyacı olmadığı için sevinmeye, sandıktan bebek çıkmamasına aldırmamaya başlamış. Bu oyuna da 'Mutluluk Oyunu' adını takmışlar. İşte oyun bu efendim. O zamandan beri hep oynuyor bunu."

"Fakat nasıl?.. Nasıl?.." Bayan Polly elinde olmadan sustu.

Nancy, adeta Pollyanna kadar istekli bir tavırla: "Bunun ne kadar fevkalade ve etkili olduğunu tahmin edemezsiniz efendim" diye devam etti.

"Onun annemle, aileme ne büyük iyilikleri dokunduğunu anlatamam. Birlikte iki defa ailemi görmeye gitmiştik. Bana da çok iyilikleri dokundu. Küçük ya da büyük şeylerdi bunlar. Ama gerçekten hayatımı çok kolaylaştırdı. Örneğin, (Nancy) adını hiç sevmezdim. Ama o bana adım (Hephzibah) olmadığı için sevinmem gerektiğini söylediğinden beri fikrimi değiştirdim. Bir de pazartesi sabahlarından nefret ediyordum. Bana pazartesi sabahlarını da sevdirmesini başardı."

"Pazartesi sabahlarını sevmiyor musun?"

Nancy güldü:

"Biraz garip gelecek ama size söyleyeyim efendim. O sevgili küçük çocuk, benim pazartesi sabahlarından nefret ettiğimi öğrenince bakın ne dedi:

"Nancy, pazartesi günlerinden her günkünden çok memnun olmalısın. Çünkü bir sonraki pazartesiye en uzak gün odur. Her pazartesi sabahı bunu düşünüyor ve gülüyorum. Gülmek insana çok yararlıdır. Evet, evet çok yararlı."

Bayan Polly, "Peki bana niçin öğretmedi bu oyunu?" diye kekeledi. "Neden ona sorduğum zaman esrarengiz bir tavır takındı da bunu bana anlatmadı?"

Nancy durakladı.

"Affedersiniz ama, siz ona babasından bahsetmemesini söylemiştiniz. Bu nedenle de size anlatmamış. Söylediğim gibi babasının oyunuymuş bu."

Bayan Polly sinirden dudaklarını ısırdı.

Nancy, "Size önce söylemek istemişti," diye devam etti. Sesi bir parça titriyordu. "Kendisiyle bu oyunu oynayacak birisini arıyordu. İşte ben de bu nedenle, ona arkadaşlık etmiş olmak için başladım oynamaya."

"Peki... Peki... Ya diğerleri?"

Bayan Polly'nin de sesi titriyordu.

"Evet, sanırım bu oyunu artık hemen hemen herkes biliyor. Sanırım kulaktan kulağa yayıldı. Tabii onun da bu oyunu öğrettiği kişiler vardı. Ama onlar da diğerlerine söylediler. Bir kere başladı mı, bildiğiniz gibi yayılır. Hem kendisi de daima güler yüzlü, herkese iyilik eden ve mutlu görünüşlü bir kişi olduğu için; onu tanıyanlar da bu oyunu öğrenmeden edemediler. Kaza geçirdiğinden beri herkes çok üzgün. Özellikle onun mutlu olabilecek bir şey bulamadığını öğrenenler, büyük kedere düşüyorlar. Bunun için de gelip kendilerini ne kadar mutlu yaptığını ona duyurmak, böylece onu memnun etmek istiyorlar. Herkesin bu oyunu kendisiyle oynamasını ve mutlu olmasını arzu ediyordu."

Bayan Polly, yüksek sesle: "Şimdi oyunu onunla oynayacak birisini biliyorum" dedi. Dönüp, hızla mutfak kapısından çıktı.

Nancy kadının arkasından hayretle bakakaldı.

Kendi kendisine: "Artık her şeye, evet her şeye inanabilirim." diye mırıldandı. "Bundan sonra, inanamayacağım hiçbir şey kalmadı. Oh, Bayan Polly!"

Az sonra, hemşire, Bayan Polly ile yeğenini Pollyanna'nın odasında baş başa bırakarak ayrıldı.

Bayan Polly, büyük bir çaba ile sesinin titremesini gidermeye çalışarak: "Bugün bir ziyaretçin daha geldi, yavrum" diye söze

başladı. "Bayan Payson'u hatırlıyor musun?"

"Bayan Payson mu? Tabii hatırlıyorum! Bay Pendleton'ın yolu üzerindeki bir evde oturuyor. Üç yaşında, çok tatlı bir bebeği var. Bir de beş yaşlarında bir oğlu. Son derece iyi bir kadın. Kocası da öyle. Ama birbirlerinin ne kadar iyi kişiler olduğunun farkında görünmüyorlar. Bazen kavga ediyorlar. Yani pek anlaşamıyorlar. Oldukça fakir olduklarını sanıyorum. Hem onların misyoner sandıkları da yok. Çünkü misyoner rahip değil adam."

Pollyanna'nın yüzündeki solgun ifade, birden adeta teyzesine de geçti.

Pollyanna, "Fakat, fakir olmalarına rağmen kadın çok iyi giyiniyor." diye sözlerine devam etti. "Hem kadının çok güzel yüzükleri de var. Pırlantalı, yakutlu, zümrütlü yüzükler bunlar. Ama yüzüklerden bir tanesinin fazla olduğunu, bunu atıp boşanacağını söylüyor. Boşanmak ne demektir Polly Teyze? Pek iyi bir şey olduğunu zannetmiyorum. Çünkü bunu söylerken hiç de mutlu görünmüyordu. Hem boşanırsa artık o evde kalamayacağını, Bay Payson'un ve belki de çocuklarının gideceklerini de söylemişti. Bana kalırsa, birçok yüzük daha alsalar da özellikle o bahsettiği yüzüğü saklamaları daha doğru olur. Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Polly teyze, boşanmak ne demektir?"

Polly Teyze, soruyu: "Fakat onlar bir yere gitmiyorlar, Pollyanna." diye geçiştirdi. "Burada kalıp hep bir arada yaşayacaklar."

"Oh, ne kadar memnun oldum! Demek, yataktan kalkabilince onları orada görebileceğim. Aman Yarabbi!" Küçük kız, birden üzgün bir tavırla sustu. "Polly Teyze bacaklarımın artık hiç kımıldamayacağını neden unutuyorum ben? Kalkıp Bay Pendleton'ı görmeye gidemeyeceğimi niçin hatırlamıyorum?"

Teyzesi, boğuk bir sesle, "Haydi... Haydi. Böyle söyleme." diyebildi. "Belki bir gün arabayla gidebilirsin. Bak şimdi beni dinle. Bayan Payton'un söylediklerini sana daha tam olarak anlatmadım. Bana, birlikte olacaklarını ve senin istediğin gibi oyunu oynayacaklarını duyurmamı söyledi."

Pollyanna, yaşlı gözlerle gülümsedi:

"Sahi mi? Gerçekten buna karar vermişler mi? Ah, buna ne kadar memnun oldum!"

"Evet, o da memnun olacağını ümit ediyordu. Zaten seni memnun edebilmek için bu haberi yolladı Pollyanna."

Pollyanna birden teyzesine baktı.

"Evet... Evet... Siz de bu oyunu biliyormuş gibi konuştunuz. Yoksa oyunu biliyor musunuz Polly Teyze?"

"Evet yavrum." Bayan Polly, kendisini kayıtsız bir tavırla neşeli neşeli konuşmaya zorladı. "Bana Nancy anlattı. Çok güzel bir oyun. Artık ben de oynayacağım, seninle."

"Ah, Polly Teyze, siz de mi? O kadar memnun oldum ki! Bu oyunu her zaman herkesten fazla sizinle oynamalıyım."

Polly Teyze, nefesini tuttu. Bu sefer, sesinin titremesini önlemek daha güçtü. Ama bunu başarabildi.

"Evet yavrum. Benim yanımda başkalarını da unutma. Pollyanna şimdi bütün kasaba bu oyunu oynuyor. Rahip bile... Sana söylemeye fırsat bulamadım. Bu sabah kasabada

Rahip Ford'a rastladım. Kendisi ilk fırsatta seni görmeye geleceğini, öğrettiğin sekiz yüz neşeli duayı unutmadığını ve gelip sana bunu söyleyeceğini bildirdi. İşte görüyor musun sevgili yavrum? Bak neler başardın? Bütün kasaba bu oyunu oynuyor ve hepsi eskisinden daha mutlu. Bu da, küçük bir kızın onlara yeni bir oyunu öğretmesi sayesinde oldu."

Pollyanna, sevinçle ellerini çırptı.

"Oh, ne kadar mutluyum." diye bağırdı, sonra, yüzünde bir tatlı aydınlık beliriverdi.

"Polly Teyze, sanırım artık mutlu olabileceğim bir şey var. Bir zamanlar bacaklarım olduğu için sevinmeliyim. Yoksa bütün bunların hiçbirisini gerçekleştiremezdim!."

29
AÇIK BİR PENCEREDEN DUYULANLAR

Kısa kış günleri bir bir gelip geçti. Fakat bu günler Pollyanna için hiç de kısa sürmedi. Uzun ve bazen acı dolu günlerdi bunlar. Bunlara rağmen, Pollyanna ne olursa olsun neşeli görünmeye çaba harcıyordu. Polly Teyzesi de artık oyunu oynadığına göre mutlu olmak zorunda değil miydi? Hem Polly Teyze de mutlu olunacak birçok şey buluyordu. Ona hikayeler de anlatıyordu. Örneğin iki kimsesiz çocuğun bir kar fırtınasına yakalanıp rüzgardan uçmuş bir kapının altına sığınmalarını anlatmıştı. Kimsesiz çocuklar, evlerinin kapısı uçan aileyi düşünüp üzülmüşlerdi.

Polly Teyze, sadece iki dişi kalmış bir yaşlı kadının öyküsünü de anlatmıştı. Yaşlı kadın mutluydu, çünkü bu iki dişi birbirine çarpıp "tık, tık!" diye tatlı bir ses çıkartıyordu.

Pollyanna, artık Bayan Snow gibi örgü örmeye de başlamıştı. Çok güzel, renkli örgüler yapıyordu. Pollyanna bundan yine tıpkı Bayan Snow gibi mutluluk duyuyor, hiç olmazsa elleri olduğu için de seviniyordu.

Pollyanna, artık arada sırada misafir kabul etmeye de başlamıştı. Yine her gün bir sürü haber alıyordu. Ona, düşünmesine olanak verecek yeni konular getiriyor, sorular soruyorlardı. Buna gerçekten ihtiyacı vardı.

Bir kere John Pendleton ile, iki kez de Jimmy ile görüşmüştü. John Pendleton ona, Jimmy'nin ne kadar iyi bir çocuk olma yolunda ilerlediğini anlatmıştı. Jimmy de pek mükemmel bir odası olduğunu, Bay Pendleton'la çok iyi anlaştıklarını söylemişti. İkisi de bütün bunları ona borçlu olduklarını belirtmişlerdi.

Daha sonra, Pollyanna teyzesine, "Beni en mutlu eden şey, daha önce bacaklarımı kullanabilmiş olmamdır." diye itirafta bulunmuştu.

Kış geçti, bahar geldi. Pollyanna'nın durumunu endişe ile izleyenler, tedavinin pek fayda vermediğini gördüler.

Dr. Mead'in çok korktuğu şeyin, yani Pollyanna'nın bir daha yürüyememesi ihtimalinin gerçekleşeceğine inanmak için her türlü neden vardı.

Beldingsville kasabası sakinleri Pollyanna ile ilgili gelişmelerden haberdar oluyorlardı. Kasabadakiler arasında özellikle bir adam, günü gününe bir yolunu bulup hastanın durumu ile ilgili edinebildiği bilgilerden büyük üzüntü duyuyor, sinirleniyordu. Günler geçip de haberler daha da kötüleştikçe, bu adam ümitsizliğin yanı sıra inatçı olmaya da başlamıştı. Ümitsizliği ve büyük kararlılığı adeta birbirleriyle savaşmaya başlamıştı. Sonunda bu inat ve kararlılık zafer kazandı. İşte bundan sonra, bir cumartesi sabahı Bay Pendleton, ziyaretine gelen doktor Chilton'ı büyük bir hayretle karşıladı.

Doktor, birden "Pendleton" diye söze başladı. "Seni ziyarete gelişimin nedeni, Bayan Polly Harrington ile olan ilişkilerini herkesten daha iyi bilmemdir."

John Pendleton gerçekten bu ilişkileri çok iyi biliyordu. Fakat on beş yıldır bundan hiç bahsetmemişlerdi.

Fazla merak ediyormuş izlenimini yaratmamak için, Bay Pendleton ilgi gösterdiğini ifade eden bir tavırla, sadece "Evet!" dedi. Fakat bir an sonra boşuna endişelenmiş olduğunu anladı. Doktor kendi konuşmasına o kadar dalmıştı ki, arkadaşının takındığı tavır umurunda bile değildi.

"Pendleton, çocuğu görmek ve muayene etmek istiyorum. Onu muayene etmeliyim." "

"Peki, yapamıyor musun bunu?"

"Yapamamak mı? Pendleton, gayet iyi biliyorsun ki o eve on beş yıldır adımımı atmadım. Belki bilmiyorsundur. O evin sahibi, bir daha oraya davet edilirsem, bunun kendisi tarafından affedilmiş olduğum anlamına geleceğini söylemişti. İşte o zaman her şey eskisi gibi olabilir ve o da benimle evlenebilirmiş. Belki de şimdi beni davet ettiğini sanıyorsundur, ama bu fikirde değilim."

"Peki davet edilmeden gidemez misin oraya?"

Doktor kaşlarını çattı.

"Bunu pek güç yapabilirim. Benim de gururum var."

"Pekala kız için bu kadar endişeleniyorsan, gururu bir kenara bırakıp aranızda geçen kavgayı unutamaz mısın?"

Doktor büyük bir hırsla Pendleton'ın sözünü kesti:

"Kavgayı unutmak mı? Ben o biçim bir gururdan söz etmiyorum. Eğer gerekirse, dizlerimin üstünde yürüyerek o eve gidebilirim. Hatta yararı olacağını bilsem, kafamın üzerinde yürümeyi bile denerim. Benim bahsettiğim meslek gururum, Pendleton. Ortada bir hastalık var ve ben de bir doktorum. Gidip de: "Beni alın, hastaya ben bakayım, diyemem değil mi?"

Pendleton, "Bu kavganın sebebi neydi?" diye sordu.

Doktor elleriyle sabırsız bir işaret yapıp ayağa kalktı.

"Ne miydi? İki sevgili niçin kavga ederler ki?" Doktor odada bir aşağıya bir yukarıya dolaşmaya başladı.

"Çok gereksiz, anlamsız bir şey yüzünden kavga etmiştik. Kavgayı izleyen yıllarda çekilen ıstırabı düşünürsen, bunun gerçekten gereksiz bir şey olduğunu anlarsın. Neyse, bırak şimdi bunu! Bana kalırsa, hiç kavga olmamış gibi de davranabilirim. Pendleton, o çocuğu gerçekten görmeliyim. Bir ölüm kalım meselesi bu. Yürekten inanıyorum ki o çocuk yürüyebilir. Onda dokuzdur şansı. Evet, Pollyanna Whittier yürüyebilir."

Doktor çok açık seçik ve etkili konuşmuştu. Bunları söylerken de, açık duran pencerenin yanında bulunuyordu. İşte o sırada bahçede bulunan küçük bir çocuk bu sözleri işitti. Jimmy Bean'di bu çocuk. Cumartesi sabahlarındaki vazifesini yapıyor, otları yolup, bahçeyi düzenliyordu. Bu sözleri duyunca, çok heyecanlanmış, gözlerini iri iri açmıştı.

"Yürüyecek mi? Pollyanna mı? Açıkla bunu doktor!" dedi Bay Pendleton.

Doktor, "Kızın yatağından bir kilometre ötede bulunuyorum." diye söze devam etti. "Ama duyduklarıma, öğrendiklerime göre, Pollyanna'nın durumu bir doktor arkadaşımın tedavi ettiği bir hastanın durumunu andırıyor. Yıllardan beri bu doktor arkadaşım, bu gibi hastalıklar üzerinde çalışıyor. Onunla ilişkilerim oldu ve kendisinden çok şey öğrendim. İşte bu nedenle Pollyanna'yı görmek istiyorum."

John Pendleton birden oturduğu koltukta doğruldu. "Onu görmelisin sen! Bunu Doktor Warren vasıtasıyla yapamaz mısın? Doktor başını salladı.

"Korkarım buna olanak yok. Warren bu meselede bana çok dürüst davrandı. Bayan Harrington'a benimle bir konsültasyon yapmak istediğini söylemiş. Ama o, kabul etmemiş. Bunun üzerine yeniden teklif edememiş. Oysa benim çocuğu çok görmek istediğimi biliyordu. Daha sonra, Doktor Warren'in en iyi hastaları bana gelmeye başladılar. Tabii bu da durumu güçleştiriyor. Fakat Pendleton, o çocuğu mutlaka görmeliyim! Belki de onun iyileşmesini sağlayacağım. Bunun çocuk için ne demek olduğunu takdir ediyorsun tabii."

Pendleton, "Evet, ama bir de iyileştiremediğini düşün." diye cevap verdi.

"Yalnız oraya nasıl gidebilirim? Teyzesi beni davet etmedikçe bunu yapamam."

"Şu halde seni davet etmesini sağlamalı."

"Ama nasıl?"

"Bilemiyorum."

"Evet, farkındayım. Kimse de bilemiyor. O çok gururlu. Beni çağırmayı onuruna yediremiyor. Yıllar önce söylediklerini hatırlıyor. Fakat o çocuğun yıllar boyu devam edecek azabını ve belki de onu iyileştirebileceğimi düşündükçe, bu "gurur" ve "meslek onuru" dediğimiz şeylerin anlamsızlığını çok daha iyi anlıyorum." Dönüp, elleri cebinde kızgın bir tavırla odada gidip gelmeye başladı.

John Pendleton, "Ama durumu ona açıklarsak kabul edebilir." dedi.

Doktor, hırsla yerinde dönüp, "Peki, ona bunu kim açıklayacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bilemiyorum." Pendleton üzüntüyle cevap vermişti.

Bahçenin dibinde oturan Jimmy heyecanla irkildi. O zamana kadar adeta nefesi kesilmiş gibi, hiç ses çıkarmadan Doktorla Pendleton'ın konuşmalarını dinlemişti.

Küçük çocuk büyük bir coşkuyla: "Ben bunu kimin yapabileceğini biliyorum." diye kendi kendine söylendi. "Bunu gidip ben açıklayacağım Bayan Polly'ye."

Hemen ayağa kalkıp, bir koşu tutturdu. Evin köşesini hızla dönüp, Pendleton Tepesi'ne doğru bütün gücünü kullanarak koşmaya başladı.

30
JIMMY İŞE KARIŞIYOR

Nancy odasının kapısında durup, "Jimmy Bean gelmiş. Sizi görmek istiyor efendim." diye seslendi.

Bayan Polly şaşırmıştı: "Beni mi?" diye sordu. "Bayan Pollyanna'yı görmek istemediğinden emin misin? İstediği takdirde, bugün onu bir iki dakikalığına görebilir."

"Evet efendim. Bunu kendisine söyledim. Fakat o sizinle görüşmek istiyormuş."

"Pekala, aşağıya gidiyorum." Bayan Polly oturduğu koltuktan bitkin bir tavırla kalktı.

Oturma odasında, kendisini bekleyen çocuğu gördü. Jimmy'nın gözleri iri iri olmuş, yanakları da kızarmıştı. Çocuk hemen konuşmaya başladı:

"Affedersiniz efendim. Yaptığım işin ve söylediklerimin çok can sıkıcı olduğunu biliyorum. Ama bütün bunları Pollyanna için yapıyorum. Onun için kızgın tuğlalar üzerinde yürümeyi bile göze alabilirim. Hatta sizinle bile konuşur ya da bunlara benzer şeyler yapabilirim. Sanırım aynı şeyleri siz de yapardınız. Onun yürümesini siz de benim kadar isterdiniz... İşte bunu söylemek istiyorum. Eğer, Pollyanna'nın yürümesi için gurur... Evet.. Evet... Gurur gibi engeller bulunuyor... Ve siz bu nedenle Dr. Chilton'ı çağırmıyorsanız... Dr. Chilton'ı hemen çağıracağınızı biliyorum..."

Bayan Polly çocuğun sözünü kesti: "Nee?" diye sordu. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan kızgınlığa dönüşmek üzereydi.

Jimmy, üzgün üzgün içini çekti:

"Sizi kızdırmak istemiyorum efendim. Zaten bunun için konuşmama başlarken Pollyanna'nın yürümesi sözünü ettim. Buna ilgi duyacağınızı tahmin etmiştim."

"Jimmy, ne demek istiyorsun sen?"

Jimmy tekrar içini çekti: "İşte ben de bunu size söylemek istiyorum."

"Öyleyse söyle bakalım. Fakat doğru dürüst işin başından başla ve açık seçik konuş. Biraz önce yaptığın gibi meselenin ortasından başlayıp söyleyeceklerini karıştırma!"

Jimmy kararlı bir tavırla dudaklarını yaladı:

"Şu halde önce, Doktor Chilton'ın Bay Pendleton'a gittiğini ve kütüphanede konuştuklarını söyleyeyim. Anladınız mı?"

"Evet, Jimmy!" Bayan Polly'nin sesi oldukça hafif çıkmıştı.

"Pencere açıktı. O sırada ben de bahçede otları ayıklıyordum. Konuşmalarının hepsini dinledim."

"Aman Jimmy! Dinledin mi?"

Jimmy: "Yani öyle sinsice dinlemek istemedim. Söylediklerini duydum." dedi. "Hem bunları duyduğum için de çok memnunum! Size de söylediğim zaman memnun olacaksınız! Çünkü, bu Pollyanna'nın yeniden yürüyebilmesini sağlayabilir!"

Bayan Polly, heyecanla öne doğru eğilmiş, dinliyordu:

"Jimmy, ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Jimmy, gayet rahat bir tavırla, "İşte ben de bunu size söyledim ya!" dedi. "Doktor Chilton, Pollyanna'yı tedavi edebilecek, yani onun yeniden yürümesini gerçekleştirebilecek bir doktor tanıyor. Ama önce Pollyanna'yı görüp muayene etmesi lazımmış. Hem onu görmeyi de çok istiyor. Fakat Bay Pendleton'a, buna sizin izin vermeyeceğinizi söyledi."

Bayan Polly'nin yüzü kıpkırmızı kesildi:

"Ama Jimmy, bunu yapamam! Bunu kesinlikle yapamam!"

Bayan Polly büyük bir çaresizlik içinde ellerini oğuşturuyordu.

Jimmy, "İşte ben de bütün bunları öğrenesiniz diye geldim." diyerek sözlerine devam etti:

"Ne dediklerini pek anlayamadım ama, sizin bir nedenle Dr. Chilton'ın eve gelmesine izin vermediğinizi ve bunu da kendisine söylediğinizi konuşuyorlardı. Hatta Doktor Warren'e de öyle söylemişsiniz. Doktor Chilton da meslek gururu yüzünden, siz çağırmadıkça buraya gelemem falan diyordu. Birisinin durumu size izah etmesi gerektiğini konuşuyorlardı. Ben bunları pencerenin dibinde duydum, kendi kendime: 'Oğlum, bu işi ben yapabilirim,' deyip buraya geldim. Bilmem anlatabildim mi?"

Bayan Polly, "Evet, Jimmy anladım." dedi. Sonra heyecanla: "Peki, kimmiş o doktor? Daha önce kimi tedavi etmiş? Pollyanna'nın da yürümesini sağlayabileceğinden eminler mi?" diye sordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Bunu söylemediler. Ama Doktor Chilton onu tanıyor. Tıpkı Pollyanna'nın durumunda olan birisini tedavi etmiş. Hem aslında o doktor değil, asıl siz onları endişelendiriyorsunuz. Çünkü, Doktor Chilton'ın Pollyanna'yı görmesine izin vermeyeceğinizi sanıyorlar. Ama onu çağıracaksınız değil mi?., şimdi meseleyi anladınız değil mi?"

Bayan Polly, başını iki tarafa salladı. Hızlı hızlı ve düzensiz bir biçimde nefes alıyordu. Jimmy, onun ağlayacağını sandı. Fakat kadın ağlamadı. Bir dakika sonra bitkin bir tavırla şunları söyledi:

"Evet, Dr. Chilton'ın Pollyanna'yı görmesine izin vereceğim, şimdi, hemen git Jimmy! Durma koş! Dr. Warren'le konuşmam gerekiyor. Kendisi şu anda yukarıda. Biraz önce arabasıyla geldiğini gördüm."

Biraz sonra, Doktor Warren, holde Bayan Polly'yi görünce şaşırdı. Kadın son derece telaşlıydı. Yüzü de kıpkırmızıydı. Kadın nefes nefese konuşmaya başlayınca daha da şaşırdı.

"Doktor Warren, bana konsültasyon için Doktor Chilton'ı çağırmamı söylemiştiniz. Ben de bunu reddetmiştim. Ama sonra yeniden

düşündüm, şimdi Doktor Chilton'ın çağırılmasını çok istiyorum. Ona bir an önce bunu bildirebilir misiniz? Teşekkür ederim."

31
YENİ BİR ENİŞTE

Doktor Warren, Pollyanna'nın odasına bu kez girişte küçük kız sırtüstü yatmış, tavanda oynaşan renkli ışıkları seyrediyordu. Doktor Warren'in hemen arkasında geniş omuzlu uzun boylu birisi daha vardı.

Pollyanna heyecanla, "Doktor Chilton! Doktor Chilton! Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bir bilseniz!" diye bağırdı. Çocuğun sesindeki neşeyi fark edenlerin gözleri birden yaşardı. "Fakat ya Polly Teyze sizi istemezse?.. O zaman..."

Bayan Polly telaşla ileriye atılıp: "Yok, yavrum. Telaşlanma." diye küçük kızı yatıştırdı. "Doktor Chilton'la bu sabah ben konuştum. Kendisinden Dr. Warren'le birlikte seni muayene etmesini istedim."

Pollyanna, sevinçle: "Yani... Yani... Onu siz çağırdınız öyle mi?" diye mırıldandı.

"Evet yavrum. Ben rica ettim... Yani..." Fakat çok geç kalmıştı. Doktor Chilton'ın gözlerinde görünür bir şekilde hayranlık ve mutluluk okunuyordu. Bayan Polly de bunu fark etmişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi, telaşla dönüp odadan çıktı.

Pencerenin dibinde, hemşire ile Doktor Warren konuşuyorlardı. Doktor Chilton ellerini Pollyanna'ya uzattı.

Duygulu bir sesle: "Küçük kız!" dedi. Sesi titriyordu. "Belki de hayatının en mutlu şeyini bugün gerçekleştirmiş olacaksın."

Güneş batarken, Pollyanna'nın yatağının başucuna Bayan Polly geldi. Çok değişmiş, çok çekingen bir görünüme bürünmüştü. Hemşire akşam yemeğini yemek için odadan ayrılmıştı. Odada yalnız ikisi baş başa bulunuyorlardı.

"Pollyanna. Herkesten önce sana söyleyeceğim yavrum... Bugün Doktor Chilton'ın enişten olmasını uygun gördüm. Bu da senin sayende oldu. Ah, Pollyanna, o kadar mutluyum ki! Çok mutluyum sevgili yavrum!"

Pollyanna sevinçle ellerini çırpmaya başladı. Fakat küçük avuçlarını birbirine çırparken birden durakladı.

"Polly Teyze, Polly Teyze. Onun yıllardır istediği kadının eliyle, kalbi yoksa sizinki mi? Evet, biliyorum, sizdiniz o! şimdi neden "Hayatının en mutlu olayını bugün göreceksin" dediğini anlıyorum... Oh, Polly Teyze... O kadar mutluyum ki, şimdi bacaklarımın durumuna bile aldırmıyorum!"

Polly Teyze ağlamamak için kendisini zor tuttu:

"Belki bir gün yavrum..." Polly Teyze sözlerini tamamlayamadı. Doktor Chilton'ın ona verdiği ümidi hemen söylemeye cesaret edemiyordu. Ama bunun yerine küçük kızı mutlu etmeye yetecek şu sözleri söyledi:

"Pollyanna, bir dahaki hafta bir yolculuğa çıkacaksın. Yatağında rahatça yatarken seni arabayla bir büyük doktora taşıyacağız. Bu doktor senin durumunda olan hastalara bakıyor. Evi kilometrelerce uzakta. Doktor Chilton'ın çok sevdiği bir arkadaşı. Bakalım seni iyileştirmek için o neler yapacak?.."

32
POLLYANNA'DAN GELEN MEKTUP

"Sevgili Polly Teyze ve Tom Enişte,

Ah, artık... Artık yürüyebiliyorum! Bugün yatağımdan pencereye kadar yürüdüm! Tam altı adım attım. İnsanın yeniden ayaklarının üzerinde durabilmesi ne kadar güzel bir şeymiş"

Doktorlann hepsi yanımda durup gülümsediler. Hemşireler de ağlaştılar. Yandaki koğuşta kalan ve geçen hafta yürümeye başlayan bir kadın da gelip kapıdan baktı. Gelecek ay yürümeyi ümit eden bir başka kadın da, bu yürüme partisine davet edilmişti. Hemşire yatağının üzerinde yatarken ellerini sevinçle çırptı. Yerleri silen Zenci Tilly bile, pencereden bana bakıp, 'Tatlı yavrum' diye seslendi. Biryandan da ağlıyordu. Onların niçin ağladıklarını anlamadım. Bağırıp haykırmak, şarkı söylemek istiyordum. Ah, ah, ah!

Düşünün bir kere, artık yürüyebiliyorum. Yürüyorum! Yürüyorum... On aydır burada olduğuma artık aldırdığım yok. Hem sizin düğününüzü de kaçırmadım. Polly Teyze, ben de görebileyim diye, buraya gelip yatağımın başında evlenmeniz de, düşünceli bir kişi olduğunuzu göstermiyor mu? Siz her zaman insanı mutlu edecek şeyleri düşünürsünüz.

Yakında eve dönebileceğini söylüyorlar bana. Oraya kadar bütün yolu yürüyerek gelmeyi isterdim doğrusu.

Gerçekten, artık hiçbir yere arabayla gitmek isteyebileceğimi sanmıyorum. Yürümek o kadar güzel gelecek ki. Oh, çok mutluyum. Her şeyden mutluluk duyuyorum! Bir süre için bacaklarımı kaybettiğim için de seviniyorum. Çünkü insan bacaklarının değerini ancak yürüyemeyince anlıyor! Gerçekten de öyle. Yarın sekiz adım yürüyeceğim.

Herkese kucak dolusu sevgilerle...

POLLYANNA"

II. KİTAP

GENÇLİĞİ

1
DELLA DÜŞÜNCELERİNİ AÇIKLIYOR

Della Wetherby, kız kardeşinin Commonvvealth Caddesi'ndeki evinin heybetli merdivenlerini sekerek tırmandı ve enerji dolu bir şekilde elektrikli zilin düğmesine bastı. Başındaki tüylü şapkasının tepesinden, ayağındaki alçak ökçeli pabucun ucuna kadar sıhhat, yetenek ve uyanık bir kararlılık yansıtıyordu. Hatta, kendisine kapıyı açan hizmetçiyi selamlarken sesi bile yaşamak heyecanı ile titriyordu.

"Günaydın Mary. Kardeşim evde mi?"

"Evet efendim, Bayan Carew evde," diye tereddütle konuştu genç kız. "Fakat hiç kimseyi görmek istemediğini söyledi."

"Öyle mi? Ben hiç kimse sayılmam," diye gülümsedi Bayan Wetherby. "Onun için beni görecek." Kızın gözlerindeki korkulu serzenişi fark ederek başını salladı ve "Endişe etme ben suçu üzerime alırım," diye devam etti.

"Kendisi nerede? Oturma odasında mı?"

"Evet bayan, fakat kendisi dedi ki..."

Ne yazık ki. Bayan Wetherby geniş merdivenleri yarı yarıya tırmanmıştı bile. Bunu gören hizmetçi kız arkasına ümitsiz bir bakış fırlatarak geriye döndü.

Yukarıdaki holde, Della Wetherby kararlı bir şekilde, yarı açık bir kapıya doğru yürüyüp kapıya vurdu. "Evet Mary, şimdi ne var?" demek isteyen bir ses cevap verdi: "Sana dememiş miydim?" Ses, aniden sevgi ve hayretle yumuşadı.

"Oh, Della! Sevgili yavrum, nereden çıktın sen?" "Evet, benim" diye neşe ile gülümseyen Della, odanın yarısına varmıştı bile.

"İki hemşire arkadaşla kumsalda yaptığımız bir pazar eğlencesinden sanatoryuma dönüyorum. Yani şimdi buradayım ama fazla kalamayacağım." Della, "Bunun için uğradım," diye sözünü tamamladı ve kendisini karşılayan bezgin sesin sahibine içten bir öpücük yolladı.

Bayan Carew yüzünü astı ve soğuk bir şekilde geri çekildi. Yüzüne aksetmekte olan neşe ve canlılık işareti süratle kayboldu ve yerini, o yüzde hiç de yadırganmayan şevk kırıcı bir aksilik ifadesi aldı.

"Oh, tabii ki bilmeliydim," dedi. "Sen hiçbir zaman burada kalmazsın ki!"

Della Wetherby, "Burada mı?" diye ellerini açarak neşe ile güldü. Sonra birdenbire sesi ve tavrı değişti. Ciddi ve şefkat dolu gözlerle kardeşini süzdü. "Sevgili Ruth, bu evde asla, asla yaşayamam ben. Sen de bilirsin ki kalamam," diye sözünü bitirdi.

Bayan Carew rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Bunun nedenini emin ol anlayamıyorum" diye kardeşini korudu.

"Evet, biliyorsun şekerim. Biliyorsun ki, benim kasvete gayesizlik ve eleme, acı üzerindeki ısrarlılığa hiç müsamaham yok."

"Fakat ben acı ve elem içindeyim."

"Olmamalısın."

"Nasıl olmayacağım? Bu durumda başka yapacak neyim var?"

Della Wetherby, sabırsız bir işaret yaptı. "Ruth, buraya bak!" diyerek adeta meydan okudu. "Otuz üç yaşındasın. Sağlığın yerinde veya kendine iyi baksan yerinde olacak. Bol zamanın, sınırsız paran var. Böyle güzel bir günde, hizmetçiye 'Hiç kimseyi görmeyeceğim,' emrini verip, bu mezar gibi eve kapanmak yerine başka şeyler yapabilirsin."

"Fakat ben kimseyi görmek istemiyorum."

"Öyleyse görmek istemeyi öğrenmelisin."

Bayan Carew bitkin bir şekilde içini çekti ve başını çevirdi.

"Oh, Della, niçin hiç anlamıyorsun? Ben senin gibi değilim. Ben unutamıyorum."

Karşısındakinin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Sanırım ki Jamie'yi kastediyorsun. Ben de unutamadım şekerim; unutamadım. Fakat üzüntü onu bulmamıza yardımcı olmuyor."

"Sanki sekiz yıl boyunca üzüntüden başka yollarla bulmaya çalışmamışım gibi," diye hiddetle parladı Bayan Carew.

Della: "Tabii ki çalıştın hayatım!" diye yatıştırmaya çalıştı. "İkimiz de onu buluncaya kadar aramaya devam edeceğiz. Fakat bu gibi şeyler yardımcı olmuyor ki!"

Ruth Carew sıkıntılı bir şekilde mırıldandı: "Ama ben bundan başka bir şey yapmak istemiyorum."

Bir an süren bir sessizlik oldu. Daha genç olan Della, ablasını endişeli ve doğrulamayan bakışlarla süzdü. "Ruth" diye söze başladı. "Beni affet, fakat sen her zaman böyle mi olacaksın? İtiraf edeyim ki bir dulsun. Ama evlilik hayatın sadece bir yıl sürdü. Kocan senden çok daha yaşlıydı. O zaman bir çocuk sayılırdın. Bu bir yıl şimdi ancak kısa bir rüya gibi görünebilir. Bu, elbette senin bütün hayatını zehirlememeli."

"Hayır, tabii ki hayır!" diye mırıldandı Bayan Carew.

"Öyleyse, hep böyle mi olacaksın?"

"Şey, Jamie'yi bulabilseydim..."

"Evet, evet, biliyorum. Fakat Ruth, seni mutlu edebilecek Jamie'den başka bir şey yok mu?"

Bayan Carew, "Düşünebildiğim hiçbir şey yok," diye ilgisiz bir tavırla içini çekti.

"Ruth!" diye kızgınlıkla parladı kız kardeşi. Sonra birdenbire güldü. "Oh, Ruth. Sana bir doz Pollyanna vermek isterdim. Ona senden daha fazla ihtiyacı olan birini tanımıyorum!"

Bayan Carew irkildi. "Pollyanna'nın ne olduğunu bilmiyorum. Fakat ne olursa olsun istemiyorum," diye sert bir şekilde karşılık verdi. "Burası senin sevgili sanatoryumun değil. Ben de ilaç verip hükmettiğin hastalardan birisi değilim, lütfen bunu unutma."

Della Wetherby'nin gözleri neşe ile parladı, fakat dudakları gülümsedi. "Pollyanna bir ilaç değildir, hayatım" diye ciddi bir ifade ile belirtti. "Bazılarının ona kuvvet ilacı adını takmasına rağmen Pollyanna küçük bir kızdır."

Bayan Carew, incitmemek istercesine: "Bir çocuk mu? Nasıl bilebilirdim ki?" diye karşılık verdi. "Senin meşhur ilaçlarını biliyorum. O halde 'Pollyanna' niçin olmasın? Ayrıca, sen her zaman bir ilaç tavsiye edersin. Hem, açıkça doz tabirini kullandın ki, bu da genellikle ilaç için kullanılır."

"Şey, Pollyanna bir çeşit ilaçtır," diyerek gülümsedi Della.

"Her neyse, sanatoryumdaki doktorlar, onun, verdikleri ilaçlardan daha etkili olduğunu söylüyorlar. O, küçük bir kızdır Ruth. On üç, on dört yaşında. Geçen yaz ve kış aylarının çoğunluğunu sanatoryumda geçirdi. Ben oraya gittikten az sonra taburcu edildiği için, onu ancak birkaç ay görebildim. Fakat onunla, kendisini anlayıp etkisi altına girecek kadar zaman geçirdim. Hem, sanatoryumda herkes Pollyanna'dan bahsediyor ve onun öğrettiği oyunu oynuyor."

"Oyun mu?"

Della: "Evet" diye başını salladı ve garip bir ifadeyle gülümsedi. "Pollyanna'nın 'Mutluluk Oyunu'. Bu oyunu bana ilk öğrettikleri zamanı unutamam. Ona uygulanan tedavinin bir bölümü pek de kabul edilebilir değildi. Hatta acı veren bir özellik taşıyordu. Tedavi her salı sabahı yapılırdı. Bunu yapmak da bana düşüyordu. Ben bu tedaviden çekiniyordum.

Çünkü diğer çocuklar başka hiçbir şey yapmasalar bile ağlıyorlar, huysuzluk gösteriyorlardı. Tedavinin acı vermesine rağmen o, beni güler yüzle karşılıyor, hatırımı soruyordu. Bunu büyük bir hayretle karşılamıştım. Galiba onun bu davranışını yadırgadığımı belli eden bir şey söylemiş olmalıyım ki, bana büyük bir açık yüreklilikle davranarak: 'Ben de önceleri korkuyordum ama, daha sonra salı günlerini, Nancy'nin çamaşır yıkama günü gibi kabul etmeye başladım. Bir kerede her şey olup bitiyor ve artık bir hafta süreyle yapılacak bir şey kalmıyor.' demişti."

Bayan Carew söylenenleri pek anlamamıştı. Kaşlarını çatarak, "Aman ne kadar da harika" dedi. "Fakat bunun oyunla ilgili bir yanını göremiyorum."

"Evet, ben de sonra öğrendim. Bana her şeyi anlattı. Batıda rahiplik yapan fakir bir babanın kızıymış. Annesi de yokmuş. Kadınlar Yardım Derneği tarafından ve misyoner sandıklarından çıkanlarla büyütülmüş. Küçük bir kızken, bir gün, sandıktan bir bebek çıkmasını istemiş. Fakat sandıktan bebek yerine çıka çıka bir çift koltuk değneği çıkmış. Tabii bu durum karşısında çocukcağız ağlamaya başlamış. İşte o zaman babası ona mutluluk oyununu öğretmiş. Her şeyin mutlu olunabilecek bir yanı olduğunu ona anlatmış. Koltuk değneğine muhtaç olmadığı için sevinmesi gerektiğini söylemiş. Böylece, bu bir başlangıç olmuş. Pollyanna bunun çok güzel bir oyun olduğunu, o zamandan beri de hep oynadığını söyledi. Bir şeyin mutlu olunacak yönünü bulmak güçleştikçe, oyun daha da güzel oluyormuş. Ama, bazen, onun da başından geçtiği gibi, oyun çok, ama çok zorlaşıyormuş."

Bayan Carew, "Ne kadar da harika," diye mırıldandı. Meseleyi hala tam anlamış değildi.

Della, başını sallayarak: "Oyunun etkisini sanatoryumda sen de görseydin hak verirdin," dedi. "Doktor Ames, onun geldiği kasabadaki insanları da aynı şekilde değiştirdiğini söyledi. Doktor Chilton'ı, yani Pollyanna'nın teyzesiyle evlenen adamı çok iyi tanıyor. Bu evliliğin de onun yardımı sayesinde gerçekleştiğini sanıyor. Onların aralarına girip eski aşıkları barıştırmış. İki yıl veya daha önce

Pollyanna'nın babası ölmüş. Küçük kızı Doğuya, teyzesinin yanına göndermişler. Kasım ayında bir araba kazası geçirmiş. Ona artık hiç yürüyemeyeceğini söylemişler. Nisan ayında doktor onu sanatoryuma gönderdi. Mart ayına kadar yani yaklaşık olarak bir yıl hastanede kaldı. Eve çıktığı zaman tamamen iyileşmişti. O çocuğu görmeliydin! Mutluluğuna gölge düşüren bir tek şey vardı; o da eve kadar yürüyemeyişiydi. Öğrendiğime göre, bütün kasaba onu karşılamaya gelmiş. Bandolar çalınmış, bayraklar dalgalandırılmış. Fakat Pollyanna'yı anlatabilmek çok güç. Onu mutlaka yakından tanımak gerekir. İşte bu nedenle senin de onu tanımanı isterdim. Sana çok iyi etkileri olurdu."

Bayan Carew hafifçe başını kaldırdı. Soğuk bir tavırla,

"Gerçekten seninle aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi. "Ben değiştirilmek istemiyorum. Tedavi edilecek aşk yaralarım da yok. Dayanamayacak bir şey varsa, o da uzun suratlı bir küçüğün bana öğütler verip mutlu olunacak bir şeyin bulunduğunu hatırlatmasıdır. Buna asla tahammül edemem..."

Çınlayan bir kahkaha sözünü yarıda kesti. "Oh, Ruth, Ruth!" diye neşeyle haykırdı kız kardeşi. "Pollyanna'yı bir görebilseydi. Fakat bilmen gerekir ki Pollyanna'yı sözle anlatmak olanaksız. Tabii görmeyi de arzu etmeyeceksin." Sözlerinin burasında yeniden gülmeye başladı. Fakat kısa sürede ciddileşti ve önceki endişeli bakışlarla kız kardeşini süzdü.

"Şaka bir yana, yapılabilecek hiçbir şey yok mu senin için?" diye adeta yalvardı. Biraz daha gayret gösterip yeni insanlar tanımaya çalışmayacak mısın?"

"Eğer istemiyorsam niçin gayret göstereyim? İnsanlardan bıktım. Bilirsin, toplum içinde olmak benim canımı sıkar hep."

"O zaman niçin bir işte çalışmayı ya da hayır işleriyle uğraşmayı düşünmüyorsun? Bayan Carew, sabırsızlığını gösteren bir tavırla, "Della, şekerim, bunu defalarca tartıştık seninle. Ben pek çok para yardımı yapıyorum, bu da yeterlidir. Aslında lüzumundan fazlasını

bile verdiğimi sanıyorum. İnsanları sadakaya muhtaç kılmanın doğru olmadığına inanırım," dedi.

"Fakat biraz da kendinden bir şeyler verebilsen" diye cesaretle cevap verdi Della. "Eğer kendi hayatın dışında bazı şeylerle ilgilenirsen, her şey çok başka olurdu, ve..."

"Rica ederim Della?" diye sözünü kesti ablası. "Seni çok severim ve geldiğine çok memnun oldum. Fakat bana öğüt verilmesine hiç tahammülüm yok. Senin, bir melek gibi insanların yardımına koşup, onlara su vermen ve kırılan kafalarını sarman belki güzel bir şey. Böylece Jamie'yi unutabiliyorsun galiba. Fakat ben bunu yapamam. Böyle bir iş, bana Jamie'yi büsbütün hatırlatıp onun da yaralarını saran insanların olup olmadığını düşündürür. Ayrıca, her türlü insanla karşılaşıp kaynaşmak benim hiç de hoşuma gitmez."

"Hiç denedin mi ki?"

"Tabii ki hayır!" diyen Bayan Carew'ın sesi oldukça hiddetliydi.

"O halde nasıl bilebilirsin?" diye soran genç hemşire yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor, hayatım. İstasyonda arkadaşlarla buluşacağız. Trenimiz on iki otuzda hareket edecek. Eğer seni kızdırdımsa beni affet" diyerek ablasını öptü.

Bayan Carew, "Sana kızmış değilim," diye içini çekti. "Fakat eğer anlayabilseydin!."

Bir dakika sonra Della Wetherby sessiz ve kasvetli koridorlardan geçip sokağa çıktı. Yüz hatları, adım atışı ve tutumu yarım saat öncesine göre çok farklıydı. Bütün uyanıklığı, kıvraklığı ve yaşama zevki kaybolmuştu. Bir süre bitkin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sonra birden başını arkaya atıp derin bir nefes aldı ve: "Bu evde bir hafta kalsam ölürüm," diye düşündü. "Pollyanna bile bu kasveti dağıtamaz korkarım ki. Ve memnun olacağı tek şey bu evde devamlı kalmayacağı olur."

Fakat, Pollyanna'nın yetenekleri konusundaki bu şüphe, Della'nın gerçek fikri değildi. Nitekim sanatoryuma döner dönmez öğrendiği bir

haber, onun ertesi gün uçarcasına tekrar elli millik Boston yolculuğuna çıkmasına sebep oldu.

Ablasının evindeki durum tıpatıp aynıydı. Bayan Carew, ona terk ettiği andan beri kıpırdamamış gibi geldi.

Kız kardeşinin onu şaşkınlıkla selamlamasına karşılık, "Ruth" diye heyecanla söze başladı. "Gelmem gerekiyordu. Bu defa bana boyun eğip istediğim gibi yapmalısın. Dinle bak. Eğer istersen o küçük Pollyanna'yı buraya getirtebilirsin."

Bayan Carew, "Hayır, getirtmeyeceğim!" dedi.

Della Wetherby hiç duymamışçasına devam etti: "Dün sanatoryuma döndüğümde Doktor Ames'in, Pollyanna'nın eniştesi Doktor Chilton'dan bir mektup aldığını öğrendim. Mektupta, doktor, bir kurs için kış aylarında Almanya'ya gideceğini ve eğer Pollyanna'yı bir yatılı okula verebilirlerse karısını da yanına almak istediğini yazıyormuş. Fakat teyzesi, Pollyanna'yı yalnız başına okulda bırakmak istemiyormuş. İşte tam bize göre bir fırsat Ruth. Ben senin Pollyanna'yı bu kış yanına alıp burada bir okula göndermeni istiyorum."

"Aman ne saçma bir fikir, Della. Sanki burada uğraşılacak bir çocuk istiyormuşum gibi konuşuyorsun."

"O seni hiç uğraştırmaz, şimdi on üç yaşlarında olmalı. Görebileceğin en yetenekli çocuktur Pollyanna."

"Ben yetenekli çocukları sevmem." diye aksi bir şekilde cevap veren Bayan Carew birdenbire gülüverdi. Bundan cesaret alan kız kardeşi bir kere daha onu ikna etmeye çalıştı.

Ya bu teklifin ani ve değişik oluşu nedeniyle, ya da Pollyanna'nın hikayesi Bayan Carew'e bir parça dokunaklı gözüktüğü için, yarım saat sonra evi terk eden Della, ablasından Pollyanna'yı alıkoyacağına ilişkin söz almıştı.

Ayrılırken Bayan Carew, kız kardeşine şöyle diyordu: "Fakat unutma, o çocuk bana öğüt verip şükran borçlarımı saymaya

başlarsa, hemen sana göndereceğim."

Della ise, "Unutmam, hiç merak etme." derken, bir yandan da kendi kendine düşünüyordu: "İşim yarı yarıya halloldu sayılır, şimdi Pollyanna'nın buraya gelmesini sağlamak kalıyor. Öyle bir mektup yazacağım ki, hayır demek ellerinden gelmeyecek!2

2
BAZI ESKİ ARKADAŞLAR

Beldingsville'de o Ağustos günü, Bayan Chilton sabah postası ile gelen mektubu kocasına göstermek için Pollyanna'nın yatmasını bekledi. Bir doktorun hayatında olağan olan uzun çalışma saatleri ve iki ev ziyareti yüzünden zaten geç saatlere kadar kocasını beklemesi gerekmişti.

O gece saat dokuz buçuk sıralarında doktor, karısının yanına, oturma odasına girdi. Karısını görür görmez yorgun yüzü gevşedi, fakat aynı anda zihninde bir soru belirdi.

"Ne oldu Polly, bir şey mi var?" diye ilgi ile sordu. Karısı mahcup bir şekilde güldü.

"Şey, bir mektuptan bahsetmek istiyordum, fakat sadece yüzüme bakarak öğrenmeni istememiştim."

"O halde böyle gözükmemelisin, nedir bahsetmek istediğin?"

Bayan Chilton, tereddütle dudaklarını büzdü sonra yanındaki mektubu aldı: "Sana okuyacağım," dedi. "Doktor Ames'in sanatoryumundaki Bayan Della Wetherby'den geliyor."

"Pekala, başla bakalım" diyen doktor karısının yanındaki divana uzandı. Fakat karısı hemen okumaya başlamadı. Önce kocasının boylu boyunca uzanmış gövdesini gri yün bir şalla örttü. Bayan Chilton evleneli sadece bir yıl olmuştu ve şimdi kırk iki yaşındaydı. Aşksız ve yalnız geçen yirmi yıl boyunca biriken şefkat ve sevgisini bu bir yıllık evlilik hayatına sığdırmak istiyordu çoğu zaman. Evlendiği zaman kırk beş yaşında olan ve geçmişinde yalnızlık ve sevgisizlikten başka bir şey hatırlamayan doktor da, bu ilgiye asla hayır demiyor, hatta çok memnun gözüküyordu. Buna rağmen

memnuniyetini açıkça göstermiyordu. Bayan Polly, yalnızlık yıllarından kalma bir alışkanlıkla, gösterdiği ilgi aşırı bir memnuniyet yaratırsa şaşkınlıkla geri çekiliyordu. Bunu fark eden doktor, karısının kendini örten ellerini hafifçe okşayarak okuduğu mektubu dinlemeye koyuldu.

Della Wetherby şöyle yazmıştı:

"Sevgili Bayan Chilton

Tam altı defa bu mektuba başlangıç yapmaya çalıştım, fakat her seferinde yazdıklarımı uygun bulmayıp yırttım. Ve sonunda hiç başlangıç yapmaksızın doğrudan doğruya sizden istediğimi yazmaya karar verdim. Ben Pollyanna'yı istiyorum. Onu almama izin verir misiniz?

Sizi ve kocanızı geçen Mart ayında Pollyanna'yı almaya geldiğiniz zaman tanımıştım. Fakat sizin beni hatırlayacağınızı pek sanmıyorum. Küçük yeğeninizi bize emanet etmekten çekinmemeniz için, beni çok iyi tanıyan Doktor Ames'ten kocanıza mektup yazmasını rica ettim.

Anladığıma göre, kocanızla Almanya'ya gitmeyi arzu etmekle beraber, Polyanna'yı yalnız bırakmak da istemiyorsunuz. Ben de bu fırsatı değerlendirip Pollyanna'yı alıkoymak için izin vermenizi rica ediyorum. Hatta, onu bize göndermeniz için yalvarıyorum, şimdi size bunun nedenlerini yazayım:

Kız kardeşim Bayan Carew, yalnız, kırık kalpli, hayatından memnun olmayan, mutsuz bir kadındır. Hiçbir ümit ışığının nüfuz edemediği bir kasvet içinde yaşamaktadır, şuna inanıyorum ki ona hayat verebilecek tek varlık yeğeniniz Pollyanna'dır. Ne olur bunu bir kere denemesine izin verin. İsterdim ki Pollyanna'nın sanatoryumda neler yaptığını size anlatabileyim. Fakat bunu sözle anlatmak olanaksız. Pollyanna'yı sözle anlatmanın asla mümkün olmadığını çok önce anlamıştım. Buna çaba gösterdiğiniz anda, Pollyanna herkese öğüt veren, çekilmez, münasebetsiz bir küçük gibi gözüküyor. Halbuki siz ve ben onun asla böyle olmadığını biliyoruz. Yapılacak tek şey Pollyanna'yı olayların içine sokup kendi kendisini anlatmasına olanak

vermek. Ben de onu ablamın yanına bırakıp kendi kendisini tanıtmasını arzu ediyorum. Tabii ki okula da devam edecek. Fakat bu arada eminim ki kız kardeşimin kalbindeki yaraları sağlığa kavuşturacak.

Bu mektuba nasıl son vereceğimi bilemiyorum. Aslında bu, başlangıç yapmaktan daha zor. Korkarım ki hiç son vermek istemiyorum. Eğer son verirsem, size 'hayır' demek olanağı sağlarım korkusu ile durmadan yazmak, yazmak istiyorum. O halde lütfen, eğer o korktuğum sözcük dudaklarınıza geliyorsa, benim hala yazmaya devam ettiğimi ve size Pollyanna'yı ne kadar arzu ile istediğimi söylediğimi düşünün.

Umutla bekleyen

Della Wetherby"

"İşte böyle" diye tamamladı Bayan Chilton. "Bundan daha olağanüstü ve anlamsız bir mektup duydun mu hiç? Böyle saçma bir istekle karşılaştın mı?"

"Şey, ben o kadar emin değilim," diye gülümsedi Doktor Chilton. "Pollyanna'yı istemenin saçma olduğu kanısında değilim."

"Fakat, bunu anlatış tarzı garip. Örneğin, 'Kalbindeki yarayı sağlığa kavuşturmak' ne demek? Bunu okuyan Pollyanna'yı bir çeşit ilaç sanabilir."

Doktor içten bir şekilde gülüp kaşlarını kaldırdı:

"Aslında onun ilaç olabileceğini ben de düşünmüyor değilim. Her zaman söylerim, hastalarıma bir kutu ilaç gibi Pollyanna'yı reçete ile verebilsem diye. Doktor Ames'in dediğine göre sanatoryumda kaldığı bir yıl boyunca, hastaneye gelen her yeni hastaya ilk iş olarak bir doz Pollyanna veriyorlarmış."

Bayan Chilton yüzünü asıp, "Doz mu?" diye sordu.

"O halde, onu göndermeyi düşünmüyor musun?"

"Göndermek mi? Tabii ki hayır! O çocuğu tam anlamıyla yabancı olan kişilerin yanına gönderir miyim sanıyorsun? Herhalde ben Almanya'dan dönünceye kadar bu hemşire; Pollyanna'yı şişelere koyup, nasıl kullanılacağına ilişkin etiketini de üstlerine yapıştırır."

Doktor başını tekrar arkaya atıp uzun uzun güldü. Fakat bir dakika sonra ciddileşti ve cebinden başka bir mektup çıkardı.

"Ben de bu sabah Doktor Ames'ten bir mektup aldım. İstersen sana okuyayım," deyip devam etti. Mektup şöyleydi:

"Sevgili Tom,

Bayan Della Wetherby bana kendisini ve ablasını sizlere anlatmam için rica etti. Ben de onlara bebekliklerinden beri tanıdığım için bunu memnuniyetle kabul ettim. İkisi de soylu bir aileden gelen kibar hanımlardır. Bu konuda hiçbir endişeniz olmasın.

Aslında üç kardeştiler: Doris, Ruth ve Della. Doris ailenin karşı koymasına rağmen John Kent adında biri ile evlendi. Kent iyi bir aileden olmasına rağmen kendisi işe yaramaz bir kişiydi. Çok değişik, anlaşılması güç bir insandı. Wetherby'lerin kendisine karşı tutumları onu çok kızdırmıştı. Bebekleri dünyaya gelinceye kadar iki aile arasındaki ilişkiler kesilmişti. Wetherby'ler Jamie adındaki küçük oğlana adeta taparcasına bağlandılar. Doris çocuk dört yaşındayken ölünce Wetherby'ler Jamie'yi tamamen kendilerine vermesi için babayı ikna etmeye çalıştılar. Fakat Kent, bu sırada çocuğu alarak ortadan kayboldu. Bundan sonra bütün aramalara rağmen izi bulunamadı.

Bu kayıp, iki yaşlı Wetherby'yi kısa sürede ölüme götürdü. Ruth daha önce evlenmiş ve dul kalmıştı. Kocası, Carew adında yaşlı bir zengindi. Evlendiklerinden bir yıl sonra öldü ve bıraktığı oğlu da onu izleyen yıl içinde öldü. Jamie'nin kaybolduğu günden beri Ruth ve Della sadece onu bulmak amacı ile yaşadılar. Su gibi para harcayıp dünyanın altını üstüne getirdiler. Fakat bir sonuç alamadılar. Zamanla Della hemşirelik yolunu seçti. Yeğenini hiç unutmayıp her ipucunu izlemesine rağmen; çok başarılı, neşeli ve aklı başında bir hemşire oldu.

Fakat Bayan Carew oldukça değişikti. Kendi çocuğunu kaybettikten sonra bütün sevgisini kardeşinin oğluna vermişti. Tahmin edebileceğiniz gibi Jamie'nin kaybolması onu çılgına çevirdi. Bu sekiz yıl önceydi. Böylece Ruth, sekiz yıl boyunca elem, kasvet ve acı içinde yaşadı. Della artık buna bir son vermek zamanının geldiğini söylüyor ve Ruth'un yeni bir varlık kazanmasına neden olacak kudretin, ancak neşe saçan küçük yeğeniniz Pollyanna'da olduğuna inanıyor. Durum böyle olunca, umarım siz de anlayış gösterip onun ricasını kırmazsınız. Bu arada, Ruth ve kardeşinin, karımla benim en eski aile dostlarımız olmaları nedeniyle, ben de göstereceğiniz anlayışı şükranla karşılayacağım.

Sevgilerle

Charlie Ames"

Mektup bittiğinde uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizlik o kadar uzadı ki doktor, yavaşça "Evet, Polly," diye mırıldandı.

Doktor karısının yüzüne yakından bakınca, onun dudaklarının ve çenesinin titrediğini fark etti. Bunun üzerine karısı konuşuncaya kadar sessizce bekledi. En sonunda Bayan Chilton, "Acaba Pollyanna'yı ne zaman bekliyorlar?" diye sordu.

Bunun üzerine doktor Chilton irkildi ve "Yani onu göndereceğini mi söylüyorsun?" diye haykırdı. Karısı isyankar bir tavırla, "Ne demek istiyorsun Tom Chilton? Böyle bir mektuptan sonra göndermeyip ne yapabilirim ki? Ayrıca, Doktor Ames bunu şahsen istemiyor mu? Onun Pollyanna için yaptıklarından sonra, istediği hiçbir şeyi reddedemem ben."

Bir yıllık damat, "Aman sevgilim, umarım ki doktor, bundan sonra seni de istemeyi düşünmüyordur," diyerek muzip bir ifade ile güldü. Kocasına hak ettiği kızgın bakışı yönelten Bayan Chilton, şöyle devam etti: "Doktor Ames'e Pollyanna'yı göndereceğimizi yazabilirsin. Ayrıca kendisi de Bayan Wetherby'ye, bize gereken talimatı vermesini söylesin. Bu işi önümüzdeki ayın onundan önce yapması gerekir. Çünkü sen o tarihte yola çıkacaksın. Tabii ki, benim

de ayrılmadan önce Pollyanna'nın gereken şekilde yerleşmesini sağlamam gerekir."

"Pollyanna'ya ne zaman söyleyeceksin?"

"Herhalde yarın."

"Ona ne şekilde anlatacaksın?"

"Tam olarak bilemiyorum. Fakat ne olursa olsun Pollyanna'yı şımartmak istemem. Hiçbir çocuğun da şımarması önlenemez, eğer bir çeşit şey..."

Doktor, gülümseyerek: "Üzerinde nasıl kullanılması gerektiğini yazan bir ilaç şişesi mi demek istiyorsun?" diyerek sözünü tamamladı.

"Evet." diye içini çekti Bayan Chilton. "Her şeyin berbat olmasını önleyen tek etmen, Pollyanna'nın yeteneklerinin bilincine varmamış oluşudur. Bunu sen de biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye başını salladı doktor.

"Tabii ki kasabanın yarıdan çoğunun mutluluk oyununu oynayıp çok daha güzel birer yaşantıya sahip olduklarını biliyor. Fakat eğer Pollyanna bunun bilincine varıp şen ve neşe saçan varlığını kaybederse, tam anlamı ile o hemşirenin dediği gibi çekilmez olur. Bu nedenle, ne dersem diyeyim herhalde Pollyanna'nın Bayan Carew'i neşelendirmek için gittiğini söylemeyeceğim," diyen Bayan Chilton, kararlı bir şekilde doğruldu. Kocası: "Ben de bunun akıllıca bir hareket olduğunu kabul ediyorum," diye onu onayladı. Ertesi günü konu Pollyanna'ya şöyle açıldı:

O sabah Pollyanna ile teyzesi salonda yalnız otururken Bayan Chilton, "Sevgili yavrum," diye söze başladı. "Önümüzdeki kışı Boston'da geçirmek fikrine ne dersin?"

"Sizinle mi?"

"Hayır. Ben eniştenle birlikte Almanya'ya gitmeye karar verdim. Fakat Doktor Ames'in yakın bir arkadaşı olan Bayan Carew, senin

kışı Boston'da onunla birlikte geçirmeni arzu ediyor. Ben de seni göndermeyi düşünüyorum."

Pollyanna'nın yüzü asıldı.

"Fakat teyzeciğim, orada ne Jimmy, ne Bay Pendleton, ne Bayan Snow, ne de diğer bildiklerim var benim."

"Hayır şekerim, fakat buraya ilk geldiğin zaman onları buluncaya kadar gene yalnızdın."

Pollyanna hemen gülümsedi:

"A, tabii Polly Teyze. Yani demek istiyorsunuz ki, Boston'da da yeni Jimmy'ler, Pendleton'lar beni bekliyorlar olabilir."

"Evet, hayatım."

"O halde ben de bunun için memnun olabilirim. Polly Teyze, bazen bu oyunu benden iyi oynadığınıza inanıyorum. Ben Boston'da bazı kişilerin, benim onları bulmak için bekleyebileceğini düşünmemiştim. Halbuki ne kadar çok insan olmalı. Bazılarını iki yıl önce Bayan Gray ile Boston'dan geçerken tanımıştım. Ben buraya gelirken yolda iki saatliğine Boston'a uğramıştık da. İstasyonda bir adam vardı. Bana nereden su içilebileceğini gösteren çok iyi bir insandı. Acaba hala orada mıdır? Onu tanımak isterdim. Bir de küçük bir kızla beraber tatlı bir hanım vardı. Bana Boston'da yaşadıklarını söylemişlerdi. Küçük kızın adı Suzy Smith'ti. Belki onları da bulabilirim. Bir de bir oğlan çocuğu ile bebekli bir kadın vardı. Yalnız, onlar Honolulu'da kalıyorlardı. Herhalde şimdi orada değillerdir. Fakat ne de olsa, Bayan Carew var. Teyzeciğim, kim bu kadın? Bizim akrabamız mı?"

Bayan Chilton, "Aman Pollyanna!" diye yarı gülerek, yarı ümitsizlik içinde söylendi. "İki saniye içinde Honolulu'ya kadar uzanan süratli düşüncelerini izlemek ne kadar güç! Hayır yavrum, Bayan Carew akrabamız değil. Sadece Della Wetherby'nin kız kardeşi. Sanatoryumdaki Della'yı hatırlıyor musun?" Pollyanna ellerini çırptı.

"Bayan Wetherby'nin kız kardeşi ha! O halde o da fevkalade bir insandır. Ben onu çok severdim. Gözlerinin ve ağzının kenarında,

gülümsemekten küçük kırışıklıklar vardı. En güzel hikayeleri bilirdi. Sanatoryuma yeni geldiği için bana sadece iki ay bakmıştı. Fakat ben buna çok memnun olmuştum. Çünkü eğer oraya gittiğimden beri o bakmış olsaydı, oradan çok daha güç ayrılacaktım, şimdi onu yeniden bulmuş gibi olacağım, çünkü kız kardeşini göreceğim."

Bayan Chilton, nefesini tutup dudaklarını ısırdı. "Fakat Pollyanna'cığım, onların birbirlerine benzeyeceklerini beklememen gerekir," dedi.

Pollyanna: "Niçin teyze, onlar kardeş?" diye gözlerini açarak karşı koydu. "Ben kız kardeşlerin hep birbirine benzediklerine inanırım. Kadınlar Birliği'nde böyle iki kız kardeş vardı. Yalnız onlar ikizdiler. Birbirlerine o kadar benzerlerdi ki, Bayan Jones'in burnunda bir siğil çıkıncaya kadar, hangisinin Bayan Peck, hangisinin Bayan Jones olduğunu anlamak olanaksızdı. Ben de ona bir gün, kendisi ile kardeşini karıştırdıklarından yakınırken bunu söyledim. Yani, benim gibi ilk önce siğile baksalar, ikinizi karıştırmazlar dedim. Fakat korkarım ki bu sözlerim onu hiç memnun etmedi ve canını sıktı. Halbuki ben iki kardeşi ayırt edecek bir şey bulmanın onu memnun edeceğini sanmıştım. Özellikle kendisi Kadınlar Birliği Başkanı olduğu için, onu kardeşi ile karıştırmalarından hiç hoşlanmazdı. Her neyse, sonra duydum ki, burnundaki siğilden kurtulmak için her şeyi denemiş. Hatta bir kuşun kuyruğuna tuz bile koymuş. Fakat ben bunun ne işe yarayacağını anlamadım. Polly Teyze, kuşun kuyruğuna tuz koymak, insanların burunlarındaki siğilleri geçirir mi?"

"Tabii ki hayır yavrum. Fakat ne çok konuşuyorsun Pollyanna, özellikle şu Kadınlar Birliği sözü açılınca."

"Sahi mi Polly Teyze?" diye pişmanlıkla sordu küçük kız. "Bu sizin canınızı sıkıyor mu? Aslında canınızı sıkmayı hiç istemem. Fakat şu Kadınlar Birliği'nden bahsettiğim zamanlar, aslında artık onların yanında olmayıp kendi teyzemin yanında bulunduğum için memnunluk duyduğumu düşünün. O zaman canınız sıkılmaz, siz de mutlu olursunuz, değil mi teyzeciğim?"

"Tabii, tabii yavrum," diye gülerek ayağa kalktı Bayan Chilton. Birdenbire Pollyanna'nın sürekli mutluluğundan rahatsız olduğu eski günleri hatırlayarak azap duydu.

Bunu izleyen günler içinde, Boston gezisi ile ilgili mektuplar gidip gelirken, Pollyanna da kasabadaki arkadaşlarına veda gezmeleri yaparak yolculuğa hazırlanıyordu.

Vermont kasabasındaki hemen herkes Pollyanna'yı tanıyor ve mutluluk oyununu oynuyordu, şimdi Pollyanna bir evden çıkıp öbürüne giriyor ve kışı Boston'da geçireceği haberini veriyordu. Polly Teyzenin mutfağındaki Nancy'den, tepedeki heybetli evde oturan Bay Pendleton'a kadar herkesten sitem ve üzüntü haykırışları yükseliyordu.

Nancy, hanımından başka herkese, bu Boston gezisinin çok saçma olduğunu, kendisinin seve seve Pollyanna'yı alıkoyacağını söylemekte tereddüt göstermiyordu.

Tepede oturan John Pendleton da aynı şeyleri söylüyordu. Yalnız o, bunları Bayan Chilton'a da açmaktan çekinmiyordu. Bay Pendleton'ın Pollyanna'nın arzusu ile evine alıp sonradan kendi isteği ile evlat edindiği Jimmy'e gelince, on iki yaşındaki bu oğlan da çok kızgındı ve bunu belli ediyordu. Bir gün duygularını saklamak istediğini açığa vuran bir ses tonu ile Pollyanna'ya yaklaştı, "Fakat daha henüz geldin," dedi.

"Neden Jimnmy, geçen mart ayından beri buradayım. Ayrıca devamlı kalacak değilim. Sadece kışı geçireceğim."

"Bana ne? Tam bir yıl burada yoktun. Eğer hemen gideceğini bilseydim seni bando ve bayraklarla karşılamaya yanaşmazdım."

"Niçin Jimmy Bean?" diye hoşnutsuzluk ifade eden bir tavırla cevap verdi Pollyanna. Sonra kırılan gururunun yarattığı bir üstünlük edası ile devam etti, "Ben sizden beni bando ve bayraklarla karşılamanızı istememiştim. Ayrıca konuşurken yanlış yapmamaya dikkat edersen daha iyi olur; 'sana' sözcüğünü yanlış kullandın."

"Yanlış söyledimse ne olmuş?"

Pollyanna'nın gözleri hayretle büyüdü. "Sen geçen yaz Bay Pendleton konuşmanı düzeltmeye çalışırken, bana da yanlışlarını söylememi tembih etmiştin."

"Eğer sen de yapacak hiçbir işi olmayan ve seninle ilgilenen bir sürü yaşlı kadın arasında büyüyeceğin yerde, benim gibi kötü bir öksüzler yurdunda yetişseydin çok daha büyük yanlışlar yapardın."

"Niçin Jimmy Bean?" diye parladı Pollyanna. "Kadınlar Birliği'ndeki bayanlar hiç de yaşlı değildi. Yani çoğu yaşlı değildi. Ve..."

"Öyleyse ben de Jimmy Bean değilim," diye sözünü kesti küçük oğlan.

"Değil misin, ne demek istiyorsun?" diye sordu Pollyanna.

"Bay Pendleton beni kanunen evlat edindi. Ta başından beri istemiş bunu, ama sırası ancak gelmiş, şimdi her iş bittiği için benim de adım Jimmy Pendleton oldu. Ona da "John Amca" demek gerekiyor. Fakat hala tam alışamadım buna."

Oğlan hala küskün konuşuyordu, fakat Pollyanna'nın kızgınlığı tamamen geçmişti. Ellerini çırparak konuştu:

"Ne kadar güzel, şimdi senin de sana önem veren akrabaların var. Ayrıca isminiz aynı olduğu için, bu akrabalığın doğuştan olmadığını kimseye izah etmene gerek yok. Çok, ama çok mutluyum bunun için."

Oğlan aniden oturdukları duvardan fırlayıp yürümeye başladı. Yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri de yaşlarla parlamaya başlamıştı. Hayatındaki her şeyi Pollyanna'ya borçluydu. Buna rağmen ona neler demişti az önce.

Küçük bir taşa hırsla tekme attı. Gözlerindeki yaşların yuvarlanması korkusuyla bir daha, bir daha vurdu. Daha sonra başka bir taş alıp bütün gücü ile fırlattı. Bir dakika sonra hala duvarda oturan Pollyanna'nın yanına döndü.

"Bahse girerim ki şu aşağıdaki çam ağacına ben senden önce varırım," diye onu kışkırttı.

Pollyanna, "Ben de yapamayacağına bahse girerim," diye haykırarak kalktı.

Her şeye rağmen yarış yapılmadı. Çünkü Pollyanna, hızlı koşmasının ona hala yasak olduğunu tam zamanında hatırladı. Fakat artık Jimmy buna aldırmıyordu. Yanakları kırmızılığını kaybetmiş, gözlerindeki yaşlar da kurumuştu. Jimmy eski benliğini bulmuştu.

3
BİR DOZ POLLYANNA

Eylülün 8'i, yani Pollyanna'nın geleceği gün yaklaştıkça Bayan Carew gittikçe daha huzursuz ve sinirli oluyordu. Çocuğu kabul etme kararından hemen sonra pişman olmuştu. Yirmi dört saat geçmeden kardeşine yazıp bu ziyareti önlemek istemişti. Fakat Della bunun için çok geç kaldığını, kendisinin ve Dr. Ames'in Chilton'lara mektup gönderdiklerini bildirmişti.

Bundan az sonra Della, Bayan Chilton'un izin verdiğini ve birkaç güne kadar Boston'a gelip Pollyanna'nın okula kayıt ve bu gibi işleriyle uğraşacağını duyurdu. Tabii ki artık olayları akışına bırakmaktan başka yol kalmamıştı. Bayan Carew böylece isteksiz bir şekilde her şeye boyun eğdi. Bayan Chilton ve Della geldiği zaman oldukça medeni davrandı. Fakat bu ziyaretin çok kısa oluşu ve sadece iş konuları ile ilgili kalışı onu rahatlattı.

Pollyanna'nın gelişinin, ayın sekizinden sonraya kalmayışı bir bakıma iyi oldu. Çünkü geçen her gün Bayan Carew, 'Niçin Della'ya uydum?' fikri ile gitgide daha huysuz ve sabırsız oluyordu.

Della ablasının bu ruh halini fark etmişti. Dıştan cesur görünmesine rağmen içinden korkuyordu. Tek ümidi Pollyanna'daydı. İşte bu nedenle küçük kızın bu mücadeleyi yalnız başına, yardımsız yapması için Pollyanna geldikten az sonra bir iş bahane ederek oradan ayrıldı ve istasyonda Bayan Carew ile onu yalnız bırakıverdi. Böylece Bayan Carew daha fazla düşünmeye fırsat bulmaksızın kendisini küçük kızla baş başa buluverdi.

"Fakat Della, gidemezsin, ben yapamam..." diye Bayan Carew kız kardeşinin arkasından şaşkın bir şekilde bağırdı. Della duyduysa bile

duymazlıktan geldi. Bunun üzerine Bayan Carew kızgın ve canı sıkılmış bir şekilde yanındaki çocuğa döndü.

Pollyanna, "Ne yazık, duymadı galiba," dedi. "Ben de onun gitmesini hiç istemiyorum. Fakat şimdi siz varsınız, bunun için memnun olabilirim."

Bayan Carew, hiç de cana yakın olmayan bir tarzda cevap verdi: "Evet, ben varım, sen de varsın. Gel bu taraftan gideceğiz."

Pollyanna yumuşak başlılıkla döndü ve Bayan Carew'ın yanında yürümeye başladı. Geniş istasyonda ilerlerken, bir, iki kere endişeli bir şekilde yanındaki hanımın gülmeyen yüzüne baktı. Sonunda tereddütle konuştu:

"Herhalde benim güzel olmamı bekliyordunuz?"

"Güzel mi?" diye hayretle tekrarladı Bayan Carew.

"Evet, yani bukleli falan. Tabii siz de benim nasıl olacağımı merak etmişsinizdir. Ben kardeşinizi tanıdığım için, sizin iyi ve güzel olacağınızı biliyordum. Fakat siz, örnek olacak kimse göremediğiniz için, benim nasıl olduğumu bilemezdiniz. Tabii ki şu çillerle hiç de güzel sayılmam. Güzel bir kız beklerken benimle karşılaşmak hiç hoş bir şey değil, ve..."

Bayan Carew, "Saçma" diye çocuğun sözünü kesti. "Haydi gel, şimdi eşyanı alacağız, daha sonra eve gideceğiz. Kardeşimin de bizimle geleceğini umuyordum, fakat bir gecelik olsa kalmayı uygun görmemiş olsa gerek."

Pollyanna gülerek başını salladı:

"Haklısınız. Fakat belki de elinde değildir? Herhalde birisi istemiştir onu. Sanatoryumda her an onu isteyen birisi olurdu. İnsanlar hep sizi isterse bu can sıkıcı olur herhalde. Çünkü hiç kendi başınıza kalamazsınız. Gene de buna memnun olabilir, çünkü başkaları tarafından istenmek güzel bir

Cevap çıkmadı. Bayan Carew belki de hayatında ilk defa olarak 'Dünyanın herhangi bir tarafında kendisini gerçekten isteyen birisi

var mı?' diye düşünmekteydi. Tabii ki o, kimse tarafından istenmeyi arzu etmezdi. Bu son düşünceyle çarçabuk kendini topladı ve asık bir yüzle çocuğa baktı. Pollyanna bu bakışı fark etmedi. O, yanından telaşla geçen kalabalığa bakıyordu.

"Aman Allahım, ne çok insan var! Hatta geçen sefer burada gördüğümden daha fazla diyebilirim. Fakat her tarafa bakmama rağmen, geçen defa gördüğüm hiç kimseyi göremedim henüz. Tabi bebekli hanım Honolulu'da oturuyordu onun için şimdi burada değildir. Ama Susie Smith, Boston'da kalıyordu. Belki de onu tanıyorsunuzdur. Susie Smith'i biliyor musunuz acaba?"

Bayan Carew, "Hayır, tanımıyorum," diye cevaplandırdı.

"Öyle mi? Çok iyi ve güzel bir kızdır. Siyah bukleleri falan vardı. Benim cennete gidince sahip olacağım saçlar gibi. Her neyse, belki onu bulup size tanıştırabilirim. Aman Allahım, ne kadar güzel bir otomobil!" diye hayranlıkla sözünü tamamladı Pollyanna. Kapısını üniformalı bir şoförün açtığı şahane bir arabanın önünde durmaktaydılar.

Şoför gülümsemesini saklamak istediyse de pek başarılı olamadı. Bayan Carew, otomobillerin insanı bir sıkıcı yerden diğer sıkıcı bir yere götürmekten başka işe yaramadıklarına inanan bir insanın bezginliğiyle konuştu:

"Evet ona bineceğiz." Sonra şoföre dönüp, "Eve gidiyoruz Perkins" diye ekledi.

Bir mal sahibinin sesindeki havayı fark eden Pollyanna hayretle, "Aman Allahım, bu araba sizin mi?" diye sordu. "Ne şahane! O halde siz fena halde... Şey, yani çok zengin olmalısınız. Herhalde Kadınlar Birliği'ndeki White'lar gibi evleri baştan aşağı halı döşeli olup, pazar günleri dondurma yiyenlerden çok daha zengin. Eskiden ben zenginliğin bu olduğunu sanırdım. Halbuki şimdi, gerçekten zengin olanın, elmaslara, kürklere ipek ve kadife elbiselere, hizmetçilere ve bir otomobile sahip olduğunu biliyorum. Siz bunlara sahip misiniz?"

Bayan Carew, belli belirsiz bir gülümseme ile itiraf etti, "E... Evet, sanırım ki sahibim."

Pollyanna bilgiç bir şekilde başını sallayarak, "O halde tabii ki zenginsiniz," dedi. "Polly Teyzem de zengindir. Yalnız onun otomobil yerine bir atlı arabası var. Aman Allahım, ben böyle şeylere binmeye bayılıyorum!" diye sevinçle zıpladı ve devam etti: "Ben daha önce hiç otomobile binmedim. Sadece bana çarpan araba, beni hemen sonra alıp götürmüştü. Fakat o zaman tabii ki bundan pek hoşlanmamıştım. Ondan sonra hiç binmedim. Polly Teyzem otomobilleri hiç sevmiyor. Fakat eniştem çok seviyor ve bir tane almak istiyor. Onun mesleğinde arabanın çok gerekli olduğunu söylüyor. Biliyorsunuz eniştem doktordur. Kasabadaki bütün diğer doktorlar araba sahibi oldular. Teyzem bu fikri hiç beğenmiyor. Eniştemin arzu ettiğini yapmasını istemekle beraber, teyzem kendi dediğinin olmasını istiyor. Anladınız mı?"

Bayan Carew birdenbire güldü ve: "Evet yavrum, galiba anladım," diye gözleri parlayarak cevap verdi.

Pollyanna memnun bir şekilde içini çekti. "Çok güzel, anlayacağınızı biliyordum, fakat yine de kulağıma oldukça karışık geldi söylediklerim. Teyzem kendisine çarpacak başka araba olmazsa ve tek araba onun olursa alacakmış. Fakat... Aman Allahım, ne çok ev var!" diye gözleri büyüyerek etrafına baktı. "Bunların hiç sonu gelmez mi? Ama istasyondaki ve sokaklardaki bir sürü insanın oturması için birçok da ev gerekli. Ve tabii insanların çok olduğu yerde, öğrenilecek de pek çok yeni şey vardır. Ben insanları çok severim. Siz de sever misiniz?" "İnsanları sevmek mi?"

"Evet, sadece herkesi, herhangi birisini demek istedim."

"Hayır, Pollyanna, sevdiğimi söyleyemem," diye kaşlarını çatarak cevap verdi Bayan Carew. Gözlerindeki parlaklık gitmişti. Kuşku ile bakışlarını Pollyanna'ya çevirdi. İçinden

"Şimdi öğüt vermeye başlar herhalde. Kardeşim Della gibi, insanların arasına karışmanın yararlarından bahsedecek," diye düşündü.

Pollyanna içini çekerek, "Öyle mi, ben çok severim," dedi. "Hepsi çok iyi ve değişiktir. Burada iyi ve değişik olan pek çok insan olmalı. Buraya geldiğim için ne kadar memnunum bilemezsiniz. Bayan Della'nın kardeşi olduğunuzu öğrenir öğrenmez, buraya geleceğime memnun olmuştum. Bayan Della'yı çok severim. Onun için sizi de seveceğimden eminim. Kız kardeşler hep birbirine benzer, hatta Bayan Jones ve Bayan Peck gibi ikiz olmasalar bile. Fakat onlar burunlarındaki siğil bakımından pek birbirlerine benzemiyorlardı. Sanırım neden bahsettiğimi bilmiyorsunuz. Durun anlatayım."

Böylece ahlaki konularda uzun bir nutuk ve bir yığın öğüt bekleyen Bayan Carew, hayretle Kadınlar Birliği'ndeki Bayan Peck'in siğillerinin öyküsünü dinlemeye koyuldu.

Öykü bittiği zaman otomobil Commonvvealth Caddesi ' ne dönmüştü. Pollyanna, ortasında boylu boyunca bir çim kuşağı olan bu geniş caddeye hayranlıkla bakıp, diğer dar sokaklardan sonra burasının ne kadar güzel olduğunu söylüyordu.

Sevinçle konuştu: "Herhalde herkes burada oturmak ister."

"Olabilir fakat pek mümkün olmaz," diye cevaplandırdı Bayan Carew.

Pollyanna kadının yüzündeki ifadeye yanlış bir anlam vererek onun bu caddede oturmadığından dolayı üzgün olduğunu sandı ve sözlerini değiştirdi.

"Yani dar sokaklar çirkin demek istememiştim. Ayrıca karşı komşudan bir şey ödünç istemek üzere gittiğiniz zaman, uzun bir yol katetmeyeceğiniz için memnun olabilirsiniz."

Aynı anda arabanın heybetli bir kapının önünde durduğunu gören Pollyanna Bayan Carew'e döndü: "Siz burada mı oturuyorsunuz? Bayan Carew sinirli bir şekilde karşılık verdi: "Tabii ki burada oturuyorum."

"Oh, böyle güzel bir evde oturduğunuz için kim bilir ne kadar mutlusunuzdur değil mi?" diyen küçük kız neşe ile kaldırıma fırladı. Bayan Carew cevap vermedi. Asık bir yüzle arabadan çıktı.

Beş dakika içinde Pollyanna ikinci defa olarak sözlerini düzeltti, "Yani gururdan doğan bir mutluluk demek istedim," diye endişeyle Bayan Carew'ın yüzüne baktı. "Siz de Polly Teyzemin bazen düşündüğü gibi anlamış olabilirsiniz. Yani ben başkalarının sahip olmadığı şeylere sahip olmanın yarattığı bir mutluluk demek istemiştim. Sadece pek doğru olmasa da insana, bağırıp haykırmak ve kapıları çarpmak arzusu veren bir mutluluğu kastetmiştim," diye ayaklarının ucunda dans ederek sözlerini tamamladı.

Şoför arkasını dönüp araba ile ilgilenirken, Bayan Carew aynı asık yüzle merdivenleri çıkmaya başladı. "Gel Pollyanna," diyerek soğuk bir sesle söylendi.

Beş gün sonra Della Wetherby, kardeşinden gelen mektubu heyecanla açtı. Pollyanna'nın Boston'a varışından beri gelen ilk mektuptu bu. Bayan Carew şöyle yazmıştı:

"Sevgili Kardeşim,

Allah aşkına Della, yanıma almam için ısrar ettiğin bu çocuk hakkında neden bana bilgi vermedin? şaşkına döndüm. Onu geri göndermem mümkün değil. Üç kere bunu denedim, fakat her defasında, ben daha söze başlarken burada ne kadar iyi vakit geçirdiğini, ne kadar mutlu olduğunu ve benim teyzesi Almanya'dayken onu yanıma almakla ne büyük iyilik gösterdiğimi söyleyerek buna engel oldu. Şimdi, Allah rızası için söyle, bütün bunlardan sonra ben nasıl olur da dönüp 'Lütfen evine gider misin? Seni istemiyorum' diyebilirim?

İşin garibi, sanmıyorum ki onu burada istemediğimi idrak etmiş olsun. Ben de bunu ona anlatamıyorum.

Tabii ki öğüt vermeye başlayıp şükretmem gereken şeyleri sayıp dökerse onu geri göndereceğim. Buna asla izin vermeyeceğimi sana en başında söylemiştim. İki üç defa öğüt vermeye başlayacak sandım, fakat her seferinde kendisini büyüten Kadınlar Birliği hakkında saçma bir hikaye ile sözlerini tamamladı. Böylece nutuk ertelenmiş oldu. Tabii bu onun kalmasını sağladı.

Gerçekten Della, bu çocuk çekilmez bir varlık. İlk önce eve hayran oldu. Buraya geldiği ilk gün, bana kendisine her odayı göstermem için yalvardı. Ayrıca 'bütün fevkalade şeyleri' görebilmek için her bir panjur açılana kadar içi rahat etmedi. Bütün bunlar, dediğine göre, Bay Pendleton, her kimse, onunkilerden daha da güzelmiş. Galiba Beldingsville'de oturan birisi. Her neyse, şu kadarını öğrendim ki, Kadınlar Birliği üyelerinden birisi değil.

Kiralık rehberler gibi bir odadan öbürüne koşmam yetmiyormuş gibi, bana daha ne yapsa beğenirsin? Yıllardan beri giymediğim beyaz atlas bir gece elbisemi bulup, bunu mutlaka üzerime giymem için yalvarmaya başladı. Ben de giydim. Bunu niçin yaptığımı bilemiyorum, fakat kendimi onun ellerinde çaresiz buldum.

Fakat bu sadece bir başlangıç oldu. Daha sonra neyim var neyim yoksa hepsini görmek için yalvardı. Misyoner sandıklarından çıkan elbiselerin ne kadar bol geldiğini falan anlatırken öyle komikti ki, kendimi gülmekten alıkoyamadım. Aslında bu zavallı çocuğun giymek zorunda kaldığı berbat şeyleri düşündükçe için sızladı.

Tabii ki elbiselerden sonra sıra mücevherlere geldi. İki elmas yüzüğümü görünce o kadar gürültü etti ki, sırf hayretten gözlerinin dışarıya uğradığını görmek için mücevher kutumu açıverdim. Della, çocuk çıldırdı zannettim. Ne kadar bileziğim, yüzüğüm, küpem, kolyem, iğnelerim varsa bana taktı, takıştırdı. Nihayet kendimi; incili, elmaslı, zümrütlü, yakutlu bir Hint ilahesi gibi orada oturur buldum. Hele o cüretkar çocuğun etrafımda dönerek, 'Oh ne fevkalade, ne şahane, sizi bir ipe bağlayıp cama asmak isterdim,' diye şarkı söylediğini işitince şaşkına döndüm.

Tam ne demek istediğini soracaktım ki, kendini yere atıp ağlamaya başladı. Neden ağladığını tahmin edebilir misin? Gören gözleri olduğu için, mutluluğundan ağlamış. Buna ne dersin?

Tabii ki hepsi bununla bitmiyor. Bu sadece bir başlangıç. Pollyanna buraya geleli sadece dört gün oldu. Fakat bu günlerin dakikasını bile ziyan etmedi. Arkadaşları arasında evimdeki hizmetçiler ve uşaklardan başka çöpçüyü, gazeteciyi ve polisi sayıyor. Bunların

hepsi Pollyanna'nın büyüsüne kapılmışlar. Rica ederim beni de aynı büyünün etkisine girmiş sanma. Söz verdiğimden dolayı kendimi mecbur hissetmesem, bu çocuğu derhal sana göndereceğim.

Onun bana Jamie'yi unutturmasına gelince, buna olanak yok. Çünkü onun varlığı Jamie'yi daha çok hatırlatıyor. Fakat dediğim gibi öğüt vermeye başlayana kadar, onu burada alıkoyacağım. Buna başladığı an sana göndereceğim. Fakat şu ana kadar öğüt vermiş değil.

Seni seven ablan,

Ruth"

Della Wetherby ablasının mektubunu katlarken gülmekten kırılıyordu. "Daha öğüt vermeye başlamadı öyle mi? Oh, Ruth, gene de itiraf ediyorsun ki her odayı ve her panjuru açıp, saten elbiselerini giyip, mücevherlerini takmışsın. Hem de Pollyanna geleli daha bir hafta olmadı. Yine de öğüt vermemiş, tabii ki öyle!"

4
OYUN VE BAYAN CAREW

Boston'u tanımak Pollyanna için yepyeni bir tecrübeydi. Fakat bunun yanı sıra Pollyanna'yı tanımak da, Boston'lular için büyük değişiklik sayılırdı.

Pollyanna Boston'u çok sevdiğini söylüyor fakat arkasından da "Bu kadar büyük olmasa daha iyi olurdu" diye ekliyordu.

Düşüncelerini geldiğinin ertesi günü Bayan Carew'e şöyle açıklamıştı:

"Her tarafı görüp öğrenmek istiyorum. Fakat Boston tıpkı Polly Teyzenin yemek ziyafetlerine benziyor. Yenecek o kadar çok şey, yani görülecek o kadar çok şey oluyor ki, nereden başlayacağıma karar veremiyorum."

"Tabii birçok şeyin, yani güzel şeylerin bir arada olması hoş bir şey. Fakat Polly Teyzemin ziyafetlerindeki pasta ve tatlı bolluğunun, bazen diğer günlerde de olmasını isterdim. Boston için de aynı şeyi düşünüyorum. İsterdim ki, Boston'un bir kısmını alıp Beldingsville'e götürebileyim. Böylece gelecek yaz keşfedilecek bir yığın yeni şey bulabilirim. Fakat tabii ki bu olamaz, şehirler pastalara benzemezler. Her neyse, pasta bile saklanırsa bozuluyor. Bunu bir kere denemiştim, ama pastanın kreması kurumuştu. Öyle sanıyorum ki pastaların ve yeniliklerin tadını çıkarmak, ancak belirli bir süre içinde mümkün oluyor. İşte bu nedenle, burada olduğum süre içinde görebileceğim her yerini tanımaya çalışacağım Boston un."

Pollyanna, dünyayı tanımanın uzak ülkelerden başladığına inanan birçok insanın aksine, Boston'u tanımak işine en yakın çevresinden başladı. Yani şimdiki evinin bulunduğu Commonvvealth Caddesi'ni

dolaşmakla işe başladı. Bu geziler ve okul ödevleri onu uzunca bir zaman meşgul etti.

Görülecek ve öğrenilecek o kadar çok şey vardı ki. Duvarlardaki küçük elektrik düğmelerinden, aynalar ve resimlerle dolu geniş ve sessiz balo salonuna kadar her şey çok güzel ve görkemliydi. Ayrıca tanıyabileceği pek çok değişik insan da vardı. Bayan Carew'den başka, temizlik işlerini yapıp, her gün Pollyanna'yı okula götürüp getiren Mary, mutfaktan dışarı çıkmayıp yemek pişiren Brigitte, sofrada servis yapan Jamie, arabayı kullanan Perkins, hep değişik ve fevkalade insanlardı.

Pollyanna bir pazartesi günü gelmişti. Onu izleyen ilk pazar günü sabahı neşe ile merdivenleri indi.

"Ben pazar günlerine bayılırım," diye heyecanla belirtti.

"Öyle mi?" diye cevap veren Bayan Carew'ın sesi, hiçbir günü sevmeyen bir insanın bezginliğini taşıyordu.

"Evet, kiliseye ve pazar merasimine bayılırım. Siz de sever misiniz?" "şey; yani" diye kekeledi Bayan Carew. Kiliseye ve Pazar törenine hiç gitmezdi. Pollyanna ciddi bir sesle devam etti:

"Ben kiliseyi çok severim. Çünkü babam bir rahipti, şimdi annemle beraber cennette olmasına rağmen, ben çoğu zaman onun burada olduğunu hayal ederim. Bunu düşünmek en çok kilisede rahip konuşurken kolay oluyor. Gözlerimi kapayıp babamın konuştuğunu düşünüyorum. Hayal edebilmek ne güzel şey değil mi?"

"Ben pek emin değilim bu konuda."

"Fakat, düşünün hayal ettikleriniz, gerçeklerden ne kadar daha güzeldir. Tabii sizin hayatınızda olan her şey çok güzel olduğu için hayal etmeseniz de olur."

Bayan Carew kızgın bir şekilde konuşmaya başlarken Pollyanna hızla devam etti:

"Tabii, benim hayatımdaki her şey de şimdi çok daha güzel. Fakat bacaklarımın sakatlandığı aylar boyunca, bütün gücümle hayal

etmem gerekiyordu, şimdi de hayal ettiğim bazı şeyler var. Örneğin babam. Bugün de rahibin yerinde babamın konuştuğunu düşüneceğim. Kiliseye ne zaman gidiyoruz?"

"Gitmek mi, fakat ben..." Bayan Carew boğazını temizleyip kiliseye gitmeyeceklerini söyleyecekken, Pollyanna'nın kendinden emin küçük yüzünü ve mutluluk dolu gözlerini görünce bunu yapamadı. Onun yerine adeta kırgın bir ifadeyle: "Şey, eğer yürüyeceksek onu çeyrek geçe çıkmamız gerekir. Kilise oldukça yakındır," diye sözünü tamamladı.

Böylece Bayan Carew, bu güzel Eylül sabahı, paraca devamlı yardım ettiği halde, aylardan beri yakınından geçmediği görkemli kilisedeki yerini aldı.

Pollyanna için o pazarki kilise töreni çok mutluluk verici oldu. İlahilerin yumuşak müziği, renkli camlardan süzülen ışıklar, rahibin güçlü sesi, dinleyen kalabalığın saygılı sessizliği onu çok duygulandırdı.

"Ah, Bayan Carew, her günü teker teker yaşamaya mecbur olmak ne güzel şey!"

Bayan Carew, yüzünü asıp sert bir bakış fırlattı. Kilisede dinlemeye mecbur kaldığı öğütler onu oldukça bıktırmıştı zaten, şimdi de bu çocuğun nutuklarını mı dinleyecekti? Ayrıca, "Her günü teker teker yaşamak" fikri de kardeşi Della'nın prensiplerinden birini hatırlatıyordu ona. Della, sık sık: "Her dakikayı teker teker yaşa Ruth, insan dakika dakika yaşarsa olaylara tahammülü kolaylaşır," demez miydi?

Bayan Carew, ters bir şekilde, "Sonra?" diye sordu.

Pollyanna, "Evet" diye düşüncelerini anlatmaya koyuldu.

"Bir düşünün, eğer dünü, bugünü ve yarını bir arada yaşasaydım ne olurdu? Bu kadar güzel şey bir arada. Fakat çok şükür ki dünü yaşadım, bugünü şimdi yaşıyorum ve yarın henüz başlamadı. Gerçekten Bayan Carew, eğer günlerden pazar olmasaydı ve sabah bu kadar sessiz geçmeseydi şimdi haykırarak dans ederdim. Fakat

kendimi tutmam gerek. Eve gidince en neşeli ilahiyi bulup söyleyeceğim. Siz neşeli bir ilahi biliyor musunuz?"

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum," diyen Bayan Carew, hayal kırıklığına uğramıştı. Mutsuzluklara tahammül için günleri teker teker yaşaması gerektiği öğüdünü beklerken, iyi ve güzel şeylerin çokluğuna karşı, günleri teker teker yaşamak fikri onu şaşkına çevirmişti.

Ertesi sabah Pollyanna, okula ilk defa yalnız gitti. Artık yolu iyice öğrenmişti, okul eve yakındı. Okulunu çok seviyordu. Sadece kızlar için öğretim yapan özel bir okuldu bu ve Pollyanna için yepyeni bir tecrübe sayılırdı. Pollyanna yeni tecrübelere bayılırdı.

Fakat Bayan Carew, yeniliklerden hiç hoşlanmazdı. Son günlerde art arda yeni olaylarla karşılaşıyordu. Bu onu çok rahatsız etmeye başlamıştı. Hatta rahatsız olmanın ötesinde çileden çıkıyordu. Fakat itiraf ediyordu ki, bunun nedenini sorsalar "Pollyanna'nın devamlı mutluluğu" demesi gerekecekti. Oysa Bayan Carew, böyle bir cevap vermek istemezdi. Gene de Della'ya yazdığı mektuplarda "mutluluk" kelimesinin sinirlerini bozduğundan ve bu sözcüğü bir daha duymak istemediğinden bahsediyordu. Bunun yanı sıra Pollyanna'nın hala öğüt vermeye başlamadığını ve oyunu oynamasını bir kere bile teklif etmediğini yazıyordu. Yalnız kendisini, devamlı mutsuzluğunu fark etmeyip her şeyden memnun bir insan olarak kabul etmesi onu çok rahatsız ediyordu.

Pollyanna'nın gelişinden iki hafta geçmişti ki, Bayan Carew'ın bu rahatsızlığı şiddetli bir patlama ile kendini gösterdi. Nedeni, Pollyanna'nın Kadınlar Birliği hakkında anlattığı hikayelerden birinin sonu oldu.

"Oyunu oynuyordu o da, Bayan Carew. Fakat herhalde siz oyunun ne olduğunu bilmiyorsunuz. Çok güzel bir oyundur. Durun size anlatayım."

Fakat Bayan Carew ellerini kaldırarak, "İhtiyaç yok Pollyanna, oyunun ne olduğunu biliyorum. Kardeşim anlatmıştı. Ben bunun üzerinde durmak istemiyorum."

Tabii Bayan Carew, sizin için demek istemedim. Siz oynayamazsınız zaten.

"Oynayamaz mıyım?" diye isyan etti Bayan Carew. Ona göre saçma olan bu oyuna hevesli olmamakla beraber, yapamayacağını duymak onu çileden çıkarmıştı.

"Tabii, anlamıyor musunuz, oyuna göre her şeyden memnun olunacak bir taraf bulmak gerekir? Fakat sizin hayatınızda zaten her şey memnun edici. Yani oynanacak bir oyun kalmıyor. Öyle değil mi?"

Bayan Carew kızardı. Galiba öfke ile gerekenden fazlasını söylemişti.

"Bak Pollyanna, oynayamam, çünkü hiçbir şeyde memnun olunacak bir taraf göremiyorum."

Pollyanna hayretle donakaldı. Sonra şaşkın bir şekilde, "Nasıl olur Bayan Carew?" dedi.

Bayan Carew, karşısındaki küçüğün öğüt vermesine asla izin vermeyeceği konudaki kararını unutarak onu buna zorladı.

"Söyle, mutlu olunacak neyim var benim?"

Pollyanna, bu sözlere inanamamanın verdiği şaşkınlıkla mırıldandı: "Nasıl olur, mutlu olmak için her şeyiniz var. İlk önce bu güzel ev var."

"Burası sadece yiyip içip, uyunacak bir yer. Bense ne yiyip içmek, ne de uyumak istiyorum."

Pollyanna, "Fakat bütün bu fevkalade şeyler var" diye kekeledi.

"Ben hepsinden bıktım artık."

"Sizi her yere götürebilecek otomobiliniz var." "Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Pollyanna, nefes nefese devam etti, "Fakat görebileceğiniz insanları ve güzel şeyleri düşünün bir kere."

"Onlar beni ilgilendirmiyor Pollyanna."

Pollyanna tekrar hayretle bakakaldı, yüzündeki endişeli ifade daha belirginleşti.

"Fakat Bayan Carew, anlamıyorum," diye söylendi. "Daha önce insanların hayatındaki üzücü durumlarda oyun oynamak gerekiyordu; ve bunlar ne kadar güç durumlar olursa, oyunu oynamak da o kadar zevkli oluyordu. Fakat kötü hiçbir şey olmayan yerde, ben bile bu oyunu nasıl oynayacağımı bilemiyorum."

Bayan Carew uzunca bir süre cevap vermedi ve pencereden dışarısını seyretti. Yavaş yavaş yüzündeki hiddet ve isyan ifadesinin yerini ümitsiz bir keder aldı. Ağır ağır konuşmaya başladı:

"Pollyanna, bunu sana anlatmak istemiyordum. Fakat artık kararımı değiştirdim. Sana niçin sahip olduğum güzel şeylerin beni mutlu edemediklerini söyleyeyim."

Böylece sekiz yıl önce hiçbir iz bırakmadan kaybolan dört yaşındaki yeğeni Jamie'nin hikayesini anlattı. Hikaye bittiği zaman Pollyanna yaşlı gözlerle konuştu: "Ondan sonra kendisinden hiçbir haber alamadınız mı?"

"Hiçbir şekilde."

"Fakat onu bulacağız Bayan Carew. Eminim ki bulacağız." Bayan Carew kederle başını salladı.

"Fakat bulamıyorum yavrum. Hatta yabancı ülkelerde bile araştırma yaptım."

"Ama bir yerde olması gerek."

"Ölmüş olabilir Pollyanna."

Pollyanna isyanla haykırdı: "Hayır Bayan Carew. Lütfen böyle söylemeyin. Onun yaşadığını düşünelim, eminim bu çok daha yardımcı olur. Onun yaşadığını düşünürsek, bulacağımızı düşünmek de mümkün olur. Bu bize çok daha fazla güç verir."

Bayan Carew, "Korkarım ki öldü Pollyanna," diyerek ağlamaya başladı.

Pollyanna endişe ile sordu: "Bunu kesin olarak bilmiyorsunuz değil mi?"

"Hayır."

"O halde, sadece hayal ediyorsunuz,." diye Pollyanna güvenle devam etti. "Onun ölmüş olduğunu hayal edebildiğinize göre, yaşadığını da hayal etmeniz mümkün. Ve bunu düşünmek çok daha hoş. Eminim, bir gün onu bulacaksınız. Aa, Bayan Carew, siz de oyunu oynayabilirsiniz artık. Her geçen gün, sizi Jamie'yi bulacağınız güne yaklaştırıyor, diye memnun olabilirsiniz. Anlıyor musunuz?"

Fakat Bayan Carew anlamıyordu. Yorgun bir şekilde ayağa kalktı.

"Hayır yavrum, hayır, sen anlamıyorsun, şimdi lütfen kitap oku ya da başka bir şey yap. Yalnız kalmak istiyorum.

Başım çok ağrıyor."

Pollyanna, endişeli ve ciddi bir yüzle yavaşça odadan dışarı çıktı.

5
POLLYANNA YÜRÜYÜŞE ÇIKIYOR

Pollyanna geldiğinin ikinci cumartesi unutulmayan gezintisini yaptı. O güne kadar okula gidip gelmek dışında hiç yalnız yürüyüşe çıkmamıştı. Bayan Carew, Pollyanna'nın yalnız başına Boston'u keşfe çıkabileceğini tahmin etmediğinden, bunu yasak etmemişti. Halbuki Pollyanna'nın Beldingsville'de keşfettiği en büyük eğlence, kasabanın eski sokaklarını dolaşıp yeni arkadaşlar ve maceralar aramaktı.

O cumartesi günü de bayan Carew, sık sık olduğu gibi, "Lütfen yavrum, git ve istediğini yap, sadece bana daha fazla soru sorma," demişti.

O güne kadar Pollyanna kendi başına kaldığı zamanlar, evin içinde onu oyalayacak pek çok şey bulmuştu. Vaktini geçirecek bir şey bulamadığı zamanlar Mary, Jennie, Brigitte ve Perkins ile zaman geçiriyordu. Fakat o gün Mary'nin başı ağrıyor, Jennie dikiş dikiyor, Brigitte yemek pişiriyor, Perkins ise ortalarda gözükmüyordu. Ayrıca, bu güzel öğleden sonra, ev içinde hiçbir şey; ona dışardaki parlak güneş ve temiz hava kadar çekici gözükmemişti. Böylece Pollyanna kendisini dışarıya atmıştı.

Yürüyüş yapmak için çok güzel bir gündü ve bugüne kadar gerçek bir yürüyüş yapmış sayılmazdı. Okula gidiş geliş, yürüyüş yerini tutmuyordu, şimdi tam bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Herhalde Bayan Carew bir şey demezdi. ' Soru sormamak şartıyla ne yaparsan yap,' dememiş miydi? Önünde koskoca bir öğleden sonra vardı. Düşünün, bir öğleden sonra boyunca neler yapılmazdı ki? Neşe ile sıçrayarak döndü ve caddeden aşağıya yürümeye başladı.

Rastladığı insanlara tatlı tatlı gülümsüyordu. Gülümsemesine karşılık gelmemesi, onu hayrete düşürmüyor, fakat hayal kırıklığına uğratıyordu. Boston'da buna alışmıştı artık. Fakat yine de birisi ona karşılık verir umuduyla gülümsemesine devam ediyordu.

Bayan Carew'ın evi, caddenin bitimine yakındı. Bu nedenle Pollyanna az sonra kendini bir dört yol ağzında buldu. Caddenin karşısında, Pollyanna'nın o güne kadar gördüğü en güzel bahçe parıldıyordu; Boston Belediye Parkı.

Pollyanna tereddütle önündeki güzelliği seyretti. Burasının zengin bir bay ve bayanın özel malları olduğuna dair en küçük bir şüphesi yoktu. Sanatoryumda kalırken Dr. Ames ile beraber evine gittikleri bir hanımın da buna benzer bir bahçesi vardı.

Şimdi bu bahçede gezmeyi çok arzu ediyor, fakat buna hakkı olmadığını düşünüyordu. Gerçi orada gezen birçok insan vardı, fakat bunlar davetli misafirler olabilirdi. Buna rağmen önünde yürüyen bir grup insanın duraklamadan parka girdiklerini görünce, kendisi de aynı şeyi yapmaya karar verdi. Böylece caddeyi geçip bu enfes bahçeye girdi.

Yakından manzara daha da büyüleyiciydi. Ağaçların tepesindeki dallarda kuşlar ötüyor, yanından sincaplar geçiyordu.

Orada burada, kanepelerde insanlar oturuyorlardı. Ağaçlar arasından suda parlayan güneş görünüyor ve kulağına müzik ile gülen çocuk sesleri geliyordu.

Pollyanna gene kısa bir tereddüt geçirdikten sonra, karşıdan gelen iyi giyimli bayana yaklaştı ve sordu:

"Lütfen söyler misiniz, bu bir parti mi acaba?

Genç kadın hayretle baktı, "Parti mi?"

"Evet, yani acaba benim burada olmam uygun mu?"

Genç kadın: "Senin mi? Ne demek, tabii, herkes için burası" diye cevap verdi.

"Oh, o halde geldiğime çok memnunum."

Genç kadın cevap vermedi, fakat giderken hiçbir şey anlayamamışçasına arkaya dönüp Pollyanna'ya baktı...

Pollyanna, bu güzel bahçenin sahibinin çok cömert bir insan olduğunu düşünerek yoluna devam etti. Yolun dönemecinde küçük bir kızla, bebek arabasına rastladı. Sevinçle durdu. Fakat ancak iki üç kelime söylemişti ki, hızlı adımlarla onlara yaklaşan bir hanım belirdi. Küçük kızın elini tutup sert bir sesle, "Hadi Gladys, benimle gel. Annen sana yabancı çocuklarla konuşma demedi mi?"

Pollyanna, "Fakat ben yabancı çocuk değilim," diye kendisini korudu. "Ben de Boston'da oturuyorum şimdi, ve..." Fakat çocukla genç kadın çok uzaklaşmışlardı. Bunu gören Pollyanna, içini çekerek geri döndü. Bir dakika kadar sessizce durdu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat az sonra, "Ne yapabilirim, buna da memnun olabilirim, çünkü şimdi ondan daha tatlı birisini bulabilirim. Örneğin, Susie Smith veya Bayan Carew'ın Jamie'si. Her neyse, onları bulacağımı hayal edebilirim. Eğer bulamazsam bile başka birisini bulurum herhalde," diye söylenerek etrafına bakındı.

Şüphesiz, Pollyanna yalnızlık duygusu içindeydi. Küçük bir kasabada büyüdüğü için her evi kendi evi farz etmiş, her insana da arkadaş gözüyle bakmıştı. On bir yaşındayken teyzesinin yanına geldiğinde de durum değişmemiş, sadece insanlar ve evler değişmişti. Böylece Beldingsville'de en sevdiği şey sokak sokak dolaşıp yeni arkadaşlar edinmekti. Bunların sonucu olarak, tabii Boston'da da aynı şeyleri bulacağını ummuştu.

Oysa, bugüne kadar Pollyanna, itiraf etmek zorundaydı ki, hayal kırıklığına uğramıştı. Geleli iki hafta olmasına rağmen henüz bitişikteki komşuları bile tanımamıştı. Hatta, Bayan Carew bile komşularının çoğunu tanımıyordu. Bu Pollyanna'yı çok hayrete düşürmüştü. Bayan Carew, "Onlar beni ilgilendirmiyorlar Pollyanna," diyordu. Halbuki onlarla çok ilgilenen Pollyanna'yı bu cevap hiç tatmin etmiyordu.

Bugünkü yürüyüşüne büyük ümitlerle başlamıştı. Fakat şu ana kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Etrafı birçok sevimli insanla doluydu, fakat kimseyi yakından tanımıyordu. Hatta, daha beteri, onlar kendisini tanımayı arzu etmedikleri için, hiçbirisini de tanıyamayacaktı bu gidişle.

"Ben de onlara 'yabancı çocuk' olmadığımı göstereceğim" diye düşünerek kendisini topladı ve güvenle yola devam etti.

Bu fikirle ilk rastladığı kimseye gülerek: "Ne güzel bir gün, değil mi?" dedi.

Pollyanna'nın hitap ettiği hanım, "Şey, evet çok güzel," diye mırıldanarak hızla yoluna devam etti. Bu denemeyi iki defa daha tekrarlayan Pollyanna aynı sonucu aldı. Az sonra ağaçlar arasından parıldayan küçük gölün kenarına geldi. Suda birkaç sandal bulunuyordu ve içlerinde neşe ile gülen çocuklar vardı. Onları gördükçe Pollyanna kendisini daha yalnız hissetmeye başladı. O sırada yalnız başına oturan bir adam gözüne ilişti. Yavaşça yaklaşıp sıranın öteki ucuna oturdu. Daha önce olsaydı, Pollyanna tereddütsüz sıçrayarak adama yaklaşır, kendini tanıtırdı. Oysa, son tecrübelerden sonra hayli çekingen olmuştu. Gizlice adamı süzdü.

Adamın görünüşü pek iç açıcı değildi. Elbiseleri yeni olmakla beraber bakımsız ve tozluydu. Bu elbiseleri devlet, hapisten yeni çıkanlara hediye ederdi. Tabii Pollyanna bunu bilmiyordu. Yüzü sapsarıydı ve sakalları günlerdir tıraş edilmemişti, şapkasını gözlerine kadar indirmiş, elleri ceplerinde, avare bir şekilde göle bakıyordu.

Uzunca bir süre Pollyanna konuşmadı; sonra umutla söze başladı, "Güzel bir gün değil mi?"

Adam, irkilerek döndü, "Ih, ne dediniz?" diye sordu. Yüzünde korkulu bir ifade ile çevresine bakındı. Bu sözün kendisine söylenip söylenmediğinden emin olmak için etrafını süzdü.

Pollyanna samimi bir şekilde devam etti: "Güzel bir gün değil mi?" diye sordu. "Fakat aslında buna aldırdığım yok. Tabii ki havanın

güzel olmasından memnunum, fakat bunu bir başlangıç yapmak için söyledim. Yani sizinle başka şeyler konuşmak için böyle söyledim."

Adam, alçak bir sesle güldü. Bu gülüş Pollyanna'ya bile garip geldi. Aslında adam aylardır gülmeyi unutmuştu.

"Yani benimle konuşmayı istedin, öyle mi?" diye kederli bir şekilde sordu. "O halde konuşalım. Fakat senin gibi bir hanım kızın, benim gibi yaşlı bir serseriyle konuşmaktan başka yapacak pek çok şeyi olmalı."

"Oh, fakat ben yaşlı serserileri çok severim. Yani yaşlıları severim, serserinin ne olduğunu bilmiyorum. Onun için sevmiyorum diyemem. Ayrıca, eğer siz bir serseriyseniz, sanırım ki ben serserileri de seveceğim. Her neyse, ben sizden hoşlandım."

"Hımm, iltifatına teşekkür ederim," diye gülümsedi adam. Yüzü ve sözleri şüphe aksettirmekle beraber, şimdi kanepede çok daha dik bir şekilde oturuyordu. "Peki, o halde ne konuşalım?"

Pollyanna gülümseyerek söze başladı: "Benim için önemi yok. Yani ne olursa olsun demek istedim. Polly Teyzem ben ne dersem böyle cevap verir. Hoş, ben de hep Kadınlar Birliği'nden bahsederim ya. Sanırım onlar beni büyüttükleri için böyle oluyor. Her neyse, bugünkü parti hakkında konuşabiliriz, şimdi birisini tanıdığım için, bu partinin fevkalade olduğunu söyleyebilirim."

"Parti mi?"

"Evet. Bugün burada, bu kadar insana verilen parti demek istiyorum. Öyle değil mi? Bir hanım bana "herkes için" demişti. Onun için ben de kaldım. Hoş, henüz partiyi veren evi görmüş değilim."

Adam, dudakları titreyerek gülümsedi, "Evet küçükhanım, belki de biraz parti sayılır. Fakat partiyi veren 'ev' Boston Belediyesi. Burası herkese açık olan bir belediye parkıdır."

"Öyle mi, her zaman açık mı? Yani ben buraya ne zaman istesem gelebilirim, öyle mi? Ne fevkalade! Bu umduğumdan da güzel. Ben de bir daha gelemeyeceğim diye korkuyordum. En başında bunu

anlamadığım daha iyi oldu. Çünkü şimdi daha fazla memnun oldum. Güzel şeyler, kaybedilmek korkusuyla daha da güzelleşiyorlar, değil mi?"

Adam, durgun bir ifade ile karşılık verdi: "Belki öyledir. Fakat tabii gerçekten güzel olmadıkları ortaya çıkmazsa."

"Evet, tabii öyle," diye Pollyanna başını salladı ve şöyle devam etti: "Fakat burası çok güzel bir yer değil mi? Acaba Bayan Carew burasını biliyor mu, yani herkese açık olduğunu demek istedim? Herhalde herkes her zaman buraya gelip etrafa bakınmak ister."

Adamın yüz hatları kasıldı. "Dünyada buraya gelip etrafa bakınmaktan başka işleri olan insanlar da var. Fakat ben onlardan değilim."

"Öyle mi? O halde bunun için memnun olabilirsiniz."

Adamın dudakları isyankar bir ifadeyle ayrıldı, fakat söze başlamasına fırsat kalmadan Pollyanna konuşmaya devam etti:

"Keşke benim de buraya gelmekten başka yapılacak işim olmasaydı. Fakat okula gitmem gerekiyor. Okulu severim, ama ondan daha fazla sevdiğim bir yığın şey var yapacak. Yine de okula gidebildiğim için memnunum. Özellikle geçen kışı hatırladıkça daha da memnun oluyorum. Geçen yıl bir süre için yürüyememiştim ben biliyor musunuz, bir şeyi kaybedinceye kadar ne kadar kullandığımızı düşündünüz mü? Ben, geçen yıl sanatoryuma gidinceye kadar düşünmemiştim. Orada bir yıl önce kör olan bir bayan vardı. Ben, onun oyunu, yani her şeyde mutluluk arama oyununu oynaması için çalışıyordum. Fakat o, oynayamayacağını söyledi. 'Ve niçin oynayamadığımı merak ediyorsan, gözlerini sadece bir saat için bağla,' dedi. Ben de öyle yaptım. Gerçekten korkunç bir şey. Siz hiç denediniz mi?" "Niçin, hayır?" diye kekeleyen adamın yüzünü yarı şaşkın, yarı sinirli bir ifade kaplamaya başladı.

"Öyleyse hiç denemeyin. Çünkü çok fena oluyor. Yapmak istediğiniz hiç bir şeyi yapamıyorsunuz. Buna rağmen bütün bir saat boyunca öyle kaldım. O günden beri burası gibi güzel bir yer görünce, hep

ağlamak gelir içimden. Tabii görebildiğim için demek istiyorum, şimdi duyduğuma göre o kör hanım da oyunu oynuyormuş."

"Oyun mu?"

"Evet, mutluluk oyunu. Size anlatmadım mı? Her şeyde mutlu olunacak bir taraf bulma oyunu, şimdi o hanım da kör oluşundan mutlu olunacak bir şey bulmuş. Bu hanımın kocası kanun yapan kişilerden biriymiş. O da kocasına körlere yardım için bir kanun çıkarılması için rica etmiş. Kendisi de kör olmanın ne demek olduğunu, kanun yapan diğer beylere anlatmış. Ve onlar da bu kanunu çıkarmışlar. Herkes 'Eğer o hanımın konuşması olmasaydı, bu kanun çıkmazdı,' diyormuş. Böylece şimdi kör olduğu için memnun olduğunu söylüyormuş. Çünkü bu kanun sayesinde birçok köre yardım edilmiş. Küçük bebeklerin ileride kör olmalarını önleyecek tedbirler alınmış. Fakat size oyunun nasıl başladığını anlatayım," diyen Pollyanna gözleri parlayarak çok zaman önce taşbebek beklerken, sandıktan çıkan koltuk değneklerinin hikayesini anlatmaya başladı.

Hikaye bittiği zaman uzun bir sessizlik oldu. Sonra adam aniden ayağa kalktı.

Pollyanna, hayal kırıklığı ile: "Şimdi gidecek misiniz?" diye sordu.

Adam: "Evet, gidiyorum," diye garip bir şekilde gülümsedi. "Fakat yine dönecek misiniz?"

Öteki, yine gülümseyerek başını salladı: "Umarım ki hayır, küçükhanım. Bugün büyük bir keşifte bulundum. Benim için her şey bitti diye düşünüyordum. Bana uygun hiçbir yer bulamayacağıma inanıyordum. Fakat şimdi keşfettim ki, sağlam iki gözüm, iki kolum ve iki bacağım var. Onları kullanacağım artık. Ve insanları onları kullanmayı bildiğime ikna edeceğim!"

Bunu söyler söylemez ortadan kayboldu.

"Ne garip bir insan," diye düşündü Pollyanna. "Yine de hoştu ve değişikti," diye söylenerek ayağa kalkıp yürümesine devam etti.

Pollyanna şimdi eski neşeli benliğini bulmuştu. Kendinden emin adımlarla yürüyordu. Adam, buranın herkese ait bir park olduğunu söylememiş miydi? Göle doğru yürüyüp sandalların kalktığı yere uzanan küçük köprüden geçti. Bir süre neşe ile çocukları seyretti ve Susie Smith'in siyah buklelerini aradı. Kendisi de bir sandal gezintisi yapmak isterdi, fakat yanında hiç para yoktu. Rastladığı hanımlara neşe ile gülümsedi, fakat kimseden olumlu bir karşılık alamadı.

Bir süre sonra yolunu değiştirdi. Tekerlekli iskemlede oturan beyaz yüzlü bir çocuğa rastladı.. Onunla konuşmayı arzu etmesine rağmen, çocuğun dikkatle kitap okuduğunu görünce bu fikrinden vazgeçti. Az ötede güzel fakat üzgün görünen yalnız bir kız gözüne ilişti. Pollyanna memnun bir şekilde yaklaştı.

"Nasılsınız? Sizi bulduğuma çok memnunum. Uzun zamandır arıyordum," diyerek kendisini kızın oturduğu sıranın öbür ucuna atıverdi.

Güzel kız, gözlerinde istekli bir bekleyişle döndü.

"Oh!" diye hayal kırıklığı ile geri çekildi. Sonra, "Sandım ki... Fakat ne demek istiyorsunuz? Daha önce sizi hiç görmedim ben," diyerek tedirginliğini belirtti.

Pollyanna: "Ben de sizi daha önce görmedim. Fakat yine de sizi arıyordum. Tabii sizin, siz olacağınızı bilemezdim. Sadece yalnız görünen ve kimsesi olmayan birini arıyordum. Yani benim gibi demek istiyorum. Buradakilerin çoğu arkadaşları ile gelmişler bugün."

Genç kız, "Evet anlıyorum," diye başını salladı. "Fakat zavallı küçük, bunu çok erken keşfetmişsin sen."

"Neyi keşfetmişim?"

"Dünyadaki en gerçek yalnızlığın, büyük bir şehrin kalabalığı içinde olduğunu."

Pollyanna düşünceli bir şekilde yüzünü astı.

"Öyle mi, nasıl olur anlayamadım? Etraf insan doluyken yalnız olmak mümkün mü? Fakat bu öğleden sonra etrafım insan dolu

olduğu halde, ben de kendimi yalnız hissettim. Yanımdan geçenler sanki beni fark etmiyorlardı."

Genç kız acı bir şekilde gülümsedi: "İşte, mesele de bu zaten, hiç görmezler ve düşünmezler. Kalabalık hep aynıdır."

Pollyanna: "Fakat bazıları fark ederler," diye ümit vermeye çalıştı.

Öteki: "Evet, bazıları gereğinden fazlasını fark eder," diye cevap vererek korkuyla Pollyanna'nın arkasındaki yola baktı.

"Yani beni mi kastediyorsunuz? Sizi fark etmemden hoşlanmadınız galiba?" diye kekeledi Pollyanna.

"Hayır, küçük, senden çok başka birisini kastettim. Fark etmemesi gereken birisini. Seninle konuştuğuma memnunum. Sadece, başında seni evimden birisi sanmıştım da."

"O halde, siz de benim gibi devamlı burada oturmuyorsunuz?"

Genç kız: "Evet şimdi burada yaşıyorum. Tabii eğer benim yaptığıma yaşamak denirse," diye içini çekti.

Pollyanna ilgi ile sordu: "Ne yapıyorsunuz?"

"Ne mi yaparım? Dur sana anlatayım," diye cevap verdi genç kız. "Sabahtan akşama kadar gülüp eğlenen ve birbirleriyle arkadaşlık yapan bir sürü kıza parlak kurdeleler ve yumuşacık danteller satarım. Sonra akşam olunca evim dediğim, sadece çarpık bir yatak, bir leğen ve tas, bir de dökülen iskemleyi zar zor içine alan küçük odama giderim. Yazın hamam gibi, kışın ise buzdolabı gibidir. Yine de çalışmadığım zamanlar orada kalmak zorundayım, çünkü başka yerim yok. Fakat bugün ne o odada kalacağım, ne de okumak için eski bir kütüphaneye gideceğim. Bugün yılın son tatil günü ve ben de bol bol eğleneceğim. Ben de gencim ve bütün gün kurdele, dantel sattığım kızlar kadar neşelenmek, gülmek istiyorum. Bugün iyi vakit geçireceğim."

Pollyanna gülümseyerek onayladı.

"Böyle düşündüğünüze memnun oldum. Ben de aynı fikirdeyim. Mutlu olmak çok daha zevkli oluyor değil mi? Ayrıca Kutsal Kitap da aynı şeyi yazıyor; neşelen ve gül. Bunu tam sekiz yüz defa yazan bölümünü belki de bilirsiniz."

Güzel kız başını salladı. Yüzüne garip bir anlam gelmişti.

"Hayır bilmiyorum. Kutsal Kitabı düşünerek konuştuğumu söyleyemem."

"Düşünmüyor muydunuz? Olabilir, fakat benim babam bir rahip olduğu için..."

"Rahip mi?"

"Evet, sizinki de öyle mi?"

"E... Evet" diyen kızın hafifçe yüzü kızardı.

"Sizin babanız da benimki gibi cennete, Allah'ın yanına mı gitti?"

"Hayır, evimizin olduğu kasabada yaşıyor."

Pollyanna gıpta ederek cevap verdi: "Kim bilir bu sizi ne çok mutlu ediyordur? Bazen babamı sadece bir kere görebilmeyi o kadar arzu ediyorum ki. Siz babanızla görüşüyorsunuz herhalde değil mi?"

"Pek sık değil. Ben ondan oldukça uzak bir yerdeyim."

"Fakat siz isteseniz görebilirsiniz. Halbuki ben bunu yapamam. O annemin yanına, cennete gitti. Sizin anneniz yaşıyor mu?"

"E... Evet" diye cevap veren genç kız, rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Pollyanna derin bir özlem duygusuyla konuştu: "Oh, o halde siz ikisini de görebilirsiniz. Kim bilir ne memnunsunuzdur? Çünkü hiç kimse anne, babalar kadar yakından ilgilenmez insanla. Ben çok iyi bilirim. On bir yaşıma kadar babam vardı. Bu arada annem yerine Kadınlar Birliği bana baktı. Kadınlar Birliği çok iyidir, ama annemin yerini tutamaz. Hatta Polly Teyzenin yerini bile alamaz. Ve..."

Pollyanna uzun uzun konuştu. O, konuşmayı çok severdi ve şimdi tam kıvamındaydı. Boston Parkı'ndaki bir yabancıya, geçmişini ve düşüncelerini bu kadar açık bir şekilde anlatmanın garip ve akılsızca bir iş olduğu, hatta sakıncalı olabileceği, bir defa olsun aklının kenarından geçmiyordu. Pollyanna için her kadın, her erkek, her çocuk bir arkadaştı. İster tanısın, ister tanımasın herkesi böyle kabul ederdi, şimdiye kadar tanımadıklarından da aynı derecede hoşlanmıştı. Çünkü, tanımadıklarını tanırken büyük bir heyecan duyardı.

Böylece Pollyanna yanındaki bu genç kıza hiç çekinmeksizin babasını, Polly Teyzesini, ilk evini ve teyzesinin yanına gelişini anlattı. Eski ve yeni bütün arkadaşlarından bahsetti. Tabii, bu arada oyunu da izah etti. Her rastladığı insana er geç oyunu anlatması çok doğaldı. Çünkü bu oyun onun benliğinin önemli bir parçasıydı.

Kıza gelince, o çok az konuşuyordu. Fakat artık eskisi gibi yerinde duramayan, tedirgin hali kalmamıştı. Bütün benliği ile bir değişim içindeydi. Kızaran yanakları, çatılan kaşları, düşünceli bakışları ve asabi bir şekilde oynayan parmakları bir iç çatışmayı gösteriyordu. Zaman zaman Pollyanna'nın arkasındaki yola bakıyordu. Yine böyle bir bakıştan sonra Pollyanna'nın koluna yapıştı.

"Bana bak küçük, bir süre için beni sakın yalnız bırakma. Duyuyor musun? Olduğun yerde kal ve kıpırdama. Bildiğim bir adam geliyor. Ne derse desin aldırma ve sakın gitme. Ben seninle kalacağım, anladın mı?"

Pollyanna ne olduğunu anlamak fırsatını bulamadan, kendisini yakışıklı bir genç adamla karşı karşıya buldu.

Adam yanındaki kıza: "Oh, buradasınız," diye gülümsedi ve şapkasını çıkardı. "Korkarım söze, geç kaldığım için özür dilemekle başlayacağım."

Genç kız acele acele söze başladı: "Bunun önemi yok efendim, çünkü gitmemeye karar verdim."

Adam hafifçe güldü. "Haydi şekerim, biraz geciktiğim için böyle sert davranma."

Kız yüzü kızararak kendisini savundu: "Onun için değil. Demek istiyorum ki gitmeyeceğim."

Adam artık gülümsemiyordu. Sert bir tonla şöyle dedi: "Saçma, daha dün gideceğini söylemiştin."

"Biliyorum, fakat fikrimi değiştirdim. Yanımdaki küçük arkadaşa onunla kalacağımı söyledim."

"Oh, fakat bu bayla gitmek istiyorsanız..." diye söze başlayan Pollyanna, kızın sert bakışı karşısında sustu.

"Sana gitmeyeceğimi söyledim."

"Peki bu ani değişme neden?" diyen adamın yüzündeki ifade Pollyanna'nın hiç hoşuna gitmedi.

"Daha dün gideceğini söylemiştin."

Kız sinirli bir şekilde adamın sözünü kesti.

"Biliyorum söyledim, fakat o zaman da yaptığım işin doğru olmadığını biliyordum, şimdi ise bunun doğru olmadığına daha kesin bir şekilde inanıyorum. Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar değil. Adam iki kez daha konuştu. Gözlerindeki nefret ifadesiyle ikna etmeye çalıştı. Sonunda çok kızgın bir şekilde hafifçe Pollyanna'nın anlamadığı bir şeyler söyledi ve çekip gitti.

Genç kız, adam gözden kayboluncaya kadar gergin bir şekilde onu izledi. Sonra gevşeyerek Pollyanna'nın elini tuttu.

"Teşekkürler küçük, sanırım ki sana pek çok şey borçluyum. Hoşça kal."

Pollyanna hayretle konuştu: "Fakat şimdi gidecek misiniz?"

"Gitmem gerek. Yine geri gelebilir. Ben aynı şeyi yapamayabilirim," diyen kız ayağa kalktı. Bir dakikalık bir duraklamadan sonra acı bir

şekilde devam etti: "İşte bu, fark etmesi gerektiğinden fazlasını görenlerden birisiydi." Bunları söyledikten sonra çabucak uzaklaştı.

Pollyanna: "Ne garip bir hanım," diye mırıldanarak kaybolan genç kızın arkasından bakakaldı. Sonra, "Tatlıydı ve oldukça değişikti," diyerek ayağa kalktı ve yoluna devam etti.

6
POLLYANNA YOLUNU KAYBEDİYOR

Az sonra Pollyanna parkın son bulduğu bir yol kavşağına geldi. Bu kavşakta Pollyanna'ya çok cazip gelen bir sürü otomobil, insan ve çocuk arabası geçiyordu. Bir eczane vitrinindeki kocaman şişe gözüne takıldı ve köşe başından gelen müzik sesi kulağını doldurdu. Bir dakikalık duraklamadan sonra köşeyi dönüp müzik sesine doğru yürümeye başladı.

Pollyanna şimdi pek çok ilginç şey bulmuştu. Vitrinlerde birçok güzel şey vardı. Müzik kutusuna ulaştığı zaman, sevinçle bir sürü çocuğun aletin çevresinde dans etmekte olduğunu gördü. Böylece nereye gittiğini fark etmeden yürüyen Pollyanna, az sonra mavi elbiseli ve kemerli bir adamın caddeden insanların geçmesine yardım ettiği, geniş bir yol ağzına ulaştı. Bir süre sessizce bu adamı seyretti, sonra çekingen bir şekilde yürüyüp kendisi de caddeden geçmeye karar verdi.

Bu, çok hoş bir tecrübeydi. Mavi elbiseli, iri adam onu hemen görüp arabaları durdurdu. Hatta kendisi onu alıp karşıya geçirdi. Böylece Pollyanna bekleyen bir sürü otomobil ve atlı araba arasından geçip karşı kaldırıma ulaştı. Bu ona çok büyük bir heyecan verdi. O kadar hoşlandı ki bir dakika sonra, tekrar karşı kaldırıma geçti. Böylece kısa aralıklarla iki defa daha, o kocaman adamın sihirli eliyle açılan yoldan yürüyüp caddeyi geçti. Fakat en sonunda adam ona şaşkın bir şekilde bakarak: "Baksana küçük, sen bir dakika önce geçmemiş miydin?" diye sordu.

"Evet efendim, tam dört defa geçtim," diye cevap verdi Pollyanna. "Her defasında daha da hoşuma gitti."

Adam: "Öyle mi, ben burada seni karşıdan karşıya geçirmek için mi duruyorum sandın?" diye hiddetle sordu.

Pollyanna heyecanla atıldı: "Oh, hayır efendim, tabii sadece benim için durmuyorsunuz burada. Daha bir sürü insan olduğunu biliyorum. Siz bir polissiniz. Bayan Carew'ın oturduğu sokakta da bir tane var. Yalnız o sadece kaldırımda gidip gelen cinsinden. Önce parlak düğmelerinize ve mavi şapkanıza bakarak sizi asker sanmıştım. Ama şimdi doğrusunu biliyorum. Yine de bir çeşit asker sayılırsınız. Çünkü bu kadar çok otomobil ve kalabalık arasında durup karşıdan karşıya geçenlere yol göstermek büyük bir cesaret ister."

Adam bir okul çocuğu gibi kızarıp başını arkaya atarak kahkaha ile güldü. Sonra elini kaldırıp trafiği durdurdu. Korkmuş görünen bir yaşlı bayanı karşıdan karşıya geçirdi. Kendisini seyreden küçük kızın bakışları altında göğsünü kabartarak, gururla hareket ediyordu. Az sonra arabaların geçmesine izin veren bir işaret yapıp kaldırıma, Pollyanna'nın yanına döndü.

Pollyanna onu sevinçle karşıladı: "Yaptığınız çok güzeldi. Seyretmek bile çok hoş. Sanki Kızıl Deniz'i durdurup dalgaların arasından Yahudi çocukları geçirmek gibi. Bunu yaparken kim bilir ne kadar mutlu olmalısınız? Daha önce doktor olmanın insanı en mutlu edecek meslek olduğunu sanıyordum. Fakat polis olup korku içindeki insanlara yardım edebilmek belki daha da hoş. Ve..." Birden Pollyanna adamın yeni bir düdük sesi ve işaretiyle cadde ortasına gitmiş olduğunu fark etti.

Bir süre daha "Kızıl Deniz'in" ayrılmasını hayranlıkla seyreden Pollyanna istemeye istemeye döndü ve: "Artık eve gitmem gerekiyor sanırım. Herhalde akşam yemeği zamanı yaklaşıyordur," dedi. Sonra hızlı hızlı geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Birkaç dönemeçte duraklayıp iki yanlış dönüş yaptıktan sonra, Pollyanna eve dönmenin sandığı kadar kolay olmayacağını idrak etti. Nihayet hiç tanımadığı bir binanın önüne gelince kaybolduğuna kesin olarak inandı.

Şimdi dar ve pis görünüşlü bir sokaktaydı. Eski görünüşlü evler ve külüstür dükkanlar, sokağın iki tarafı boyunca uzanıyordu. Etrafındaki insanlar çabuk çabuk ve anlaşılmaz bir şekilde konuşup kendisini garip bir varlıkmış gibi süzüyorlardı.

Birkaç defa yolunu sormak istemiş, fakat bir sonuç alamamıştı. Kimse Bayan Carew'ın nerede oturduğunu bilmiyordu. Ayrıca son iki defa sormasına karşılık duyduğu sözler ve gördüğü hareketler o kadar anlamsızdı ki; bunların yabancı olduklarına kanaat getirdi.

Pollyanna böylece sokak sokak dolaşıp durdu, şimdi kesin olarak çok korkuyordu. Karnı acıkmıştı ve bir hayli yorgundu. Ayakları sızlıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. En kötüsü hava kararmaya başlamıştı.

Hıçkırıklar arasında şöyle düşündü: "Neyse, kaybolduğuma memnunum, çünkü beni buldukları zaman çok sevineceğim. Bunun için mutlu olabilirim."

Pollyanna az sonra geldiği gürültülü bir yol kavşağında şaşkın bir şekilde durdu. Artık gözlerinden boşanan yaşlar yerlere dökülüyordu. Elleri ile gözlerini silmeye çalışırken neşeli bir ses duydu.

"Merhaba küçük, niye ağlıyorsun?"

Pollyanna sevinçle haykırarak sesin geldiği tarafa döndüğünde, koltuğunun altında bir yığın gazete taşıyan küçük bir oğlanla karşılaştı.

"Oh, sizi gördüğüme ne kadar memnunum. Yabancı dil konuşmayan birisi ile karşılaşmayı çok istiyordum."

"Yabancı dil mi? Hadi canım sen de."

Pollyanna kaşlarını çattı: "Her neyse. İngilizce konuşmuyorlardı ve benim sorularımı cevaplandıramadılar. Belki sen cevaplayabilirsin. Bayan Carew nerede oturuyor biliyor musun?"

"Benim haberim yok."

"Nasıl?"

"Yani tanımıyorum demek istedim."

Pollyanna telaşla devam etti: "Fakat tanıyan hiç kimse yok mu? Bakın ben yürüyüşe çıkmıştım. Sonra kayboldum. Çok dolaştım fakat evi bulamadım. Yemek zamanı geldi ve hava kararıyor. Eve dönmek istiyorum. Mutlaka dönmeliyim,"

Oğlan hak verdiğini göstermek için: "Uf be, Çok fena!" dedi.

Pollyanna: "Ayrıca, Bayan Carew de merak edecek," diye tamamladı.

"Peki, sokağın adını bilmiyor musun?"

"Hayır, sadece büyük bir cadde olduğunu biliyorum."

"O, ho, cadde ha, amma kıyak. Peki evin numarasını biliyor musun? Biraz kafanı kaşı."

Pollyanna hayretle: "Kafamı mı kaşıyayım?" diyerek elini kafasına götürdü.

Oğlan küçümseyen bir bakışla: "Hadi ordan sersem. Amma da enayiymişsin. Evin numarasını bilmiyor musun? Düşün demek istedim." dedi.

"Hayır, sadece içinde bir yedi sayısı vardı."

"Hey ahali, dinleyin. Numarada yedi varmış ve benim bu evi bulmamı istiyor!"

Pollyanna isyanla atıldı: "Evi görsem tanırım. Hatta caddenin ortasındaki çimenliği görsem, caddeyi de bulabilirim."

Bu kez oğlan hayretle bakarak sordu: "Caddenin ortasında çimen mi?"

"Evet ortada çimenler, ağaçlar ve oturacak banklar falan var, ve..."

Fakat oğlan sevinçle sözünü kesti. "Buldum, Commonvvealth Caddesi, şehrin en lüks yeri. Haydi yürü, şimdi gideriz."

Pollyanna inanamayarak sordu: "Gerçekten biliyor musun? Galiba onu demek istedim."

"Kes be, biliyoruz dedik ya. James'i her gün oraya götürüp getiriyoruz, şu gazeteleri satıncaya kadar sen burada dur. Sonra yola çıkarız.

Pollyanna hala anlayamadığını gösteren bir ifade ile: "Yani beni eve mi götüreceksin?" diye sordu. Fakat oğlan yine küçümseyen bir bakışla döndü ve kalabalığın arasına karıştı. Bir dakika sonra Pollyanna, onun: "Gazete var, gazete ister misiniz?" diyen sesini duydu.

Pollyanna içi rahatlayarak bir kapı kenarına oturup beklemeye başladı. Yorgun olmasına rağmen mutluydu. Ne dediğini tam anlamamasına rağmen, bu çocuğa güvenmişti ve onun kendisini eve kadar götüreceğine inanmıştı. Kendi kendine şöyle söylendi:

"İyi bir çocuk, hoşuma gitti. Fakat biraz garip konuşuyor. Sözleri İngilizce fakat bazıları anlam ifade etmiyor. Yine de onu bulduğuma sevindim."

Az sonra çocuk geri döndüğünde elleri boşalmıştı.

"Haydi bakalım, yaylan. Yola çıkıyoruz," diye neşeyle bağırdı. Sonra ekledi: "Seni masallardaki araba ile götürmek isterdim, ama meteliğe kurşun attığım için taban tepeceğiz Yürüyüş çoğunlukla sessiz geçti. Pollyanna hayatında ilk defa Kadınlar Birliği'nden bile bahsedemeyecek kadar yorgundu. Oğlan ise kestirme yolu bulmak için dikkat kesilmişti. Belediye Parkı'nı gördüğü zaman Pollyanna sevinçle haykırdı: "Galiba geliyoruz. Ben burasını biliyorum. Bu öğleden sonra burada çok hoş vakit geçirdim. Evim buradan az ileride."

"Çok iyi. Bak ne diyeceğim. Caddeye geldikten sonra evi bulmak sana kalıyor."

Pollyanna çevresini tanıyan bir insanın kendinden emin tavrı ile: "Tabii, evi bulabilirim," dedi.

Bayan Carew'in evinin geniş merdivenlerini tırmanırken hava tamamen kararmıştı. Oğlanın çaldığı zil çok kısa sürede cevaplandırıldı ve Pollyanna kendisini Bayan Carew, Mary, Brigitte ve Jennie ile karşı karşıya buluverdi. Dört kadın da endişeli ve renksiz görünüyorlardı.

Bayan Carew, atılarak: "Çocuğum, çocuğum, neredeydin? " diye bağırdı.

Pollyanna, "Sadece şey, yürüyüşe çıkmıştım. Sonra kayboldum ve bu çocuk beni..." diye açıklamaya çalışırken Bayan Carew otoriter bir şekilde küçük oğlana döndü: "Onu nerede buldun? Fakat oğlan aynı anda önünde pırıl pırıl parlayan koridorun güzelliklerine dalmış, hayran hayran bakmıyordu.

Bayan Carew sert bir şekilde sorusunu tekrarladı: "Onu nerede buldun, küçük?"

"Bowdon Meydanı yakınlarında buldum. Fakat sanırım ki kuzey tarafını dolaşmış ve eski İspanyol mahallelerine dalmış. Kimse ne dediğini anlamadığı için yardım etmemiş."

Bayan Carew titreyerek: "Kuzey tarafı mı, bu çocuk, yalnız başına, aman Allahım!" dedi.

Pollyanna, "Yalnız değildim Bayan Carew. Etrafım insan doluydu," diye atıldı. Sonra, onaylaması için oğlana döndüğünde onun kaybolmuş olduğunu gördü.

Bunu izleyen yarım saat içinde Pollyanna pek çok şey öğrendi. Hanım kızlar yalnız başına bilmedikleri bir şehirde uzun yürüyüşlere çıkmazlar ve parkta yabancılarla konuşmazlardı. Ayrıca bir mucize eseri eve dönebildiğini ve birçok kötü durumdan kurtulmuş olduğunu öğrendi. Boston'un Beldingsville ile aynı olduğunu düşünmemesi gerekirdi.

Sonunda sabırsız bir şekilde haykırdı: "Fakat Bayan Carew, işte döndüm ve kaybolmadım. Sanırım ki olabilecek bütün kötü şeyleri düşünüp üzülmek yerine memnun olmam gerekir."

Bayan Carew, "Evet, evet, aslında öyle," diye içini çekti. "Fakat beni çok korkuttun ve bunu bir daha asla yapmayacağından emin olmak istiyorum. Haydi gel yavrum, herhalde çok acıkmışsındır."

O gece Pollyanna uykuya dalmadan önce kendi kendine şöyle mırıldandı: "En üzüldüğüm şey, o çocuğa adını ve nerede oturduğunu sormayı unutmuş olmam, şimdi ona asla teşekkür edemeyeceğim."

7
YENİ BİR TANIŞMA

Pollyanna'nın serüven dolu gezmesinden sonra bütün hareketleri dikkatle izleniyordu. Okula gidip gelmek dışında, hiçbir yere Mary veya Bayan Carew olmaksızın gidemiyordu. Oysa bu durum Pollyanna'nın hiç canını sıkmıyordu, çünkü gerek Mary gerekse Bayan Carew ile birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Bir süre için her ikisi de zamanlarının büyük bir kısmını ona harcadılar. Hatta Bayan Carew bile, ' Son gezmesi sırasında Pollyanna'ya neler olabilirdi,' korkusu ile zamanının çoğunu çocuğu gezdirmeye ayırdı.

Böylece Pollyanna Bayan Carew ile konserlere, sinemalara, kütüphaneye ve müzeye gitti. Mary ile de Boston'u tanımak için uzun gezmelere çıkıp Hükümet Konağı'nı ve kiliseleri dolaştı.

Pollyanna otomobilden çok hoşlanmasına rağmen, tramvayları daha da çok seviyordu. Bayan Carew bu gerçeği bir gün şöyle keşfetti:

Pollyanna hevesle sordu: "Tramvaya biniyor muyuz?"

Bayan Carew önce, "Hayır, Perkins bizi götürecek," dediyse de Pollyanna'nın yüzündeki bariz hayal kırıklığını görünce sordu: "Niçin çocuğum, ben senin otomobili sevdiğini sanıyordum?"

Pollyanna, "Tabii seviyorum," diye cevap verdi. "Ayrıca daha ucuz olduğu için tercih ederseniz, ben karışmak istemem."

Bayan Carew: "Tramvaydan daha mı ucuz?" diye hayretle çocuğun sözünü kesti.

Pollyanna gözlerini açarak açıklamaya çalıştı: "Tabii, tramvay adam başına beş sent olmasına karşın, araba sizin olduğu için hiç ücreti yok. Ayrıca arabaya da bayılırım ben. Sadece tramvayda bir sürü

insan oluyor ve onlara bakmak beni çok eğlendiriyor. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Bayan Carew, soğuk bir tavırla: "Hayır Pollyanna, aynı kanıda değilim," diye cevap verdi.

İki gün sonra Bayan Carew bu defa Mary'den Pollyanna ve tramvaylar hakkında şunları dinledi:

Mary hanımının sorduğu bir soru üzerine konuşmaya başladı: "Çok garip efendim, fakat Pollyanna herkesle nasıl anlaşıyor anlayamıyorum. Ayrıca hiçbir şey yapmadan ve anlaşmaya çaba sarf etmeden oluyor bu. Galiba sadece memnun görünüyor, o kadar. Pollyanna bir sürü asık yüzlü insanla dolu bir tramvaya bindikten beş dakika sonra o insanları tanıyamazsınız. Yüzü asık insanlar gülüyor, ağlayan çocuklar susuyor. Bazen Pollyanna'nın bana söylediği bir söz buna neden oluyor. Bazen yerini vermek isteyenlere teşekkür edişi, bazen de çocuklara ya da köpeklere gülümseyişi onları değiştiriyor. Bir yerde sıkışıp kalsak, bunu bir şaka olarak kabul ediyor. Ve yanlış arabaya binsek, bunu dünyanın en komik durumu olarak görüyor. Böylece hiçbir şeyi problem etmiyor. Bu nedenle kimse onun yanında aksi olamıyor. Bir tramvay dolusu yabancı bile olsa."

Bayan Carew, "Hımm, herhalde öyledir," diye mırıldanıp döndü.

O yıl Ekim ayı çok ılık ve güneşli geçiyordu. Böyle güzel günlerde Pollyanna'ya ayak uydurmanın ne kadar güç olduğu ve ne derece zaman ve sabır istediği yavaş yavaş anlaşıldı. Her ne kadar Bayan Carew'ın zamanı çok ise de sabrı aynı ölçüde değildi. Ayrıca Mary'nin de bütün işleri bırakıp Pollyanna'ya uyması tasvip edilmedi. Tabii bu güzel havalarda çocuğu evde tutmak da düşünülemezdi. Böylece Pollyanna bir kere daha kendisini yalnız başına Boston Belediye Parkı'nda buluverdi. Görünüşte aynı şekilde serbest olduğu düşünülürse de, aslında bir sürü kurallarla bağlanmıştı. Yabancı erkek veya kadınlarla konuşmayacak, tanımadığı çocuklarla oynamayacak ve hiçbir şart altında eve dönmek dışında parktan dışarıya adım atmayacaktı. Onu parka kadar götürüp bırakan Mary

dönüş yolunu iyice öğretmişti. Ve kilisenin saati dört buçuğu ilan ettiği anda eve dönecekti.

Pollyanna bundan sonra sık sık parka gitti. Bazen okul arkadaşları ile gidiyor, çoğu zaman ise yalnız gitmeyi tercih ediyordu. Bütün bu katı kurallara rağmen yine de eğleniyordu. İnsanlarla konuşmasa da onları seyretmekte serbestti. Sonra her gittiği zaman yiyecek götürdüğü bir sürü sincap, penguen ve güvercinle istediği gibi konuşuyordu.

Pollyanna çoğu zaman parka ilk geldiğinde tanıdığı arkadaşlarını aradı. Yani, elleri, ayakları ve gözleri olduğu için memnun olan adamla, yakışıklı delikanlı ile gitmeye yanaşmayan güzel kızı bulmak için epeyce dolaştı. Fakat onları bir daha görmedi. Tekerlekli iskemlede oturan çocuğa sık sık rastladı ve onunla tanışmayı çok arzuladı. Çocuk da onun gibi parktaki hayvanları besliyordu. Hepsi ona öyle alışmış görünüyorlardı ki, ceplerinden yiyecek aşıracak kadar samimi davranıyorlardı. Pollyanna'nın dikkatini çeken garip bir durum vardı.. Çocuk her ne kadar onlara yiyecek vermekten hoşlanıyorsa da, nedense çok az şey getiriyordu ve yiyecekler hayvanlar henüz doymadan bitiveriyordu. Buna rağmen ertesi gün muhakkak onları yine besleyerek gönüllerini almaya çalışıyordu.

Çocuk, kuşlarla ve sincaplarla oynamadığı zamanlar hep kitap okuyordu. İskemlesinde iki üç eskimiş kitapla, bir iki de dergi bulunduruyordu. Hemen her vakit aynı yerde olması Pollyanna'yı şaşırtıyor ve o noktaya nasıl geldiğini düşündürüyordu. Nihayet bir gün bunu keşfetti. O gün okul tatildi ve Pollyanna parka öğleden önce gelmişti. Az sonra sarışın küçük bir oğlan çocuğun, tekerlekli iskemleyi yürüterek aynı yere getirmekte olduğunu gördü. Pollyanna bu sarışın çocuğa dikkatle baktı ve sevinçle haykırarak onlara doğru koştu.

"Oh, ben sizi tanıyorum. İsminizi bilmesem de yine tanıdım. Siz beni kaybolduğum zaman bulup eve getiren çocuksunuz. Hatırladınız mı? Sizi gördüğüme o kadar memnun oldum ki, hep size teşekkür etmek istiyordum."

Çocuk gülerek cevap verdi: "Hay Allah, sen şu kaybolan zengin kız değil misin? Ne o, yine mi şaşırdın?"

Pollyanna sevinçten parmakları üzerinde zıplayarak konuştu: "Oh, hayır. Artık kaybolmama imkan yok. Yabancılarla konuşmam yasak olsa da, sizi tanıdığım için konuşabilirim. Ayrıca, arkadaşınızla da tanıştıktan sonra konuşmamda hiçbir sakınca olmaz tabii."

Sarı saçlı çocuk kıs kıs gülerek iskemledeki çocuğun omuzuna vurdu: "Bak şimdi dinle. Ne şahane değil mi? şimdi seni tanıtayım. Küçükhanım, bu bey benim arkadaşım Lord James ve..."

İskemledeki çocuk sözünü kesti: "Jerry lütfen saçmalama artık." Sonra Pollyanna'ya dönüp gülümseyerek devam etti: "Sizi burada birçok kereler gördüm. Kuşları ve sincapları beslemenizi seyrettim. Her zaman o kadar çok yem getiriyorsunuz ki! Galiba en çok Bay Lancelot'u seviyorsunuz. Sonra Bayan Rowena'yı, fakat geçen gün Guinevere'e çok kaba davrandılar değil mi?"

Pollyanna gözlerini kırpıp yüzünü kırıştırdı, şüphe ile oğlanların yüzlerine bakıyordu. Jerry tekrar kıs kıs gülerek arkadaşının tekerlekli iskemlesini yerine yerleştirdi. Gitmeye hazırlanırken Pollyanna'ya seslendi: "Bak küçük, bu arkadaş ne deli, ne de içkili. Bu isimler buradaki hayvanlara taktığı adlar onun. Hatta bu isimler insan ismi bile değil. Kitaplarda geçen kahraman adları. Manzarayı çaktın mı? Kendisi aç kalıp bu hayvanları beslemeye bayılır." Sonra iskemledeki çocuğa elini sallayarak, "Haydi eyvallah Bay James, görüşürüz," dedi.

Sakat çocuk gülümseyerek Pollyanna'ya döndüğünde, küçük kız hala şaşkın şaşkın bakmıyordu.

"Jerry'ye pek aldırma. Onun konuşma stili böyledir. Jerry benim için kolunu kesecek kadar çok sever beni. Yine de kızdırmaya bayılır. Onu nerede tanıdın? Bana ismini söylemedi."

Pollyanna: "Adım Pollyanna Whittier. Bir gün yolumu kaybetmiştim. Beni bulup evime kadar götürdü," dedi.

Oğlan başını sallayarak cevap verdi: "Evet tam ona göre bir iş. Beni de her gün buraya o getirir."

Pollyanna'nın gözleri şefkatle doldu. "Siz hiç yürüyemiyor musunuz Bay James?"

Oğlan neşe ile güldü. "Bay James mi? O da Jerry'nin saçmalarından. Bana bay demen gerekmez."

Pollyanna hayal kırıklığı ile sordu: "O halde, dediği gibi lord da değilsiniz herhalde."

"Tabii ki değilim."

"Oh, ben de küçük Lord Fauntleroy gibi bir lord sanmıştım sizi, ve..."

Oğlan heyecanla sözünü kesti: "Sen Lord Fauntleroy'u biliyor musun? Sonra Bay Launcelot'u, Kral Arthur'u ve şövalyelerini, Bayan Rowena'yı ve diğerlerini tanıyor musun?"

Pollyanna çekingen bir şekilde başını salladı, "Şey, hepsini tanıdığımı söyleyemem, fakat sanırım hepsi de kitaplarda geçiyor, değil mi?"

Çocuk başını salladı: "Evet, onların çoğu yanımda. Hepsini tekrar tekrar okumaya bayılırım. Her seferinde yeni bir şey bulunuyor. Ayrıca okunacak başka kitabım da yok. Bunlar babamındı." O sırada kucağına sıçrayıp ceplerini karıştırmaya çalışan bir sincaba dönerek: "Haydi yeter, maskara. Galiba önce onları beslemezsek bize saldıracaklar. İşte bu, Bay Lancelot. Hep önce o başlar."

Çocuk bir yerlerden küçük bir kutu çıkarıp heyecanla kendisini izleyen küçük gözler önünde dikkatle kapağını açtı. Şimdi her taraftan kuş cıvıltıları, hışırtılar, kanat çırpmaları ve gaga sesleri geliyordu. Bay Lancelot çocuğun koluna kurulmuş, heyecanla bakmıyordu. Başka bir sincap az ötede oturmuş sırasının gelmesini bekliyordu.

Çocuk kutudan birkaç fıstık, bir küçük kek ve bir börek çıkardı. En sonuncusuna tereddütle ve istekle bakarak: "Sen bir şeyler getirdin

mi?" diye sordu.

Pollyanna yanındaki kesekağıdını göstererek: "Burada dolu yiyecek var," dedi. Bunun üzerine çocuk rahat bir nefes alıp elindeki böreği tekrar kutuya koydu ve: "O halde bunu ben yerim bugün," diye söylendi.

Bu hareketin anlamını tam olarak kavrayamayan Pollyanna, elini torbasına sokup yemleri çıkarmaya başladı. Böylece ziyafet başladı.

Çok güzel bir saat geçirdiler. Özellikle Pollyanna kendisinden daha hızlı ve daha uzun konuşan birisini bulduğu için çok mutluydu. Bu hayret verici çocuk o kadar çok şövalye hikayeleri biliyordu ki. Ayrıca o kadar canlı ve güzel tasvirlerle anlatıyordu ki, Pollyanna hikaye kahramanlarını gözleri önünde canlandırabiliyordu. Bir sürü sincap ve kuşa bakarken, zırhlı şövalyeler ve tuvaletli prensesler görür gibi oluyordu. Kadınlar Birliği unutulmuştu. Pollyanna kızarmış yanaklar ve parlayan gözlerle bu romantik çocuğun parlak hikayelerine dalıp, günlerin yalnızlığını ve sessizliğini arkada bırakıp bu arkadaşlığın tadını çıkarıyordu.

Nihayet öğle çanlarını duyan Pollyanna, telaşla evin yolunu tuttuğu zaman, oğlanın ismini sormayı unutmuş olduğunu hatırladı.

Kendi kendine şöyle söylendi: "Sadece Bay James olmadığını biliyorum. Fakat yarın sorabilirim kendisine."

8
JAMIE

Pollyanna ertesi gün çocuğu göremedi. Çok yağmur yağdığı için parka gidemedi. Daha ertesi gün de aynı şekilde yağmurlu geçti. Hatta onu izleyen günde bile güneş açmasına rağmen ve Pollyanna erkenden parka gidip uzunca bir süre beklemesine rağmen çocuk gelmedi. Nihayet dördüncü gün oğlanı her zamanki yerinde gören Pollyanna sevinçle yanına yaklaştı.

"Oh, seni gördüğüme çok memnun oldum. Fakat dün gelmedim. Nerelerdeydin? Yüzü çok uçuk görünen çocuk açıkladı: "Gelemedim. Dün çok ağrılarım vardı."

Pollyanna şefkatle: "Ağrı mı? Senin ağrıların oluyor mu?" diye sordu.

"Evet, her zaman oluyor," diye gülümsemeye çalıştı çocuk. "Genellikle dayanabiliyorum ve buraya gelecek gücü buluyorum. Fakat bazen dünkü gibi şiddetli olunca gelemiyorum."

Pollyanna boğazı tıkanarak sordu: "Fakat her zaman buna nasıl dayanıyorsun?"

Oğlan gözlerini açarak cevap verdi: "Niçin, dayanmak zorundayım. Bazı şeylerin değişmesine olanak yok. Öyle olunca üzülüp nasıl olması gerektiğini düşünmenin anlamı yok, değil mi? Ayrıca bir gün şiddetli olup ertesi gün hafiflemesi çok daha iyi oluyor."

"Anlıyorum, bu benim oyunuma..." diye söze başlayan Pollyanna'nın lafı ağzında kaldı.

"Bugün de bol bol yem getirdin mi? İnşallah getirmişsindir. Çünkü bugün ben hiçbir şey getiremedim. Jerry bugün fıstıklar için hiç para

ayıramamış. Benim kutuda da hemen hiçbir şey kalmamıştı."

Pollyanna hayretle durakladı. "Yani sen kendin de yiyecek bulamadığını mı demek istiyorsun?"

Çocuk gülümsedi. "Tabii, fakat endişelenme. Bu ilk defa olmuyor. Ayrıca son defa da değil. Ben artık buna alıştım. Hey merhaba! Bak, Bay Lancelot geliyor."

Fakat Pollyanna sincapları düşünmüyordu.

"Evde yiyecek kalmamış mıydı?"

Çocuk yine gülerek cevap verdi: "Hayır, evde hiçbir zaman yeterli yiyecek olmaz. Annem temizlik işlerinde çalışır ve gittiği yerlerde yemek yer. Jerry de sabah ve akşamları hariç, dışarıda ne bulursa onunla idare eder."

Pollyanna inanamayan bir ifade ile: "Fakat yiyecek bulamadığınız zaman ne yaparsınız?" diye sordu.

"Tabii ki aç kalırız."

"Fakat ben ömrümde hiç yiyecek bulamayan birini görmedim. Gerçi babamla ben fakirdik ve canımız hindi istediği halde fasulye, pilav yerdik. Ama hiç olmazsa aç kalmazdık. Niçin herkese söylemiyorsun durumunu?"

"Bunun ne yararı olabilir ki?"

"Niçin, tabii ki sana yiyecek bir şeyler verirler."

Çocuğun gülüşü bu defa alaylı bir şekle döndü. "Bana bak küçük, bildiğim hiç kimse aç olanlara dağıtmak için rostolar ve pastalar yapmıyor. Ayrıca arada bir aç kalmazsan, bisküvi ile sütün ne enfes olduğunu keşfedemezsin ve 'neşe defterine' yazacak bir şey bulamazsın."

"Neşe defteri mi?"

Çocuk aniden utançla kızardı. "Boş ver. Bir an için senin annem veya Jerry olmadığını unuttum."

Pollyanna ısrarla sordu: "Fakat neşe defteri nedir? Ne olur söyle? Onun içinde de şövalyeler, lordlar ve prensesler mi var?"

Oğlan başını salladı. Dudaklarındaki gülümseme kaybolmuş, gözlerine karanlık ve ümitsiz bir ifade gelmişti.

"Hayır, keşke olsaydı," diye içini çekti. "Fakat yürümene olanak kalmamışsa, kazanılacak savaşlar ve ödüller de yoksa, sana bakacak prensesler bulunmazsa, sen de hiçbir şey yapamazsın benim gibi."

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra çocuk sözüne devam etti: "Sadece oturup düşünürsün. İşte böyle zamanlarda düşünceler çok kötüleşir. Benim hep öyle olur. Okula gidip anamın öğrettiklerinden fazla bir şeyler öğrenmek isterdim. Bu aklıma gelir. Diğer çocuklarla koşup oynamak isterdim, bunu düşünürüm. Jerry ile birlikte gazete satabilmek isterdim. Bütün hayatımca bakılmak istemiyorum. İşte hep bu düşünceler kafama doluşuyor."

Pollyanna gözleri yaşararak: "Evet çok iyi anlıyorum. Ben de bir süre için yürüyememiştim," dedi.

"Öyle mi? O halde bir parça anlarsın. Fakat sen şimdi yürüyebiliyorsun Bense hala yürüyemiyorum," diyen çocuğun gözleri hüzünle doluydu.

Bir dakika sonra Pollyanna atıldı: "Fakat hala bana 'Neşe Defteri'nin ne olduğunu anlatmadın."

Çocuk utanarak güldü: "Şey, önemli bir şey sayılmaz. Başkası için pek anlam ifade edeceğini sanmıyorum. Buna bir yıl önce başladım. O gün kendimi çok kötü hissediyordum. Her şey aksi gidiyordu. Kara kara düşünüp tasalanırken, babamın eski kitaplarından birini alıp okumaya başladım. İlk gözüme çarpan şey, sonradan ezberlediğim şu satırlardı:

"En kötü gözüken şeylerde birçok mutluluk gizlidir;

Yere düşen her yaprak arasında,

Sessiz veya sesli bir umut bulmak mümkündür."

Bunu okuduğum zaman çok hiddetlendim. Bu satırları yazan adamın, benim yerimde olsa ne gibi bir mutluluk bulabileceğini düşündüm. O kadar kızgındım ki, benim 'yapraklarım' arasında hiçbir umut olmadığını göstermek için, elime geçen eski bir deftere beni neşelendirip mutlu eden şeyleri yazmaya karar verdim. Sözde ne kadar az umudum olduğunu kanıtlayacaktım."

Çocuk nefes almak için durakladığı zaman Pollyanna:

"Evet, sonra?" diye haykırdı.

"Tabii, çok az şey bulacağımı sanıyordum. Fakat aksine bana sevinç ve neşe veren birçok küçük şey buldum. Her şeyde az da olsa sevdiğim bir yön bulmak olanağı vardı ve bunları hep deftere yazıyordum. Bunlardan ilki bu deftere sahip oluşumdu. Sonra birisi bana çiçek vermişti. Daha sonra Jerry tünelde bir kitap bulup bana getirmişti. Deftere ilk yazdıklarım bunlar oldu. Bundan sonra deftere yazılacak güzel şeyleri aramak bana zevk vermeye başladı. Sonra bir gün Jerry defteri buldu ve ona bir isim taktı: 'Neşe Defteri'. İşte hepsi bu kadar."

Pollyanna sevinç ve hayranlık dolu bir sesle: "Hepsi bu kadar mı dedin? Fakat sen, bilmeden benim mutluluk oyunumu oynuyorsun. Hatta sen benden çok daha güzel oynuyorsun diyebilirim. Korkarım ki ben senin yerinde olsam, yani karnım aç olsa ve yürüyemesem bu oyunu hiç oynayamazdım," dedi.

Sözünü tamamladığı zaman gözleri dolu dolu olmuş, sesi titriyordu.

Çocuk şaşkın bir şekilde sordu: "Oyun mu? Ne oyunu? Benim hiçbir oyundan haberim yok."

Pollyanna ellerini çırparak: "Bilmediğini anladım. İşte en güzel tarafı da bu ya! Dinle, sana oyunun ne olduğunu anlatayım," diye söze başladı.

Ve uzun uzun anlattı.

Sonunda oğlan: "Hay Allah, şimdi buna ne dersin?" diye hayretle konuştu.

Pollyanna devam etti: "Sen benim oyunumu şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi oynuyorsun. Ben ise hala senin ismini bile bilmiyorum. Lütfen her şeyini anlat bana. Öğrenmek istiyorum."

Çocuk: "Öğrenecek hiçbir şeyim yok benim," diye omuzunu silkti. "Ayrıca işte Bay Lancelot ve diğerleri sabırsız bir şekilde yiyecek bekliyorlar."

"Hay Allah, gerçekten de öyle," diye içini çeken Pollyanna çevrelerinde kanat çırpıp kuyruk sallayan bir yığın yaratığı sabırsız bir bakışla süzdü. Sonra elindeki yem torbasını ters çevirip içindeki bütün yiyecekleri hayvanların önüne döküverdi.

"İşte bitti. Artık konuşabiliriz. Öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki! İlk önce adını söyle. Sadece, Bay James olmadığını biliyorum."

Çocuk gizlenerek cevap verdi: "Hayır değil, fakat Jerry bana çoğu zaman Bay James der. Anam ve diğerleri beni Jamie diye çağırırlar."

Pollyanna nefesi kesilerek: "Jamie mi?" dedi. Gözleri ümitle parlıyordu. Sonra korku ile sordu: "Anam dediğin senin annen mi?"

"Tabii."

Pollyanna'nın ümitleri sönüverdi. Eğer bu Jamie'nin bir annesi varsa, tabii ki Bayan Carew'ın yeğeni olamazdı. Onun annesi yıllar önce ölmüştü. Yine de bu çocuğu çok ilgi çekici buluyordu.

"Fakat nerede oturuyorsun? Ailende annen ve Jerry'den başkaları yok mu? Her gün buraya gelir misin? Neşe defterin nerede? Onu görebilir miyim? Doktorlar bir daha yürüyebileceğini söylüyorlar mı? Bu tekerlekli iskemleyi nereden aldın?"

Çocuk kıs kıs gülerek: "Hey, bu kadar soruya birden nasıl cevap vereyim? Her neyse, en sonuncusundan başlayarak cevap vermeye çalışayım. Tabii aradakileri unutmazsam. Bu iskemle bir yıl önce benim oldu. Jerry gazeteye yazı yazan adamlardan birini tanıyordu: Bu adam gazetede benim yürüyemediğimi, neşe defterini falan anlatan bir yazı yazmış.

Sonra bir yığın kadın erkek gelip bu iskemleyi benim için aldıklarını söylediler."

"Kim bilir ne sevinmişsindir?"

"Evet çok sevindim. Neşe defterinin tam bir sayfasını bu iskemleye ayırdım."

"Fakat acaba hiç yürüyemeyecek misin?" diyen Pollyanna'nın gözleri yaşlarla doluydu.

"Öyle görünüyor. Yürüyemeyeceğimi söylediler."

"Oh, fakat benim için de aynı şeyi söylemişlerdi. Sonra Dr. Ames bir yıllık bir tedavi ile beni yürüttü. Belki seni de yürütebilir."

Oğlan başını salladı: "Yapamaz. Zaten ona gitmek olanağım yok, çünkü bu çok para ister. Kısaca yürüyemeyeceğim diye kesip atmak gerekiyor. Fakat boş ver. Ben artık bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bir defa düşünmeye başlarsam sonu gelmiyor."

Pollyanna pişman olarak yakındı: "Evet, evet, ben de gelmiş sana durmadan bunu hatırlatıyorum. Dedim ya, sen oyunu benden daha iyi oynuyorsun. Haydi devam edelim. Daha bana nerede oturduğunu ve aileni, kardeşlerini falan anlatmadın."

Çocuğun ifadesi yumuşadı, gözleri parlamaya başladı.

"Jerry tek kardeşim benim. Aslında o da, anam da öz annemle kardeşim değil. Fakat bana çok iyilik ettiler."

Pollyanna irkilerek sordu: "Ne dedin, yani ana dediğin senin kendi annen değil mi?"

"Hayır değil, işte onun için..."

Fakat Pollyanna gittikçe büyüyen bir ilgiyle sözünü kesti: "Senin asıl annen yok mu?"

"Hayır. Annemi hiç hatırlamıyorum. Babam da altı yıl önce öldü."

"Kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum, küçüktüm. Anam altı yaşlarında olduğumu söylüyor. Beni o vakit yanlarına almışlar."

"Ve adın Jamie değil mi?"

"Evet, daha önce söylemiştim."

Pollyanna korka korka en son sorusunu sordu:

"Peki soyadın ne?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hatırlamıyorum, çok küçüktüm herhalde. Hatta bizimkiler bile bilmiyor. Beni sadece Jamie olarak tanıyorlar."

Önce hayal kırıklığı ile duraklayan Pollyanna sonradan bu fikrini değiştirdi.

"Her neyse, eğer soyadını bilmiyorsan, bu soyadının Kent olmadığını göstermez."

Çocuk şaşkın bir şekilde: "Kent mi?" dedi.

Pollyanna gözleri parlayarak söze başladı: "Evet, Jamie Kent adında bir çocuk var ki..." Fakat sözlerinin sonunu getirmeden hemen sustu. Birdenbire çocuğa kaybolan Jamie'den bahsedip ümitlendirmemesi gerektiğini düşündü. Önce onun gerçekten Bayan Carew'ın kaybolan yeğeni olup olmadığından emin olmalıydı. Aksi halde çocuğa mutluluk yerine acı verebilirdi. Jimmy Bean'e Kadınlar Birliği tarafından kabul edilmediğini söylemek zorunda kaldığı zaman, çocuğun gösterdiği tepkiyi hala unutmamıştı, şimdi aynı hatayı işlememek kararındaydı. Böylece ilgisiz bir tavırla konuyu şöyle kapattı:

"Boş ver, şimdi Jamie Kent'ten önemli olan, senin hakkında öğrenmek istediğim şeyler."

"Söylenecek fazla bir şey yok. Hatırladıklarım hiç de iç açıcı şeyler değil. Babamın oldukça garip bir adam olduğunu ve çok az

konuştuğunu söylerler. Herkes ona 'profesör' dermiş. Anamın dediğine göre babamla ben o vakit, onların da oturduğu büyük bir binanın çatı katı odasında kalıyormuşuz. Onlar o zaman da fakir olmakla beraber bugünkü kadar kötü durumda değillermiş. Jerry'nin babası henüz hayattaymış ve çalışıyormuş."

Pollyanna: "Evet, sonra?" diye söze karıştı.

"Anamın dediğine göre babam sık sık hastalanmaya başlamış ve gittikçe daha garip olmuş. Böylece Murphy'ler yani Jerry'ler beni sık sık kendi evlerine almaya başlamışlar. O zamanlar yürümeme rağmen bacaklarım pek sağlam değilmiş. Ben Jerry ile ve ölen kız kardeşi ile oynardım. Sonra babam öldüğünde beni yanına alacak hiçbir yakınım yoktu ve beni bir çocuk yurduna vermek istediler. Fakat anamla Jerry buna izin vermediler ve beni yanlarına aldılar. O sırada küçük kızları yeni ölmüştü. Beni onun yerini tutarım diye alıkoydular. Böylece hep onların yanında büyüdüm. Sonradan düştüm ve hiç yürüyemez oldum. Jerry'nin babası öldükten sonra çok fakir oldular. Yine de bana bakmaya devam ettiler. Bana çok büyük iyilik yaptılar."

Pollyanna: "Evet, evet, fakat bunun karşılığını muhakkak görecekler." diye sevinçle titreyen bir sesle haykırdı. Artık bütün şüpheleri kaybolmuştu ve kaybolan Jamie'yi bulduğundan emindi. Fakat bundan bahsetmemeli ve Bayan Carew'ın Jamie'yi görmesini sağlamalıydı. Sonra onların sevinçle kavuşmaları sahnesi gözünde canlanıyordu.

Pollyanna yanına gelip ceplerini karıştırmaya çalışan Bay Lancelot'a hiç aldırmadan sıçrayarak ayağa kalktı.

"Artık gitmem gerek. Fakat yarın yine geleceğim. Belki de yanımda başka bir hanımla gelirim. Yarın burada olacaksın, değil mi?" diye endişeli bir şekilde sordu.

"Tabii, eğer hava güzelse Jerry beni her sabah buraya getirir. İşlerini öyle ayarlıyor. Ben de yemeğimi getirip saat dörde kadar burada kalıyorum. Jerry bana çok iyi davranıyor."

Pollyanna: "Biliyorum, belki de sana iyi davranacak başka birini daha bulacaksın," diye başını salladı. Bu imalı sözden sonra yüzünde parlak bir tebessümle çocuğun yanından ayrıldı.

9
GİZLİ PLANLAR

Eve dönerken Pollyanna sevinçle planlar hazırlıyordu. Ertesi gün Bayan Carew şu veya bu şekilde parkta yürüyüşe çıkmak için ikna edilmeliydi. Pollyanna bunu nasıl gerçekleştireceğini henüz bilmiyordu. Fakat muhakkak olmalıydı bu.

Bayan Carew'e açıkça Jamie'yi bulduğunu ve onun da görmesi gerektiğini söyleyemezdi. Ne de olsa az bir olasılıkla bu çocuğun gerçek Jamie olmaması da mümkündü. Bu nedenle Bayan Carew i boş yere ümitlendirmek çok acı sonuçlar yaratabilirdi. Pollyanna'nın Mary'den duyduğuna göre Bayan Carew iki kere yanlış ipuçlarını izleyerek kendi yeğeninden başka çocuklarla karşılaşmış ve bunun sonunda yatağa düşecek kadar hastalanmıştı. Kısaca, Pollyanna Bayan Carew e niçin parka gitmesi gerektiğini söyleyemezdi. Fakat bir neden bulacaktı mutlaka.

Ne yazık ki kader bir kere daha şiddetli bir yağmur ve fırtına ile bütün bu planları bozuverdi. Ertesi sabah Pollyanna'nın camdan dışarıya bakması, o gün parkta yürüyüş yapılamayacağını anlaması için yeterli oldu. Daha da beteri, bunu izleyen iki gün boyunca bulutlar dağılmadı ve Pollyanna bütün zamanını pencereden pencereye koşup endişeli bakışlarla gökyüzünü seyrederek geçirdi. Sık sık herkese: "Galiba hava biraz açıyor, değil mi?" diye soruyordu.

Pollyanna için bu davranış o kadar olağanüstü ve aralıksız sorduğu soru o kadar rahatsız ediciydi ki, en sonunda Bayan Carew'ın sabrı taştı.

"Allah aşkına, çocuk, derdin ne?" diye haykırdı. "Daha önce hava bozukluğunu bu derece mesele yaptığını hiç görmedim. Senin şu ünlü mutluluk oyununa ne oldu bugün?"

Pollyanna şaşkın ve yüzü kızararak: "Hay Allah, galiba bu defa oyunu gerçekten unuttum," diye itiraf etti. "Tabii eğer düşünürsem bunda da memnun olunacak bir yön bulabilirim. Örneğin bu yağmurun eninde sonunda duracağını düşünüp sevinebilirim. Çünkü Allah ikinci bir tufan vermeyeceğini söylüyor. Yine de bugün havanın güzel olmasını o kadar arzuluyorum ki!"

"Niçin?"

"Oh, sadece parkta yürüyüşe çıkmak için," derken Pollyanna fazla önemsemez görünmek amacıyla büyük çaba gösteriyordu. "Belki siz de benimle gelirsiniz diye düşünmüştüm."

Bayan Carew kaşlarını kaldırarak hayretle: "Ben mi parkta yürüyüşe gelecekmişim? Teşekkür ederim, korkarım ki hayır," dedi.

Pollyanna korku ile yalvardı: "Fakat ne olur reddetmeyin."
"Reddettim bile."

"Fakat Bayan Carew lütfen öyle demeyin. Hava düzelince ne olur benimle gelin. Sadece bu defa için, önemli bir şey nedeniyle benimle gelmenizi istiyorum."

Bayan Carew kaşlarını çattı ve "hayır" demek üzere ağzını açarken, Pollyanna'nın gözlerindeki yalvarışı görerek fikrini değiştirdi. İsteksiz bir şekilde şöyle dedi: "Peki çocuğum peki, fakat eğer söz verirsem, sen de artık pencerenin yanından çekilip herkese havanın düzelip düzelmeyeceğini sormaktan vazgeçeceksin."

"Evet, evet, tabii yaparım. Yani sormam demek istiyorum," diyen Pollyanna az sonra hafif bir güneş ışığı gördüğü zaman heyecanla: "Galiba hava açtı..." diye söze başladı, fakat sonra ağzını eliyle kapatarak odadan kaçtı.

Ertesi sabah hava tamamen açıldı. Fakat güneş olmasına rağmen hava oldukça serindi ve öğleden sonra Pollyanna okuldan geldiği zaman soğuk bir rüzgar esmeye başlamıştı. Yine de bütün itirazlara rağmen Pollyanna havanın çok güzel olduğunu ve eğer Bayan Carew ile parka gitmezlerse çok üzüleceğini iddia etti. Böylece Bayan Carew istemeye istemeye Pollyanna ile parkta yürüyüşe çıktı.

Tahmin edileceği gibi bu tamamen sonuçsuz bir gezinti oldu.

Sabırsız hanımla, endişe ile etrafa bakınan küçük kız soğuktan titreyerek parkta hızlı adımlarla aşağı yukarı dolaşıp durdular. Pollyanna çocuğu her zamanki yerinde bulamayınca son bir ümitle parkın her köşesini gözden geçiriyordu. O, ne yapıp yapıp Bayan Carew'i bu gezintiye ikna etmiş ve gerçek durumu saklamıştı. Fakat Jamie orada yoktu. En sonunda soğuktan titremeye başlayan Bayan Carew eve dönmelerinde ısrar etti ve Pollyanna çaresiz onunla evin yolunu tuttu.

Bunu izleyen günler Pollyanna için çok üzücü geçti. Kendisinin ikinci bir tufan olarak gördüğü, fakat Bayan Carew'e göre sadece olağan sonbahar yağmurları, bundan sonraki günlerin devamlı ıslak, sisli, soğuk ve rüzgarlı geçmesine sebep oldu. Arada kısa süreler için hava açtığı zaman Pollyanna koşarak parka gidiyordu. Fakat her defasında hayal kırıklığı ile geri dönüyordu. Jamie artık gelmiyordu. Kasım ayının ortalarına gelmişlerdi ve parkın tadı kaybolmuş, ziyaretçileri çok azalmıştı. Ağaçların yaprakları dökülmüş, sıralar boşalmış ve havuzdaki kayıklar yok olmuştu. Gerçi sincaplar, penguenler ve güvercinler yine oradaydı ve her zamanki gibi bekleyiş içindeydiler. Fakat onları beslemek Pollyanna'ya devamlı Jamie'yi hatırlattığı için daha çok acı veriyordu.

Günler geçtikçe Pollyanna: "Nasıl olur da çocuğun nerede oturduğunu öğrenmedim?" diye sızlanıp duruyordu. Onun kaybolan Jamie olduğundan emindi, şimdi tekrar havaların ısınmasına, yani baharın gelmesine kadar beklemesi gerekiyordu. O zaman da Pollyanna burada olmayacaktı.

Nihayet berbat bir günün öğleden sonrasında beklenmeyen bir şey oldu. Pollyanna yukarıdaki holden geçerken Mary ile bir başkasının konuşmaları kulağına geldi. Kapıdaki yabancı şöyle diyordu: "Ne olur bayan, beni yalvartmayın, Pollyanna adındaki çocuğu görmem gerek. Ona Bay James'ten mesaj getirdim, şimdi lütfen onu bulur musunuz?"

Pollyanna sevinçle haykırarak kendisini merdivenlerden aşağıya atarcasına koştu.

"Oh, ben buradayım, buradayım, ne oldu, seni Jamie mi yolladı?" diyen Pollyanna heyecandan soluk soluğa kalmıştı.

Telaşla kollarını açarak çocuğa sarılmak üzere iken Mary araya girdi.

"Bayan Pollyanna, lütfen, siz bu dilenci çocuğu tanıyor musunuz ki?"

Çocuğun yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı oldu. Fakat konuşmasına fırsat kalmadan Pollyanna ciddi bir tavırla

Mary'ye döndü: "O dilenci değil, benim en iyi arkadaşlarımdan biridir. Ayrıca, beni kaybolduğum zaman bulup eve getiren de odur."

Sonra sabırsızca oğlana dönüp hızlı hızlı sordu: "Ne oldu, Jamie mi seni yolladı?"

"Tabii, Jamie yolladı. Bir ay kadar önce yatağa düştü. Hala toparlanamadı."

"Ne oldu?"

"Jamie hasta ve seni görmek istiyor. Gelecek misin?"

"Hasta mı? Çok üzüldüm. Tabii ki geleceğim. Hemen şapkamla paltomu alayım, gidelim."

Mary, "Fakat Bayan Pollyanna, sanki Bayan Carew sizi böyle bir çocukla gönderir mi sanıyorsunuz?" diye karşı koydu.

Pollyanna, "Fakat o bir yabancı değil. Çok uzun süredir tanıyorum ben onu ve muhakkak gitmem gerek," dedi.

O sırada Bayan Carew soğuk bir tavırla oturma odası kapısında göründü ve Pollyanna'ya dönüp sordu:

"Bu çocuk kim, burada ne arıyor?"

Pollyanna yalvaran bakışlarla döndü: "Ah, Bayan Carew, beni göndereceksiniz değil mi?"

"Nereye göndereceğim?"

Oğlan çabucak araya girip nazik olmak için büyük bir çaba göstererek açıkladı: "Kardeşimi görmesi gerek bayan. Kendisi çok hasta ve Pollyanna'yı bulup ona götürmezsem bana rahat yüzü göstermez. Onu mutlaka görmek istiyor."

Pollyanna: "Ne olur gideyim," diye tekrar yalvardı.

Bayan Carew yüzünü asarak: "Bu çocukla gitmek mi, tabii ki hayır Pollyanna. Bunu nasıl düşünebilirsin?" dedi.

"Fakat sizin de benimle gelmenizi istiyorum."

"Ben mi, saçmalama. Bu olanaksız. İstersen bu çocuğa biraz para verebilirsin, fakat..."

Çocuk gözleri parlayarak cevap verdi: "Teşekkür ederim efendim, ben para için gelmedim. Pollyanna'yı götürmek için geldim."

"Evet Bayan Carew, bu Jerry, Jerry Murphy. Kaybolduğum zaman beni bulup eve getiren çocuk, şimdi bana izin verecek misiniz? Bayan Carew başını sallayarak: "Hayır Pollyanna, artık bunu tartışmak istemiyorum," dedi.

"Fakat dediğine göre ja..., yani diğer çocuk hastaymış ve beni istiyormuş."

"Elimden bir şey gelmez."

"Ben onu iyi tanıyorum Bayan Carew. Gerçekten öyle. Kitapları çok seviyor ve bir sürü hikayeler biliyor. Sonra sincapları, kuşları besleyip onlara isimler takıyor. Yürüyemiyor ve çoğu zaman yiyecek bile bulamıyor. Benim mutluluk oyunumu hiç bilmemesine rağmen bir yıldır oynuyor ve benden daha başarılı oluyor. Ben günlerdir onu arıyordum, fakat bulamamıştım. Gerçekten Bayan Carew, onu görmem gerek, onu tekrar kaybetmek istemiyorum," diye Pollyanna nefes nefes sözlerini tamamladı.

Bayan Carew'ın yüzü kızgınlıktan pençe pençe olmuştu.

"Pollyanna bu çok saçma bir şey. Beni çok şaşırtıyorsun. Kesin olarak reddettiğim bir konu üstünde nasıl bu kadar ısrar ediyorsun anlayamıyorum. Bu çocukla gitmene asla izin veremem. Artık bu konuda hiçbir söz işitmek istemiyorum."

Pollyanna'nın yüzüne yeni bir anlam geldi. Yarı korku dolu, yarı yorgun bir şekilde Bayan Carew'ın yüzüne bakarak kararlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"O halde artık size söylemem gerek. Emin oluncaya kadar bundan bahsetmek istemiyordum. Önce bu çocuğu sizin görmenizi arzu ediyordum. Fakat artık söylemem daha doğru olur. Çünkü onu bir kere daha kaybedemem. Öyle sanıyorum ki Bayan Carew bu çocuk Jamie."

Bayan Carew'ın yüzü bembeyaz oldu. "Jamie, benim Jamie ' m mi?"

"Evet."

"İmkân yok."

"Evet, lütfen dinleyin. Adı Jamie ve soyadını bilmiyor. Babası altı yaşlarındayken ölmüş, annesini ise hiç hatırlamıyor. On iki yaşlarında olduğunu sanıyor. Jerry ve annesi, onu babası öldükten sonra yanlarına almışlar. Babası garip bir adammış ve kimseye adını söylememiş, ve..."

Bayan Carew bir işaretle Pollyanna'yı susturdu, şimdi yüzü daha da beyazlaşmıştı, fakat gözleri alev alevdi.

"Hemen gideceğiz. Mary, Perkins'e hemen arabayı hazır etmesini söyle. Pollyanna, paltonla şapkanı al. Küçük, sen burada bekle, biz hemen hazır olacağız," diyerek çabucak merdivenleri tırmandı.

Holde bekleyen oğlan ıslık çalarak söylendi: "Of, be! şimdi arabayla gideceğiz ha! Amma iş yahu, bakalım Bay James bu işe ne diyecek?"

10
MURPHY'LERİN MAHALLESİ

Bayan Carew'ın gösterişli arabası keskin bir korna sesiyle Commonvvealth Caddesi'ni geçip Murphy'lerin evine doğru yola çıktı. Arabanın içinde gergin bir bayanla, sevinçli bir küçük kız oturuyorlardı, şoförün yanında ise Jerry Murphy yer alıyor ve gururla yolu tarif ediyordu.

Otomobil, dar ve pis bir sokakta, dökülen bir kapı önünde durunca, oğlan sıçrayarak indi ve her vakit alayla seyrettiği kibar zenginler gibi arka kapıyı açarak bayanların inmesini bekledi.

Pollyanna hemen indi. Etrafına baktığı zaman şaşkınlık ve üzüntü ile gözleri irileşti. Arkasından inen Bayan Carew gözüne çarpan pislik, sefalet ve yıkıntı karşısında gözle görülür şekilde titremeye başladı. Sokaktaki kırık dökük evlerden, üstü başı kirli ve eski çocuklar bağrışarak fırladılar.

Jerry kızgın bir şekilde kollarını salladı: "Bana bakın, burada maymun oynamıyor. Dağılın bakalım, Jamie'nin misafirleri var."

Bayan Carew hala titreyen elini Jerry'nin omuzuna koyarak: "Burada mı?" diye mırıldandı.

Fakat oğlan bunu duymadı. Kolları ve elleri ile kalabalık arasından yol açmaya uğraşıyordu. Bayan Carew nasıl olduğunu pek anlamadan, kendini Pollyanna ve Jerry ile birlikte karanlık ve pis kokulu bir yerde, dökülen merdivenler başında buldu.

Bayan Carew: "Bir dakika, unutmayın," diye uyardı. "İkiniz de bu çocuğun benim aradığım Jamie olması olasılığından hiç bahsetmeyeceksiniz. Önce kendim görüp sorular sormam gerekiyor."

Pollyanna: "Tabii, haklısınız," diye onayladı.

Jerry ise: "Ben de anladım," diye başını salladı. "Benim zaten gitmem gerek, yani sizi daha fazla rahatsız edecek değilim, şimdi merdivenleri yavaş yavaş çıkın. Her taraf delik dolu ve bazen merdivende uyuyan çocuklar olur. En yukarıya çıkacağız." Sonra gülerek ekledi: "Asansör bugün çalışmıyor."

Bayan Carew ayağı altında gıcırdayan çürük tahtalara korka korka basarak çıkmaya başladı. Merdivenler üstünde iki yaşlarında bir çocuk, ucuna ip bağlı bir konserve kutusunu yukarı atıp, aşağı çekerek eğleniyordu. Her taraftan merakla kapılar açılıyor ve pis, bakımsız yüzler kendisine çevriliyordu. Bir yerlerden tiz bir bebek ağlaması geliyor, öte yandan küfreden bir adamın sesi işitiliyordu. Her köşeden içki ve lahana kokuları duyuluyordu.

Üçüncü katı tırmandıktan sonra oğlan kapalı bir kapının önünde durdu.

"Acaba getirdiğim hediye paketini görünce Jamie ne yapacak? Annemin ne yapacağını biliyorum. Hemen ağlamaya başlar herhalde," diye mırıldanarak kapıyı açıverdi.

"Hey, biz geldik, hem de otomobille, buna ne buyrulur Bay James?"

Burası çok küçük, soğuk, eşyasız ve hüzün veren bir odaydı. Fakat hayret verecek derecede düzenli ve temizdi. Burada pis kokular ve sefalet göze çarpmıyordu. İki karyola, üç kırık iskemle, bir masa ve bir ocak; görünen eşyalardı. Karyolalardan birinde yanakları kızarmış ve gözleri parlayan bir oğlan yatıyordu. Onun yanında zayıf ve romatizmadan iki büklüm olmuş bir kadın vardı.

Bayan Carew odaya girdikten sonra kendini toparlamak için, bir dakika kadar duvara dayanıp durdu. Jerry çabucak veda edip kapıyı kaparken Pollyanna Jamie'nin yanına koştu.

"Oh, Jamie, seni bulduğuma o kadar memnunum ki!" diye haykırdı. "Her gün seni aradım ve hasta olmana üzüldüm."

Jamie gülümseyerek zayıf ve beyaz elini uzattı.

"Ben de çok memnunum. Çünkü bu senin buraya gelmene neden oldu. Ayrıca şimdi çok daha iyiyim. Ana, işte bu küçük kız sana bahsettiğim Pollyanna. Şimdi anam da mutluluk oyununu oynuyor. Önce sanırım ağrısından çalışamadığı için ağlıyordu. Fakat sonra ben hastalanınca, evde olup bana bakabildiği için memnun oldu."

Tam o sırada Bayan Carew ilerledi ve korku, hasret dolu bakışlarla yataktaki sakat çocuğu süzdü.

Pollyanna çekingen bir sesle: "Bu Bayan Carew, seni görmeye geldi Jamie," diye yanındaki hanımı tanıttı.

Yatağın kenarındaki kadın zorlukla ayağa kalkıp iskemlesini gösterdi. Bayan Carew bir kere olsun kadına bakmaksızın iskemleye oturuverdi; bakışları hala Jamie'nin üzerindeydi.

Belirgin bir güçlükle: "Adın Jamie, değil mi?" diye sordu.

Çocuk onun gözlerinin içine bakarak cevap verdi: "Evet efendim."

"Soyadını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

İlk defa olarak Bayan Carew yanında duran beli bükük kadına döndü: "Bu sizin oğlunuz değil, öyle mi?"

"Hayır efendim."

"Siz de soyadını bilmiyor musunuz?"

"Hayır, hiç öğrenemedim."

Bayan Carew çaresizlik içinde oğlana döndü:

"Fakat düşünmeye çalış, Jamie'den başka bir isim hatırlamıyor musun hiç?"

Çocuk başını salladı. Sorular karşısında biraz şaşırmış bir hali vardı.

"Hayır efendim, hiç hatırlamıyorum."

"Babanın eşyaları arasında ismine rastladığın bir şey olmadı mı?"

Bayan Murphy söze karışarak: "Sadece kitapları vardı, şu karşıdakiler hep onundu. İsterseniz bir bakın," dedi ve duvardaki eski bir raf üzerindeki kitapları işaret etti. Sonra merakla sordu: "Bu çocuğu tanıyor musunuz bayan?"

Bayan Carew ayağa kalkıp kitapların yanına giderken, "Bilemiyorum" diye söylendi.

Aşağı yukarı on, on iki kitap vardı. Hepsi de bir hayli eskimişti. Bayan Carew her sayfayı dikkatle gözden geçirmesine rağmen hiçbir yerde yazılı bir isim bulamadı. Böylece çaresiz tekrar oğlanla kadına dönüp şöyle dedi: "İkiniz de bana ne biliyorsanız anlatır mısınız?"

Onlar da anlattılar. Söylenilenler Jamie'nin Pollyanna'ya parkta anlattıklarının aynısıydı. Bayan Carew'ın dikkatle sorularına rağmen kesin bir ipucu bulunamadı. Sonunda Jamie

Bayan Carew'e döndü ve: "Babamı tanıdığınızı mı sanıyorsunuz?" dedi.

Bayan Carew gözlerini kapayıp elini alnında dolaştırdı. "Bilmiyorum, fakat galiba tanımıyorum."

Pollyanna hayal kırıklığı ile haykırdı, fakat Bayan Carew'ın sert bakışı karşısında susarak hızla odada aşağı yukarı dolaşmaya başladı.

Jamie birdenbire ev sahibi görevlerini hatırlayarak Pollyanna'ya döndü: "Gelmeniz beni çok mutlu etti. Bay Lancelot nasıl? Hala ona yiyecek götürüyor musun?"

Pollyanna'nın hemen cevap vermemesi üzerine, bakışlarını pencere kenarındaki kırık bir saksıya çevirdi.

"Benim çiçeğimi gördünüz mü? Onu Jerry buldu. Birisi düşürmüş. Güzel değil mi? Kokusu da var."

Fakat Pollyanna onu duymamıştı bile. Bakışları odada dolaşıyor ve elleri ile sinirli hareketler yapıyordu.

"Fakat Jamie, sen burada oyunu nasıl oynayabiliyorsun anlayamıyorum?" diye patladı. "Bundan daha kötü bir yer görmedim hayatımda."

Jamie gülerek: "Oho! Aşağıda oturanların odasını bir görmelisin. Orası buradan çok daha kötü. Bu odanın birçok iyi tarafları var. Örneğin güneşli günlerde iki saat kadar güneş gelir buraya. Sonra pencere kenarından gökyüzü görünür. Fakat korkarım ki bu odayı da kaybedeceğiz. Yakında buradan çıkmamız gerekecek," dedi.

"Çıkmak mı?"

"Evet, anamın çalışmaması nedeni ile kirayı ödeyemedik," diyen Jamie'nin sesi titremeye başladı. "Aşağıda oturan bayan bu hafta bize yardım ediyor. Fakat bunu her zaman yapamayacağına göre, yakında çıkmamız gerekecek. Tabii Jerry bir servet falan bulursa işler değişir."

Pollyanna, "Oh, fakat biz..." diye söze başladı, ama Bayan Carew çabucak ayağa kalkıp, "Pollyanna, haydi artık gitmemiz gerek." diye sözünü kesti. Sonra çocuğun yanındaki kadına dönerek devam etti: "Evden çıkmanız gerekmeyecek. Size para ve yiyecek göndermek için hemen harekete geçeceğim. Sonra bağışta bulunduğum hayır derneklerinden birine durumunuzu anlatacağım ve yardım sağlayacağım."

Fakat beli bükük kadın birdenbire dikleşti, gözleri gururla parlayarak: "Teşekkür ederim, ama buna gerek yok Bayan Carew. Biz fakir olabiliriz, fakat sadaka kabul etmeyiz," dedi.

Bayan Carew: "Saçma, bu çocuğun dediğine göre, aşağıdaki hanımın yardımını kabul ediyorsunuz."

"Evet, fakat bu sadaka sayılmaz. Bayan Dolan benim arkadaşım. Benim bu yardımın altında kalmayacağımı bilir.

Geçmişte bazı zamanlar ben de ona aynı şekilde destek olmuşumdur. Arkadaşlardan yardım kabul etmek sadaka almaya benzemez, çünkü onlar gerçek ilgi duyarlar ki, bu da çok farklı bir durumdur. Biz her zaman böyle değildik. İşte bunun için yardım kabul

etmek daha da güç oluyor. Teşekkür ederim, fakat sizin paranızı kabul edemeyiz."

Bayan Carew asabi bir şekilde yüzünü astı. Burada geçirdiği bir saat, onun için son derece yorucu ve üzücü olmuştu. Zaten hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadığı için şu anda çok bitkindi.

"Peki, nasıl isterseniz," dedi. "Hiç olmazsa ev sahibine gidip burada kaldığınız süre içinde rahatınızı sağlamasını isteseniz. Herhalde şu kırık camları tamir ettirmek ona düşer. Ayrıca tırmandığım merdivenler çok tehlikeli bir durumdaydı."

Bayan Murphy ümitsizce içini çekti. Vücudu gene iki büklüm olmuştu.

"Bu konuda çok uğraştık ama kimseye dinletemedik. Ev sahibinin kendisini göremiyoruz. Onun işlerine bakan görevli ise kiraların çok düşük olması nedeni ile ev sahibinin buraya fazla masraf yapamayacağını söyledi."

Bayan Carew nihayet içini boşaltabileceği bir konu bulmanın verdiği cesaretle asabi bir şekilde konuşmaya başladı:

"Çok saçma ve utandırıcı bir durum. Ayrıca bu merdivenler açıkça yasalara aykırı. Ben bu işle uğraşacağım. Bu evin sahibi kim ve işlerine bakan kişinin adı nedir?"

"Ev sahibinin kim olduğunu bilmiyorum, fakat bizimle konuşan adamın ismi Dodge."

Bayan Carew hayretle irkildi. "Dodge mu, acaba Henry Dodge mu?"

"Evet, bayan, sanırım ilk adı Henry."

Bayan Carew'ın yüzü önce kızardı, sonra bembeyaz oldu.

"Pekala, ben bu işi halledeceğim," diye söylenerek Pollyanna'ya döndü: "Haydi, artık gitmemiz gerek."

Yatağın kenarında Pollyanna gözyaşları arasında Jamie ile vedalaşıyordu.

Sonra, gıcırdayan merdiven yıkıntılarından inip, kalabalığı yarıp arabaya bininceye kadar Pollyanna konuşmadı. Nihayet asık yüzlü Perkins otomobil kapısını kapar kapamaz, Pollyanna yalvaran bir sesle konuştu: "Ne olur Bayan Carew onun Jamie olduğunu söyleyin, lütfen. Onun için ne güzel olacak Jamie olmak!"

"Fakat Jamie değil o."

"Aman Allahım, emin misiniz?"

"Hayır, emin değilim. İşin en acı yönü de bu işte. Onun Jamie olduğunu hiç sanmıyorum. Hatta hemen hemen bundan eminim. Fakat, tabii olması olasılığı da var. İşte bunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

Pollyanna bunun üzerine tekrar yalvardı, "O halde onu Jamie diye kabul edip evinize alamaz mısınız?"

"Bu çocuğu Jamie olmadığını bile bile evime almak mı? Asla Pollyanna, bunu yapamam."

Pollyanna çekinerek ısrar etti: "Fakat eğer kendi Jamie'niz için elinizden bir şey gelmiyorsa, onun gibi başka birisine yardım edebildiğiniz için mutlu olmaz mısınız? Ya sizin yeğeniniz de böyle hasta ve fakirse, onu başka birisinin yanına alıp bakmasını istemez misiniz? Ve..."

Bayan Carew acı ile başını sallayarak haykırdı: "Ne olur öyle söyleme Pollyanna. Zaten Jamie'nin bu çocuk gibi ıstırap ve sefalet içinde olabileceği korkusu beni öldürüyor." Sözlerinin sonunda hıçkırmaya başladı.

Pollyanna bu fırsattan yararlanarak atıldı: "İşte ben de bunu söylemek istiyorum. Anlamıyor musunuz? Eğer bu sizin Jamie ise tabii onu istersiniz. Eğer değilse bu çocuğu yanınıza almakla hiçbir şey kaybetmiş olmayacaksınız. Ayrıca bu çocuğu son derece mutlu ederek çok iyilik yapmış olacaksınız. Sonra gerçek Jamie'yi bulsanız bile, hiçbir şey kaybetmemiş, aksine bir yerine iki çocuğu mutlu etmiş olacaksınız."

Bayan Carew acı ile sözünü kesti: "Yeter Pollyanna, lütfen, düşünmek istiyorum. Düşünmem gerek."

Pollyanna gözleri dolu dolu sustu. Bir süre büyük çaba göstererek konuşmadı, sonra daha fazla kendini tutamayarak yeniden atıldı: "Allahım, ne berbat bir yerdi orası! İsterdim ki ev sahibi kendisi orada otursun. Acaba memnun olunacak tek bir şey bulabilir miydi?"

Bayan Carew aniden irkildi. Sanki özür ilermiş gibi ellerini Pollyanna'ya uzatarak: "Belki de o hanım bilmiyordu. Eminim ki evin durumu hakkında hiç bilgisi yoktu. Fakat hemen gereken yapılacak, en kısa sürede," dedi.

"Hanım mı, ev sahibini ve işleri ile uğraşan kişiyi siz tanıyor musunuz?"

Bayan Carew dudaklarını ısırdı. "Evet, her ikisini de tanıyorum."

"O, buna çok sevindim; o halde her şey düzelecek."

Araba evlerinin önünde durduğu zaman Bayan Carew: "Evet, hemen gereken şeyler yapılacak," diye söz verdi.

Bayan Carew ne dediğini çok iyi biliyordu. Pollyanna'ya söylediklerinden çok daha fazlası kafasından geçiyordu. O gece yatmadan önce Henry Dodge'a gönderdiği bir mektupla sahip olduğu bütün binalarda çok acele olmak üzere gereken bütün tamiratın yapılmasını emrediyordu. Ayrıca bazı kırık camlar ve yıkık merdivenlerin şimdiye kadar ihmal edilmiş olmasını kınıyordu. Henry Dodge bu mektubu alınca oldukça korkmuş, aynı zamanda biraz da kızmıştı. Fakat hemen harekete geçti.

11
BAYAN CAREW İÇİN BİR SÜRPRİZ

Gereken tamirler en iyi şekilde yapıldıktan sonra Bayan Carew, kendi kendine ödevini yapmış olduğunu ve konunun burada kapanacağını söylüyordu. Her şeyi unutacaktı. Çocuk, aradığı Jamie değildi. Bu cahil, hasta ve sakat çocuk onun kardeşinin oğlu olamazdı. Her şeyi kafasından atacaktı.

Fakat iş, her şeyi unutmaya gelince Bayan Carew aşılamayacak bir engelle karşılaşıyordu. Her şeyi kafasından atmaya gücü yetmiyordu. Her vakit gözlerinin önünde o küçük ve çıplak oda ile dalgın bakışlı çocuk canlanıyordu. Kulaklarında ise şu kalp kıran soru yankılar yapıyordu: "Ya bu çocuk gerçek Jamie ise?" Sonra Pollyanna'dan kaçmak olanak dışıydı. Her ne kadar küçük kızı susturmuşsa da, gözlerindeki yalvarış ve bekleyişten kaçmak olanaksızdı.

Bayan Carew çaresizlik içinde iki defa daha bu çocuğu görmeye gitti. Her seferinde bu oğlanın aradığı Jamie olmadığına kendisini inandırmak istiyordu. Fakat çocuğun yanında ikna olmasına rağmen, oradan uzaklaşır uzaklaşmaz aynı soru kafasını kurcalıyordu. Sonunda büyük bir çaresizlik içinde kız kardeşine yazıp her şeyi anlattı. Hikayenin ayrıntılarını belirttikten sonra şöyle devam etti:

"Sana bu durumu anlatıp ümitlendirmek istemiyordum. Onun Jamie olmadığından çok eminim, ama bu satırları yazarken bile gene tereddüt içindeydim. İşte bunun için mutlaka gelmeni ve bu çocuğu görmeni istiyorum.

Ne söyleyeceğini çok merak ediyorum. Yeğenimizi dört yaşından beri görmedik, şimdi on iki yaşında olması gerekir. Bu çocuk da on iki yaşlarında. (Kesin yaşını bilmiyor.) Saçları ve gözleri Jamie'yi

andırıyor. Sakat olmasına rağmen bu durumu doğuştan değil. Altı yıl önce bir düşme sonucu olmuş. Babası hakkında kesin bir bilgi edinmeye olanak bulamadım. Fakat öğrendiğim kadarıyla kardeşimizin kocası olabilir de, olmayabilir de. Kendisi oldukça garip bir kişiymiş, herkes ona 'Profesör' dermiş. Birkaç kitap dışında oğluna hiçbir şey bırakmamış. Bu bilgiler aslında hiçbir şey ispatlamıyor. John Kent, oldukça garip ve değişik anlayışları olan bir kişiydi. Kitaplara düşkün olup olmadığını hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun? Tabii profesör' adı da takma bir ad olabilir. Bu çocuğa gelince, hiçbir şey bilemiyorum. Umarım sen emin olabilirsin.

Sevgilerle

Ruth"

Della hemen geldi ve çocuğu görmeye gitti. Fakat o da ablası gibi hiçbir şeyden emin olamadı. Bu çocuğun yeğenleri olduğuna pek ihtimal vermemekle beraber, olması olasılığının da olduğunu belirtti. O da Pollyanna gibi şu çözüm yolunu gösterdi:

"Niçin onu yanına almıyorsun? Onu evlat edinmen en iyi çıkar yol. Ayrıca bu, çocuk için de çok iyi olur."

Bayan Carew titreyerek itiraz etti. "Hayır, hayır, yapamam. Ben kendi Jamie'mi istiyorum. Başkası beni ilgilendirmez."

Böylece Della içini çekerek konuyu kapattı ve işine döndü.

Bayan Carew meselenin kapandığını sanırken, yine aldandığını anladı. Çünkü günleri yine çok huzursuz, geceleriyse ya uykusuz ya da korkutucu rüyalarla geçiyordu. Ayrıca Pollyanna ile de başı dertteydi.

Pollyanna şaşkındı. Kafası bir sürü soruyla doluydu. Hayatında ilk defa olarak gerçek sefaletle karşılaşmıştı. Aç olan, yırtık pırtık elbiseler giyen ve karanlık, pis, küçücük odalarda yaşayan insanları tanımıştı. İlk tepkisi onlara yardım edebilmek olmuştu. Bayan Carew ile iki defa Jamie'yi görmeye gitmiş ve tamir edilip boyanan kapılar ve merdivenlere, takılan camlara çok sevinmişti. Fakat bunlar Pollyanna için denizde bir damla sayılırdı. Daha bir sürü hasta

görünüşlü zavallı kadın, erkek ve çocuk vardı. Bunlara yardım etmesi için Bayan Carew'e rica ettiği zaman şu şekilde karşılık gördü:

"Öyle mi, yani bütün sokağın tamiratını yapıp bu insanların hepsine yardım edeyim istiyorsun, öyle mi? Başka bir arzun var mı?"

"Tabii var, hepsinin o kadar çok ihtiyaçları var ki. Onlara bu yardımı yapmak ne hoş olur. Zengin olup bunu yapabilmeyi çok isterdim. Fakat sizin de yardımınız beni çok mutlu edecek."

Bayan Carew hayretten gözleri büyüyerek artık Murphy'lerin sokağında hiçbir şey yapmayacağını, bunun için bir neden olmadığını anlattı. Kimse ondan böyle bir yardım beklemiyordu. Zaten Jamie ile Murphy'lerin oturduğu evin onarımında üstüne düşenden fazlasını yapmıştı. Bu arada bina sahibinin kendisi olduğunu uzun uzun anlattı.

Bütün bunlardan sonra bile Pollyanna ikna olmamıştı. "Fakat hala bir sürü insanın bir araya gelip herkesin teker teker yapması gereken şeyleri üstüne almasını anlayamadım. Örneğin, ben Jamie'ye kendim bir kitap vermeyi, bir kuruluşun yardım etmesine tercih ederim. Eminim o da bundan daha mutlu olur."

Bayan Carew yorgun bir sesle cevaplandırdı. "Belki de, fakat öyle bir dernek çok daha uygun kitaplar verebilir."

Bundan sonra Pollyanna'nın anlamakta güçlük çektiği uzun bir konuşma yaparak: "Fakiri sadakaya alıştırmanın" sakıncalarını, "hedefsiz yardımların" anlamsızlığını ve örgütlenmemiş bağış kampanyalarının zararlarını anlattı.

En sonunda Pollyanna'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ederek şunu ekledi: "Ayrıca büyük bir olasılıkla bu insanlar benim yardımımı kabul etmek istemeyeceklerdir. Hatırlarsan Bayan Murphy, komşusundan yardım almasına rağmen, benim yiyecek ve giyecek bağışlarımı reddetmişti."

Pollyanna içini çekerek: "Evet, hatırlıyorum. Yine de anlayamadığım birçok şey var. Bizim bu kadar çok güzel şeyimiz olduğu halde,

onların hemen her şeyden yoksun olmaları nedense bana hiç doğru gibi gelmiyor."

Günler geçtikçe Pollyanna'nın bu duyguları daha da güçlendi. Her konuşması Bayan Carew'i daha çok endişeli olmaya yöneltiyordu. Hatta mutluluk oyununu bile oynamakta güçlük çekiyordu. Bu güçlüğü bir gün şöyle açıkladı:

"Bu fakir insanlar konusunda memnun olunacak ne bulunabilir ki? Tabii biz onlar gibi fakir olmadığımız için mutlu olabiliriz, fakat bunu düşünür düşünmez onların ne derece yokluk içinde olduklarını hatırlayıp yeniden üzülmeye başlıyorum. Sonra bizim yardım edebileceğimiz fakir insanlar olduğu için memnun olabiliriz. Ama eğer onlara yardım etmezsek, memnun olunacak taraf kalmıyor." Bu konudaki sorularına Pollyanna hiç kimseden doyum sağlayıcı cevaplar alamadı.

Özellikle Bayan Carew, bu sorular karşısında Jamie'nin bugünkü durumu ile gelecekteki durumunu düşünerek; büsbütün huzursuz, tedirgin ve çaresiz oluyordu. Noel bayramının yaklaşması da ona huzur veremiyordu. Hiçbir kutsal ışık onu rahatlatmıyordu, çünkü Noel bayramı Bayan Carew için gene Jamie'nin alamadığı hediyeleri hatırlatan ve ona acı veren bir olaydı.

Nihayet, Noel bayramından bir hafta kadar önce kendi kendisi ile yaptığı mücadele sona erdi ve kesin kararını verdi. Kendinden emin fakat son derece neşesiz bir şekilde Pollyanna'ya kararını bildirdi:

"Pollyanna, Jamie'yi yanıma almaya karar verdim. Araba şimdi hazır olacak. Az sonra gidip onu alıp buraya getireceğim. İstersen sen de benimle gelebilirsin."

Pollyanna'nın yüzü sonsuz bir sevinçle aydınlandı.

"Oh, Tanrım, ne kadar memnun oldum! O kadar sevindim ki ağlamak istiyorum. Niçin çok mutlu olunca ağlamak ister insan?"

Bayan Carew dalgın bir şekilde: "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Yüzü yine durgun ve neşesizdi.

Murphy'lerin küçük odasına geldikleri zaman Bayan Carew vakit kaybetmeden geliş nedenini açıkladı. Birkaç cümle ile kaybolan yeğeninin hikayesini anlattı. Sonra Jamie'yi ilk işittiğinde canlanan ümitlerini, fakat sonradan bu ümitlerin yıkılışını hiç gizlemeden açıkladı. Her şeye rağmen Jamie'yi yanına almak istediğini ve ona her türlü olanağı yaratacağını söyledi. Daha sonra biraz yorgun ve bezgin bir ifade ile kendisi için yaptığı planları anlatmaya başladı.

Yatağın ayak ucunda Bayan Murphy ağlayarak onu dinliyordu. Karşı tarafta Jerry Murphy gözleri hayretten büyüyerek, arada sırada "Bak hele sen şuna" diye söylenerek Bayan Carew'e bakıyordu. Jamie'ye gelince, o önceleri sanki kendisine cennet kapısı açılmış gibi büyük bir sevinçle anlatılanları dinledi. Fakat Bayan Carew konuştukça yüzüne yeni bir anlam gelmeye başladı. Yavaşça gözlerini kapatıp yüzünü çevirdi.

Bayan Carew'in sözleri sona erdiği zaman, uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jamie cevap vermek için başını çevirdiğinde yüzünün bembeyaz olduğunu ve gözlerinin yaşlarla dolu dolu baktığını gördüler. Kısaca: "Teşekkür ederim efendim, fakat gelemem..." dedi.

Bayan Carew kulaklarına inanamayan bir ifade ile:

"Efendim? Gelemez misin?" diye sordu.

Pollyanna boğazı tıkanarak: "Jamie!" diye soludu.

Jerry yerinden fırlayarak: "Haydi, çocuk, derdin ne? İyi şeyleri gözün görmez mi senin?" diye hiddetle konuştu.

Bayan Murphy: "Fakat ne olur iyi düşün Jamie, neleri kaçırdığını anlıyor musun?" diye yalvardı.

Jamie sesi titreyerek: "Düşündüm," dedi. "Ne dediğimi bilmeden konuştuğumu mu sanıyorsunuz?"

Sonra ıslak bakışlarını Bayan Carew'e çevirerek: "Benim için bu kadar fedakarlık yapmanıza izin veremem. Eğer gerçekten benimle ilgilenseydiniz, o zaman her şey değişirdi. Siz kendi Jamie'nizi

istiyorsunuz. Benim sizin Jamie'niz olduğuna inanmıyorsunuz. Bunu yüzünüzden anlamak mümkün dedi.

Bayan Carew: "Evet, fakat..." diye şaşkın bir şekilde söze başladı. Ama yataktaki sakat çocuk, ateşli bir ifadeyle sözünü kesti:

"Sonra ben öteki çocuklar gibi yürüyüp koşamam. Benden çabucak bıkarsınız. Ben de bunu hemen hissederim. Size böylesine yük olmaya asla katlanamam. Tabii, eğer buradaki anam gibi gerçekten ilgilenseydiniz o zaman başka olurdu. Ben sizin aradığınız Jamie değilim, sizinle gelemem," diyerek tekrar yüzünü çevirdi. Yatağın kenarını sımsıkı kavrayan ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Bir dakika süren bir sessizlik boyunca herkes nefesini tuttu. Sonra Bayan Carew yavaşça ve sessizce ayağa kalktı. Yüzü çok solgundu.

"Gel, Pollyanna," dedi.

Pollyanna konuşmaya cesaret edemeden arkasından yürüdü.

Biraz sonra kapanan kapının arkasından Jerry şöyle söylendi: "Sen de ahmak değilsen!"

Yataktaki çocuk, sanki cennetin kapısı ebediyen kendisine kapanmış gibi hıçkırıyordu.

12
TEZGAH ARKASINDAKİ SÜRPRİZ

Bayan Carew çok kızgındı. Bu sakat çocuğu evine alıp bakmak teklifinde bulunduğu halde, kesin bir red cevabı almak onun için katlanması çok güç bir durumdu. Davetlerinin kabul edilmemesine ve arzularının yapılmamasına hiç alışmamıştı. Ayrıca şimdi bu çocuğu yanına alma olanağı ortadan kalkınca, onun her şeye rağmen gerçek Jamie olması korkusu içini kaplamıştı, şimdi bu oğlanı istemekteki tek amacının onu mutlu ve rahat ettirmek olmayıp; sadece kafasındaki "acaba bu benim yeğenim mi?" sorusunu kaldırıp, kendi huzurunu sağlamak olduğunu anlamıştı.

Çocuğun gerçeği sezip ona red cevabı vermesi, durumunu daha da güçleştirmişti. Bayan Carew şimdi kendini avutmak için bu çocuğun kardeşinin oğlu olmadığına ve onun kendisini hiç ilgilendirmediğine inandırmaya çalışıyordu. Her şeyi unutacağına dair karar veriyordu.

Fakat bütün çabalarına rağmen unutamıyordu. Her ne kadar sorumluluğunu reddetmeye çalışıyorsa da; bunda başarılı olamıyor ve gözlerinin önünde sefalet fışkıran bir odada ıstırap dolu bakışları ile bu çocuk canlanıyordu. Sonra, Pollyanna vardı. Pollyanna çok değişmişti. Kendi benliğine hiç benzemeyen bir karamsarlık içinde evde dört dönüyor ve kendisini oyalayacak bir şey bulamıyordu.

Kendisine nesi olduğu sorulunca: "Oh, hayır, hasta falan değilim," diye cevap veriyordu.

"O halde neyin var?" denince de: "Hiçbir şeyim yok, sadece Jamie'yi düşünüyordum. Onun bütün bu şeylerden yoksun olduğu aklıma geldi yine." diyordu.

Yemek zamanları da durum aynıydı. Pollyanna'nın iştahı kaybolmuştu. Sorulduğu zaman yine hasta olmadığını iddia ediyor

ve: "Sadece yemeğe başlar başlamaz, Jamie'nin çoğu zaman aç olduğunu düşünüyorum ve iştahım kayboluyor," diyordu.

Bayan Carew, nedenini kendisinin de anlamadığı bir şekilde; Pollyanna'yı memnun edebilmek amacı ile büyük masraflara girerek muazzam bir Noel ağacı ile ışıl ışıl süsler aldı. Hatta Pollyanna'nın okul arkadaşları için parti bile verildi.

Fakat bütün bunlara rağmen istenilen değişiklik olmadı. Pollyanna her zaman için nezaketle teşekkür etmesine ve bütün bu güzel şeylere hayran kalmasına rağmen, çoğu zaman yüzü ciddi ve üzgündü. Sonunda Noel gecesi ışıl ışıl yanan ağaca bakıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Bayan Carew: "Niçin Pollyanna, yine ne var?" diye parladı.

Pollyanna hıçkırıklar arasında: "Hiçbir şey yok. Sadece bu o kadar güzel bir manzara ki, içimden ağlamak geldi. Kim bilir Jamie bunu ne kadar görmek isterdi?" diye açıkladı.

Nihayet Bayan Carew'in sabrı taştı:

"Jamie, Jamie, Jamie! Pollyanna, artık bu çocuktan bahsetmesen olmaz mı? Pekala biliyorsun ki onun burada olmayışı benim suçum değil. Ben onun buraya yerleşmesini istedim. Sonra senin şu mutluluk oyunu ne oldu? Bu konuda oynarsan çok iyi olacak," diye patladı.

Pollyanna, "Oynuyorum. Fakat anlayamıyorum. Bu defa çok garip oluyor, şimdi ne vakit benim güzel eşyalarım, yiyecek bir sürü lezzetli yemeklerim olduğunu düşünüp memnun olmak istesem; hemen Jamie için üzülmeye başlıyorum ve mutluluk duyamaz oluyorum. Buna bir çare bulamıyorum, siz ne dersiniz?" diye kendini korudu.

Bayan Carew hiçbir söz söylemeden, arkasını döndü.

Noel bayramından sonraki gün, öyle güzel bir şey oldu ki, Pollyanna bir süre için Jamie'yi unutabildi. Bayan Carew ile birlikte alışverişe çıkmıştı. Bayan Carew bir dantel yaka ile fisto arasında tereddüt ederken, Pollyanna'nın gözleri tezgahın arkasındaki

kızlardan birine takıldı. Bir süre dikkatle baktıktan sonra sevinçle yanına koştu: "Oh siz ha! Sizi gördüğüme o kadar sevindim ki!"

Tezgahın arkasındaki kız başını kaldırıp, hayretle Pollyanna'ya baktı. Fakat hemen yüzündeki ciddi ifade kayboldu ve memnun bir gülümseme ile: "Hay Allahım, sen benim küçük park arkadaşım değil misin?" diye sordu.

Pollyanna gözleri parlayarak: "Evet, hatırladığınıza çok memnun oldum," dedi. "Sizi çok aradım, fakat bir daha hiç parka gelmediniz."

"Gelemedim. Çalışmam gerekti. O gün benim son tatil günümdü."

Bu sözlerden sonra bir kadife kurdelenin fiyatını soran yaşlı bir hanımla ilgilenmeye mecbur oldu.

Yaşlı bayan: "Elli sent ha, çok güzel fakat..." diye tereddütle kurdeleyi yerine koyup yürüdü.

Hemen onun arkasından iki tane aydınlık yüzlü kız, kıkırdayarak kadife kurdeleler ile tüller aldılar. Kızlar aralarında konuşarak uzaklaşırken Pollyanna memnun bir şekilde içini çekti: "Her gün bu işi mi yapıyorsun? Kim bilir ne mutlusundur?" "Mutlu mu?"

"Evet, herhalde çok eğlenceli olmalı. Bu kadar çok insan ve hepsi de değişik. Onlarla konuşuyorsundur. Tabii bu senin görevin. Galiba ben de büyüyünce bu işi yapacağım. Onların seçtiği eşyaları görmek ne güzel."

"Eğlenceli mi? Aman çocuğum, sen benim çektiğimin yarısını bilsen..." Hemen sözünü keserek vitrindeki bir dantelin fiyatını soran bir hanıma "Bir dolar, bayan," diye cevap verdi.

Bayan kızgın bir şekilde: "Size iki defa sormak zorunda kaldım. Nihayet cevap alabildim," diye söylendi.

Tezgah arkasındaki kız dudağını ısırarak "Özür dilerim, sizi duymadım," diye cevap verdi.

"Bu beni ilgilendirmez. Ödeviniz duymak. Bu iş için para alıyorsunuz değil mi? şu siyah dantel kaça?"

"Elli sent."

"Peki mavi olan ne kadar?" "Bir dolar."

"Saygısızlık istemem bayan. O kadar kısa cevap vermeniz gerekmez. Aksi halde sizi şikayet ederim, şu pembe fistoları göreyim."

Satıcı kızın dudakları aralandı, fakat sonra sımsıkı kapandı. Sessizce pembe fisto kutusuna uzandı. Gözleri alev alev parlıyordu, elleri ise görünür bir şekilde titriyordu. Kadın kutudaki birkaç fistoyu alarak fiyatlarını sordu, sonra kısaca, "Evet, beğendiğim bir şey yok," diyerek uzaklaştı.

Satıcı kız titrek bir sesle gözleri büyüyen Pollyanna'ya: "Evet, buna ne dersin, şimdi de işimin çok eğlenceli olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Pollyanna rahatsız bir şekilde güldü. "Aman Tanrım, ne kızgın bir bayan! Ama biraz da komikti doğrusu, değil mi? Her neyse, hepsinin böyle olmadığına memnun olabilirsin."

"Sanırım öyle, fakat şimdi sana şunu söylemek istiyorum. Senin o mutluluk oyunu sana göre iyi olabilir ama, bana gelince..." Bir defa daha müşteriye cevap vermek için sözünü kesti.

Satıcı kızın işi bittiği zaman Pollyanna, "Yine çok yalnız mısın?" diye ciddi bir şekilde sordu.

"Seni gördüğümden beri beşe yakın parti verdim, bir o kadar da davete gittim," diye acı bir şekilde karşılık veren kızın sözlerindeki hiciv, Pollyanna'nın dikkatinden kaçmadı.

"Fakat Noel gecesi güzel vakit geçirmişsindir herhalde? Değil mi?"

"Oh, tabii. Bütün gün ayaklarımı havaya kaldırıp yattım ve gazete okudum. Sonra bir tavukçuya gidip her vakit yirmi beş sente satılan tavuklu sandviçi otuz beş sente yedim."

"Ayaklarına ne olmuştu?"

"Noel'deki alışveriş kalabalığından dolayı su toplamıştı." Pollyanna acıyarak tekrar sordu: "Hiç Noel ağacın falan yok muydu?"

"Pek sayılmaz."

"Yazık, benimkini görmeni çok isterdim. O kadar güzeldi ki! Dur bir dakika, hala görebilirsin. Yarın akşam veya bu akşam gelebilir misin?"

Tam o sırada Bayan Carew yanlarına geldi: "Pollyanna bu ne demek? Nerelerdeydin? Seni her yerde aradım, hatta elbiselerin satıldığı katlara bile baktım."

Pollyanna sevinçle döndü. "Oh, Bayan Carew, geldiğinize çok memnun oldum. Size bir arkadaşımı tanıştırmak istiyorum. Adını bilmiyorum ama kendisini tanıyorum. Onu Belediye Parkı'nda tanıdım. Kendisi kimseyi tanımıyor ve çok yalnız. Onun da babası benimki gibi rahip, fakat onunki yaşıyor. Bu Noel'de hiç ağacı yokmuş. Sadece su toplayan ayaklarla yatıp bir tavuklu sandviç yemiş. Onun, benim ağacımı görmesini çok istiyorum. Bu gece veya yarın gece gelmesi için rica ettim. Ağacımı tekrar ışıklandırmama izin vereceksiniz değil mi?"

Bayan Carew sert bir şekilde söze başladı. "Fakat, Pollyanna..." Tezgahtar kız daha da sert bir şekilde sözünü kesti.

"Endişelenmeyin bayan, gelmeyi düşünmüyorum."

Pollyanna yalvararak araya girdi. "Ne olur, gelmeni o kadar çok istiyorum ki!"

"Fakat bayan pek istekli değil." diyen kızın sesi biraz kin doluydu.

Bayan Carew kıpkırmızı kesilip gitmek üzere arkasını döndü, fakat Pollyanna koluna yapıştı ve o sırada müşterisi olmayan kıza tekrar yalvarmaya başladı.

"Ama o da istiyor. Biliyorum ki istiyor. Onun ne iyi bir insan olduğunu bilmiyorsun. Yardım derneklerine falan o kadar çok para veriyor ki."

"Pollyanna!" diye sert bir şekilde parlayan Bayan Carew, bu defa da tezgahtar kızın sözleri ile olduğu yerde kalıverdi.

"Oh, evet bilirim. Bu derneklere yardım eden birçok kişi vardır. Kötü yola düşenlere elini uzatan insanlar bulmak her zaman için mümkün. Bunun yanlış bir şey olduğunu söylemek istemiyorum. Fakat bazen niçin bu kızlara, kötü yola düşmeden önce yardım edenlerin bulunmadığını düşünüyorum? Acaba niçin iyi yolda olan yalnız ve yoksul kızlara; içinde kitaplar, halılar ve müzik dolapları olan rahat bir yer vermeyi ve ilgi göstermeyi akıl etmezler? Belki o vakit bu kadar çok kötü yola düşen olmazdı. Aman Tanrım, ben neler söylüyorum," diye nefes nefese sustu ve eski yorgun ifadesi ile kendisine soru soran bir müşteriye döndü.

Bayan Carew Pollyanna'yı hızla oradan uzaklaştırırken kızın, "Elli sent efendim," diyen sesini işitti.

13
BEKLEYEN KAZANIR

Pollyanna'nın beş dakika içinde düşünüp tasarladığı plan çok güzeldi. Bayan Carew'e anlattığı zaman o, bu planı güzel bulmadı ve fikrini açıkça söyledi:

Pollyanna, Bayan Carew'in sözlerine karşılık: "Fakat onlar buna çok sevinecekler. Sonra bunu yapmak o kadar kolay olacak ki. Ağaç zaten hazır, sadece birkaç hediye almamız gerekecek, bu da hiç zor değil. Yılbaşı gecesine az zaman kaldı. Düşünün o kız ne mutlu olacak. Eğer siz Noel'i ayaklarınız su toplayarak ve bir sandviç yiyerek geçirseydiniz, siz de memnun olmaz mıydınız?" dedi.

Bayan Carew, "Aman Tanrım, ne çekilmez çocuksun. Bu genç kızın adını bile bilmediğimizi unutuyorsun," diye yüzünü astı.

"Olsun, ne fark eder? Onu o kadar iyi tanıdığımı düşününce, adını bilmemek komik aslında, değil mi? O gün parkta uzun uzun konuştuk. Bana ne kadar yalnız olduğunu, dünyadaki en büyük yalnızlığın, kalabalık bir şehirde insana önem vermeyen kişiler arasında bulunmak olduğunu falan anlattı. Ona önem veren bir kişi varmış, fakat aslında vermemesi gereken biriymiş. Düşününce biraz garip geliyor, değil mi? Neyse bu genç adam o gün parkta onu almaya geldi, fakat kız gitmek istemedi. Bu bey çok yakışıklıydı. Ama sonunda çok kızdı ve söylendi. O zaman pek hoş görünmedi gözüme. İnsanlar kızgın oldukları zaman pek güzel olmuyorlar, değil mi? Bugün de kurdelelere bakan bir bayan vardı. Bir sürü hoş olmayan şeyler söyledi. O da konuşmaya başlayınca güzelliğini kaybetti. Fakat lütfen Bayan Carew Yılbaşı gecesi parti verip bu kızla Jamie'yi çağırmama izin vereceksiniz değil mi? Jamie şimdi çok daha iyi ve gelebilir. Tabii Jerry'nin onu getirmesi gerek. Fakat zaten Jerry'yi de davet ederiz."

Bayan Carew iğneli bir şekilde: "Oh tabii, Jerry. Fakat niçin sadece Jerry olsun, eminim onun da bir sürü arkadaşı vardır ki gelmeye bayılacaklardır," diye alay etti.

Pollyanna sevinçle haykırdı: "Oh Bayan Carew, onları da çağırabilir miyim? Ah, ne kadar iyisiniz! Bunu o kadar istiyorum ki!"

Bayan Carew şaşkınlıktan gözleri büyüyerek: "Hayır, hayır Pollyanna..." diye bağırdı.

Fakat onun sözlerini tamamen yanlış değerlendiren Pollyanna tekrar atıldı: "Tabii çok iyisiniz. Gördüğüm en mükemmel insansınız. Aksini söylemenize izin veremem, şimdi sanırım büyük bir parti vereceğim. Gelecekler arasında Tommy ile kız kardeşi, MacDonald kardeşler ve Murphy'lerin altında oturan üç küçük kız var. Eğer yer olursa, bir sürü insan daha çağırmak kolay. Düşünün, söylediğim zaman ne kadar sevinecekler. Aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en güzel şey olacak. Ve hep sizin sayenizde, şimdi hemen davet etmeye başlayabilir miyim?"

Ve Bayan Carew böyle bir şeyin gerçek olduğuna ihtimal veremeyen bir ifade ile, "Evet," diye mırıldandı. Bu söze kendi kulakları bile inanamıyordu. Tabii böylece Yılbaşı gecesi Murphy'lerin sokağından bir düzine çocukla ismini bile bilmediği bir tezgahtar kıza parti vermeyi kabul etmiş oluyordu.

Belki de Bayan Carew'in kulaklarında hala: "Bazen kızlara niçin kötü yola düşmeden yardım eden bulunmaz diye düşünüyorum?" diyen genç kızın sesi yankılanıyordu. Veya aynı kızın kalabalık bir şehirdeki yalnızlığın en kötü şey olduğunu söyleyip, yine de kendisine önem vermemesi gereken genç adamla gitmeyi reddedişi onu etkilemişti. Yahut da uzun süredir aradığı huzuru bu yolda bulmak ümidi onu yumuşatmıştı. Belki de her üç neden ve Pollyanna'nın akıl almaz iyimserliği, onu bu yola sürüklemişti. Neden, ne olursa olsun söz verilmişti. Ve Bayan Carew kendisini parti hazırlıkları ile baş başa buluverdi.

Kız kardeşine bütün planları yazdı ve mektubunu şöyle tamamladı:

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Fakat herhalde başladığım işi tamamlamam gerek. Başka çarem yok. Tabii eğer Pollyanna öğüt vermeye başlamış olsaydı, başka olurdu. Fakat henüz bunu yapmadı. İşte bu nedenle vicdanım rahat olarak onu sana geri yollayamıyorum."

Sanatoryumda bu satırları okuyan Della yüksek sesle güldü ve "henüz öğüt vermemiş" diye kendi kendine söylendi. "Ömürsün Ruth, yine de bir hafta içinde iki parti veriyorsun. Benim çok iyi bildiğim kasvet dolu karanlık evin ışıl ışıl parlıyor ve aydınlanıyor, yine de öğüt vermedi diyorsun ha?"

Parti çok başarılı oldu. Hatta Bayan Carew bile bu fikre katıldı. Tekerlekli iskemlesinde Jamie, hayret veren tipik konuşmaları ile Jerry ve adının Sadie Dean olduğu anlaşılan genç kız bir olup diğer davetlileri çok güzel eğlendirdiler. Sadie Dean herkesi hayretler içinde bırakarak pek çok eğlenceli oyunlar ortaya attı. Bu oyunlar, Jamie'nin hikayeleri ve Jerry'nin neşesi herkesi yemek zamanına kadar kahkahalar içinde bıraktı. Sonra ışıl ışıl ağacın altından dağıtılan güzel hediyeler, herkesin çok memnun bir şekilde eve dönmelerine neden oldu.

Partiyi en son terk eden Jamie, ayrılırken ciddi bir şekilde etrafına bakındıysa da bunu kimse fark etmedi. Yalnız Bayan Carew onu uğurlarken yavaşça kulağına eğilip, yarı sabırsız, yarı utangaç bir şekilde şöyle dedi: "Evet Jamie, buraya gelmek konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Oğlan yüzü kızararak durakladı. Bayan Carew'in gözlerine uzun uzun baktıktan sonra yavaşça başını salladı:

"Eğer hep bu geceki gibi olsa gelebilirim. Fakat olamaz. Bunun yarını, gelecek haftası, ayı, yılı olacak. Ve ben bir haftaya kalmadan pişman olabilirim."

Bayan Carew Yılbaşı partisi ile her şeyin biteceğini sandıysa da çok aldanmıştı. Hemen ertesi sabah Pollyanna, Sadie Dean'den bahsetmeye başladı.

"Onu bulduğuma o kadar memnunum ki! Sizin gerçek yeğeninizi bulamamış olsam da, sevebileceğiniz birisini buldum hiç olmazsa. Tabii siz bu şirin kızı çok seveceksiniz, çünkü bu da bir çeşit Jamie'yi sevmek sayılır."

Bayan Carew bitkin bir şekilde içini çekti. Pollyanna'nın kendisine olan bu sarsılmaz inancı ve yardımseverliğine hayran oluşu, onu oldukça rahatsız ediyordu. Yine de özellikle Pollyanna'nın kendinden emin ve mutlu bakışları altında bu durumu inkar etmek çok güçtü.

Zayıf bir sesle Pollyanna'ya karşı koydu: "Fakat çocuğum biliyorsun ki bu kız Jamie değil."

Bunu söylerken kendisini sanki göze görünmeyen iplerle bağlı gibi hissediyordu.

Pollyanna çabucak cevap verdi: "Olmadığını biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Fakat o da bir başkasının Jamie'si. Yani demek istiyorum ki, çok yalnız ve kendisini seven hiç kimsesi yok. Sanırım ki siz başka birisine yardım ederken, diğer insanların da sizin yeğeninize yardım etmesinin sizi nasıl sevindireceğini düşünerek mutlu olabilirsiniz."

Bayan Carew ürpererek, "Fakat ben kendi Jamie'mi istiyorum," dedi.

Pollyanna anlayışlı bakışlarla başını salladı. "Evet biliyorum, bir çocuğun varlığının ne kadar güzel olduğunu Bay Pendleton bana söylemişti. Fakat sizin evinizde bir kadın eli var."

"Kadın eli mi?"

"Evet, bana demişti ki; mutlu bir yuva için bir çocuğun varlığı ile, bir kadının eli gerektir. Bay Pendleton beni yanına almayı istediği zaman bunları söylemişti. Fakat ben ona Jimmy'yi buldum ve o da onu evlat edindi."

Bayan Carew Jamie'ye benzer her ismi duyduğu zaman olduğu gibi irkilerek sordu: "Jimmy mi dedin?"

"Evet, Jimmy Bean."

"Oh, Bean" diyen sesi tekrar eski yorgun ifadeyi taşıyordu.

"Evet, Jimmy bir öksüzler yurdunda kalırken kaçmıştı. Ben onu buldum. Bana içinde anne olan bir ev istediğini söylemişti. Ona bir anne bulamadım, fakat Bay Pendleton onu evlat edindi, şimdi adı Jimmy Pendleton."

"Fakat asıl soyadı Bean miydi?"

"Evet, öyleydi."

Bayan Carew Yılbaşı partisini izleyen günlerde sık sık Sadie Dean'i gördü. Jamie de sık sık onlara geliyordu. Pollyanna şu veya bu şekilde ikisini de eve getirmeyi başarıyordu. Bayan Carew ne yaptıysa buna engel olamadı. Pollyanna onun buna izin vereceğinden, hatta memnun kalacağından o kadar emindi ki, çocuğa bunun aksini söylemeye olanak kalmıyordu.

Fakat Bayan Carew, kendisi pek farkında olmasa da çok şeyler öğreniyordu. Öyle şeyler ki bunları kendisini eve hapsettiği eski günlerde öğrenmesine olanak yoktu. Örneğin, büyük bir şehirde hayatını kazanmak zorunda olan genç bir kızın, kimsesiz ve yalnız olmasının ne demek olduğunu az çok kavramaya başlıyordu.

Bir akşam sinirli bir tarzda Sadie Dean'e: "Dükkanda seni gördüğüm ilk gün, kızlara yardım konusunda bir şeyler söyledin. Ne demek istemiştin?" diye sordu.

Sadie Dean utanarak kızardı. "Korkarım ki kabalık ettim," diye özür dilemek istedi.

"Bu önemli değil, sen bana ne demek istediğini anlat. Sonradan dediklerini sık sık düşündüm."

Bir süre sessiz önüne bakan genç kız, sonra acı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Daha önceleri tanıdığım bir arkadaşımı düşünerek söylemiştim onları. Benim memleketimden gelen güzel ve iyi bir kızdı, fakat yeteri kadar güçlü değildi. Bir yıl kadar beraber kaldık. Aynı odada yatıp aynı ucuz lokantada akşam yemekleri yedik. Akşamları sokaklarda

gezmekten başka veya eğer on sentimiz varsa sinemaya gitmekten başka yapılacak bir şey olmazdı. Aksi halde odamızda kalırdık. Odamız ise yaz günleri çok sıcak, kışları ise çok soğuk olan, sevimsiz bir yerdi. Gaz lambası o kadar titrek olurdu ki, dikiş dikmek veya okumak çok zor olurdu. Çoğu zaman da hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olurduk. Ayrıca tepemizdeki tavan her vakit gıcırdar, altımızdan ise borazan çalmasını öğrenen birisinin gürültüsü gelirdi. Siz hiç borazan çalmayı öğrenen birini dinlediniz mi?"

Bayan Carew, "Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Fazla bir şey kaçırmış sayılmazsınız," deyip bir süre duraklayan kız, sonra yeniden hikayesine başladı: "Bazı zamanlar, özellikle Noel sıralarında bu caddede dolaşıp perdeleri açık evlerden içeri bakardık. O günlerde çok yalnızlık hissederdik ve içinde insanlarla, ışıklar ve oynayan çocuklar olan evleri görmenin bizi rahatlattığını düşünürdük. Fakat aslında bu bizi büsbütün hüzünlendirirdi. Çünkü tamamen bizim dışımızda bir dünyaydı. Bundan da kötüsü arabalardan çıkan neşeli gençleri görmek olurdu. Biz de gençtik ve eğlenmek, iyi vakit geçirmek isterdik. Sonra yavaş yavaş arkadaşım, iyi vakit geçirmenin yollarını buldu. Neyse sözü uzatmayayım, kısaca bir gün ayrıldık. O kendi yolunda devam etti, ben kendi yolumda. Onun yanında olanlardan hoşlanmamıştım ve kendisine de söyledim. O bunlardan vazgeçmedi, biz de ayrıldık. Onu iki yıl kadar görmedim. Sonra bir gün ondan mektup aldım ve görmeye gittim. Bu geçen aydı. Düşen kızları kurtarmak için kurulan evlerden birindeydi. Çok güzel bir yerdi. Her taraf yumuşak halılarla kaplıydı. Güzel resimler, çiçekler, saksılar, kitaplar ve piyano vardı. Odası enfesti ve her ihtiyacı karşılanıyordu. Zengin hanımlar onu arabaları ile alıp konserlere, gezmelere götürüyorlardı. Sonra stenografi öğreniyordu ve kurslar biter bitmez ona iyi bir iş bulacaklardı. Herkesin kendisine çok iyi davrandığını ve gerçekten yardım etmek istediklerini söyledi, bana. Fakat başka şeyler de söyledi. Dedi ki: 'Sadie, eğer daha önce, ben henüz dürüst, saygıdeğer ve çalışkan yalnız bir kızken, şimdi gösterdikleri ilginin yarısını gösterselerdi, şu anda burada olmazdım.' Bunu hiç unutamıyorum. Bu yardım çalışmalarına karşı

değilim, aksine çok iyi ve yararlı olduğuna inanıyorum. Fakat henüz kötü yola düşmeden ilgi gösterseler, şimdi bu kadar çok yardım etmeleri gereken genç kız olmayacak."

Bayan Carew kendisinden hiç umulmadık bir ilgi ile sordu: "Fakat ben çalışan kızlar için evler olduğunu sanıyordum, değil mi?"

"Tabii var. Bu evlerin içini hiç gördünüz mü?"

Bu defa Bayan Carew adeta özür dilermiş gibi konuştu: "Hayır, görmedim. Aslında bu evlere paraca yardım ediyorum."

Sadie Dean acı bir şekilde gülümsedi.

"Evet, biliyorum. Bu evlere paraca yardım edip içlerini hiç görmemiş olan, birçok iyi yürekli kadın var. Lütfen sözlerimi yanlış anlamayınız. Bu evlere karşı değilim. Çok iyi bir düşünce. Hatta çalışan kimsesiz kızlara yardım eden tek kuruluş bunlar. Ama duyulan gereksinmeyi karşılayamıyor. Ben bir zamanlar böyle bir evde kaldım. Fakat nedense havası hoşuma gitmedi. Belki de hepsi böyle değildir veya ben yanlış değerlendirdim. Size anlatmaya çalışsam anlayamazsınız. İçinde yaşamak gerek. Çoğu zaman, elimde olmadan bu zengin hanımların; kötü yola düşen kızları kurtarma yolunda gösterdiği içten ilgiyi, bu yola düşmeyen kızları korumak için neden göstermediklerini düşünürüm. Galiba sözü fazla uzattım, ama siz sordunuz."

Bayan Carew düşünceli bir şekilde, "Evet, ben sordum," dedi ve yavaşça uzaklaştı.

Bayan Carew sadece Sadie Dean'den değil, Jamie'den de yeni şeyler öğreniyordu.

Jamie onlara çok sık gelir olmuştu. Pollyanna onunla olmaktan çok hoşlanıyordu. Jamie de bundan memnundu. Önceleri tereddüt ettiyse de, sonra buraya oturmaya gelmenin, temelli kalmak anlamına gelmediğini düşünerek rahatlamıştı.

Bayan Carew çoğu zaman Pollyanna ile Jamie'yi kütüphanede memnun bir şekilde kitaplar arasında otururken görürdü. Bir gün

Jamie'nin Pollyanna'ya eğer Bayan Carew'in kitapları gibi kitapları olsaydı, sakat olmaya hiç üzülmeyeceğini söylerken duydu. Bazen Pollyanna'nın Jamie'nin anlattığı hikayeleri dikkatle dinlediği gözüne çarpardı.

Bayan Carew, Pollyanna'nın bu dikkatine şaşıyordu. Fakat bir gün kendisi de oturup Jamie'yi dinledikten sonra sebebini anladı. Bundan sonra o da sık sık Jamie'yi dinlemeye başladı. Çocuğun dili her ne kadar gramer bakımından yanlışlarla doluysa da, tasvirleri o kadar canlı ve renkliydi ki; Bayan Carew kendisi de hayranlıkla onu dinlemekten vazgeçemiyordu.

Yavaş yavaş Bayan Carew, ruhu son derece hareketli ve geniş ufuklu bir insanın sakat olup hareket yeteneğini kaybetmesinin ne acı olduğunu kavrıyordu. Yalnız, henüz kavrayamadığı başka bir gerçek vardı, o da bu sakat çocuğun kendi yaşamı üzerindeki etkileriydi. Onun varlığına ne kadar alıştığının ve kendisini ilgilendirecek yeni şeyler bulmak için ne kadar çaba gösterdiğinin farkında değildi. Gene aynı çocuğun gün geçtikçe ona, kaybolan yeğeni Jamie gibi gözüktüğünün henüz bilincinde değildi.

Böylece şubat, Mart ve Nisan geçti. Mayıs ayı ile beraber Pollyanna'nın dönüş tarihi yaklaşmıştı. Bayan Carew aniden, bu gidişin kendisi için ne gibi sonuçlar yaratacağını anlayıverdi.

Şaşkına dönmüştü, şimdiye kadar Pollyanna'nın gidişini istekle beklemişti. Böylece bir kere daha evi sessizleşecek ve huzura kavuşacaktı. Sonra kendisini dış dünyadan çekip kaybolan yeğeninin anılarına verebilecekti.

Fakat şimdi Pollyanna'nın gerçek gidişi yaklaşınca, durum bambaşka oluvermişti. Arzuladığı sessiz ve huzur dolu ev ona, kasvetli, dayanılmaz bir yer gibi gözükmeye başladı. Aradığı sessizlik, acı dolu bir yalnızlık anlamına büründü. Sonra dış dünyadan uzaklaşmak ve kaybolan Jamie'nin anılarına dalmak ise artık olanaksızdı. Çünkü yeni Jamie'nin anıları ve onun eski Jamie olması olasılığı devamlı kafasını kurcalayacaktı.

Şimdi Bayan Carew açıkça anlamıştı ki, Pollyanna'sız ev çok boş kalacaktı. Fakat Jamie'siz kalmak bundan da beterdi. Bunu kendi kendine itiraf etmek Bayan Carew'in gururu için oldukça inciticiydi. Çünkü çocuk iki defa teklifine olumsuz cevap vermişti. Pollyanna'nın son birkaç gününde geçirdiği iç çatışma dayanılmaz olmuştu. Nihayet Bayan Carew, Jamie'nin son veda gelişinde bir kere daha gururunu çiğneyerek, onun temelli olarak yanına gelip kaybolan yeğeninin yerini almasını rica etti. Ne dediğini sonradan hiç hatırlayamadı, fakat çocuğun cevabını asla unutamadı. Zaten çok kısa bir cümleyle karşılık vermişti. Çok uzun süren bir dakika boyunca çocuğun gözleri kendi ifadesini incelemiş, sonra sevinçle şöyle karşılık vermişti:

"Tabii gelirim, artık siz gerçekten beni istiyorsunuz."14

14
JİMMY ve YEŞİL GÖZLÜ CANAVAR

Bu sefer Beldingsville, Pollyanna'yı bandolu törenle karşılamadı. Belki de bunun nedeni kesin geliş saatini pek az kişinin bilmesiydi. Fakat teyzesi ve eniştesi ile trenden indiği andan başlayarak herkes onu neşe ile selamladı. Pollyanna hiç vakit geçirmeden bütün tanıdıklarını dolaştı. Gerçekten de gelişinin ilk günlerinde Nancy'nin dediği gibi, "Pollyanna'yı hiçbir yerde yakalamanın olanağı yoktu." Çünkü onu bulduğunuzu sandığınız an yine yok oluyordu.

Her gittiği yerde Pollyanna'ya ilk sorulan şey: "Boston'u sevdin mi?" sorusuydu. Bu sorunun cevabını en uzun ve gerçek biçimde Bay Pendleton'a anlattı. Cevabına düşünceli bir ifade ile başladı:

"Oh, çok sevdim. Fakat sadece bir bölümünü."

Bay Pendleton, "Hepsini değil, öyle mi?" diye gülümsedi.

"Hayır, bazı yerleri var ki... Yani orada olduğum için çok mutluyum. Çok güzel vakit geçirdim ve birçok değişik, yeni şeyle karşılaştım. Örneğin, herkes asıl büyük yemeği, öğleleri yerine akşamları yiyor. Sonra herkes bana karşı çok iyi davrandı. Ayrıca çok güzel yerler gördüm. Örneğin Boston Belediye Parkı, bir sürü heykeller ve resimler, sonu gelmeyen süslü vitrinler gibi. O kadar çok insan vardı ki, bu kadar kalabalığı ömrümde görmemiştim."

Bay Pendleton, "Tabii, fakat ben senin insanları sevdiğini sanırdım," diye sözünü kesti.

Pollyanna'nın yüzü tekrar düşünceli bir hal aldı. "Evet çok severim. Fakat onları yakından tanıyamadıktan sonra, bunun pek değeri kalmıyor. Bayan Carew buna izin vermedi. Kendisi de çoğunu

tanımıyordu. Dediğine göre, orada insanlar birbirlerini tanımak istemezlermiş."

Pollyanna biraz durakladıktan sonra tekrar devam etti: "Sanırım en hoşlanmadığım da bu oldu. İnsanlar birbirlerini tanısalar çok daha iyi olurdu. Yiyecek ve giyecek bulamayan, pis ve dar sokaklarda oturan bir sürü insan var Boston'da. Sonra Bayan Carew ve onun gibi birçok kişi ise enfes evlerde oturuyor ve gereğinden fazla yiyecek ve giyecek sahibi. Düşünün şimdi, eğer bu parası ile ne yapacağını bilemeyen kişiler, o açlık ve sefalet içindeki diğer kişileri tanısalar..."

Bay Pendleton gene gülerek sözünü kesti. "Sevgili yavrum, bu insanların belki de birbirlerini tanımayı arzu etmedikleri hiç aklına gelmiyor mu?"

Pollyanna hararetle atıldı, "Fakat bazıları tanımayı çok istiyor. Örneğin Sadie Dean, dükkanlarda tezgahtarlık yapan yalnız ve fakir bir kız, diğerlerini tanımayı çok istiyor. Ben onu Bayan Carew ile tanıştırmıştım. Onu eve davet etmiştik. Onunla beraber Jamie ve diğer çocuklar da vardı. Bayan Carew onları tanıdığı için çok memnun oldu. İşte o vakit düşündüm ki, onun gibi zenginler bu fakir insanları yakından görebilse. Fakat tabii ki, tanıştırma işini hep ben yapamam. Ben de zaten çoğunu tanımıyordum. Eğer bu iki grup insanlar birbirlerini yakından görselerdi ve zenginler paralarının bir kısmını fakirlere verselerdi..."

Bay Pendleton kıs kıs gülerek araya girdi. "Oh, Pollyanna, Pollyanna, korkarım oldukça derin konulara giriyorsun. Ne olduğunun farkına varmadan küçük bir sosyalist olup çıkacaksın."

Pollyanna şüpheyle sordu: "Ne olup çıkacağım? Sosyalist ne demek? Bildiğimi sanmıyorum. Sosyal olmanın anlamını biliyorum ve öyle insanları da çok severim. Eğer sosyalist olmak da ona yakın bir şeyse, sanırım seve seve olurum."

Bay Pendleton, "Bundan hiç şüphem yok yavrum," diye gülümsedi. "Fakat mesele eşit gelir dağılımı gibi nazik bir konuya gelince işler ciddileşiyor."

Pollyanna içini çekerek başını salladı. "Biliyorum Bayan Carew de böyle konuşuyordu. Benim bunları, anlayamayacağımı söylüyordu. Her neyse, anlayamadığım bir şey varsa; o da bazı insanların birçok şeye sahip olmasına karşılık, diğerlerinin hemen hiçbir şeyleri olmaması. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Eğer ben zengin olursam, sahip olduğum şeylerin bir kısmını yoksullara vereceğim."

Bay Pendleton artık kahkahalarla gülüyordu. Pollyanna bir anlık bir duraklamadan sonra, onunla birlikte gülmeye başladı. Sonra. "Yine de anlayamıyorum sayılır," diye sözünü tamamladı.

"Hayır yavrum, korkarım ki anlayamıyorsun. Aslında hiçbirimiz de anladığımızı iddia edemeyiz," diyen adamın yüzü bu defa ciddi ve düşünceliydi. Sonra şöyle devam etti: "Şimdi bunları bırakın da, Jim anlat bakalım, geldiğinden beri ağzından düşmeyen bu Jamie kim?"

Pollyanna uzun uzun Jamie'yi anlattı. Ondan bahsederken endişeli ve şaşkın hali kayboldu. Pollyanna, Jamie'den bahsetmeye bayılıyordu. Bu konu onun anlayamayacağı kadar büyük ve karmaşık değildi. Ayrıca Bay Pendleton, Bayan Carew'in bu çocuğu yanına alışını çok iyi anlayabilecek bir insandı. Çünkü kendisi bir çocuğun varlığına çok önem verirdi.

Bu nedenlerden dolayı Pollyanna herkese Jamie'yi anlatıyordu. Herkesin kendisi kadar ilgi göstereceğinden emin, konuşuyor ve konuşuyordu. Çoğu zaman gösterilen ilgi, onu hayal kırıklığına uğratacak ölçüde olmuyordu. Fakat bir gün Jimmy Pendleton'la konuşurken oldukça şaşırdı.

Jimmy bir defasında sinirli bir şekilde, "Bana bak, Boston'da şu hiç sözü bitmeyen Jamie'den başka biri yok muydu?" diye sordu.

Pollyanna hayretle haykırdı: "Ne demek istiyorsun Jimmy Bean? Çocuk gururla çenesini kaldırdı: "Ben Jimmy Bean değilim. Adım Jimmy Pendleton'dır. Şunu demek istiyorum ki konuşmalarından anlaşıldığına göre Boston'da, kuşlara, sincaplara falan garip isimler takan bu çılgın çocuktan başka kimse yokmuş."

Pollyanna şaşkınlıktan gözleri büyüyerek cevap verdi: "Ne demek Jimmy Pendleton? Jamie hiç de çılgın değildi ve çok bilgiliydi. Birçok hikayeler bilirdi. Sonra kendi kafasından bir sürü güzel hikayeler anlatırdı. Sen onun bildiğinin yarısı kadar bilseydin, böyle konuşmazdın."

Sözlerini bitirdiğinde gözleri kızgınlıktan alev alev parlıyordu.

Jimmy Pendleton üzüntü ile kıpkırmızı oldu. Her an kıskançlıktan patlayacak gibiydi.

"Ne yapalım yani?" diye burun kıvırdı. "Adını da hiç beğenmedim, Jamie, hıh! Korkak birisini hatırlatıyor insana! Benim gibi düşünen birisini daha tanıyorum."

"Kimmiş o?"

Hiç cevap yoktu.

Pollyanna otoriter bir şekilde tekrarladı: "Kim o?"

"Babam," diye cevaplayan çocuğun sesi üzüntülüydü.

Pollyanna hayretle tekrarladı: "Senin baban öyle mi? Ama o Jamie'yi nasıl tanıyabilir?"

"Tanımıyordu. Bu Jamie için söylememişti. Benimle ilgiliydi."

Çocuğun sesi küskün olmakla beraber, babasından her bahsedişinde olduğu gibi yine çok duygulu bir hal almıştı.

"Seninle mi?"

"Evet. Ölmezden az önceydi. Bir çiftçinin yanında bir hafta kalmıştık. Babamla ben ekinlerin toplanmasına yardım etmiştik. Çiftçinin karısı bana karşı çok iyi davranıyordu. Kısa zamanda bana Jamie demeye başladı. Nedenini hiç bilmiyorum. Bir gün babam bunu işitti. O kadar kızdı ki, sözlerini hiç unutmam. Dedi ki, Jamie hiç de oğlanlara yakışmayan, korkaklık aksettiren bir isimdir ve benim hiçbir evladım bu adı taşımayacaktır. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. İş bitinceye kadar bile çiftlikte kalmak istemedi ve o

gece yine yollara düştük. Ben çiftçinin karısını sevdiğim için bu işe üzülmüştüm."

Pollyanna ilgi ve anlayışla başını sallıyordu. Jimmy esrarengiz geçmişi hakkında pek sık konuşmazdı.

"Sonra ne oldu?" diye merakla soran Pollyanna, asıl anlaşmazlık konusu olan Jamie ismini unutmuştu bile.

Oğlan içini çekerek, "Başka bir yer buluncaya kadar gittik. Sonra babam öldü, beni de öksüzler Yurdu'na yerleştirdiler," dedi.

Pollyanna yavaşça tamamladı: "Sonra sen kaçtın, ben de seni Bayan Snow'ların yakınlarında buldum. O günden beri de hep seni tanıyorum."

Jimmy, "Evet, o günden beri tanışıyoruz," diye tekrarladı. Fakat birdenbire asıl konuya dönüverdi ve kırgınlığını hatırladı. "Ama unutma ki ben Jamie değilim," diyerek dönüp gitti.

Şaşırmış, ne yapacağını bilemeyen bir şekilde Jimmy'nin arkasından bakan Pollyanna: "Ne yapalım, hiç olmazsa her vakit böyle garip davranmadığını düşünerek memnun olabilirim," diye söylendi.

15
POLLY TEYZE TELAŞLANIYOR

Pollyanna eve döneli bir hafta olmuştu ki Bayan Chilton, Della Wetherby'den şöyle bir mektup aldı:

"Küçük yeğeninizin ablamı nasıl değiştirdiğini görmenizi çok arzu ederdim. Ama korkarım ki bu olanaksız. Çünkü onu daha önceden tanımanız gerekirdi. Gerçi onu kısa bir süre için gördünüz ve belki de evindeki kasvetli sessizliği fark ettiniz. Fakat onun ne ölçüde yaşama arzusunu kaybetmiş, gayesiz ve acı dolu bir insan olduğunu tahmin edemezsiniz.

Sonra Pollyanna hayatına girdi. Belki de size söylemedim, fakat ablam bana söz verdikten çok kısa bir süre sonra yeğeninizi kabul etme kararından dolayı pişman olmuştu ve bana Pollyanna öğüt vermeye başlar başlamaz onu geri göndereceğini söylemişti. Her neyse, öğüt vermemiş, daha doğrusu ablam öyle söylüyor. Sanırım o daha iyi bilir, şimdi size dün onu görmeye gittiğim zaman, nasıl bir insanla karşılaştığımı anlatayım. Sanırım eşsiz yeğeninizin neler yaptığını en iyi bu şekilde açıklamış olurum.

Eve yaklaştığım sırada bütün perdelerin açılmış olduğunu gördüm (her vakit kapalı olurdu). Hole ayak bastığım an, tatlı bir müzik sesi ile karşılaştım. Bütün odaların kapılan açılmıştı ve her taraftan mis gibi gül kokuları geliyordu. Hizmetçi kız ablamla Jamie'nin müzik odasında olduklarını söyledi. İkisini baş başa çok canlı ve hareketli bir klasik müzik plağını dinlerken buldum.

Çocuk tekerlekli iskemledeydi. Yüzü solgun olmasına rağmen, son derece mutlu bir hali vardı. Ablam eskisine göre on yaş daha genç gözüküyordu. Her zaman renksiz olan yanakları pembeleşmiş, gözleri ışıl ışıldı. Çocukla kısa bir süre konuştuktan sonra ablamla

onun odasına çıktık. Orada bana Jamie'yi anlatmaya başladı. Daha önceleri olduğu gibi yaşlı gözlerle ve titrek bir sesle eski Jamie'den değil, neşe ve ilgi ile yeni Jamie'den bahsediyordu.

'Della, bu harika bir çocuk,' diye başladı. 'Müzik, güzel sanatlar ve edebiyat konularında seçkin ne kadar yapıt varsa hepsine bayılıyor. Tabii eğitilmesi gerek. Ben de hiç vakit geçirmeden ona bu olanağı vereceğim. Yarın bir öğretmen gelecek. Gramer bilgisi oldukça zayıf olmasına rağmen, o kadar çok kitap okumuş ki kelime bilgisi şaşılacak ölçüde geniş. Kendiliğinden anlattığı hikayeleri dinlemelisin. Genel kültürü eksik olmasına rağmen, öğrenmeye çok hevesli olduğu için bu kısa sürede tamir edilebilecek. Müzikten çok hoşlanıyor. Bu konuda da eğitilmesi için elimden geleni yapacağım. Seçkin bir plak listesi yaparak ısmarladım. Kral Arthur ve şövalyeleri hakkında bütün hikayeleri ezbere biliyor ve müziğine bayıldı. Ve sanırım Della, yürümesi de mümkün. Onu Doktor Ames'e göstereceğim.'

Bu şekilde uzun uzun konuştu. Bense hayretten dilim tutulmuş, fakat çok mutlu bir şekilde oturup onu dinledim. Size bütün bunları anlatmamın nedeni, onun bu çocukla ne ölçüde ilgilendiğini, onun iyi yetişmesi yolunda elinden geleni esirgemeyeceğini görmenizi istediğin içindir. Jamie'ye hayat vermeye çalışırken, elinde olmadan kendisini de canlandıracak. Bir daha hiçbir zaman eski aksi ve küskün kişiliğine dönmeyeceğinden eminim. Ve bütün bunlar Pollyanna sayesinde gerçekleşti.

Sevgili Pollyanna, en güzel tarafı da onun hala yaptıklarının farkında olmayışı. Aslında ablam bile ne ölçüde değiştiğini henüz kavrayamamış durumda.

Şimdi Bayan Chilton, size nasıl teşekkür edebilirim? Biliyorum ki buna olanak yok. Onun için hiç teşebbüs etmeyeceğim. Fakat sanırım size ve Pollyanna'ya ne ölçüde minnettar olduğumuzu anlatabildim.

Della Wetherby"

Karısı mektubu bitirdiğinde Dr. Chilton gülümseyerek: "Öyle gözüküyor ki, tedavi başarılı olmuş," dedi.

Fakat karısı bu sözlerden hiç de memnun gözükmedi ve: "Thomas, lütfen böyle konuşma," diye parladı.

"Ne oldu Polly, ilaç amacına ulaştığı için sevinmedin mi?"

Bayan Chilton ümitsizce arkasına dayandı: "İşte yine başladın Thomas. Tabii ki bu hanımın yanlışını anlayıp birisine yararlı olma yoluna girdiğine sevindim. Bunu Pollyanna'nın gerçekleştirmiş olmasından ötürü de mutluyum. Fakat bu çocuktan bir ilaç diye bahsedilmesinden hiç hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"

"Saçma, bunun ne zararı olabilir? Pollyanna'yı tanıdım tanıyalı hep bir kuvvet şurubu olduğunu söylemişimdir."

"Thomas Chilton, bu çocuk her gün biraz daha büyüyor. Onu bozmak ister misin? şimdiye değin bu olağanüstü yeteneğinden habersiz bulunuyor. Başarısının sırrı da bu zaten, şuurlu bir şekilde birisini terbiye etmeyi amaç edinirse, tam anlamı ile çekilmez bir varlık olur. İşte bu nedenle kendisinin bir ilaç gibi görüldüğünü asla öğrenmemeli."

Doktor, "Endişe etmene gerek yok," diye gülümsedi.

"Fakat ben çok endişeleniyorum Thomas."

"Ama Polly, yaptıklarını bir düşün. Bayan Snow, John Pendleton ve onlar gibi diğerlerini düşün. Hepsi de Bayan Carew gibi değiştiler. Ve bunların hepsini Pollyanna başardı. Tanrı o çocuğu korusun."

Bayan Chilton başını sallayarak, "Evet, bütün bunları Pollyanna'nın yaptığını biliyorum. Fakat Pollyanna'nın bunu öğrenmesini istemiyorum. Onun tek bildiği, bütün bu insanlara mutluluk oyununu öğreterek daha neşeli olmalarına sebep olduğudur. Sadece sana itiraf edeyim ki, Pollyanna aslında hiçbir dini vaazda duymadığımız ölçüde etkili öğütler vermiştir. Fakat bunu öğrendiği anda her şey bozulur. Hiçbir zaman öğrenmesini istemiyorum, hepsi bu kadar. Sonra sana bir şey daha söylemek istiyorum. Bu sonbahar seninle

birlikte Almanya'ya gitmeye karar verdim. Önceleri Pollyanna'yı bırakmak istemediğim için, gelmeyi düşünmüyordum, şimdi ise fikrimi değiştirdim. Pollyanna'yı da birlikte götüreceğim," dedi.

"Onu da bizimle birlikte götürmek ha? Çok güzel, niçin olmasın?" "Onu yanımda götürmem gerek. Ayrıca senin de istediğin gibi, iki üç yıl kalmayı da düşünebiliriz. Pollyanna'yı bir süre için Beldingsville'den uzaklaştırmak istiyorum. Onu olduğu gibi sevimli haliyle muhafaza etmek ve şımarmasını önlemek gerek. Kafasına saçma sapan fikirler girmemeli. Onu çekilmez bir ukala yapmak istemezsin değil mi Thomas?"

"Tabii ki istemeyiz," diye cevap veren Doktor Chilton kahkahalarla gülüyordu.

"Aslında onu hiç kimsenin veya hiçbir şeyin bozabileceğine ve şımartacağına inanmıyorum. Fakat bu Almanya fikri benim çok hoşuma gitti. Biliyorsun ki Pollyanna olmasaydı, henüz dönmek istemiyordum. Ne kadar çabuk gidersek o kadar memnun olurum. Bu defa biraz uzunca süre kalmak istiyorum."

Polly Teyze rahatlamış bir şekilde içini çekti ve: "O halde kararımızı verdik," dedi.

16
POLLYANNA BEKLENİYOR

Bütün Beldingsville heyecan içindeydi. Pollyanna sanatoryumdan yürüyerek çıktığından beri, herkesin bu ölçüde ilgi ile beklediği bir olay gerçekleşmemişti. Bugün de dikkatler gene Pollyanna üzerindeydi. Bir kere daha Pollyanna evine dönüyordu. Fakat bu defa gelen çok değişik bir Pollyanna'ydı.

Pollyanna şimdi yirmi yaşındaydı. Altı yıldır kış aylarını Almanya'da geçirmiş, yazları ise Doktor Chilton ve teyzesi ile Avrupa'da geziler yapmıştı. Bu altı yıl boyunca, on altı yaşındayken sadece dört hafta için Beldingsville'e gelmişti. Bu defa teyzesi ile temelli olarak evine dönüyordu.

Doktor onlarla beraber değildi. Altı ay önce kasaba halkı, doktorun ani ölüm haberi ile şaşkına dönmüştü. O sırada herkes Pollyanna ile teyzesinin evlerine gelmelerini beklemişti. Fakat gelen haberlere göre Bayan Chilton ve yeğeni bir süre daha yurtdışında kalacaklardı. Bu şekilde Bayan Chilton yeni çevrelerde büyük üzüntüsünü unutmaya çalışacaktı.

Fakat kısa bir süre sonra, kasabada Bayan Chilton'ın mali durumunun pek iyi olmadığı söylentileri dolaşmaya başladı. Harrington gelirlerinin en önemli kaynaklarından biri olan bazı demiryolu hisse senetleri, ani bir düşüşle iflasa gitmişti. Diğer bazı kaynaklar ise, aynı duruma yakındı. Doktorun ise fazla bir malı yoktu. Son altı yıl içindeki masrafları çok yüksek olmuştu ve geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Bu nedenlerle doktorun ölümünden altı ay sonra, Pollyanna ile teyzesinin dönecekleri haberi geldiği zaman Beldingsville halkı pek şaşırmamıştı.

Uzun süredir kapalı olan Harrington Köşkü bir kere daha canlanmıştı. Nancy, şimdiki adı ile Bayan Timothy Durgin, bir defa daha her tarafı pırıl pırıl oluncaya kadar temizleyip düzene koydu.

Nancy, meraklı arkadaşlarına ve komşulara şöyle bir açıklama yapıyordu: "Hayır, kimseden bunları yapmak için emir falan almadım. Her vakit temizlik yapan Durgins anne, Bayan Chilton'dan mektup almış. Bu hafta cuma günü geliyorlarmış. Ona her şeyi yoluna koyup anahtarı paspasın altına bırakmasını yazmış. Sanki ben anahtarı paspasın altına bırakıp gidermişim gibi. Zavallı insanlar, zaten yeteri kadar dertleri var. Doktorun olmayışı çok acı bir şey. Sonra paraları da kalmamış. Onu duydunuz mu? Ne acı değil mi? Bayan Chilton'ı fakir olarak düşünemiyorum, Tanrım!"

Nancy'nin herkesten daha fazla ilgi ile konuştuğu kişi, perşembe sabahı bir at sırtında 'kapıya gelen uzun boylu, yakışıklı ve dürüst bakışlı bir genç adamdı. Fakat bu gence hitap ederken ne diyeceğini şaşırmıştı. "Bay Jimmy, şey Bay Bean, yani Bay Pendleton demek istiyorum..." diye kekeleyen Nancy'yi genç adam gülerek susturdu. "Boş ver Nancy, en kolay hangisi geliyorsa onu söyle. Ben öğrenmek istediğimi öğrendim. Bayan Chilton ile yeğeni yarın geliyorlar, öyle mi?"

"Evet efendim. Çok yazık değil mi? Tabii onları göreceğim için çok memnunum, fakat geliş şekilleri acıklı."

Genç adam, "Evet anlıyorum," diye başını salladı. "Fakat bu durumu değiştirmek elimizden gelmez. Senin yaptıkların, onların gelişini çok daha kolaylaştıracak," diye gülümseyerek sözlerini tamamladı ve atına binip uzaklaştı.

Merdivenlerde onun heybetli gidişini seyreden Nancy şöyle söylendi: "Beni hiç şaşırtmadınız Bay Jimmy. Pollyanna'yı sormak için vakit geçirmemenize hiç şaşmadım. Ben çok önce böyle olacağını söylemiştim. Tanrım, inşallah gerçekleşir bu. Bu çocuk bu kadar yakışıklı olursa. Tıpkı kitaplardaki gibi olacak. Kim inanır şimdi bunun eski Jimmy Bean olduğuna? Aynı düşünce o sabah John Pendleton'ın da aklından geçmekteydi. John Pendleton balkondan,

atıyla gelen o genç adamın yaklaşmasını seyrederken, gözlerinde anlamlı bir bakış vardı. Dudaklarından ise, "Ne güzel bir çift olur," sözü döküldü.

Beş dakika sonra genç adam merdivenleri çıkıp balkona ulaşmıştı.

John Pendleton heyecanla: "Evet oğlum, doğru mu, gerçekten geliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Yarın," diyen delikanlı kendisini bir iskemleye bırakıverdi.

Cevabın kuruluğu karşısında yüzü asılan John Pendleton delikanlıyı inceledikten sonra: "Ne var oğlum, bir şeye canın mı sıkıldı?" diye sordu.

"Bir şey yok efendim."

"Saçma. Bir şey olduğu meydanda. Bir saat öne buradan ayrılırken o kadar heyecanlı ve istekliydin ki, vahşi atlar bile seni durduramazlardı, şimdi ise iki büklüm oturduğun şu iskemleden, seni aynı vahşi atlar kaldıramazlar gibi gözüküyor. Eğer seni bilmeseydim gelmelerine memnun olmadın sanırdım."

Bir cevap almak için bekledi fakat bu gerçekleşmedi.

"Ne var Jimmy, geleceklerine sevinmedin mi?"

Delikanlı güldü ve rahatsız bir şekilde kımıldandı: "Tabii sevindim."

"O halde sevinçli davran."

Genç adam tekrar güldü ve bir çocuk gibi kızardı.

"Şey, sadece Pollyanna'yı düşünüyordum."

"Pollyanna mı? Boston'dan gelip Pollyanna'nın geleceğini öğrendiğinden beri onu düşünmekten başka bir şey yaptığın yok. Pollyanna'yı görmek için can attığını sanıyordum."

"İşte mesele de bu zaten. Bir dakika önce söylediğiniz gibi, dün vahşi atlar Pollyanna'yı görmeme engel olmazlardı bugün ise kesin gelişini öğrendikten sonra onu karşılamaya götüremezler beni."

"Niçin Jimmy?"

John Pendleton'ın yüzündeki hayreti gören delikanlı utangaç bir şekilde gülmeye başladı.

"Evet, saçmalıyorum galiba. Anlatmak çok güç. Galiba Pollyanna'nın büyümesini hiç istemiyordum. Olduğu gibi o kadar tatlıydı ki! Onu son gördüğümdeki gibi hatırlamak istiyorum. Ayrıldığı zaman: "Evet, gittiğime memnunum ama döndüğümde daha memnun olacağım," demişti. Dört yıl önce geldiğinde biz Mısır'daydık. Onu en son görüşüm bu olmuştu."

"Evet, seni çok iyi anlıyorum, ben de geçen yıl onu Roma'da görünceye kadar aynı şekilde düşünüyordum."

Delikanlı istekle döndü.

"Tabii siz onu gördünüz, bana anlatsanıza."

John Pendleton muzip bir şekilde gülümseyerek: "Fakat Pollyanna'nın şimdi nasıl olduğunu öğrenmek istemediğini sanmıştım," dedi.

Genç adam buna hiç aldırmaksızın: "Güzel mi?" diye sordu.

"Oh, siz gençler! İlk sorunuz hep güzel mi demek oluyor."

Öteki, "Gerçekten öyle mi?" diye ısrar etti.

"Sen kendin karar ver. Fakat dur anlatayım. Pollyanna klasik anlamda güzel değil. Yani muntazam hatları, bukleleri, gamzesi falan yok. Aslında buna en büyük engel, kendisinin güzel olmadığından son derece emin oluşu. Çok önceleri bana cennete gittiğinde siyah bukleleri olacağını söylemişti. Geçen yıl Roma'da da buna benzer bir şey söyledi. Belki çok anlamlı gibi gözükmüyor ama, kelimeler arasında büyük bir özlem gizli. Bana dedi ki: 'Umarım bir gün kahramanı düz saçlı ve çilli burunlu bir kız olan bir roman yazılır.'

Sonra da kitaplardaki tiplerin böyle olmadığına memnun olduğunu söyledi."

"Tıpkı eski Pollyanna gibi."

Adam yine muzip bir şekilde gülümsedi, "Yine eski Pollyanna'yı bulacaksın, endişelenme. Ayrıca bana kalırsa çok güzel sayılır. Gözleri çok anlamlı. Her tarafından sıhhat fışkırıyor. Hareketleri çok canlı ve çevik. Konuştuğu zaman yüzü o kadar anlamlı oluyor ki, hatlarının muntazam olmadığını unutuveriyorsun."

"Hala oyunu oynuyor mu?"

"Sanırım oynuyor. Fakat eskisi kadar ondan bahsetmiyor. Onu gördüğüm iki üç kerede hiç sözü geçmedi."

Kısa bir sessizlikten sonra delikanlı yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Sanırım beni endişelendiren konulardan biri de buydu. Bu oyun birçok kişiyi etkiledi. Bütün kasabayı değiştirdi. Onu bu oyunu bırakmış olarak düşünemiyorum. Aynı zamanda büyümüş bir Pollyanna'nın da, başkalarına mutlu olunacak şeyleri göstermesini pek hayal edemiyorum. Yani Pollyanna'nın büyümesini hiç istemiyordum."

Yaşlı adam anlamlı bir gülümseme ile omuz silkti: "Senin yerinde olsam hiç endişe etmezdim. Pollyanna her zaman havaya sükunet getiren sağanak gibidir, şimdi de aynı özelliği devam ediyor. Zavallı çocuk, hiç olmazsa bir süreliğine yaşantısına katlanabilmek için, oyun oynamak zorunda olacak."

"Yani Bayan Chilton parasını kaybettiği için mi demek istiyorsunuz?"

"Sanırım öyle. Evet mali bakımdan çok kötü durumda olduklarını biliyorum. Bayan Chilton'ın geliri inanılamayacak ölçüde düştü. Zavallı Tom'un ise bir sürü borcu kaldı. Bir sürü ödenmemiş ve ödenmeyecek muayene ücretleri. Tom, yardım etmek gerektiğinde parayı düşünmeden koşan bir doktordu. Ayrıca son zamanlardaki masrafları çok fazlaydı. Almanya'daki çalışmaları sonunda iyi bir duruma gelecekti, ama kader buna izin vermedi."

"Evet, anlıyorum, çok fena."

"Fakat hepsi bu değil. Tom'un ölümünden iki ay sonraydı ki; Pollyanna'yı ve Bayan Chilton'ı Roma'da gördüm. Bayan Chilton berbat bir durumdaydı. Üzüntüsü yanında bir de mali güçlüklerle karşılaşmaya başlamıştı. Evine dönmeyi kesinlikle reddediyordu. Beldingsville'yi ve orada yaşayanları bir daha hiç görmek istemediğinden bahsediyordu. Zaten her vakit garip ölçüde gururlu bir insandı ve bu onun yanlış düşünmesine sebep oluyordu. Pollyanna'nın dediğine göre teyzesi, Beldingsville halkının o yaşta Doktor Chilton ile evlenmesini hoş karşılamadıklarını düşünüyormuş, şimdi onun ölümü karşısında duyacağı üzüntüyü de kabul etmeyecekleri inancındaymış. Ayrıca fakir olduğunun da öğrenilmesine içerliyormuş. Kısaca, her bakımdan çekilmez, aksi bir insan olmuş. Zavallı Pollyanna, nasıl dayandı bu duruma. Eğer Bayan Chilton böyle olmaya devam ederse, zavallı kızcağız çok çekecek. İşte bu nedenle Pollyanna'nın oyuna çok ihtiyacı olacağını sanıyorum."

Genç adam titreyen bir sesle: "En acıklı yönü bu durumun Pollyanna gibi birisinin başına gelmesi," dedi.

"Evet, sen de görüyorsun ki, geliş şekilleri hiç de normal değil. Hiç kimseye haber vermemişler. Tam Polly Chilton'a göre bir geliş. Hiç kimsenin kendisini karşılamasını istemiyor. Anladığıma göre sadece evin anahtarlarını saklayan İhtiyar Tom'un karısı Bayan Durgin'e yazmış."

"Evet, Nancy öyle dedi. Bütün evi öyle bir temizleyip düzenlemiş ki, eskiden neyse o duruma gelmiş köşk. Çok duygulandım bunu görünce."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra John Pendleton, "Karşılanmaları gerek," dedi.

"Karşılanacaklar."

"Sen istasyona gidiyor musun?"

"Evet."

"O halde hangi trenle geleceklerini de biliyorsun." "Hayır, bilmiyorum. Nancy de bilmiyor." "O halde nasıl karşılayacaksın?"

Genç adam gülerek: "Sabahtan başlayarak onları buluncaya kadar her treni karşılayacağım. Sonra Timothy de aile arabası ile gelecek. Gelişi beklenebilecek çok sayıda tren olacağını sanmıyorum."

"Hımm, evet anlıyorum. Jimmy, cesaretine hayranım, fakat mantığını beğenmedim. Yine de cesaretle hareket edip mantık aramamana memnun oldum, şansın açık olsun."

Genç adam gülümseyerek: "Teşekkür ederim efendim. Gerçekten de şansa çok ihtiyacım olacak."

17
POLLYANNA GELİYOR

Tren Beldingsville istasyonuna yaklaştıkça Pollyanna teyzesini endişeli bakışlarla süzüyordu. Bütün gün boyunca Bayan Chilton gittikçe daha tedirgin ve içine kapanık olmuştu. Pollyanna beklenen istasyona geldikleri zaman ne olacağından korkuyordu.

Teyzesine baktığı zaman içi sızladı. Altı ay içinde bir insanın bu ölçüde değişip yaşlanacağına asla inanamazdı. Bayan Chilton'ın gözleri donuk, yanakları soluk ve içeri göçmüş, alnı derin kırışıklıklarla doluydu. Ağzının kenarları aşağı sarkmış ve saçları hiç de yakışmayan bir biçimde arkasına toplanmıştı. Evliliği ile yumuşayan ve tatlılaşan kişiliği, aniden maske gibi üzerinden düşüvermiş ve yerini eski sevgisiz ve yalnız Polly Harrington'ın sertliği ve geçimsizliği almıştı.

"Pollyanna," diyen Bayan Chilton'ın sesi kararlı bir ifade taşıyordu.

Pollyanna suçluluk hissederek irkildi. Teyzesinin kafasından geçenleri okuduğu endişesi ile rahatsız olmuştu.

"Evet, teyzeciğim."

"Şu küçük siyah çanta nerede?"

"Burada."

"O halde lütfen benim siyah başörtümü çıkarıver. Nerede ise geliyoruz."

"Fakat çok kalın ve sıcak tutar teyzeciğim."

"Pollyanna, senden başörtümü istedim. Eğer senden istediğim şeyleri benimle tartışmadan yaparsan, her şey çok daha kolay olacak benim için. O siyah başörtüyü istiyorum. Beldingsville halkına

başıma gelenleri nasıl karşıladığımı görmek fırsatını vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ah, teyzeciğim, kimse bu duyguyla sizi karşılamaz," diyen Pollyanna telaşla çantadaki siyah başörtüyü arıyordu.

"Ayrıca kimse bizi karşılamaya gelmeyecek. Kimseye geleceğimizi söylemedik, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Kimseye biz söylemedik. Fakat Bayan Durgin'e bugün anahtarı paspasın altına koymasını ve evi havalandırmasını yazmış olduğunuzu unutuyorsun. Mary Durgin'in bu bilgiyi sadece kendisine mi sakladığını sanıyorsun? Kasabanın yarısı bugün geleceğimizi biliyordur. Bir düzine kadar insan ise tesadüfen istasyonda oluverirler. Ben onları tanırım. Polly Harrington'ın fakir olunca nasıl gözüktüğünü görmek isteyeceklerdir."

Pollyanna gözlerinde yaşlarla, "Oh teyzeciğim, lütfen!" diye yalvardı.

"Eğer bu kadar yalnız olmasaydım. Doktor yanımda bulunsaydı ve..." Sözlerini tamamlayamadan başını çevirdi. Ağzının kenarları titriyordu, "Şu başörtüsü nerede?" diye boğuk bir sesle sordu.

Şimdi tek arzusu başörtüsünü teyzesinin eline ulaştırmak olan Pollyanna telaşla atıldı: "Evet, hayatım, işte burada. Neredeyse geldik sayılır. Keşke Timothy'ye bizi karşılamasını söyleseydik."

"Yani eve atlı arabamızla mı gidecektik? Artık böyle şeylere para ayıramayacağız korkarım. Sanırım arabayı kısa sürede satmamız gerekecek. Hayır, Pollyanna, bu şartlar altında belediye arabalarına binmemiz daha doğru olur."

Pollyanna, "Evet biliyorum, fakat..." diye söze başlarken tren ani bir sarsıntıyla duruverdi ve ikisinin konuşmaları böylece son buldu.

İstasyona indikleri zaman Bayan Chilton hiçbir yöne bakmadan ilerledi. Pollyanna ise daha iki üç adım atmadan, sağa sola yaşlı gözlerle başını sallayarak selam vermeye başladı.

Sonra birdenbire kendisini tanıdığı halde hiç de emin olamadığı bir yüzle karşı karşıya buluverdi.

"A, a! Jimmy, sen ha!" diye parlak bir gülümseme ile elini uzattı. Sonra utangaç bir ifade ile ekledi: "Sanırım artık sana Bay Pendleton demem gerek, çünkü çok büyümüş ve boy atmışsın."

Delikanlı tam eski Jimmy'yi andıran bir tarzda: "İstersen dene!" diye meydan okudu. Sonra Bayan Chilton'a döndü. Fakat Bayan Chilton hiçbir tarafa bakmadan önlerinde ilerliyordu.

Jimmy, Pollyanna'ya endişeli ve şefkat dolu bakışlarla döndü:

"Lütfen ikiniz de bu tarafa dönseniz, Timothy araba ile bekliyor."

Pollyanna önünde ilerleyen siyah başörtülü, asık yüze endişeli bir bakış fırlatarak: "Aman, ne iyi," diye söyledi. Sonra çekingen bir şekilde teyzesinin koluna dokundu: "Teyzeciğim, Timothy buradaymış. Araba ile gelmiş. Bu tarafta bekliyormuş. Ve işte Jimmy Bean. Jimmy'i hatırlıyorsunuz değil mi teyze?"

Pollyanna şaşkınlıktan genç adamı eski çocukluk ismi ile tanıtmış olduğunu bile fark etmedi. Ancak bu, Bayan Chilton'ın gözünden kaçmadı. İsteksiz ve soğuk bir şekilde dönerek hafifçe başını eğdi: "Bay Pendleton çok nazik davranmış, fakat kendisi ile Timothy bu kadar zahmete katlanmamalıydılar."

Genç adam gülerek: "Rica ederim, hiç zahmet sayılmaz, şimdi lütfen bana biletlerinizi verirseniz bavullarınızı alayım," dedi.

Bayan Chilton: "Teşekkür ederiz, fakat biz kendimiz..." diye söze başlarken Pollyanna, "Teşekkürler" diyerek biletleri Jimmy'ye vermişti bile.

Yolculuk çok sessiz geçti. Eski hanımından gördüğü ilgisizlik karşısında kırılan Timothy, arabanın önünde dimdik oturuyor ve ağzını bıçak açmıyordu. Bayan Chilton ise önce, "Peki, peki yavrum, herhalde artık binmemiz gerek," diyerek yerine oturmuş, ondan sonra ise kasvetli bir sessizliğe dalmıştı. Pollyanna ise yaşlı gözlerle çevresindeki tanıdık yerleri seyrediyordu. Sadece bir kere konuştu.

"Jimmy ne hoş olmuş değil mi? Nasıl gelişmiş. Sonra gözleri ve gülümsemesi ne tatlı değil mi?"

Umutla cevap bekledi, fakat Polly Teyze susuyordu. O da kendi kendisini cevaplandırdı: "Her neyse, ben böyle düşünmüyorum."

Timothy evdeki hazırlıkları Bayan Chilton'a söylemekten çekinmişti. Bu nedenle ardına kadar açık pencereler ve kapılar, çiçeklerle süslü pırıl pırıl odalar ve girişte onları bekleyen Nancy; Bayan Chilton ve Pollyanna için tam anlamı ile sürpriz oldu.

Pollyanna sevinçle, "Nancy, ne kadar güzel!" diye bağırdı, sonra teyzesine dönüp: "Bakın, Nancy bizi karşılamaya gelmiş. Her şeyi ne kadar güzel düzenlemiş!" dedi.

Pollyanna'nın sesi neşeli gibi gözükmesine rağmen oldukça titrek çıkıyordu. Çok sevdiği Doktorun yanında olmayışı ona da çok zor geliyordu. Kendisi bu durumda olursa, teyzesinin neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Ayrıca biliyordu ki; şu anda teyzesinin en korktuğu ve en istemediği şey, Nancy'nin önünde boşanıvermekti! Pollyanna, teyzesinin gözlerinin dolduğunu ve dudaklarının titrediğini fark ediyordu. Yine tahminine göre teyzesi, bu gerçek duygularını saklamak için ilk fırsatta eleştirilecek bir şey bulup, kızgınlığı bir maske gibi kullanacaktı. İşte bu nedenle Pollyanna, teyzesinin kuru bir selamlaşmadan sonra Nancy'ye: "Tabii çok düşünceli davranmışsın. Fakat aslında bunların hiçbirini yapmamanı tercih ederdim," dediğini duyunca hiç şaşırmadı.

Nancy'nin yüzü birdenbire karardı, kırgın ve ürkmüş gözüküyordu. "Fakat Bayan Polly, yani Bayan Chilton, sizi bu durumda bırakamazdım..." dedi.

Bayan Chilton, "Yeter Nancy, daha fazla bu konuda konuşmak istemiyorum," diyerek odadan çıktı. Bir dakika sonra yukarıdaki yatak odasının kapısı kapandı.

Nancy üzüntü ile döndü: "Oh, Bayan Pollyanna, ne oldu? Ne yaptım ki? Onu memnun etmek istemiştim."

Pollyanna çantasından mendilini bulmaya çalışırken, gözyaşları arasında konuştu: "Tabii onun için yaptın ve yaptıkların çok güzel Nancy."

"Fakat o memnun olmadı."

"O da çok memnun oldu. Fakat eğer bunu gösterirse, başka duygularını da açığa vurmaktan korktu. Oh, Nancy, o kadar mutluyum ki ağlamak istiyorum," diyen Pollyanna Nancy'nin omuzunda hıçkırmaya başladı. Nancy ise: "Peki yavrucuğum, peki," diyerek Pollyanna'yı teselliye çalışırken kendi gözyaşlarını da tutamadı.

Pollyanna, "Onun yanında ağlamamam gerekti. Aslında onsuz buraya geliş çok güç oldu. Teyzemin neler hissettiğini çok iyi anlıyorum," diyerek toparlanmaya çalıştı.

"Tabii, tabii yavrum, ben de ilk iş olarak onu kızdırdım." Pollyanna telaşla atıldı: "Fakat onu kızdırmadın. Bu onun kişiliği Nancy. Aslında Doktor için ne kadar üzüldüğünü göstermek istemiyor. Bu korku ile küçük şeyleri bahane ediyor. Bana da aynı şekilde davrandığı için biliyorum."

Nancy şefkatle Pollyanna'yı okşayarak: "Evet yavrum, anlıyorum. Senin için geldiğime çok memnunum," dedi.

"Evet, ben de çok sevindim geldiğine, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Sana çok çok teşekkür ederim, şimdi eğer gitmek istiyorsan biz engel olmayalım."

"Ben kalmayı düşünüyorum."

"Kalmak mı, ben seni evlendin sanıyordum. Timothy'nin karısı değil misin artık?"

"Evet, fakat senin için olunca kalmamı o da ister."

"Fakat senden bunu isteyemeyiz. Artık kimseyi tutamayız. Ben ev işlerini yapacağım. Durumumuzun ne olduğunu anlayıncaya kadar, çok ekonomik davranmamız gerek."

Nancy: "Hıh, sanki ben para istiyormuşum gibi..." diye söze başladıysa da, karşısındakinin yüzündeki ifadeyi görünce, anlamsız mırıldanmalar arasında mutfağa kaçtı.

Akşam yemeği bitip her şey yerli yerine kalktıktan sonra, Nancy nihayet istemeye istemeye kocası ile gitmeye razı oldu.

Nancy gittikten sonra Pollyanna, teyzesinin yalnız başına oturmakta olduğu salona girdi.

"Hayatım, ışıkları açabilir miyim?" "Oh, aç tabii."

"Nancy ne iyi bir insan değil mi? Her şeyi ne kadar güzelleştirmiş." Teyzesinden bir cevap çıkmadı.

"Bu kadar çiçeği nereden bulmuş, anlamadım. Her odaya yerleştirmiş."

Yine bir cevap alamadı.

Pollyanna içini çekerek teyzesinin yüzüne baktı. Bir dakika sonra tekrar ümitle başladı:

"Bahçede İhtiyar Tom'u gördüm. Zavallı adam, romatizması her zamankinden kötü durumda, iki büklüm olmuş. İlgi ile seni sordu ve..."

Bayan Chilton sert bir şekilde sözünü kesti:

"Pollyanna, ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız, elimizden gelen her şeyi tabii şekerim."

Bayan Chilton sabırsızlığını gösteren bir hareketle: "Haydi Pollyanna, bir kere olsun ciddi ol. Durumumuzun çok kritik olduğunu kısa zamanda anlayacaksın. Bildiğin gibi hemen hemen bütün gelirim kesildi. Tabii ki bazı şeyler hala para eder, fakat Bay Hart'ın dediğine göre pek azı hemen para getirecek durumda. Bankada biraz paramız var, çok az gelirimiz kaldı. Sonra bu ev var. Fakat bize ne yararı olur bu evin? Onu yiyemeyiz ve giyemeyiz. Yaşayacağımız hayat tarzı için bize çok büyük gelecek. Satmaya kalksak değerinin yarısını almak güç olur."

"Satmak mı? Hayır Teyzeciğim, bu güzel evi satamazsınız!"

"Satmam gerekebilir Pollyanna. Ne yazık ki yiyip içmek zorundayız."

Pollyanna gülerek, "Evet biliyorum ve benim iştahım da her vakit yerindedir. Yine de bunun için memnun olmam gerek sanırım," dedi.

"Tabii ki sen memnun olunacak bir şey bulursun hemen. Fakat ne yapacağız çocuğum? Ne olur ciddi ol."

Pollyanna'nın ifadesi değişti. "Çok ciddiyim Polly Teyze uzun süredir düşünüyorum. İsterdim ki para kazanabileyim."

"Ah, çocuğum ah! Senin bunları söylediğini duymak çok acı. Harrington'ların bir kızının hayatını kazanmak zorunda oluşu inanılır gibi değil."

Pollyanna güldü. "Fakat böyle düşünmemen gerek. Bu utanılacak bir şey değil Teyze."

"Belki de değil, fakat bizim Beldingsville'deki durumumuzu düşününce, bu gurur kırıcı bir değişiklik oluyor."

Pollyanna bunları işitmemiş gibi dalgın uzakları seyrediyordu.

"Ne olurdu bir yeteneğim olsaydı. Herhangi bir işi başkalarından daha iyi yapsaydım. Biraz şarkı söyleyebilirim, müzik aleti çalabilirim veya el işi yaparım, fakat bunlardan hiç birisini para getirecek kadar yapamam."

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra yeniden başladı: "Galiba en sevdiğim şey, yemek pişirmek ve ev işi yapmak. Biliyorsunuz Almanya'da hizmetçi bulamadığımız zamanlar bayılırdım iş yapmaya. Fakat tabii bu iş için, başkalarının mutfaklarında çalışmak da istemem."

Bayan Chilton: "Sanki seni bırakırdım, Pollyanna!?" diye titreyerek adeta isyan etti.

"Ve tabii ki kendi mutfağımızda çalışmam para getirmiyor. Bizim de paraya ihtiyacımız var."

"Ne yazık ki öyle."

Uzunca bir sessizliği yine Pollyanna bozdu. "Teyzeciğim, sizin benim için yaptıklarınıza karşılık, benim de size yardım edebilmem için en güzel bir fırsat bu. Yine de elimden bir şey gelmiyor. Tanrım, niçin para getirebilecek bir yetenekle doğmamışım ben?" "Ne olur yavrum yapma, tabii eğer Doktor olsaydı.."

Pollyanna birdenbire sıçrayarak kalktı. "Aman Tanrım, böyle olmaz. Sen hiç üzülme Teyzeciğim. Belki de bugünlerde birdenbire bilmedik bir yönüm ortaya çıkar ve para getirir. Ayrıca, bence bu durum çok heyecan verici. Her şeyin belli olmaması çok eğlenceli. Her şeye sahip olacağını bilerek yaşamak çok can sıkıcı olur." Sözlerini neşeli bir gülümseme ile bitirdi.

Bayan Chilton ise gülmüyordu. Sadece içini çekerek: "Ah Pollyanna, ne kadar çocuksun!" dedi.

18
UYUM KURMA GÜNLERİ

Beldıngsvılle'deki ilk günler gerek Pollyanna, gerekse Bayan Chilton için oldukça güç bir devreydi. Bunlar uyum sağlama günleriydi ki, uyum sağlamak her zaman için güç bir iştir.

Yolculuk heyecanından kurtulur kurtulmaz gündelik masrafları, manav, kasap alışverişlerini düşünmek hiç de kolay sayılmazdı. Zamanını dilediği gibi harcamaya alışmış kişilerin, sürekli bir sorumluluk içinde olmaları da oldukça büyük bir değişiklikti. Bunların yanı sıra komşular ve dostlar da geliyorlardı. Pollyanna onları içtenlikle karşılamasına rağmen, teyzesi çoğu zaman bir bahane yaratıp yanlarına çıkmıyordu. Sonradan da Pollyanna'ya, "Sanırım meraktan geliyorlar. Polly Harrington'ın fakirliği sevip sevmediğini görmek istiyorlar," diyordu.

Bayan Chilton, Doktor'dan pek az bahsediyordu. Fakat Pollyanna çok iyi biliyordu ki, teyzesinin çoğu düşünceleri onunla doluydu. Yine fark ediyordu ki, teyzesi bu derin duyguları açığa vurmamak için aksilikle maskelemeye çalışıyordu.

Pollyanna bu ilk ayda Jimmy Pendleton'ı sık sık gördü. Önce John Pendleton'la ikisi geldiler. Bu ziyaret Polly Teyze yanlarına geldikten sonra, bir hayli resmi ve gergin bir hava içinde geçti. Her ne sebepten ise Bayan Chilton bu defa misafirlerinin yanına çıkmıştı. Bundan sonra Jimmy, bir kere çiçeklerle, bir kere Polly Teyzeye bir kitapla, iki kere de hiç sebepsiz olmak üzere evlerine geldi. Her vakit Pollyanna onu sevinçle karşıladı. Polly Teyze ilk defadan sonra yanlarına hiç çıkmadı.

Pollyanna tanıdık ve dostların çoğuna hayat şartlarındaki değişiklikten bahsetmiyordu. Fakat Jimmy ile çok açık

konuşabiliyordu. Ona sık sık şöyle yakınıyordu: "Ah, para getirebilecek bir iş yapabilsem."

Bir gün Jimmy'ye gülerek: "Şimdiye kadar gördüğüm en hasis insan olma yolundayım," dedi. "Artık her şeyi dolarlarla hesaplıyorum. Polly Teyze kendisini o kadar fakir görüyor ki!"

Jimmy, "Çok yazık" diye hiddetle cevap verdi.

"Evet, öyle, fakat aslında olduğumuzdan daha da fakir görüyor kendisini. Durumu büyütüyor. Yine de çok yardım etmek istiyorum."

Jimmy yanı başındaki tatlı bakışlı dalgın yüze baktığı zaman gözlerindeki ifade yumuşadı.

"Eğer elinden gelirse ne yapmak istersin?"

Pollyanna düşünceli bir şekilde içini çekip gülümseyerek, "En sevdiğim iş yemek pişirmek ve ev işleri yapmak. Yumurta ile şeker çırpmaya falan bayılıyorum. Bir gün boyunca yemek pişirsem yine sıkılmam. Fakat başka bir mutfakta çalışmadığım takdirde bu iş para getirmiyor. Ben de başkalarının evinde çalışacak kadar bu işi çok sevdiğimi söyleyemem doğrusu."

Genç adam, "Tabii ki hayır," diye parladı. Bir kere daha yanındaki anlamlı yüze baktı. Bu defa gözlerine garip bir anlam gelmişti. Yavaşça yüzü kızararak sordu: "Şey, tabii evlenebilirsin istersen. Hiç bunu düşündün mü Bayan Pollyanna?"

Pollyanna neşe ile güldü. Sesi ve hareketleri son derece tabii bir şekilde konuştu: "Hayır, ben hiç evlenmeyeceğim. Öncelikle güzel olmadığımı biliyorsun. Sonra ben Polly Teyzem ile oturup ona bakacağım."

Pendleton muzip bir ifade ile gülümsedi: "Güzel değilsin ha? Bu konuda değişik görüşlerin de olabileceğini hiç düşündün mü Pollyanna?"

Pollyanna başını salladı: "Olamaz, bak benim bir aynam var."

Pendleton, başka kızlar olsa bu sözün yapmacık görüneceğini, oysa Pollyanna söyleyince hiç de öyle olmadığını düşündü. Onun diğer kızlardan ne kadar farklı olduğuna bir kere daha emin oldu.

Delikanlı, "Niçin güzel değilsin?" diye sordu.

Daha bu soru dudaklarından çıkarken, Pollyanna'nın kişiliğini bilmesine rağmen pişman oldu. Başka bir kızın bu sözleri, güzel olmadığını kabul etmek anlamında değerlendireceğini düşündü. Fakat Pollyanna'nın ilk sözleri bu korkusunun hiç de doğru olmadığını gösterdi.

Pollyanna, "Sadece değilim işte" diye biraz hüzünlü bir ifadeyle güldü. "Belki hatırlamazsın, fakat ben küçük bir kızken cennete gittiğim zaman, en hoşuma gidecek şeyin siyah bukleler olacağını düşünürdüm."

"Şimdi de en büyük arzun bu mu?"

"Hayır, belki değil, fakat yine de hoşuma gider. Ayrıca kirpiklerim yeteri kadar uzun değil ve burnum Yunan burnu ya da Romalı burnu diyecek bir gruba girmiyor. Öyle bir burun işte. Sonra yüzüm ya çok uzun, ya da çok kısa; şimdi hangisi olduğunu unuttum. Fakat bir defa şu güzellik testlerindeki ölçülerle karşılaştırdığımda doğru çıkmamıştı."

"Aman ne kadar hazin!" diye gülen Pendleton, hayranlıkla genç kızın hayat dolu yüzünü ve anlamlı gözlerini süzdü, sonra: "Pollyanna hiç konuşurken aynaya baktın mı?" diye sordu.

"Niçin, tabii ki hayır!" "O halde bir dene."

"Ne komik bir fikir! Düşün bir kere," diye gülen genç kız şöyle devam etti: "Ne söyleyeceğim? Böyle mi? Pollyanna, eğer kirpiklerin kısa, burnun da öyle bir burunsa ne olmuş? Hiç olmazsa bir miktar kirpiğin ve bir de burnun olduğu için memnun olmalısın."

Pendleton içten bir şekilde onun kahkahalarına katıldı. Fakat yüzüne değişik bir anlam gelmişti.

"O halde hala oyunu oynamaya devam ediyorsun."

Pollyanna hayretle onun yüzüne baktı.

"Tabii Jimmy. Eğer oynamasaydım son altı ay içinde yaşayamazdım." Şimdi, sesi hafifçe titriyordu.

"Pek bahsettiğini işitmedim."

"Evet. Galiba fazla konuşmaktan korkuyorum, şimdi yirmi yaşında olan bir kızın anlattıkları on yaşındakinden farklı olmalı. Sonra insanlar öğüt dinlemekten pek hoşlanmazlar biliyorum."

Genç adam ciddi bir ifade ile başını salladı. "Biliyorum. Fakat bazen düşünüyorum da; acaba bu oyunun neleri değiştirdiğini gerçekten anlıyor musun Pollyanna?"

Pollyanna'nın, "Benim için neler yaptığını biliyorum," diyen sesi alçak ve hüzünlüydü.

Jimmy yüksek sesle düşünür gibi, "Biliyor musun, eğer gerçekten oynanırsa çok başarılı oluyor. Birisi, 'Bu oyunu herkes gerçekten oynasa bütün dünya değişir,' demişti," diye söylendi.

Pollyanna gülümsedi, "Evet, fakat bazı insanlar dünyanın değişmesini istemiyorlar. Geçen yıl Almanya'da bir adama rastlamıştım. Bütün parasını kaybetmişti ve şansı kötü gidiyordu. Bir gün benim yanımda birisi onu neşelendirmek için, "Haydi canım, her şey daha da kötü olabilirdi," dedi. Aman Allahım adamın kızgınlığını görmeliydin. "Eğer hiç tahammül edemeyeceğim bir şey varsa o da, her şeyin daha kötü olabileceğini işitip elimdekine şükretmem gerektiğinin hatırlatılmasıdır. Nefes alıp, yiyebildikleri ve yürüyebildikleri için şükreden insanlardan nefret ederim. Eğer işlerim böyle giderse, ben nefes almak, yemek ve yürümek istemiyorum zaten. İşte bunun için birisi çıkıp bana böyle saçmalıklar için şükretmemi söylerse, içimden onu öldürmek geliyor," diye parladı. Düşünebiliyor musun, eğer mutluluk oyununu bu adama teklif etseydim başıma neler gelecekti?"

Jimmy, "Bilmem ama adamın ihtiyacı varmış doğrusu" diye karşılık verdi.

"Tabii ihtiyacı vardı, fakat herhalde bana teşekkür etmezdi."

"Sanırım öyle. Fakat dinle, bulunduğu ruh hali içinde kendisini ve çevresini zehirlemekteymiş bu adam. Eğer oyunu oynasaydı, başına gelenlerden memnun olunacak bir yön arar, aynı zamanda öfkeli ve kızgın olamazdı. Kendisi için de, çevresi için de çok daha çekilir bir insan olurdu. Bu arada başına gelenlerin iyi yönlerini düşünmenin hiçbir zararını da görmezdi. Ayrıca gerginlik ve hazımsızlık da çekmezdi. Dertler, sarılacak dayanaklar değildir, çünkü dikenleri çoktur."

"Aklıma bir şey geldi. Bir zamanlar Kadınlar Yardım Derneği'ndeki hanımlardan birine ne demiştim, biliyor musun? Bu hanım her şeyi dert edinmekten adeta hoşlanan birisiydi. Ben on yaşındaydım ve ona mutluluk oyununu öğretmeye çalışıyordum. Sanırım pek başarılı olamıyordum. En sonunda sabrım taştı ve şöyle dedim: 'Her neyse, sizi bu kadar çok üzecek şey olduğu için mutlu olabilirsiniz, çünkü siz üzülmekten zevk alıyorsunuz?' "

Jimmy kıs kıs gülerek, "Tam ona göre bir cevap," diye karşılık verdi.

Pollyanna kaşlarını kaldırdı, "Korkarım ki o bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı."

"Fakat böylelerine söylemek gerek, senin anlatman..."

Pendleton birdenbire garip bir ifade ile sustu. Pollyanna hayretle ona baktı.

"Ne oldu Jimmy?"

"Şey, bir şey yok, sadece düşünüyordum. Birdenbire farkına vardım ki, seni görmeden önce yaptığından endişe ettiğim şeyi sana yaptırmak için ben teşvik ediyorum. Yani seni görmeden önce şey diye korkuyordum..." diye Jimmy kekelemeye başladı.

Pollyanna, "Haydi Jimmy, sözlerini burada keseceğini sanıyorsan aldanıyorsun," diye hücuma geçti.

"Hayır, pek önemli değildi."

Pollyanna şakadan bir ciddiyetle: "Evet, bekliyorum," diye söylendi.

"Pekala, söyleyeyim, şu oyun hakkında eskisi kadar çok konuşuyor musun diye endişe ediyordum."

Pollyanna kahkahalar arasında: "İşte, demedim mi, sen bile yirmi yaşımda, on yaşımdaki gibi olmamdan korkuyormuşsun."

"Hayır Pollyanna, onu demek istemedim. Gerçekten biliyordum ki..."

Fakat Pollyanna kulaklarını elleri ile kapatmış kahkahadan kırılıyordu.

19
İKİ MEKTUP

Della Wetherby'nin Pollyanna'ya yazdığı mektup Haziran ortalarında geldi. Bayan Wetherby şöyle yazıyordu:

"Senden bir ricam var. Umarım, bu yaz içinde Beldingsville'de ablamın pansiyon olarak kalabileceği sessiz bir ev biliyorsundur. Üç kişi olarak gelecekler; Bayan Carew, sekreteri ve manevi oğlu Jamie. (Jamie'yi hatırlıyorsun sanırım.) Herhangi bir otelde kalmak istemiyorlar. Ablam çok yorgun gözüktüğü için, doktor kendisine temiz havalı bir kasabada tatil yapmasını öğüt verdi. Vermont veya New Hampshire'ı düşündüyse de, hemen seni ve Beldingsville'yi hatırladık. Acaba bize pansiyon olarak kalınabilecek bir ev bulup yazabilir misin? Ruth'a sana hemen yazıp soracağımı söyledim. Eğer mümkünse Temmuz başında gelmek istiyorlar. Umarım bu konuda bizi kısa sürede aydınlatmanı istemek, senin işin yük olmaz. Lütfen bana, sanatoryuma yaz. Ablam da bir iki haftalık bir tedavi için burada kalıyor.

Yakın zamanda cevap almak umuduyla seni kucaklarım.

Sevgilerle,

Della Wetherby"

Pollyanna mektubu bitirdiği zaman düşünceli bir ifade ile Beldingsville'deki dostlarının evlerini hatırlamaya çalıştı. Sonra birdenbire kafasında yeni bir fikir belirdi. Neşeli bir haykırışla oturma odasındaki teyzesini bulmaya koştu.

Nefes nefese söze başladı: "Teyzeciğim, aklıma enfes bir fikir geldi. Bugünlerde birdenbire yeni bir şey keşfedip işe yarayacağımı size söylemiştim. İşte bahsettiğim oldu. Dinleyin, Bayan Wetherby'den bir

mektup aldım. Hani Boston'da kışı geçirdiğim Bayan Carew'ın kız kardeşi. Bayan Wetherby ablasının yaz için şehir dışında bir tatil yapmak istediğini yazıyor ve Beldingsville'de pansiyon olarak yanında kalabileceği bir aile tanıyıp tanımadığımı soruyor. Otelde kalmak istemiyorlarmış. Önce aklıma kimse gelmedi, ama sonra buldum Polly Teyze. Bilin bakalım neresi?"

Bayan Chilton bezgin bir sesle: "Aman kızım, ne çabuk konuşuyorsun! Seni dinleyen büyümüş bir genç kız değil de on yaşlarında bir çocuk sanır, şimdi neden bahsediyorsun?" dedi.

"Bayan Carew ve Jamie için yazın kalacakları bir pansiyon bulduğumdan bahsediyorum."

Polly Teyze: "Öyle mi? Ne yapabilirim? Bu beni hiç ilgilendirmez çocuğum," diye yorgun bir sesle söylendi.

"İlgilendirir Teyzeciğim, çünkü onları bizim evimize çağıracağım."

Bayan Chilton korkuyla irkildi, "Pollyanna!"

Pollyanna: "Hayır, teyzeciğim lütfen reddetmeyiniz. Görmüyor musunuz, bu beklediğim fırsat benim. Tam elime gelmişken kaçıramam. Pekala yapabiliriz. Bir sürü odamız var ve ben yemek yapıp ev işini idare edebilirim. Bu işin içinde para var. Eminim ki iyi ücret verirler. Üç kişi olarak gelecekler," diyerek yalvardı.

"Fakat Pollyanna, yapamam. Bu evi, Harrington Konağı'nı sıradan bir pansiyona çeviremem. Hayır Pollyanna, olamaz."

"Fakat sıradan bir pansiyon olmayacak, çok özel bir pansiyon olacak. Onlar bizim dostlarımız. Sadece dostlarımızı ağırlıyor olacağız, bir farkla ki o da para kazanacağız. Teyzeciğim, çok ihtiyacımız olan parayı düşünün!"

Bayan Chilton gururu incinmiş bir şekilde bir süre düşündü, sonra arkasına yaslanarak zayıf bir sesle, "Fakat nasıl yapabilirsin? Ev işinin bütün yükünü yalnız başına kaldıramazsın," diye söylendi.

Pollyanna, "Tabii ki hayır," dedi. Şimdi amacına ulaştığına inanıyor ve kendinden emin gözüküyordu.

"Yemek ve her işi idare etmeyi ben üzerime alırım. Geri kalan işler için Nancy'nin kız kardeşlerinden birisini alırız. Bayan Durgin ise her zamanki gibi çamaşır konusunu halleder."

"Fakat, Pollyanna, biliyorsun ki ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum ve fazla bir şey yapamam."

"Tabii ki yapmayacaksın. Zaten bunun için bir neden olmayacak. Oh, Teyzeciğim, ne şahane değil mi? Sanki rüya gibi. Kolaycacık para kazanacağız."

"Kolaycacık mı? Daha öğreneceğin pek çok şey var Pollyanna. Bunlardan biri de, yazın pansiyona gelenlerin karşılığını almadan para akıtmadıkları. Yorgunluktan bayılacak hale geldiğin zaman bu sözlerimi hatırlarsın."

Pollyanna gülerek, "Peki, hatırlarım. Fakat şimdiden kendimi üzmeyeceğim. Sonra hemen Bayan Wetherby'ye mektup yazacağım ki, öğleden sonra gelen Jimmy Bean ile postaya göndereyim," dedi.

Bayan Chilton rahatsız bir şekilde kıpırdandı, "Pollyanna lütfen şu delikanlıya doğru adıyla hitap et. Bu 'Bean' adı çok sinirime dokunuyor. Adı şimdi Pendleton."

Pollyanna başını salladı: "Evet, öyle, fakat ben bunu çoğu zaman unutuyorum. Bazen yüzüne karşı da öyle diyorum. Aslında çok ayıp oluyor. Fakat şimdi çok heyecanlıyım," diyerek odadan çıktı.

Jimmy saat dörtte geldiği zaman mektup hazırdı. Pollyanna heyecan içindeydi ve hemen durumu Jimmy'ye anlattı.

Planlarını anlattıktan sonra söze şöyle devam etti: "Ayrıca onları görmeyi çok istiyorum. O kıştan beri ikisini de görmedim. Sana Jamie'den bahsetmiştim değil mi?"

"Evet, anlatmıştın," diye cevap veren genç adamın sesi gerginleşmişti.

"Eğer gelebilirlerse çok güzel olacak."

"Çok güzel kelimesi pek yerinde sayılmaz."

"Polly Teyzeme yardım etme fırsatının elime geçmesi güzel değil mi? Ne demek Jimmy, tabii ki fevkalade."

Jimmy sinirli bir ifade ile, "Bana öyle geliyor ki bu durum senin için pek kolay olmayacak," diye söylendi.

"Evet, bazı yönlerden öyle sayılır. Fakat kazanacağımız para için o kadar memnun olacağım ki, bunun önemi kalmayacak. Ne kadar çıkarcı oldum değil mi Jimmy?"

Uzunca bir sessizlikten sonra delikanlı birdenbire sordu: "Bu Jamie şimdi kaç yaşlarında?"

Pollyanna neşe ile gülümsedi. "Evet hatırlıyorum, sen 'Jamie' adını hiç sevmemiştin. Neyse, şimdi Bayan Carew onu evlat edindiği için ona Carew diyebilirsin."

Jimmy gergin bir tonla: "Fakat bu cevap bana Jamie'nin yaşını söylemiyor," diye hatırlattı.

"Sanırım kimse tam olarak bilmiyor. Kendisi bile söyleyemedi. Aşağı yukarı senin yaşında. Acaba şimdi nasıl oldu? Bu mektupta uzun uzun sordum bunları."

Pendleton, "Sordun demek" diye mırıldanarak elindeki mektubu biraz isteksiz bir şekilde cebine attı. İçinden onu fırlatıp atmak veya yırtmak geliyordu.

Jimmy, şimdi kıskandığını çok iyi anlıyordu. Aslında ismi hem kendisine benzeyen, hem de çok farklı olan bu çocuğu her vakit kıskanmıştı. Tabii ki gerçek sebep, Pollyanna'ya aşık olması değildi. Böyle olmadığına kendisini ikna etti. Sadece bu garip isimli çocuğun Beldingsville'ye gelip geçirdikleri hoş vakitleri bozmasından korkuyordu. Neredeyse bu düşünceleri Pollyanna'ya açacaktı, fakat sonra vazgeçti ve mektubu alıp gitti.

Birkaç gün sonra Bayan Wetherby'den gelen cevap, Jimmy'nın mektubu fırlatıp atmadığını veya yırtmadığını kanıtlıyordu. Jimmy ilk gelişinde Pollyanna bu mektubu ona okudu. Daha doğrusu ilk kısımlarını şöyle özetledi:

"En başında gelecekleri için çok mutlu olduklarını falan yazıyor. Bu kısmı okumayacağım. Fakat sana onlardan o kadar çok bahsettim ki, sonunu okumam gerek. Aslında kısa süre sonra sen kendin de onları tanıyacaksın. Jimmy, bu tatili güzel geçirmeleri için senin yardımlarına çok güveniyorum."

"Sahi mi?"

Pollyanna büyük bir ciddiyetle: "Lütfen çocuğun isminden hoşlanmadın diye, böyle iğneli konuşma. Eminim ki onu tanıyınca seveceksin. Sonra Bayan Carew'den de hoşlanacağından eminim."

"Öyle mi dersin? Umarım ki gerçekten dediğin gibi olur."

"Tabii öyle olacak, şimdi dinle, sana okuyacağım mektup kız kardeşi Della'dan geliyor."

Jimmy nezaketini bozmamak için büyük çaba göstererek: "Pekala, oku bakalım," dedi.

Pollyanna da muzip bir gülümseme ile okumaya başladı:

"Hepsini uzun uzun anlatmamı istiyorsun. Bu oldukça zor bir görev. Fakat elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım. İlk önce ablamı çok değişmiş bulacaksın. Hayatının son altı yılında bulduğu yeni uğraşılar, onun için fevkalade oldu. Şimdilik aşırı yorgunluktan biraz zayıf ve güçsüz, fakat iyi bir dinlenme ile bunu kolayca atlatacak. Sen de onun ne kadar gençleşmiş ve mutlu göründüğünü fark edeceksin. Lütfen mutlu sözcüğüne dikkat et. Bu sözcük belki senin için büyük bir anlam taşımıyor, çünkü sen onu Boston'da tanıdığın yıl, onun ne derece mutsuz olduğunu anlayamayacak kadar küçüktün. O zaman hayatın hiçbir anlamı kalmamıştı ablam için. Şimdi ise neşe ve enerji dolu.

İlk önce hayatında Jamie var. Onları birlikte gördüğün zaman Jamie'ye olan bağlılığını anlayacaksın. Aslında onun gerçek Jamie olup olmadığı konusunda, hiçbir yeni bilgi edinemedik. Fakat ablam onu kendi oğlu gibi seviyor ve evlat edindi.

Sonra şimdi bir sürü kızları var. Sadie Dean'i hatırlıyor musun? Kız kardeşim onunla ilgilenip yardıma çalışırken, ilgi alanını yavaş yavaş genişletti; şimdi onun gibi bir sürü genç kıza yardım ediyor. Çalışan kimsesiz kızlar için yepyeni bir doğrultuda yurtlar açtı. Ona yardımcı birçok zengin ve nüfuzlu kimse olmasına rağmen, her şeyi idare eden ablam. Ayrıca her kızla ayrı ayrı yakından ilgileniyor. Bunun ne gibi bir baskı olacağını tahmin edebilirsin. Bu işlerde sağ kolu ve en yakın yardımcısı, sekreteri olan Sadie Dean. Onu da değişmiş bulacaksın. Yine de eski Sadie'den çok farklı değil.

Jamie'ye gelince, zavallı Jamie'nin en büyük üzüntüsü, kesin olarak yürüyemeyeceğini bilmek. Bir süre için hepimiz ümitliydik. Bir yıl kadar sanatoryumda Doktor Ames tarafından tedavi edildi ve koltuk değnekleri ile yürüyebilecek duruma geldi. Fakat hayatı boyunca sakat kalacağı artık kesin. Yalnız bu sakatlık sadece bacakları ile ilgili. Jamie'yi yakından tanıdıktan sonra, ona bir sakat gözü ile bakmanın imkanı yok. Kişiliği o ölçüde hür ve serbest ki, onu görünce ne demek istediğimi anlayacaksın. Çocukluğundaki neşesi ve hayatiyeti, yine benliğinin bir parçası. Bu hayat dolu insanı sanırım ki tek bir şey yıkabilir, o da bizim yeğenimiz Jamie Kent olmadığını öğrenmek. Bu konu üzerinde o kadar çok düşündü ve istek duydu ki, artık gerçek Jamie olduğuna inanıyor. Eğer değilse, umarım bunu hiçbir vakit öğrenmez. "

Pollyanna okumayı kesip mektubu katlarken, "İşte onlar hakkındaki bölüm bu kadar, çok ilginç, değil mi?" dedi.

"Gerçekten öyle," diye cevaplayan Jimmy'nin sesi bu defa samimiydi. Jimmy şimdi bacaklarının ne kadar çok iş gördüğünü düşünüyordu. Hatta şu sırada, bu zavallı sakat gence Pollyanna'nın bir miktar ilgisini vermesini bile hoş karşılayabilirdi. Tabii ki fazla ileri gitmemesi şartı ile.

"Yazık, gerçekten zor bir durum bu çocuk için."

"Zor mu? Sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin Jimmy Bean! Ben bilirim, bir süre yürüyemediğim için çok iyi bilirim!".

Jimmy rahatsız bir şekilde kıpırdanarak: "Evet, tabii," diye söylendi. Pollyanna'nın acıma dolu yüzünü, hüzünlü gözlerini yakından izleyen Jimmy, bu Jamie'nin gelmesinden yine de pek memnun olmayacağını hissetti. Eğer sadece onu uzaktan düşünmek, Pollyanna'yı bu derece duygulandırıyorsa; gelince ne olacaktı acaba?

20
PARALI MİSAFİRLER

Polly Teyzenin deyimi ile "korkunç insanlar" gelmeden önceki iki üç gün, Pollyanna için gerçekten çok dolu günlerdi. Fakat Pollyanna asla kendini ümitsizliğe kaptırmadığı için, aynı zamanda da mutlu günlerdi.

Nancy'yi ve kız kardeşi Betty'yi yardıma çağıran Pollyanna, bütün evi elden geçirerek misafirlerinin her türlü rahatlarını sağlamak için hazırlıklarını tamamladı. Bayan Chilton fazla bir şey yapamamıştı. İlk başta sağlığı pek iyi değildi. Sonra içinde bulunduğu ruh hali buna elverişli değildi. Her an gururunun kırıldığına inanıyor ve "Harrington Konağı bu duruma mı gelecekti?" sözlerini ağzından düşürmüyordu.

Pollyanna gülerek onu yatıştırmaya çalışıyordu, "Öyle değil şekerim, Harrington Konağı'na gelenler Carew'ler," diyordu.

Fakat Bayan Chilton kolay kolay fikirlerinden vazgeçecek gibi değildi ve bu sözlere kızgın bir bakışla karşılık veriyordu. Böylece Pollyanna onu kaderiyle baş başa bırakmak zorunda kaldı.

Beklenen günde Pollyanna, şimdi Harrington atlı arabasının sahibi olan Timothy ile istasyona gitti. O ana kadar Pollyanna'nın kafasında, kendine güven ve neşeli bir bekleyiş hakimdi. Fakat beklenen trenin düdüğü ile birlikte bunların yerini; güvensizlik, utangaçlık ve şaşkınlık aldı. Birdenbire yalnız başına ve yardımsız, nelere kalkıştığını düşünüverdi. Bayan Carew'ın servetini, durumunu ve gösteriş düşkünlüğünü hatırladı. Sonra bu gelen Jamie, onun tanıdığı çocuktan çok başka bir genç adam olacaktı.

Bir dakika kadar sadece kaçıp gitmeyi düşündü.

"Timothy, ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum.. Ben, şey, sen onlara gelmemelerini söyle," diyerek inmeye hazırlandı.

Timothy, "Fakat, efendim," diye şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Onun yüzüne bir bakış, Pollyanna'yı kendine getirmeye yetti. Gülerek kendisini topladı ve: "Sen bana aldırma, tabii ki öyle demek istemedim. Çabuk, neredeyse geldiler," diyerek yaklaşan trene doğru ilerledi.

Onları hemen tanıdı. Kafasında bir şüphe olsa bile; uzun boylu, kahverengi gözlü genç adamın elindeki koltuk değnekleri, onun hedefine ulaşması için yeterliydi.

Birkaç dakika süren heyecanlı kucaklaşmalardan ve sevinçli haykırışlardan sonra, Pollyanna kendisini Bayan Carew, Jamie ve Sadie Dean ile arabada buluverdi. Ancak o vakit dostlarını inceleyip altı yılın getirdiği değişiklikleri görmek fırsatını elde etti.

Bayan Carew'e baktığı zaman, ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Onun bu kadar güzel olduğunu unutmuştu. Kirpiklerinin bu ölçüde uzun olduğunu ve gözlerinin de bu kadar çekici olduğunu hatırlamıyordu. Hatta bir ara kıskançlık duygusu ile Bayan Carew'ın yüz hatlarının, güzellik testlerindeki ölçülere ne kadar uygun olacağını düşündü. Fakat her şeyden fazla, yüzündeki eski keder ve acı ifade eden çizgilerin silinmiş olduğuna sevindi.

Sonra Jamie'ye döndü ve aynı ölçüde şaşırdı. Jamie de oldukça yakışıklı olmuştu. Koyu renk gözleri, solgun yüzü ve dalgalı saçları ile gerçekten çekici bir görünüşü vardı. Sonra yanındaki koltuk değneklerine gözü takılınca içi burkuldu.

Sadie Dean'e döndüğü zaman aynı yüz hatlarıyla karşılaştı. Gerçekten de Sadie, Pollyanna'nın onu ilk defa Boston Belediye Parkı'nda gördüğü gibiydi. Fakat ilk bakışta giyinişinin, zevklerinin, konuşmasının ve kişiliğinin çok değiştiği anlaşılıyordu.

Jamie konuşmaya başladı:

"Bizim gelmemize olanak vermen ne kadar iyi oldu. Bunu ilk yazdığın zaman ne düşündüm biliyor musun?"

"Tabii ki bilmiyorum. Ne düşündün?" diye kekeleyen Pollyanna'nın aklı hala koltuk değneklerindeydi ve acı ile boğazı kurumuştu.

"Parktaki sincaplara fıstık getiren küçük kızı düşündüm. Ve kendimi o sincapların yerinde gördüm. Çünkü sen elindeki bütün fıstıkları paylaşmadan rahat etmezdin."

Pollyanna, "Evet, fıstıklar," diye güldü.

"Tabii bu defa fıstık yerine; temiz dağ havası, taze süt ve yumurta var. Fakat yine aynı sayılır. Seni uyarmak isterim. Parktaki sincapların ne kadar açgözlü olduklarını hatırlıyor musun? İşte ben de öyleyim," diye şakalaştı.

"Olsun, ben göze alıyorum," diye göz kırpan Pollyanna, içinden Polly Teyzenin orada olmadığına şükretti. Çünkü söylediklerinin bu kadar çabuk gerçekleştiğini görmesini istemiyordu.

"Zavallı sincaplar, acaba şimdi onları besleyen var mıdır?"

Bayan Carew neşeli bir şekilde söze karıştı: "Eğer hala oradalarsa aç kalmıyorlar. Çünkü bu çılgın çocuk, hala en az haftada bir kere parka gidiyor ve cepleri fıstıklarla dolu oluyor. Her vakit düşürdüğü kabuklardan yolunu bulmak mümkün. Sonra ne zaman yemekte çerez istesem, "Bay Jamie kuşlara verdi," cevabını alıyorum."

"Evet, fakat durun anlatayım," diye Jamie istekle söze başladı. Bir dakika sonra Pollyanna kendisini eski hayranlıkla, parktaki hayvanların macerasını dinlerken buldu. Böylece Della Wetherby'nin mektupta ne demek istediğini çok iyi anladı. Eve geldiklerinde Jamie'nin koltuk değneklerine dayanarak kalkmaya çalıştığını görmek, onun için adeta sürpriz oldu. On dakika içinde bile sakatlığını unutturmuştu ona.

Pollyanna, Polly Teyze ile Carew'ler arasındaki kaçınılmaz tanışma merasiminin, korktuğu gibi olmadığını görünce çok rahatladı. Yeni gelenler Harrington Konağı ile o kadar yakından ilgilendiler ve hayran kaldılar ki, ev sahibi için soğuk ve gergin tutumunu devam ettirmek olanağı kalmadı. Ayrıca bir saat geçmemişti ki Jamie'nin cazibesi, Polly Teyzenin sert kişiliğini bile yumuşatıp etkisi altına

almıştı. Böylece Pollyanna dertlerinden birinin eksildiğini görerek memnun oldu, çünkü şimdiden Teyzesi nazik bir ev sahibesi gibi davranmaya başlamıştı.

Teyzesinin tutumundaki bu olumlu değişikliğe rağmen, Pollyanna az sonra her şeyin istediği gibi olmadığını düşündü. Yapılacak çok iş vardı. Betty iyi ve çalışkan bir kızdı, fakat Nancy gibi becerikli değildi. Pek çok şeyi öğrenmesi gerekiyordu, bu da zaman alıyordu. Pollyanna her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Tozlu bir iskemle ya da iyi kabarmamış bir kek onun için bir felaket oluyordu.

Zamanla Bayan Carew'ın ve Jamie'nin ısrarlı yalvarışları sonunda, Pollyanna her şeyi büyütmemeyi öğrendi. Dostlarının gözünde asıl felaketin; tozlu bir iskemle veya kabarmamış bir kek değil, yüzündeki endişeli ifade olduğunu anladı.

Jamie, "Sanki bizi evine kabul etmen yetmiyormuş gibi bir de bizi doyurmak için kendini öldürüyorsun," diye adeta isyan etti.

Bayan Carew ise gülerek: "Ayrıca bu kadar çok yememiz doğru değil, aksi halde midemiz bozulacak," diye şakayla karışık Pollyanna'yı ikna etmeye çalıştı.

Yeni gelen bu üç kişinin ev hayatına ne kadar çabuk uyum gösterdiklerini görmek çok güzeldi. Yirmi dört saat geçmeden Bayan Carew, Polly Teyzenin çalışmaları ile ilgili sorularını cevaplıyor, Sadie ile Jamie ise bezelye ayıklamaya veya çiçek toplamaya yardım ediyordu.

Bir gece John Pendleton ile Jimmy geldiği zaman; Carew'ler, Harrington Konağı'na yerleşeli bir hafta olmuştu. Pollyanna onların gelmelerini bekliyordu. Carew'ler gelmeden önce, Pendleton'ları kısa zamanda beklediğini ısrarla belirtmişti, şimdi gururla dostlarını tanıştırdı.

"Hepiniz benim o kadar yakın dostlarımsınız, birbirinizi tanıyıp beraber olmanızı çok istiyorum."

Bay Pendleton ile Jimmy'nin, Bayan Carew'ın çekiciliğinin altında kalmaları Pollyanna'yı hiç şaşırtmadı. Fakat Jimmy'yi ilk gördüğü

zaman, Bayan Carew'ın yüzündeki ifade Pollyanna'yı hayrete düşürdü. Sanki delikanlıyı tanıyormuş gibiydi.

Bayan Carew, "A, ben sizi daha önce tanımamış mıydım Bay Pendleton?" diye sordu.

Jimmy, Bayan Carew'i hayranlıkla süzerek: "Sanmıyorum, eğer sizinle tanışmış olsaydım, ben sizi muhakkak hatırlardım," dedi.

Sözlerinin anlamı o kadar açıktı ki, herkes gülmeye başladı. John Pendleton ise yavaşça: "Çok güzel oğlum, senin yaşında bir genç için başarı bu. Ben bunun yarısını beceremezdim," diye mırıldandı.

Bayan Carew biraz kızararak güldü.

"Gerçekten, şaka bir yana, yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyor gibiyim. Eğer sizinle tanışmadıysam, sizi bir yerde gördüm herhalde."

Pollyanna, "Belki de öyledir," diye söze karıştı. "Jimmy kışın Boston Teknik Üniversitesi'ne gidiyor. Büyüdüğü zaman köprüler ve barajlar yapacak," diye sözlerini tamamlayıp yanındaki kocaman genç adama muzip bir şekilde baktı.

Herkes yeniden kahkahalar attı. Yalnız Jamie hariç. Jamie'nin acı ile gözlerini kapadığını, bir tek Sadie Dean fark etti. Bunun nedenini de sadece Sadie anladı. En kısa zamanda Sadie dikkatle konuyu değiştirdi. Köprüler ve barajlar gibi, Jamie'nin hiçbir vakit yapamayacağı şeyler yerine; kitaplar çiçekler ve hayvanlardan söz açan Sadie Dean oldu. Fakat Jamie dahil hiç kimse, Sadie'nin bunu yapmış olduğunu fark etmedi.

Pendleton'lar gittikten sonra Bayan Carew, yine genç Pendleton'ı bir yerde görmüş olduğunu tekrarladı. "Tabii Boston'da olabilir, fakat..." diye düşünceli bir şekilde sustu. Sonra, "Her neyse, çok hoş bir delikanlı ve onu çok beğendim," diye ekledi.

Pollyanna: "Buna çok memnun oldum. Ben de Jimmy'yi çok severim," diye sevinçle karşılık verdi.

Jamie biraz düşünceli bir ifade ile, "O halde onu uzunca bir zamandır tanıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Oh, evet. Onu yıllar önce küçük bir çocukken tanıdım. O zaman adı Jimmy Bean idi."

"Bean mi? Pendleton'ın oğlu değil mi?" diye Bayan Carew hayretle sordu.

"Hayır, manevi oğlu."

"Manevi oğlu, öyle mi? O halde o da benim gibi," diyen Jamie'nin sesi adeta sevinçliydi.

"Hayır, Bay Pendleton'ın çocuğu yok, hiç evlenmemiş. Bir zamanlar düşünmüş fakat olmamış," diyen Pollyanna oldukça kızarmıştı ve güçlükle konuşuyordu. Annesinin John Pendleton'ı reddderek, onun uzun yıllar yalnız bir bekar olmasına neden olduğunu Pollyanna hiç unutmamıştı.

Fakat bu gerçeği bilmeyen Bayan Carew ve Jamie, Pollyanna'nın yüzünün kızarmasına başka bir anlam verdiler.

Her ikisi de: "Acaba ikisi arasında bir aşk macerası mı geçmiş?" sorusunu içlerinden geçirdiler.

Tabii ki bunu açıkça sormadıkları için, cevap alamadılar ve bu düşünce kafalarına yerleşti.

21
YAZ GÜNLERİ

Carew'ler gelmeden önce; Pollyanna Jimmy'ye, onlara iyi vakit geçirtmek konusunda kendisine güvendiğini söylemişti. Jimmy ise buna pek istekli görünmemişti. Fakat beklenen misafirler geldikten on, on beş gün sonra, bu konuda çok cömert olacağını gösterdi. Ziyaretlerinin sıklaşması ve Pendleton arabası ile atlarının sık sık emirlerinde olması bunu, kanıtlıyordu.

Bayan Carew ve Jimmy arasında oldukça samimi bir yakınlaşma doğdu. Birlikte yürüyüşlere çıkıp uzun uzun konuşuyorlar, hatta kış aylarında Jimmy'nin Boston'da olacağı günler için planlar yapıyorlardı. Jamie ile Sadie Dean de, Jimmy ile dost olmuşlardı. Bayan Carew'ın açıkça herkese belli ettiği bir konu, Sadie Dean'in aileden sayılması ve her eğlencede yerinin olmasıydı.

Bu görüşmelerde Jimmy her vakit yalnız olmuyordu. John Pendleton gittikçe daha sık olmak üzere bu toplantılara katılıyordu. At ve araba gezintileri yapıyorlar, pikniğe gidiyorlar ve konağın balkonunda oturup uzun sohbetlerde bulunuyorlardı.

Pollyanna bundan çok memnundu. Böylelikle misafirleri can sıkıntısından kurtuldukları gibi; aynı zamanda yeni dostları, eski dostları ile kaynaşıyordu. Bu düşüncelerle Pollyanna civcivlerini koruyan ana tavuk gibi, bu toplantılarda dostlarının başında olup havanın tatlı olması için elinden geleni yapıyordu.

Gerek Carew'ler, gerekse Pendleton'lar gezintilerine Pollyanna'nın da katılmasını arzu ediyorlardı. Ona bütün işlerini bırakıp kendileri ile eğlenmesi için ısrar ediyorlar ve çoğu zaman da bunda başarılı oluyorlardı.

Bir gün Jamie, Pollyanna'ya: "Bu güzel havada, senin kendini sıcak mutfağa hapsetmene izin vereceğimizi sanıyorsan aldanıyorsun. Öğle yemeğinde piknik yapacağız ve sen de bizimle geleceksin," diye patladı.

Pollyanna, "Fakat Jamie, gerçekten gelemem," diye karşı koydu.

"Niçin? Akşam yemeği hazırlamana gerek yok, çünkü burada olmayacağız."

"Fakat öğle yemeği var."

"Yanılıyorsun, öğle yemeğimizi yanımıza alıp gidiyoruz, onun için arkamızdan hazırlaman çok saçma olur. Şimdi söyle bakalım, gelmene engel olacak başka ne var?"

"Olamaz Jamie, pastanın kremasını hazırlayacağım ve..."

"Kremalı pasta istemiyoruz."

"Sonra toz almak gerek."

"Tozu alınmış odalar istemiyoruz."

"Yarınki alışveriş var."

"Bize sütle bisküvi verirsin. Sensiz olup mükemmel bir yemek yemektense, seninle birlikte olup süt ve bisküvi yemeyi tercih ederiz."

"Fakat bugün neler yapmam gerektiğini sana sıralamama olanak yok."

"Sıralamanı istemiyoruz. Aksine bu konuyu kapatıp hemen hazırlanmanı bekliyorum. Demin Betty'yi gördüm. Piknik için yemek hazırlayacaktı. Haydi artık acele et."

Pollyanna gülerek, "Ah Jamie, çılgın çocuk, sizinle bu pikniğe gelemem ben," diye zayıf bir şekilde karşı koymaya devam etti.

Bütün bunlara rağmen Pollyanna yine de pikniğe gitti. Sadece o gün için değil, ondan sonra da birçok kereler onlarla birlikte gezintiler yaptı. Herkesin ısrarı karşısında yapılacak başka bir şey kalmıyordu.

Çünkü sadece Jamie değil, Jimmy, John Pendleton, Bayan Carew, Sadie ve hatta Polly Teyze onu yalnız bırakmak istemiyorlardı.

Pollyanna böylelikle yapması gereken birtakım gündelik ev işlerinden kurtulduğu zaman, "Aslında sizinle gittiğime memnunum, fakat herhalde sizin gibi süt ve bisküvi isteyen yazlık pansiyonerler olmadığı kadar, benim gibi de durmadan gezen bir ev sahibi yoktur sanırım," diye söyleniyordu.

Nihayet bir gün, John Pendleton, Beldingsville'nin kırk mil uzağında dağlar arasında, küçük bir göl kenarındaki iki haftalık kampa gitmelerini teklif etti. Bu fikir Polly Teyzeden başka herkes tarafından istekle kabul edildi. Polly Teyze sadece Pollyanna'ya, John Pendleton'ın böyle bir teklif ortaya atmış oluşuna hayret ettiğini, eski aksiliğini bırakmış oluşundan memnunluk duyduğunu, fakat yirmi yaşında bir delikanlı gibi davranmasının da komik olduğunu belirtti. Herkesin yanında ise bu kampa katılmayacağını, ıslak toprakta yatıp örümcek ve böceklerle birlikte olmayı, eğlence gibi kabul etmediğini ve kırkın üstünde her aklı başında kişinin de böyle düşüneceğini söyledi.

John Pendleton eğer bu sözlerden alındıysa hiç belli etmedi. Kamp konusunda gösterdiği ilgi de asla azalmadı. Böylece herkes Polly Teyze gitmese bile, kamp gezisini gerçekleştirmeyi kararlaştırdı.

Jimmy, "Zaten Bayan Carew, bir büyük olarak bize yeter," diye fikrini açıkça ilan etti.

Bir hafta boyunca, çadırlardan, yiyecek torbalarından, fotoğraf makineleri ve oltalardan başka bir şey konuşulmadı. Herkes heyecanla kamp için hazırlandı.

Jimmy, "Tam anlamı ile bir kamp hayatı yaşayalım, hatta böcek ve örümcek bile yiyelim," diye şakalaşıyordu.

Pollyanna, "Evet, yüzmek, sandala binmek ve balık tutmak istiyoruz," diye ekledi. Sonra gözleri Jamie'ye takılınca, "Tabii her vakit bunları yapmamız gerekmez, yapılacak bir sürü başka iş de var, örneğin kitap okuyup konuşmak gibi," diye sözlerini tamamladı.

Jamie'nin bakışları donuklaştı, yüzü beyazlaştı. Bir şey söylemek için ağzını açarken Sadie Dean atıldı, "Fakat böyle açık hava gezmelerinde tabii ki yüzmek, balık tutmak falan isteriz. Geçen yaz Maine kasabasına gitmiştik. Jamie'nin tuttuğu balığı görmeliydiniz. Sen anlat Jamie."

Jamie gülerek başını salladı, "Hiç inanacaklarını sanmam."

Pollyanna, "Haydi anlat Jamie," diye ısrar etti.

Şimdi Jamie'nin yüzüne renk gelmiş ve gözlerindeki acı kaybolmuştu. Pollyanna, Sadie Dean'e baktığı zaman hayretle, arkasına rahatlayarak yaslandığını gördü.

Nihayet beklenen gün geldi ve John Pendleton'ın geniş arabası ile direksiyonda Jimmy olmak üzere yolculuk başladı. Sevinçli bağırışmalar arasında yola koyuldular.

Kırk millik otomobil yolculukları sona erdiği zaman saat dört olmuştu. Yarım saatten beri altı silindirli otomobiller için, hiç uygun olmayan dar bir toprak yolda ilerliyorlardı. Gerek araba için, gerekse kullanan için yolculuğun bu bölümü çok yorucu oldu. Fakat yoldaki çukurlar ve çamur birikintileri ile hiç de ilgisi olmayan yolcular için, ağaçlar arasında uzayıp giden bu yolculuk çok eğlenceli oldu.

Kamp yapılacak yeri John Pendleton yıllar önce görmüştü ve aynı yeri tanıdığı zaman oldukça rahatladı. Diğerleri de "Aman ne güzel!" diye burayı beğendiklerini belirttiler.

John Pendleton, "Beğendiğinize memnun oldum. Kamp için uygun olacağını düşünmüştüm. Fakat yine de biraz endişeliydim, çünkü zamanla bu gibi yerler bazen büyük değişikliklere uğrar. Gerçi burada da bir hayli ot büyümüş, ama sanırım kısa zamanda temizleyebiliriz," dedi.

Sonra herkes çalışmaya koyuldu. Kısa sürede çevreyi temizleyip iki çadır kurdular, arabayı boşalttılar, ateşi hazırladılar ve mutfak yerine kullanılacak rafları düzenlediler. Bu işler bitmek üzereyken, Pollyanna'nın dikkati Jaime üstünde toplandı ve endişelenmeye başladı. Birdenbire bu girintili çıkıntılı toprağın, halı kaplı odalara

benzemeyeceğini ve koltuk değneği ile yürümenin güç olacağını fark etti. Ayrıca Jamie büyük bir çaba ile herkes gibi iş görmeye çalışıyordu. İki defa atılarak Jamie'nın zorlukla taşıdığı kutuları elinden almıştı.

"Bırak bana lütfen Jamie, sen yeteri kadar iş yaptın. Ne olur biraz otur, çok yorgun görünüyorsun," diye yalvarmıştı.

Eğer yakından baksaydı, Jamie'nın yüzünün gerilip kızardığını görecekti. Fakat bakmıyordu ve göremedi. Bundan bir dakika sonra ise, hayretle Sadie Dean'in elinde bir sürü kutu ile Jamie'nın yanına gittiğini gördü ve şöyle bağırdığını işitti:

"Oh, ne olur bana yardım etsene, kutular devriliyor."

Bunun üzerine Jamie yine elinde kutularla çadıra doğru güçlükle ilerlemeye başladı.

Pollyanna itiraz etmek üzere Sadie Dean'e döndü, fakat henüz, ağzını açmadan Saide'nin parmağını ağzına götürüp işaret ederek yanına geldiğini gördü. Sonra kulağına eğilip şöyle dediğini işitti: "Düşünmeden yaptın biliyorum, fakat bu onu incitiyor. Başkalarının yaptığını o yapamayınca mutsuz oluyor, şimdi bak, nasıl memnun hayatından, gördün mü?"

Pollyanna baktı ve gördü. Jamie'nin yine güçlükle kutuları çadıra götürürken yüzünün mutlulukla aydınlandığını fark etti.

"Evet, gerçekten haklısın," diyen Pollyanna, Sadie Dean'e döndüğü zaman, onun gitmiş olduğunu gördü.

Pollyanna bu olaydan sonra sık sık Jamie'yi izledi. Aslında gerek Jamie'nin, gerekse başkalarının bunu görmemesi için dikkat ediyordu. Onu izledikçe içi sızlıyordu. İki kere yapmaya çalıştığı işi başaramazken yakaladı. Bir keresinde kaldıramayacağı kadar bir kutuyu oynatmaya çalışırken, bir keresinde de koltuk değnekleri ile yüklenemeyeceği bir portatif masayı taşımak için çırpınırken... Her seferinde de Jamie'nin telaşla etrafına bakınıp onu gören olup olmadığını kontrol ettiğini fark etti. Pollyanna'nın gördüğü bir başka gerçek de, bu çabaların Jamie'yi gerçekten çok yorduğuydu.

Yüzündeki sevinçli gülümseyişi kaybolmamasına rağmen, acının verdiği gerginliği görmek çok kolaydı. Pollyanna bunları gördükçe gözleri yaşlarla doluyor ve içinden "Bunu önceden tahmin etmeliydik. Böyle bir yere gelmesine izin vermemeliydik. Bir çift koltuk değneği ile kamp yapmak ne demektir! Niçin yola çıkmadan bunu akıl edemedik?" diye söyleniyordu.

Fakat akşam yemeğinden sonra kamp ateşi etrafında otururlarken, Pollyanna bu sorusunun cevabını kendi kendine buluyordu. Önünde parlayan ateş, etrafında esrarlı karanlık olunca; Jamie'nin ağzından dökülen sihirli kelimelerin büyüsüne kapılmamak elde değildi. Böylece bir kere daha Jamie'nin koltuk değnekleri unutuluyordu.

22
DOSTLAR

Çok neşeli ve iyi anlaşan bir gruptular. Her yeni günle beraber, heyecan verici yeni uğraşlar buluyorlardı. Bu yeni hayat tarzı, aralarındaki dostluğu çok ilerletmiş ve her birini birbirine çok daha başka şekilde yaklaştırmıştı.

Bir gece kamp ateşi etrafında otururlarken, Jamie bu gerçeği kendine özgü deyişiyle açıkladı: "Görüyorsunuz ki, burada ormanlar arasında birbirimizi çok iyi tanımak olanağını bulduk. Öyle ki burada geçirdiğimiz bir hafta, şehirde geçireceğimiz bir yıldan daha çok yakınlaştırdı bizleri."

Bayan Carew gözleri dalgın ateşin kıpırdanışlarını seyrederken, "Gerçekten öyle, acaba bunun nedeni ne?" diye mırıldandı.

Bu sözlere Pollyanna mutluluk dolu bir iç çekişle cevap verdi: "Galiba havada olan bir sihir bu. Burada gökyüzü, göl ve ağaçlar o kadar başka ki. Anlatması çok zor."

"Sanırım burada dünyadan uzaklaştığımızı söylemek istiyorsun," diyen Sadie Dean'ın sesi garip bir kırgınlık aksettiriyordu.

"Burada her şey o kadar gerçek ki, biz de elimizde olmadan tam gerçek kişiliğimize bürünebiliyoruz. Dünyanın bizi gördüğü gibi zengin veya fakir, mağrur veya alçakgönüllü değil, aslında nasılsak öyle görünebiliyoruz."

Jimmy bu sözler üzerine dudak bükerek cevap verdi:

"Bütün bu sözler' çok güzel ve romantik, fakat bence asıl mantıki sebep şu: Burada pencerelerinden, her kıpırdanışımızda bizi izleyen ve ne yaptığımızı merak eden bayanlar yok. İşte bunun için kendimizi hür ve rahat hissediyoruz."

Pollyanna gülmeye başladı. "Oh, Jimmy nasıl da romantiklikten uzaksın."

Jimmy parlayarak cevap verdi: "Fakat bu benim işim. Söyler misin, eğer şelalerin sadece romantik yönünü görürsem, nasıl köprüler ve barajlar yapabilirim?"

"Tabii ki yapamazsın Pendleton ve en önemlisi de köprülerin senin için," diye araya giren Jamie'nin sözleri, ateşin etrafındaki herkesin sessizleşmesine sebep oldu. Yalnız bu sessizlik bir dakika sonra, Sadie Dean'in neşeli sözleri ile son buldu:

"Puf! Ben şahsen hiç köprüsüz bir şelaleyi tercih ederim."

Herkes gülmeye başladı ve gerginlik kayboldu. Sonra Bayan Carew ayağa kalktı.

"Haydi çocuklar, artık yatma zamanı geldi." Bunun üzerine herkes neşeli bir şekilde birbirine iyi geceler dileyip dağıldı.

Böylece günler geçti. Pollyanna için bugünler çok güzel günlerdi. Onu en çok mutlu eden, her biri ile arasındaki değişik, fakat sağlam arkadaşlıktı.

Sadie Dean ile kurulan kızlar evinden ve Bayan Carew'ın yaptığı yararlı işlerden bahsederlerdi. Bazen de Sadie Dean'in tezgahtarlık yaptığı eski günleri anarlardı. Sadie bir ara Pollyanna'ya, memleketindeki ana babasının durumunu öğrenip çok mutlu olduklarını söylemişti. Bir gün Pollyanna'ya: "Biliyor musun, aslında bütün bunları başlatan sensin," dedi. Fakat Pollyanna ciddi ve kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Saçma, her şeyi yapan Bayan Carew'dir," diye cevap verdi.

Bayan Carew ile de, bu kızlar evinden ve gelecekte yapılması düşünülen değişikliklerden bahsediyorlardı. Bir gün akşamın alacakaranlığında yürüyüş yaparlarken, Bayan Carew kendisinden ve değişen hayat görüşünden bahsetti. O da Sadie Dean gibi, "Bütün bunları başlatan sensin," dedi. Fakat Pollyanna yine bunu kesinlikle kabul etmedi ve Jamie'nin neleri değiştirdiğinden söz etmeye başladı.

Bayan Carew şefkat dolu bir sesle cevap verdi: "Jamie benim için gerçek bir evlattır. Eğer gerçekten kardeşimin oğlu olsaydı bile, onu daha fazla sevemezdim."

"O halde gerçekten yeğeniniz olduğuna inanmıyorsunuz öyle mi?"

"Bilemiyorum. Kesin bir bilgi elde edemedik. Bazen bundan emin oluyorum, bazen de şüphe ediyorum. Öyle sanıyorum ki, kendisi buna gerçekten inanmış. Her neyse, emin olduğum tek şey bu çocuğun asil bir kan taşıması. Jamie alelade bir sokak çocuğu değil. Üstün yetenekleri olan, seçkin bir kişi. Gördüğü eğitime karşılık ortaya koydukları bunu ispatlıyor."

Pollyanna başını sallayarak: "Tabii, onu bu kadar çok sevdiğinize göre, gerçek Jamie olup olmaması artık önemli değil sanırım, öyle değil mi?" diye sordu.

Bayan Carew durakladı, yüzü ıstırap ifadesiyle gerildi.

"Jamie için hiç önemi yok. Fakat bazen düşünüyorum, eğer bu Jamie Kent değilse, o nerede? Nasıl? Mutlu mu? Seveni var mı? Bu düşünceler kafamı doldurduğu zaman, çıldıracak gibi oluyorum. Bu çocuğun gerçek Jamie Kent olup olmadığını öğrenmek için her şeyimi vermeye hazırım."

Pollyanna Bayan Carew ile aralarında geçen bu konuşmaları sık sık hatırladı. Özellikle Jamie ile olan konuşmalarından sonra. Jamie kendinden o kadar emindi, bir gün Pollyanna'ya şöyle dedi: "Bunun böyle olduğundan eminim. Jamie Kent olduğuma inanıyorum. O kadar uzun bir süredir inanıyorum ki, korkarım eğer böyle olmadığı ortaya çıkarsa buna katlanamam. Bayan Carew benim için neler yaptı. Düşünebiliyor musun, eğer bunlar bir yabancı için yapıldıysa ne acı olur!"

"Fakat o seni çok seviyor Jamie."

"Evet, biliyorum. İşte onun için çok daha acı olur. O benim gerçek Jamie olmamı istiyor. Bundan eminim. Ah, onun için bir şeyler yapabilseydim. Benimle gurur duymasını sağlayacak bir şeyler! Bir

erkek gibi kendi hayatımı kazanmak isterdim. Fakat bu tahtalarla ne yapabilirim ki?"

Jamie'nin bu acı sözleri karşısına, Pollyanna şaşkına döndü. Eski çocukluk günlerinden beri ilk defa Jamie'nin sakatlığından bahsettiğini işitiyordu. Panik içinde kafasında ona söylenebilecek uygun sözler ararken, Jamie'nin yüzünün tamamen değiştiğini ve eski neşesini bulduğunu gördü.

"Haydi, sen bu sözlerime bakma benim. Koltuk değneklerim olduğu için çok memnunum, çünkü bunlar tekerlekli iskemleden çok daha iyi."

Pollyanna biraz titrek bir sesle sordu: "Hala neşe defteri tutuyor musun?"

"Tabii. Şimdi bir kütüphane dolusu neşe defterim var benim. Hepsi de koyu kırmızı deriden. Sadece ilki Jerry'nin verdiği eski defter."

"Jerry mi? Ne zamandır onu sormak istiyordum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Boston'da. Konuşması yine aynı şekilde kendine özgü. Fakat bazen dikkatli davranıyor artık. Gene gazetecilikle uğraşıyor. Fakat artık gazete satışı ile değil, gazeteye haber satmak için çalışıyor. Bir gazeteci oldu. Ona ve analığa yardım edebildiğim için, o kadar mutluyum ki! Analık şimdi romatizma tedavisi için hastanede yatıyor."

"İyileşiyor mu?"

"Çok daha iyi. Kısa süre sonra çıkıp Jerry'nin yanına gidecek. Geçen yıllar içinde Jerry okulda kaybettiği yılları telafi etti. Ona yardım etmemi kabul etti, fakat bunu bir borç olarak kabul ettiğini de kesin olarak belirtti."

Pollyanna onaylayarak başını salladı, "Tabii ki öyle kabul edecek. Biliyorsun ödenemeyecek borçlar insanı çok sıkıyor. Ben bunu çok iyi bilirim. İşte bunun için; Polly Teyzemin benim için yaptıklarından sonra, ona yardım etmeyi çok istiyorum."

"Fakat bu yaz ona yardım ediyorsun."

Pollyanna kaşlarını kaldırdı: "Evet, yaz için pansiyon işletiyorum. Tam bir pansiyoncuya benziyorum değil mi? Sanırım hiçbir pansiyon işletenin işi, benimki kadar ağır olmamıştır. Asıl siz gelmeden önce Polly Teyzemin tahminlerini duyacaktın," diye kıs kıs gülmeye başladı.

"Ne diyordu?"

"Asla söyleyemem, bu bir sırdır," diye şakalaşarak başını salladıktan sonra, yüzü yine düşünceli bir hal aldı. "Fakat bu iş devam etmeyecek, biliyorsun. Yaz bitiyor, kış gelecek. Kışın da bir şeyler yapmam gerek. Düşünüyorum da, sanırım hikayeler yazacağım."

Jamie hayretle döndü, "Ne yapacaksın?"

"Para kazanmak için hikaye yazıp satacağım demek istiyorum. Niçin bu kadar şaşırdın? Birçok insan böyle yapıyor. Almanya'da bu yolla para kazanan iki kız tanımıştım."

Jamie gene oldukça garip bir tonla, "Hiç denedin mi?" diye sordu.

Pollyanna, "Hayır, henüz denemedim," diye itiraf etti. Sonra Jamie'nin yüzündeki ifadeyi görerek, kendisini savunurcasına ekledi: "Sana demedim mi bu yaz pansiyon işletiyorum. İki işi bir arada yapamam ki!"

"Tabii yapamazsın."

Pollyanna, Jamie'nin yüzünü inceleyerek sordu: "Sen galiba yazabileceğime inanmıyorsun, değil mi?"

"Öyle demedim."

"Hayır, ama yüzünden anlaşılıyor. Niçin yazamayacakmışım? Hikaye yazmak şarkı söylemeye benzemez, şarkı söylemek için güzel ses sahibi olmak gerek. Sonra bir müzik aleti çalmaya da benzemez. Yani aleti çalmayı öğrenmek gerekmez."

Jamie bakışlarını uzaktaki bir noktada toplamıştı. Hafif bir sesle cevap verdi: "Bence biraz benzer Pollyanna."

"Nasıl benzer, ne demek istiyorsun? Sadece kağıt ve kalem yeter. Piyano veya keman çalmak gibi asla değil."

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra Jamie aynı hafif sesle ve dalgın bakışla cevap verdi:

"Çalman gereken müzik aleti; dünyanın kalbi sayılır Pollyanna. Bence bu en kutsal alettir. Senin dokunuşlarına göre, eğer başarılıysan ağlayışlar veya gülümsemeler şeklinde etki yapan bir alet ..."

Pollyanna duygulu bir şekilde içini çekti. Gözleri dolmuştu.

"Oh, Jamie, ne güzel benzetmeler yapıyorsun. Ben hiç böyle düşünmemiştim. Fakat gerçekten öyle sayılır, değil mi? Bunu yapabilmeyi ne kadar isterdim. Belki dediğin gibi başarılı olamam. Yine de dergilerde okuduğum birçok hikaye gibi bir şeyler yazabilirim sanıyorum. Hikaye anlatmaya bayılıyorum. Hep senin anlattığın hikayeleri tekrar ediyorum ve seni dinlerken nasıl ağlayıp gülüyorsam, aynı şekilde söylerken de gülüp ağlıyorum."

Jamie çabucak döndü, "Gerçekten benim hikayelerim, seni ağlatıp güldürüyor mu Pollyanna?" diyen sesi heyecanlıydı.

"Tabii ki öyle Jamie. Bunu sen de bilirsin. Eskiden Boston Parkı'nda da seni aynı şekilde hayranlıkla dinlerdim hep. Kimse senin gibi hikaye anlatamaz. Asıl sen hikaye yazmalısın. Gerçekten, neden denemiyorsun? Eminim ki çok başarılı olursun."

Cevap yoktu. Jamie dalgın görünüyordu ve bu sözleri işitmemiş gibi davranıyordu. Belki de yakınlarda hışırtı yapan bir sincabı dinliyordu.

Pollyanna sadece Sadie Dean, Jamie ve Bayan Carew ile değil, Jimmy ve John Pendleton ile de uzun yürüyüşler ve tatlı konuşmalar yapıyordu.

Pollyanna şimdi John Pendleton'ı gerçekten tanımadığına inanıyordu. Eski aksiliği ve huysuzluğu, kampa geleli beri tamamen kaybolmuştu. Bisiklete biniyor, yüzüyor, balık tutuyor ve bunları tıpkı

Jimmy gibi istekle ve yorulmaksızın gerçekleştiriyordu. Akşamları kamp ateşi etrafında Jamie'ye rakip olacak şekilde, güzel hikayelerle herkesi heyecanlandırıyor veya güldürüyordu. Genellikle gezilerine ait maceralarla herkesi eğlendiriyordu.

Pollyanna'nın düşüncesine göre en hoş olan zamanlar ise; John Pendleton'ın yalnız kendisine, annesinden bahsettiği anlardı. Bay Pendleton'ın eskiden sevdiği ve tanıdığı bu insanı, uzun uzun Pollyanna'ya anlatması onun çok hoşuna gidiyordu, fakat bunu biraz da hayretle karşılıyordu. Çünkü daha önceleri hiç böylesine uzun uzun annesinden bahsetmemişti. Herhalde John Pendleton da buna hayret etmiş olacak ki, bir gün düşünceli bir şekilde Pollyanna'ya: "Acaba neden sana bütün bunları anlatıyorum?" dedi.

"Fakat bu benim çok hoşuma gidiyor."

"Evet biliyorum, fakat bunu yapabileceğimi sanmazdım. Herhalde senin annene çok benzemen buna sebep oldu."

Pollyanna hayretle haykırdı: "Nasıl olur, ben annemin çok güzel olduğunu sanıyordum."

John Pendleton muzip bir şekilde gülümseyerek: "Çok güzeldi, yavrum," diye cevapladı.

"O halde ben, nasıl olur da ona benzeyebilirim?"

Adam kahkahalarla gülmeye başladı. "Pollyanna, Pollyanna, eğer bunu başka bir kız söylemiş olsaydı, ona derdim ki... Neyse, ne diyeceğime aldırma. Seni küçük cadı seni! Zavallı Pollyanna!"

Pollyanna dargın bir tavırla: "Lütfen Bay Pendleton, öyle konuşup benimle bu konuda alay etmeyin. Güzel olmayı çok isterdim aslında. Komik geliyor kulağa, ama benim de bir aynam var."

"O halde, bir gün konuşurken aynaya bakmanı tavsiye ederim."

Pollyanna'nın gözleri hayretle büyüdü: "Aa! Jimmy de aynen böyle söylemişti."

"Öyle mi, çapkın kerata!"

John Pendleton bu sözlerden sonra birdenbire ciddileşti ve: "Sende annenin gözleri ve gülümsemesi var Pollyanna. Bana göre sen çok güzelsin," diye sözlerini tamamladı. Böylece Pollyanna gözleri yaşlarla dolu, susmak zorunda kaldı.

Bütün bu konuşmalar ve yürüyüşler Pollyanna'nın çok hoşuna gitmekle beraber, Jimmy ile olan arkadaşlığı hepsinden başkaydı. Pollyanna ile Jimmy mutlu olmak için konuşmak zorunda değildiler. Jimmy her zaman o kadar rahatlık ve huzur veren birisiydi ki, konuşup konuşmamaları hiç önemli değildi. Jimmy her zaman anlayışlıydı. Onunla beraberken içini sızlatan bir acıma duymazdı. Jimmy büyük, güçlü ve mutluydu. Jimmy kaybolan eski bir yeğen için acı çekmiyordu veya gençlik sevgilisinin hatıraları ile yaşamıyordu. Jimmy kendisini, görenin kalbini sızlatacak şekilde zorlukla, bir çift koltuk değneği üzerinde sürüklemiyordu. Jimmy ile insan tam anlamı ile mutlu ve özgür olabiliyordu. İnsan onun yanında dinlenebiliyordu. Çok başkaydı Jimmy!

23
İKİ SOPAYA BAĞLI

Olay, kampın son günü meydana geldi. Pollyanna bu duruma çok üzüldü, çünkü bu gezi boyunca onu mutsuz eden ve pişmanlık yaratan tek olay bu oldu. Sonradan her ne kadar, "Keşke bir gün önce eve dönseydik," diye söylendiyse de, bir gün önce eve dönülmediği için olan olmuştu, olay şöyle cereyan etmişti:

Son gün sabah erkenden, göle balık tutmaya inmişlerdi. Jimmy, "Son yemeğimizde bol balık yiyelim," diye ortaya fikir atınca, herkes sevinçle ona katılmıştı.

Böylece öğle yemeği sepeti ve balık takımları ile erkenden yola çıktılar. Neşe ile Jimmy'nin önderlik ettiği dar yolda yürüyerek göle doğru ilerlediler.

Önceleri Jimmy'nin yanında yürüyen Pollyanna, sonradan en arkada kalan Jamie'nin yanında gitmeye başladı. Pollyanna, Jamie'nin yüzündeki gücünün üstünde bir çaba sarf ettiği zaman görülen ifadeyi tanımıştı. Biliyordu ki bu durumu anladığını gösterirse, Jamie çok üzülürdü. Fakat yine biliyordu ki, arada bir yolda rastladıkları bir kütüğü geçerken, herkesten çok ondan yardım görmeyi tercih ederdi. İşte bunun için ilk fırsatta adım adım geride kaldı ve sonunda Jamie'nın yanında yürümeye başladı. Jamie'nin yüzündeki parlak tebessüm, tahminlerinin doğru olduğunu gösteriyordu. Önlerine ilk çıkan kütüğü geçerken, Pollyanna'ya yardım etmek istedi, fakat aslında kendisi Jamie'ye destek oldu.

Ağaçların arasından çıktıktan sonra bir süre, alçak bir taş duvar boyunca yürüdüler. Duvarın her iki tarafında da, yeşil çimenlerle kaplı düzlükler uzanıyordu. Duvarın öteki tarafında renk renk kır çiçekleri Pollyanna'nın dikkatini çekti.

"Jamie, bir dakika beni bekle, şuradan çiçek toplayacağım. Piknik masasını çok güzel süsleriz bunlarla," diyen Pollyanna bir sıçrayışta duvarı geçip kendisini bitişik düzlüğe bırakıverdi.

Çiçekler bitmek bilmiyordu. Hep önünde daha güzel bir çiçek görüyor ve duvardan gittikçe daha uzaklaşıyordu. Pollyanna giydiği kırmızı süveter içinde her zamankinden daha cazip bir görünüşle, neşeli haykırışlar arasında oradan oraya sıçrıyordu. İki eli çiçeklerle dolmuştu ki, karşıki bayırdan kendisine doğru koşmaya başlayan kızgın boğanın haykırışını ve hayvanın ayak seslerini işitti. Aynı anda Jamie de acı dolu bir şekilde bağırarak onu uyarmak istemişti.

Bundan sonra ne yaptığını hiçbir zaman kesinlikle hatırlayamadı. Tek düşünebildiği şey, elindeki buketi fırlatıp hayatında hiçbir zaman koşamayacağı kadar hızla duvara ve Jamie'ye doğru koşmaktı. Arkasındaki hayvanın ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını duyuyordu. Önünde hayal meyal Jamie'nin ıstırap ve korku dolu yüzünü seçiyor ve haykırışlarını işitiyordu. Ve işte o sırada yepyeni bir ses kulağına geldi; Jimmy'nin kendisine güç veren seslenişi.

Yine arkasındaki boğanın ayak seslerini duyarak çılgınca koşmaya devam ediyordu. Gittikçe başının dönmekte olduğunu ve gücünün tükendiğini hissederken, birdenbire çok yakınında Jimmy'nin sesini işitti. Bunu izleyen dakikada ayaklarının yerden kesildiğini fark etti ve kulağının yanında gürültüyle atan bir kalbin sesini duydu. Sonra bir sürü gürültü, hayvanın ayak sesleri ve toz duman arasında tam kendisini boğanın ezdiğini düşünürken, Jimmy'nin kollarında hızla yana yattığını fark etti. O sırada yanından geçen kızgın hayvanın sıcak nefesini hissetti. Birdenbire kendisini duvarın öteki tarafında, Jimmy'nin kucağında yatarken buluverdi. Üzerine eğilen genç adam henüz ölmediğini söylemeye çalışıyordu.

Ağlamakla gülmek arası boğuk bir sesle kendisini onun kollarından kurtarıp ayağa kalktı.

Nefes nefese konuşmaya başladı: "Evet, farkındayım ölmedim. Çok iyiyim. Senin sesini duyunca nasıl sevindim anlatamam. Nasıl yaptın bunu Jimmy?"

"Şey, bir şey yaptım sayılmaz ki, sadece..." diye söze başlayan Jimmy'nın konuşması, boğulurcasına bir hıçkırıkla yarıda kesildi. Döndüğünde Jamie'yi yüzükoyun toprağa kapanmış olarak buldu. Pollyanna telaşla ona doğru koşuyordu.

"Jamie, Jamie, ne oldu, düştün mü? Bir yerin mi acıdı?" diye Pollyanna ona doğru uzandı.

Hiç cevap alamadı.

Jimmy de endişe ile sordu: "Ne oldu arkadaş, bir yerini mi acıttın?"

Yine cevap yoktu. Sonra birdenbire Jamie yerinden doğrulup onlara döndü. O zaman ikisi de gördükleri yüzün ifadesi karşısında hayretle dondular.

İki elini yanlara açarak boğulur gibi bir sesle, "Bir yerini mi acıttın? Öyle ha! Böyle bir sahne görüp de yardım edememek ne demektir? Bir çift sopaya bağlı olup kıpırdanamamak ne biçim bir acıdır, hiç haberiniz yok mu? Dünyada bundan beter acı olamaz!" diye haykırdı.

Pollyanna atıldı: "Fakat Jamie..."

"Hayır Pollyanna, hiçbir şey söyleme," diye Jamie sert bir şekilde onu susturup ayağa kalktı. "Aslında böyle bir sahne yaratmak istememiştim."

Bundan sonra dönüp ağır ağır kampa dönen yolda ilerlemeye başladı. Bunu gören Jimmy ile Pollyanna, ne yapacaklarını bilmeden bir süre oldukları yerde donup kaldılar.

Jimmy hafifçe titreyen bir sesle: "Bu olay onu çok sarstı diye söylendi.

Pollyanna hıçkırıklar arasında: "Ben de hiç düşünmeden onun yanında seni övdüm. Ellerini gördün mü? Çivilerin battığı yerler kan içindeydi," diyerek Jamie'nin arkasından gitmeye yöneldi.

"Fakat Pollyanna nereye gidiyorsun?"

"Tabii ki Jamie'ye gidiyorum. Onu bu durumda bırakacağımı mı sandın? Haydi gel, onu geri dönmeye ikna edelim."

Jimmy, içini çekerek Pollyanna'yı takip etmeye koyuldu.

24
JIMMY UYANIYOR

Dıştan görünüşe göre kamp gezisi büyük bir başarıyla sona erdi. Fakat içyüzü başkaydı.

Pollyanna zaman zaman aralarındaki bu anlatılması güç, garip gerginliği, diğerlerinin de hissedip etmediklerini merak ediyordu. Kendisi bu gerginliği açıkça duyuyordu ve diğerlerinin de aynı düşüncede olduğunu bazen fark ediyordu. Bunun nedenini hiç tereddüt etmeksizin kamptaki son gün, başına gelen olaya bağlıyordu.

O gün Jimmy ile Pollyanna, Jamie'ye yetişip geri dönmeye ikna etmişlerdi. Fakat herkes elinden geldiği kadar hiçbir şey olmamış gibi davrandıysa da, bunda başarılı olamamışlardı. Pollyanna, Jimmy ve Jamie biraz abartılmış bir neşe ile davranmaya çalışırken, diğerleri ne olduğunu tam anlamadıkları halde bir değişiklik olduğunu fark etmişler, fakat sormaya çekinmişlerdi. Tabii bu durumda kimse rahat edememiş, hatta beklenen balık ziyafeti bile tatsız olmuştu. Nihayet öğleden sonra erkenden kampa dönülmüştü.

Eve döndükleri zaman, kızgın boğa olayının unutulacağını tahmin eden Pollyanna, kısa sürede yanıldığını anladı. Kendisi de bunu unutamadığı için, başkalarını suçlamak da elinden gelmiyordu tabii. Jamie'ye her bakışında bu olayı hatırlıyordu. Yüzündeki acıyı, ellerindeki kan lekesini görür gibi oluyordu. Onun için içi sızlıyordu. Hatta bu acıma o derece üzücü oluyordu ki, Jamie'nin varlığı ona devamlı ıstırap verir olmuştu. İstemeye istemeye, artık Jamie ile beraber olup konuşmayı arzu etmediğini kendisine itiraf etti. Fakat yine de beraberlikleri sona ermedi. Hatta daha sık baş başa kalmaya başladılar. Çünkü Pollyanna bu duygularından dolayı, aşırı bir vicdan azabı çekiyor ve Jamie'nin bu düşüncelerini anlamaması için elinden

geldiği kadar kendisini ona hasrediyordu. Jamie ise gittikçe onun arkadaşlığını daha fazla ister olmuştu.

Pollyanna'ya göre bunun nedeni, yine başlarına gelen azgın boğa saldırısıydı. Aslında Jamie hiçbir zaman bu olaydan bahsetmemişti. Hatta her zamankinden daha neşeli gözüküyordu. Fakat Pollyanna sık sık önceden görmediği bir kırıklığı fark ediyordu. Ayrıca Jamie'nin en çok Pollyanna ile baş başa kalmaktan huzur duyduğu da gözünden kaçmıyordu. Nihayet bir gün bunun sebebini açıkladı.

"Beni senin kadar anlayan kimse olamaz Pollyanna."

Pollyanna bir an için Jamie'nin ne demek istediğini anlayamadı. Beş dakikadır tenis oyununu seyrediyorlar ve hiç konuşmuyorlardı.

"Anlamak mı?"

"Evet, sen de bir zamanlar yürüyememiştin."

"Evet, biliyorum," diyen Pollyanna'nın yüzü acı ile gerilmişti. Bunu gören Jamie çabucak gülerek konuyu değiştirdi.

"Haydi, sen bana boş ver canım. Oyuna bakalım, daha iyi. Seni üzdüğüm için ben bir serseriyim."

Pollyanna gülümseyerek, "Hayır, öyle değil," dediyse de bu konuşmayı hiç unutmadı. Bundan sonra daha da çok Jamie ile beraber olup onu mutlu etmek için çırpınmaya başladı.

Grup içindeki garip gerginliği hisseden tek kişi Pollyanna değildi. Jimmy de bu yeni durumu fark ediyor, fakat açığa vurmuyordu.

Jimmy o günlerde hiç mutlu değildi. Hayallerinde köprüler ve barajlar yatan, tasasız bir genç olmaktan çıkmış, sevdiği kızı elinden alacağından korktuğu adamın düşüncesi ile mutsuz yaşayan bir kişi olmuştu.

Jimmy artık kesin olarak biliyordu ki, Pollyanna'ya aşıktı. Hatta uzunca bir süredir böyle olduğunun farkına varmıştı. Bu yeni duygular onu çok etkilemiş ve sarsmıştı. Sevgili köprüleri bile, sevdiği kızın gülümsemesi ile karşılaştırılınca; bütün değerini

yitiriyordu. Şimdi onun için en büyük mutluluk Pollyanna ile arasındaki şüphe ve korku engelini aşmasına yardım edecek bir mucizenin gerçekleşmesi olabilirdi. Pollyanna'nın duygularından emin olamamak ve Jamie'nin rekabetinden korkmak, onu acı içinde bırakıyordu.

Pollyanna'yı tehlikede gördüğü güne kadar, onsuz dünyasının ne kadar boş olacağını düşünememişti. Onu kollarıyla sımsıkı kavrayıp saldırıdan kurtardığı ana kadar, onun kendisi için bu derece değerli olduğunun farkında değildi. Onu kolları arasında tutarken ve Pollyanna'nın kolları da kendi boynuna sarılmışken, bir an içinde gerçekten ona bağlandığını hissetmişti. İşte o büyük tehlike anında bile, eşsiz bir haz duymuştu. Daha sonra Jamie'nin yüzünü ve ellerini görmüştü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Jamie de Pollyanna'yı seviyordu. "İki değneğe bağlı olup çaresiz seyrettim bu durumu," demişti. Eğer Jimmy de iki koltuk değneğine bağlı kalıp sevdiği kızı bir başkasının kurtardığını görseydi, Jamie gibi görünürdü.

Jimmy o gün kampa döndüğü zaman, düşünceleri karmakarışıktı. İçindeki isyan ve korku birbirine karışmıştı. Pollyanna'nın Jamie'ye karşı ne gibi duygular hissettiğini düşünüyor ve korkuyordu. Eğer Jamie ile ilgileniyorsa bile, aradan çekilip Jamie'nin onu kendisine büsbütün bağlamasına seyirci mi olacaktı? İşte burada isyan duyguları ile böyle bir şey yapamayacağına inanıyordu. Aralarındaki mücadelenin eşit şartlar altında olması gerekirdi.

Sonra yüzü, saçının diplerine kadar kıpkırmızı oldu. Bu mücadelenin eşit şartlarda olmasına hiç olanak var mıydı? Onunla Jamie arasındaki herhangi bir mücadele, hiç eşit şartlarda olabilir miydi? Jimmy birdenbire; yıllar önce bir elma için dövüşe çağırdığı, küçük oğlanın kolunun sakat olduğunu fark ettiği zamanki duygularını hatırladı. Tabii ki o zaman bilerek dövüşü kaybetmiş ve sakat çocuğun kazanmasına göz yummuştu. Fakat şimdi durum bambaşkaydı. Kaybedeceği bir elma değil, hayatının mutluluğuydu. Hatta Pollyanna'nın mutluluğu bile sayılabilirdi. Belki de Pollyanna Jamie'yi sevmiyordu ve eski arkadaşı Jimmy'yi sevebilirdi. Eğer

ondan ilgi beklediğini gösterse, belki her şey bambaşka olacaktı. Evet öyle yapacaktı...

Jimmy bir kere daha kıpkırımızı kesildi. Kızgın bir şekilde suratını asarak; Pollyanna'yı kurtardıktan sonra Jamie'nin yüzündeki ifadeyi ve "İki sopaya bağlı..." diye haykırışını düşündü. Keşke bunu unutabilseydi! Fakat bunun ne yararı olacaktı? Bu eşit şartlar altında yapılacak bir mücadele olamazdı; bunu biliyordu. İşte o anda kesin kararını verdi: Bekleyecek ve olayların gidişini izleyecekti. Jamie'ye fırsat verecekti. Eğer Pollyanna ona bağlı olduğunu gösterirse, onların hayatından sessizce uzaklaşacaktı. İkisi de hiçbir zaman ne kadar acı çektiğini bilmemeliydiler. Yine köprülerine dönecekti. Sanki Ay'a kadar uzanan bir köprü bile, Pollyanna'nın yerini alabilirmiş gibi! Ama bunu yapacaktı, yapmak zorundaydı.

Bu karar kendisine öyle kahramanca gözüktü ki, o gece uykuya dalarken içinde tatlı bir huzur duydu. Fakat ne yazık ki; bir karar vermekle, o kararı uygulamak ayrı şeylerdi. Kendi başına Jamie'yi Pollyanna'yla olan ilişkilerinde serbest bırakmayı düşünmek, bunu gerçekleştirmek yanında çok basit bir işti. Nitekim ikisini ne zaman beraber görse, yalnız bırakması gerekiyordu ve bu da çok zor oluyordu. Ayrıca Pollyanna'nın bu sakat gence karşı gösterdiği ilgi onu çok üzüyordu. Jamie'nin rahatı ile o ölçüde yakından ilgileniyor ve onunla beraber olmaktan öylesine memnun görünüyordu ki; neredeyse Pollyanna'nın onu sevdiğine hükmedecekti. Sanki bu şüpheleri ve korkuları yetmezmiş gibi, bir gün Sadie Dean de bu konuda fikrini belirterek onu biraz daha umutsuzlaştırdı.

Hep beraber tenis sahasındaydılar. Jimmy, Saide Dean'e yaklaştığı zaman, genç kız yalnız başına oturmaktaydı.

Jimmy, "Gelecek oyunu Pollyanna ile oynayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Genç kız başını salladı, "Hayır, Pollyanna bu sabah bir daha oynamayacağını söyledi."

Jimmy, kendisi de Pollyanna ile oynamayı arzuladığından hayal kırıklığı ile suratını astı. "Oynamıyor mu? Niçin?"

Sadie Dean bir süre cevap vermedi. Sonra güçlükle konuştu:

"Pollyanna dün gece bana gerektiğinden çok tenis oynadığımızı ve bunun Jamie için pek doğru olmadığını söyledi."

"Biliyorum, fakat..." diye söze başlayan Jimmy, Sadie Dean'in kızgın bir şekilde yeniden konuşmaya başlaması üzerine sustu.

"Aslında Jamie bizim oynamamızı istiyor. Hiçbirimizin onu diğerlerinden ayırmamızı ve özel bir ilgi göstermemizi istemiyor. Onu asıl inciten bu. Fakat Pollyanna bunu anlamıyor. Ben bunu çok iyi biliyorum. Fakat ona anlatamıyorum."

Bu sözlerdeki gizli anlam, Jimmy'nin içinde fırtınalar yarattı. Sadie'nin yüzüne keskin bir bakış fırlatarak, dudaklarının ucuna kadar gelen soruyu güçlükle bastırdı. Sonra bu konudaki aşırı hassasiyetini belli etmemeye çalışan bir tavırla sordu:

"Ne demek istiyorsun Sadie, yani bu ikisi arasında özel bir yakınlık olduğu fikrini mi belirtmek istiyorsun?"

Genç kız, sert bir şekilde Jimmy'yi süzdü.

"Gerçekleri görmüyor musun? Pollyanna ona adeta tapıyor, yani birbirlerine tapıyorlar demek istedim."

Jimmy ne olduğu anlaşılamayan boğuk bir konuşma ile çabucak arkasını döndü. Daha fazla kalırsa, gerçek duygularını açığa vurmaktan korkuyordu. Artık Sadie Dean ile konuşmak istemiyordu. Nitekim o kadar ani bir şekilde dönmüştü ki, Sadie Dean'in de aynı hızla arkasına dönüp yerde bir şeyler arar gibi davrandığını fark edememişti. Sadie'nin de artık bu konuda konuşmak istemediği belliydi.

Jimmy Pendleton, kendi kendisine bunun doğru olmadığını tekrarlıyordu. Sadie Dean'in bu düşüncesinin gerçekle ilgisi yoktu. Yine de ne olursa olsun onun sözlerini unutamıyordu. Bundan sonra Jamie ile Pollyanna'yı her görüşünde Sadie'nin dediklerini yeniden işitir gibi oluyordu. Gizlice her ikisini de gözetleyip yüzlerindeki ifadeyi tespit etmeye çalışıyor, konuşmalarını dinliyordu. En sonunda

gerçekten birbirlerine taptıklarına inanmaya başladı. Kalbi bir kurşun gibi ağırlaştı ve içini anlatması çok güç bir umutsuzluk kapladı. Yine de verdiği karara uygun olarak, sessizce aralarından çekildi. Kader belli olmuştu, Pollyanna onun olmayacaktı.

Jimmy için çok huzursuz bir devre başlamıştı. Harrington Konağı'ndan tamamen uzaklaşması, diğerlerinde şüphe yaratabilirdi. Bunun yanı sıra şimdi Pollyanna ile beraber olmak, onun içini büyük bir işkence oluyordu. Hatta Sadie Dean ile bile birlikte olmak da onu sıkıyordu, çünkü gerçeği görmesini sağlayan Sadie'nin konuşması olmuştu. Bu durumda, doğal olarak Jamie de ona teselli verebilecek insan değildi. Geriye Bayan Carew kalıyordu. Bayan Carew onu çok iyi anlayan ve rahatlık veren bir insandı. İster neşeli, ister ciddi olsun, her zaman yerinde konuşup içine huzur veriyordu. Ayrıca köprüler hakkında da hayret verecek ölçüde bilgiliydi. Sonra çok zeki bir kişiydi ve ruh halini çabucak kavrayıp ona göre davranıyordu. Hatta bir gün neredeyse ona "Paket"ten bahsedecekti. Fakat John Pendleton zamansız bir şekilde araya girince, bunu söyleyemedi. Bazen John Pendleton'ın çok gereksiz aralarına girdiğine inanıyordu. Sonra da onun kendisi için neler yaptığını düşünerek utanıyordu.

"Paket", Jimmy'nin çocukluk günlerinden kalma bir sırdı. Bunu sadece John Pendleton, Jimmy'yi evlat edinirken öğrenmişti. "Paket" üstü kırmızı mühürlü, oldukça kalın ve zamanla eskimiş bir zarftan başka bir şey değildi. Jimmy'ye babası tarafından verilmişti. Üstünde ise babasının el yazısı ile şunlar yazılıydı:

"Oğlum Jimmy'ye. Ölümü dışında, otuz yaşına gelinceye kadar açılmamak şartıyla. Ölümü halinde derhal açılacak. Bazı zamanlar Jimmy bu zarfın içinde neler olduğunu uzun uzun düşünürdü. Bazen ise varlığını bile unuturdu. Babası öldükten sonra Öksüzler Yurdu'nda kalırken en büyük kaygısı, bu zarfın bulunup elinden alınmasıydı. O günlerde zarfı paltosunun astarı içinde saklardı. Sonra, yakın bir tarihte John Pendleton'ın fikri ile Pendleton kasasına kilitlenmişti.

John Pendleton, "Bunun ne değeri olduğunu açıncaya kadar bilemeyiz. Mademki baban bunu sana bıraktı, o halde kaybetmek

tehlikesini göze alamayız," diyerek onu kasaya kaldırmıştı.

Jimmy ise, "Tabii ki kaybetmek istemem. Fakat içinde değerli bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Hatırladığıma göre, babamın sahip olduğu değerli hiçbir şey yoktu," diye cevap vermişti.

İşte, eğer John Pendleton araya girmeseydi Jimmy, bu "Paket"i Bayan Carew'e anlatacaktı.

Fakat sonra eve dönerken, "Belki de anlatmadığım daha iyi oldu. Babamın hayatında gizli ve doğru olmayan bazı şeyler olduğunu sanabilirdi. Kimsenin babam hakkında böyle düşünmesini istemem," diye düşündü.

25
OYUN ve POLLYANNA

Eylül'ün ortalarında Carew'ler ve Sadie Dean veda ederek Boston'a döndüler. Pollyanna onları çok özleyeceğini bilmesine rağmen, tren Beldingsville istasyonundan uzaklaşırken adeta rahatlayarak içini çekti. Fakat bu duygusundan kimseye bahsetmedi. Hatta kendi kendisinden bile özür dilercesine şöyle düşündü:

"Bu onları sevmediğim anlamına gelmez. Aslında her birisini ayrı ayrı pek çok severim. Sadece Jamie için o derece üzülüyorum ki. Sonra biraz da yorgunum galiba. Bir süre için eski sessiz hayatıma dönüp Jimmy ile beraber olmak, beni çok mutlu edecek."

Fakat Pollyanna eskisi gibi Jimmy ile beraber olamadı. Carew'lerin gidişini izleyen günler, sessiz fakat Jimmy olmaksızın geçti. Jimmy artık çok seyrek olarak onlara geliyordu ve geldiğinde de eski tanıdığı genç adamdan çok farklıydı. Ya huzursuz, sessiz ve tedirgin görünüyor, ya da sinirli bir şekilde konuşuyordu. Bu durum Pollyanna için çok şaşırtıcı ve üzücü olmaya başlamıştı. Çok geçmeden Jimmy de Boston'a gitti ve Pollyanna onu hiç göremez oldu.

İşte o zamanlar Jimmy'yi ne kadar özlediğini fark edip oldukça sarsıldı. Onun kasabada olduğunu bilmek ve gelmesi olasılığının verdiği ümitle beklemek, kesin olarak gelmeyeceğini bilmekten çok daha iyiydi. Hatta garip davranışları, tedirgin ve sinirli görünüşü bile, bu boşluktan çok daha iyi sayılırdı. Nihayet Pollyanna bir gün kıpkırmızı yanaklar ve sıkılgan bir ifade ile kendisini toparladı, kendi kendisini, "Sen Jimmy Pendleton'den başkasını düşünemez misin hiç? Birisi görse, seni ona aşık sanacak," diye payladı.

Bundan sonra neşeli görünüp enerjik olmak için büyük çaba sarf ederek, Jimmy'yi aklından çıkarmak amacı ile elinden geleni yaptı.

Polly Teyze de bilmeden ona yardımcı oluyordu.

Carew'lerin gitmesi ile başlıca gelir kaynakları da kaybolmuştu. Polly Teyze gene eskisi gibi geçim konusundaki endişelerini göstermeye başladı.

Sık, sık, "Durumumuz ne olacak Pollyanna?" diye sızlanıyordu. "Tabii ki bu yaz elde ettiğimiz gelirden bir miktar var ve az bir gelirimiz de devam ediyor. Fakat bu durumun daha ne kadar süreceğini hiç bilemiyorum. Ah, para getirebilecek bir şeyler yapabilseydik."

İşte bu konuşmaların birisinden sonra Pollyanna'nın gözüne bir hikaye yarışması ilanı takıldı. Oldukça zengin bir yarışmaydı. Ödüller çok yüklü ve sayıları da kabarıktı. Koşulları bunu çok uygun bir biçimde ortaya koyuyordu. İlanı okuyan biri, kazanmanın çok kolay olduğu izlenimini ediniyordu. Hatta bir bölümü sadece Pollyanna'ya hitap eder gibiydi.

"Bu sizin içindir, bu satırları okuyan için. Daha önce hiç hikaye yazmamış olabilirsiniz. Bu, yazamayacağınız anlamına gelmez. Deneyin, başaracaksınız. Üç bin dolar kazanmak istemez misiniz? Veya iki bin, bin, beş yüz, hatta yüz dolar? O halde bu işin peşini bırakmayın."

Pollyanna sevinçle ellerini çırparak, "İşte tam aradığım şey! Gördüğüm ne iyi oldu! Hatta benim de yapabileceğimi yazıyor. Ben de öyle düşünüyorum ve deneyeceğim. Polly Teyzeme söyleyeyim de memnun olsun," diye söylendi.

Pollyanna ayağa kalkmış kapıya doğru yürürken, yeni bir düşünce ile durakladı.

"Galiba söylemememem daha iyi olur. Ona sürpriz yapmam daha hoş olur. Bir de ilk ödülü kazanırsam..."

O gece Pollyanna uykuya dalarken üç bin dolarla neler yapacağını planlıyordu.

Ertesi gün hikayesine başladı. Önce, çok ciddi bir şekilde, bir tomar kağıt ve bir düzine sivri uçlu kurşunkalem alıp Harrington Konağı'nın oturma odasındaki görkemli yazı masasına kuruldu. Elindeki kalemin uçlarını sinirli bir şekilde ısırdıktan sonra, önündeki kağıda üç kelime yazdı. Sonra içini çekerek elindeki kalemi, daha sivri uçlu bir başka kalemle değiştirdi. Alnı düşünceli bir şekilde karışmıştı.

Sabırsız bir ifade ile mırıldandı, "Of Allahım, acaba hikaye başlıklarını nasıl bulurlar? Galiba önce hikayeyi düşünsem daha doğru olacak. Sonra ona uygun bir başlık bulabilirim. Her neyse, bu işi tamamlayacağım."

Ne yazık ki başlangıç hemen yapılamadı. Yarım saat sonunda sayfada bir şeyler yazılıysa da, sonunda karalandı. Geriye kalan, orada burada göze çarpan üç dört kelime idi.

Tam bu noktada Polly Teyze geldi ve yorgun bakışlarla Pollyanna'yı süzdü.

"Şimdi ne ile uğraşıyorsun Pollyanna?"

"Önemli bir şey değil Teyzeciğim. Yani şimdilik fazla bir şey sayılmaz. Ayrıca bu bir sırdır ve henüz size ne olduğunu söyleyemem," diyen Pollyanna utangaç bir şekilde kızarmıştı.

Polly Teyze içini çekerek, "Pekala, nasıl istersen. Yalnız şunu söyleyeyim ki Bay Holt'un bıraktığı ipotek kağıtlarından yeni bir şey çıkarmak istiyorsan bundan vazgeç. Ben iki defa onları inceledim." diye cevap verdi.

Pollyanna kendinden emin bir şekilde, esrarengiz bir tavırla, "Hayır şekerim, onlarla ilgisi yok. Hepsinden daha güzel bir şey olacak," diyerek önündeki kağıtlara döndü. Pollyanna'nın gözleri üç bin doların hayaliyle parıl parıl parlıyordu.

Bir yarım saat daha Pollyanna yazdı, çizdi, karaladı ve kalemleri çiğnedi. Sonra biraz cesareti kırılmışçasına, kağıtlarını ve kalemlerini toplayıp odayı terk etti.

Merdivenleri tırmanırken, "Galiba yukarıda yalnız başıma daha iyi yazabileceğim. Bir yazı masasının daha uygun olacağını sanmıştım, ama bu sabah yazı masası hiç de uğur getirmedi doğrusu. Bir de odamın penceresinin yanındaki koltuğu deneyeceğim," diye düşünüyordu.

Ne yazık ki odasındaki koltuk da, yazı masasından daha fazla ilham kaynağı olamadı. Yarım saat sonunda elinde bir yığın daha karalanmış kağıt birikti. Birdenbire Pollyanna yemek zamanının geldiğini fark etti.

Kendi kendisine: "Yemek zamanı geldiğine doğrusu çok memnun oldum," diye söylendi. Aslında bu işin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Sadece bir hikaye yazmak böylesine uğraştırmamalıydı insanı. Ama yine de yapacaktı.

Bunu izleyen bir ay boyunca Pollyanna fedakarcasına çalıştı durdu. Fakat kısa bir süre içinde "sadece bir hikaye yazmak" diye düşündüğü şeyin, hiç de küçümsenemeyecek kadar uğraştırıcı bir iş olduğunu anladı: Fakat Pollyanna başladığı işi yarıda bırakmayacaktı. Sonra üç bin dolarlık ödül çok çekiciydi. Hatta birinci olmasa bile, birçok başka ödül de vardı. Yüz dolar kazanmak bile güzeldi. Böylece günler boyunca yazdı çizdi, sildi, karaladı. Nihayet hikaye tamamlandı, şimdi sıra hikayeyi daktilo etmeye gelmişti. Pollyanna biraz çekinerek yazılarını daktilo için Milly Snow ' a götürdü.

Snow'ların evine giderken Pollyanna şüpheli bir ifadeyle düşünüyor ve kendi kendisine söyleniyordu:

"Pekala iyi oldu sayılır. Yani hiç de anlamsız değil. Çok cici bir kızı anlatan güzel bir hikaye oldu."

Yine de hikayenin bir tarafında, kesin olarak bulamadığı bir bozukluk olduğunu tahmin ediyor ve birinci ödülü kazanamaması olasılığının belirdiğine inanmaya başlıyordu. Böylece daha ufak ödüllerden birini aldığı zaman, hayal kırıklığına uğramayacaktı.

Pollyanna ne zaman Snow'lara gitse Jimmy'i düşünürdü. Onu yıllar önce kaldığı Öksüzler Yurdu'nda kaçtığı zaman, bu sokağın kenarında bulmuştu. Bugün de onu düşündü ve derin derin içini çekti. Sonra, Jimmy'i her özleyişinden sonra üzerine gelen o mağrur tavırla başını dikleştirdi ve Snow'ların merdivenini tırmanarak zili çaldı.

Her zaman olduğu gibi Snow'lar Pollyanna'yı sevinçle karşıladılar. Yine her defasındaki gibi az bir süre sonra oyundan bahsetmeye başladılar. Mutluluk oyununu Beldingsville'de en sadık bir şekilde oynayan insanlar Bayan Snow ile kızıydı.

Pollyanna daktilo ile ilgili konuşmalar bittiği zaman: "Söyleyin bakalım, işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Milly Snow neşe ile "Harika" diye cevap verdi. "Bu haftaki üçüncü işim bu. Ah, bayan Pollyanna, beni daktilo yazmaya özendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun en iyi yönü evde kalarak yapabileceğim bir iş olması, her şeyi size borçluyum."

"Hiç de öyle değil."

"Fakat öyle. İlk önce oyuna borçluyum, çünkü bu oyun sayesinde annem çok iyileşti ve benim de zamanım çoğaldı. Sonra siz bana daktiloyu hatırlattınız ve bir makina almama yardım ettiniz, şimdi söyler misiniz, bu her şeyi size borçlu olduğumu göstermiyor mu."

Pollyanna bir kez daha itiraz etti. Bu defa pencere kenarında tekerlekli iskemlede oturmakta olan Bayan Snow onun sözünü kesti. Öyle içten, sıcak ve kararlı bir şekilde konuştu ki, Pollyanna çok duygulandı.

"Dinle çocuğum, senin neler başardığını henüz pek anlamadığını görüyorum. Bunu kavramanı isterdim. Bugün gözlerinde pek hoşuma gitmeyen endişeli bir ifade var. Bir şeye canın sıkılıyor gibi, bunu görebiliyorum. Bunun nedenlerini de tahmin edebiliyorum. Eniştenin ölümü, teyzenin durumu ve her şey çok üzücü. Bu konularda daha fazla konuşmayacağım; fakat sana söylemek istediğim bir şey var, lütfen benim için ve bu kasabadaki birçok insan için neler yaptığını

söylememe izin ver. Çünkü gözlerindeki bu endişeli gölgeyi görmeye tahammül edemeyeceğim."

Pollyanna içten bir itirazla, "Lütfen, yapmayın Bayan Snow!" diye yalvardı.

Fakat sakat kadın kararlı bir şekilde sözlerine devam etti:

"Hayır, ne söylediğimin farkındayım ben. İlk önce benim halime bak. Sen beni ilk tanıdığın zaman; devamlı her şeyden yakınan ve hiç mutlu olmasını bilmeyen, çekilmez bir yaratık değil miydim? Elimde olan hiçbir şeyden memnun olmaz, her zaman elde edemediğimi isterdim. İşte durum böyleyken, bir gün bana üç çeşit yemek getirip, o gün için istediğim her şeyi bulmam amacıyla böyle yaptığını söyleyerek gözlerimi açan sen değil misin?"

Pollyanna utancından kıpkırmızı oldu, "Oh, Bayan Snow, gerçekten de böyle küstah mıydım ben?"

Fakat Bayan Snow şiddetle itiraz etti: "Sen bunu küstahça yapmadın ki. Bütün sır da buradaydı zaten. Sonra hiç öğüt vermezdin. Eğer vermeye kalksaydın; ne bana, ne de başkalarına bu oyunu oynatamazdın zaten. Fakat sen bunu başardın ve ben oyun oynamaya başladım, şimdi bu oyunun beni ve Milly'yi nasıl değiştirdiğini görmüyor musun? şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum ve tekerlekli iskemlede oturup bu kat içinde istediğim her yere gidebiliyorum. Bu benim için çok büyük bir şey. Çünkü kendi kendime daha çok iş yaparak, etrafımdakilere nefes alabilecekleri bir zaman bırakıyorum. Doktorum da bendeki bu iyileşmeyi oyuna bağlıyor. Sonra bu kasabada her gün sözünü işittiğim bir yığın insan var. Nellie Mahoney geçenlerde bileğini kırdı, fakat ayağını kırmadığına o kadar sevindi ki, bileğine hiç önem vermedi. İhtiyar Bayan Tibbits işitme duygusunu kaybetti. Gözleri gördüğü için o kadar mutlu ki, buna hiç üzülmedi, şaşı gözlü Joe'yu hatırlıyor musun? Hiç bir şeyden memnun olmayan nemrut bir insandı. Duyduğuma göre birisi ona oyunu öğretmiş, şimdi tanınmayacak ölçüde değişmiş. Dinle yavrum, sadece bu kasabada değil, başka yerlerde bile yayılmaya başladı senin oyunun. Dün

Massachusetts'deki yeğenimden bir mektup aldım. Bana eskiden burada oturan Bayan Payson'dan bahsediyor. Onları hatırlıyor musun? Pendleton Tepesi'nde otururlardı."

"Evet, hatırlıyorum."

"Senin sanatoryumda kaldığın kış kasabayı terk etmişlerdi. Yeğenimin oturduğu yere gittiler. Yeğenim onları iyi tanıyor. Bana Bayan Payson'un senden ve oyundan bahsettiğini ve bu oyunun onların yuvalarını bozmalarına engel olduğunu yazıyor, şimdi hepsi oyunu oynuyorlar ve çevrelerindekilere öğretiyorlar. Görüyor musun yavrum, senin bu oyunun nerelere kadar yayıldı? Senin bunları öğrenmeni istiyorum. Belki yararı olur diye düşündüm. Bazen insanın kendi oyununu bile oynaması güç olabilir, bunu anlıyorum yavrum."

Pollyanna ayağa kalktı. Veda ederken gözleri yaşlarla doluydu. Sesi titreyerek, "Teşekkür ederim Bayan Snow, gerçekten bazen güç oluyor. Belki de kendi oyunumda, biraz yardıma gereksinim duyuyorum. Fakat şimdi ne vakit oyunu oynamakta güçlük çekersem, hiç olmazsa oynayan başkaları olduğu için mutlu olabilirim," dedi.

Pollyanna eve dönerken yüzü oldukça ciddi ve düşünceliydi. Bayan Snow ' un söyledikleri onu çok etkilemiş ve hüzünlendirmişti. Şimdi Polly Teyzesinin oyunu ne kadar seyrek oynadığını düşündü. Hatta kendisinin bile, gereği kadar oynamadığını fark etti. İçinden, "Belki de ben her şeyin iyi yönünü bulmakta güçlük çektiğim için Teyzem oynamıyor. Belki ben daha iyi oynasam, o da çaba gösterir. Her neyse, gayret edeceğim. Eğer dikkat etmezsem, diğerleri benim oyunumu benden iyi oynamaya başlayacaklar," diye söylenerek yoluna devam etti.

26
JOHN PENDLETON

Noel bayramından bir hafta önce Pollyanna hikayesini güzelce daktilo edilmiş bir şekilde postaladı. Dergideki duyuruya göre ödül kazananlar Nisan ayına kadar ilan edilmeyecekti. Bu nedenle Pollyanna uzun ve sabırlı bir bekleyiş içine girdi. Kendi kendine, "Nedenini bilmiyorum ama uzun bir bekleme devri olacağına çok memnunum. Böylelikle uzun bir kış boyu; küçük bir ödül değil, birinci ödülü kazanacağımı hayal edebilirim. Bu şekilde üç bin doları alacağımı düşünerek mutlu olabilirim. Kazanmasam bile, kış aylarını tatlı bir ümitle geçirmiş olurum. Sonunda küçük bir ödüle bile sevinmem gerek," diye düşünüyordu. Hiçbir ödül almama olasılığı, Pollyanna'nın aklının köşesinden bile geçmiyordu. Milly Snow tarafından güzelce daktilo edilen hikaye, göze, basılmış gibi görünüyordu.

Pollyanna'nın büyük çabalarına rağmen o yıl Noel, Harrington Konağı'nda oldukça sıkıntılı geçiyordu. Polly Teyze kesinlikle her türlü kutlamayı reddetmiş ve bu kararını o ölçüde ısrarla belirtmişti ki, Pollyanna en küçük bir hediye bile almaya cesaret edememişti.

Noel gecesi John Pendleton ziyarete geldi. Polly Teyze bir mazeret bulup odasına çekildi. Pollyanna, Teyzesi ile geçirdiği uzun ve yorucu bir günden sonra, Pendleton'ı sevinçle karşıladı. Ama ne yazık ki John Pendleton'ın Jimmy'den aldığı mektubu getirmesi, bu sevincini gölgeledi. Çünkü Jimmy'nin mektubu baştan sona kadar, Bayan Carew ile "Çalışan Kızlar Evi"nde geçirecekleri Noel için yapılan şahane planlarla doluydu. Pollyanna ise bunu kendi kendisine itiraf etmeye utansa bile, hiç de Noel eğlencelerini dinleyecek bir durumda değildi; özellikle Jimmy'nin nasıl eğlendiğini öğrenmek onu incitiyordu.

John Pendleton ise mektup bittikten sonra bile bu konuyu bırakmaya yanaşmıyordu.

Mektubu katlarken, "Bunlar çok güzel şeyler," diye söylendi.

Pollyanna gerçek düşüncelerini belli etmemek için çaba göstererek, "Evet, gerçekten öyle," diye mırıldandı.

"Bu gece, değil mi? şu sıralarda neler yaptıklarını görmek isterdim."

Pollyanna gene büyük bir dikkatle, "Evet," diye onayladı.

John Pendleton, "Sanırım Bayan Carew, Jimmy'yi yardım etmesi için yanına alırken, ne olacağını tahmin ediyordu. Asıl merak ettiğim Jimmy'nin yeni görevini nasıl karşıladığı. Acaba elli kadar kıza Noel Babalık yapmak hoşuna gidiyor mu?" diye kıs kıs gülmeye başladı.

Pollyanna başını kaldırarak, "Tabii ki bayılıyordur," diye cevap verdi.

"Belki de, fakat bu işin köprü yapmayı öğrenmeye benzemeyeceğini tahmin edersin herhalde."

"Oh, evet."

"Fakat bahse girerim ki; gerek Jimmy, gerekse kızlar bu gece hayatlarının en eğlenceli gecesini geçirecekler."

"E... Evet, tabii," diye kekeleyen Pollyanna, içindeki kıskançlık fırtınasını belli etmemek için çırpınıyordu. Aynı zamanda, kendisinin sadece John Pendleton ile geçirdiği bu korkunç geceyi Jimmy'nin elli kadar genç kızla geçirdiği eğlenceli Noel'le kıyaslamamak için son çabalarını harcıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu süre içinde John Pendleton, dalgın bir şekilde şöminedeki ateşi seyrediyordu.

En sonunda, "Bayan Carew gerçekten fevkalade bir insan," diye söylendi.

"Gerçekten öyle," diyen Pollyanna'nın sesi bu defa içten bir duyguyu aksettiriyordu.

Pendleton yine şömineyi seyrederek dalgın bir şekilde sözlerine devam etti:

"Önceden de Jimmy, Bayan Carew'ın bu kızlar için neler yaptığını yazıyordu. Bundan önceki mektupta ise, uzun uzun ondan ve yaptığı işlerden bahsediyor ve ona her zaman hayran olduğunu, fakat şimdi yakından gördükten sonra, bu hayranlığının daha da arttığını yazıyor."

Pollyanna, "Gerçekten Bayan Carew eşsiz bir insandır. Ben de onu çok severim," diye onayladı.

John Pendleton rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve gözlerinde garip bir bakışla Pollyanna'ya döndü.

"Biliyorum yavrum. İşte bunun için onu seven başkaları da olabilir."

Pollyanna aniden irkildi. Birdenbire aklına gelen düşünce onu altüst etti. Jimmy! John Pendleton, Jimmy'nın Bayan Carew'e aşık mı olduğunu söylemek istiyordu?

"Yani ne demek?" diye söze başlayıp sonra boğazı tıkanarak sustu.

John Pendleton sinirli bir şekilde ayağa fırlamıştı. Yavaşça ve yine o garip bakışlarla, "Yani bu kızları kastettim. Bu elli kızın ona nasıl bağlı olacaklarını tahmin edebilirsin herhalde," diye cevap verdi.

Pollyanna ise, "Evet, tabii," diye mırıldandı. Bundan sonraki söze ise, düşünceleri çok uzaklarda, kısa bir cevap verdi. Kafası karmakarışıktı. Gecenin geri kalan bölümünde bütün konuşmayı John Pendleton yaptı.

John Pendleton ise hiç de bunu yadırgamış gözükmüyordu. Odada acele acele bir iki kere dolaştıktan sonra, gelip eski yerine oturdu ve yine Bayan Carew'den bahsetmeye başladı.

"Bu Jamie konusu oldukça garip, değil mi? Acaba gerçekten kaybolan yeğeni mi?"

Pollyanna'dan hiç cevap alamayınca, kısa bir sessizlikten sonra sözlerine devam etti:

"Her neyse, Jamie iyi bir genç ve benim hoşuma gidiyor. Candan bir insan, Bayan Carew ona çok bağlı. Bunu görmemek olanaksız. Gerçek yeğeni olsa da, olmasa da önemi yok sanırım."

Yine bir sessizlik oldu. Sonra John Pendleton, değişen bir ses tonu ile, "Düşününce ikinci defa evlenmeyişi garip gözüküyor. Aslında çok güzel bir kadın, değil mi Pollyanna?" dedi.

Pollyanna telaşla, "Evet, tabii, gerçekten çok güzel bir kadın," diye cevap verdi.

Bu konuşma sırasında Pollyanna'nın gözü karşısındaki aynaya ilişmişti. Üzüntüyle kendisinin hiçbir zaman çok güzel birisi sayılamayacağını düşündü.

Böylece John Pendleton, şömineyi seyrederek, dalgın bir ifade ile konuştu durdu. Cevap alıp almaması onu rahatsız etmiyordu. Hatta sözlerinin dinlenip dinlenmediğinin dahi farkında değildi. Sadece konuşmak arzusunda olduğu anlaşılıyordu. En sonunda ayağa kalkıp veda etti.

Çok uzun süren bir yarım saat boyunca Pollyanna, yalnız kalabilmek için onun gitmesini çok arzulamıştı. Fakat gittikten sonra ise bundan pişman oldu. Birdenbire düşünceleri ile baş başa kalmayı arzulamadı.

Şimdi her şey onun için açıklık kazanmıştı. Hiç şüphesi kalmamıştı. Jimmy, Bayan Carew'e aşıktı. O gittikten sonraki tedirgin ve sinirli hali de bunu kanıtlıyordu. İşte bu nedenle eski arkadaşı, Pollyanna'yı çok seyrek ziyaret ediyordu.

Yaz boyunca geçen günleri birer birer düşündü ve bu inancını doğrulayan birçok şey hatırladı.

Onu sevmesi aslında çok doğaldı. Bayan Carew çok güzel ve cazip bir kadındı. Tabii Jimmy'den yaşlıydı, fakat bu çok görülen bir durumdu. Eğer birbirlerini seviyorlarsa...

Pollyanna o gece uykuya dalıncaya kadar ağladı. Sabahleyin durumu cesur bir şekilde kabullenmeye gayret etti. Hatta yaşlı bir

gülümsemeyle mutluluk oyununa başvurdu. Tam o sırada, aklına Nancy'nin yıllar önce kendisine söylediği bir söz geldi: "Senin bu mutluluk oyununu hiç oynayamayacak birileri varsa, o da kavgalı aşıklardır. "

Pollyanna yüzü kızararak, "Ne kavgalı, hatta ne de aşık olduğumuz için değil. Aslında Jimmy ve Bayan Carew mutlu oldukları için ben de mutlu olabilirim. Sadece..." diye mırıldandı. Düşüncelerini tamamlayamıyordu.

Şimdi, Jimmy ile Bayan Carew'ın birbirlerini sevdiklerinden kesin olarak emin olunca, Pollyanna bu kanısını doğrulayacak her şeye karşı çok hassas olmuştu. Her yerde delil arıyordu. Tabii ilk olarak aklına Bayan Carew'ın mektupları geliyordu. Bir mektubunda Bayan Carew şöyle diyordu:

"Senin genç arkadaşın Jimmy'yi çok sık görüyorum. Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum. Onu eskiden gördüğüm hissi hala devam ediyor. İsterdim ki, nereden bu duyguya kapıldığımı öğreneyim."

Bundan sonra sık sık, Jimmy'den kısaca bahsediyordu. Pollyanna için bu kısa bahisler zehirli bir anlam taşıyordu. Çünkü artık Jimmy'nın Bayan Carew'ın hayatının bir bölümü olduğunu gösteriyordu.

Pollyanna şüphesini körükleyecek başka kaynaklar da buluyordu. John Pendleton gitgide daha sık bir şekilde geliyor ve Jimmy ile Bayan Carew hakkında son haberleri veriyordu. John Pendleton bu ikisini de ağzından düşürmez olmuştu. O kadar ki, zavallı Pollyanna, Bay Pendleton, Jimmy ile Bayan Carew'den başka bir konu bulamaz mı, diye düşünüyordu.

Sadie Dean'den gelen mektuplar da vardı. O da Jimmy'nın Bayan Carew'e çok yardımcı olduğunu yazıyordu.

Hatta Jamie bile seyrek yazdığı mektuplarında, Pollyanna'yı şüphelendirmekten geri kalmıyordu. Bir mektubunda şöyle diyordu:

"Şimdi saat akşam on. Salonda yalnız başıma oturup Bayan Carew'ın dönmesini bekliyorum. Jimmy ile beraber kızları ziyarete

gittiler."

Jimmy ise çok seyrek yazıyordu. Pollyanna işte bunun için memnun olunacak bir sebep bulmuştu.

"Eğer Bayan Carew'den ve onun kızlarından başka bahsedecek hiçbir şeyi yoksa, hiç yazmasın, daha iyi" diyerek içini çekiyordu.

27
POLLYANNA'NIN OYUNU OYNAMADIĞI GÜN

Böylece kış günleri birer birer geçti. Ocak ve şubat ayları çok karlı ve buzlu oldu. Arkasından gelen Mart ise, konağın her tarafını adeta yıkacakmış gibi sarsan ve gerilen sinirleri kopma noktasına getiren berbat fırtınalar ayı olarak geçti.

Pollyanna o günlerde oyun oynamayı çok güç buluyordu. Yine de büyük bir çaba ile oyununu sürdürüyordu. Polly Teyze ise oyunu hiç oynamıyor, bu nedenle Pollyanna'nın işi daha da güçleşiyordu. Polly Teyzenin gerek morali, gerekse sağlığı iyi değildi. Kendisini tamamen kederine adamıştı.

Pollyanna hala hikaye yarışmasının sonuçlarını ümitle bekliyordu. Fakat artık birinci ödülü aklından çıkarıp, daha küçüklerinden birisine razı olmuştu. Bu aylar boyunca Pollyanna başka hikayeler de yazmıştı. Bu hikayelerin gönderildikleri dergilerden kısa bir süre sonra geri gelmeleri, Pollyanna'da kendisinin yazarlık yeteneği hakkında şüpheler yaratıyordu.

Yine bir gün kendisine geri gönderilen hikayelerden birisini ilişikteki "İlginize teşekkür ederiz" notu ile birlikte çöpe atarken şöyle söylendi:

"Hiç olmazsa Polly Teyzenin bunlardan haberi olmadığı için memnun olabilirim. Bilmediği bir şey için üzülemez."

Pollyanna'nın bütün hayatı Teyzesi etrafında dönmeye başlamıştı. Hatta Polly Teyze bile bu gerçeği fark edemiyor ve ne derece yorucu bir insan olduğunu göremiyordu. Gerçekten de yeğeni kendisini tam anlamıyla ona hasrediyordu.

Mart ayının kasvetli günlerinden birinde, bu durum son haddine ulaştı. Sabah kalktığı zaman Pollyanna içini çekerek bulutlu gökyüzüne baktı. Polly Teyze böyle havalarda büsbütün çekilmez olurdu. Yine de moralini bozmamak için, Pollyanna neşeli bir şarkı mırıldanarak mutfağa, kahvaltı hazırlamak için indi.

Pollyanna "En iyisi Teyzemin sevdiği sandviçlerden hazırlamalı. Böylece belki diğer şeyler için üzülmez," diye düşünerek istekle hazırlıklara girişti.

Yarım saat sonra Teyzesinin kapısını çaldı.

"Demek kalktınız bile. Çok güzel. Saçınızı da çok güzel yapmışsınız Teyzeciğim."

Polly Teyze bitkin bir şekilde konuştu: "Uyuyamadığım için kalkmak zorunda kaldım. Sonra sen burada olmadığından saçımı da yaptım tabii."

Pollyanna çabucak özür dilercesine, "Fakat bu saatte beni beklediğinizi tahmin etmemiştim. Neyse, kahvaltı için neler hazırladığımı görünce, sanırım memnun olacaksınız," diye cevap verdi.

Polly Teyze, "Hayır, bu sabah memnun olmayacağım. Böyle bir günde kimse memnun olamaz, şu yağmura bak. Bu haftaki üçüncü yağmurlu gün bu," diyerek yüzünü astı.

"Evet öyle, fakat biliyorsunuz böyle uzun bir yağmurlu devreden sonra, çıkan güneşin tadı bambaşka olur," diye gülümseyen Pollyanna, Teyzesinin boynuna bir kolye taktı.

"Şimdi aşağıya inelim de, kahvaltıda size ne hazırladığımı görün."

Ne yazık ki Polly Teyze bu sabah en sevdiği yiyeceklerle bile avutulacak durumda değildi. Onun için hiçbir şey doğru değil, hatta her şey tahammül edilemeyecek kadar kötüydü. Kahvaltı sonuna doğru Pollyanna'nın sabrı taşmaya başladı. Sanki bu yetmezmiş gibi, bir de doğu tarafındaki çatının akmakta olduğunu keşfetti. Ayrıca

postadan da kötü haber geldi. Pollyanna canı sıkılmasına rağmen, yine de gülerek akacak bir damları olduğu için memnun olması gerektiğini düşündü. Mektuba gelince, bu haberi zaten bir haftadır bekliyordu ve artık geldiği için daha fazla endişeli bir bekleyiş olmayacağına sevindi.

Bunlar ve daha birçok tedirgin edici olaylar, Pollyanna'nın sabah işlerini öğleden sonraya erteledi. Tabii ki bu durum Polly Teyzenin hiç hoşuna gitmemişti. Kendisi hayatını adeta saatin dakikaları ile düzenleyen planlı bir insan olduğu için düzensizliğe hiç tahammülü yoktu.

En sonunda kendisini daha fazla tutamadı.

"Fakat saat üç buçuk oldu bile Pollyanna! Biliyor muydun? Sen hala yatakları bile yapmadın."

"Hayır şekerim, yapmadım. Ama üzülme, yapacağım."

"Fakat söylediğimi duydun mu? Saate bak. Üçü geçiyor."

"Evet öyle. Fakat aldırmayın Teyzeciğim. Dördü geçmediği için memnun olabiliriz."

Polly Teyze sinirli bir tavırla, "Sen memnun olabilirsin tabii," diye söylendi.

Pollyanna gülerek devam etti: "Bakın teyzeciğim, saatler insanın yaptığı işe göre değişebilen şeylerdir. Ben bunu uzun süre önce sanatoryumda kalırken öğrendim. Sevdiğim bir işle meşgul olurken zamanın geçmesini istemediğim için, saatin akrep koluna bakarım. Çok yavaş ilerlediği için, sanki zaman çok ağır geçiyor gibi gelir. Sonra canımı sıkan bir işi yaparken saniye koluna bakarım. Böylece zamanın çok çabuk geçerek bana yardımcı olduğunu düşünürüm. Bugün ise saatin akrebine bakıyorum. Çünkü zamanın çabuk geçmesini istemiyorum. Anlıyor musunuz?" diyerek muzip bir şekilde göz kırptı ve Teyzesini süzdü. Yüzüne garip bir ifade geldi, dudakları muzip bir gülümseme ile kıvrıldı. Arkasını dönüp başka bir şeyle meşgul olan Bayan Chilton, Pollyanna'nın yüzündeki bu ifadeyi

görmemişti. Bunun üzerine bir dakika sonra Pollyanna dudaklarında aynı anlamlı gülümseme ile tekrar arka üstü uzandı.

Ertesi sabah Pollyanna kalktığında gene yağmur yağıyordu. Hızla esen rüzgar evin her tarafında gıcırtılar yaratıyordu.

Pollyanna yorgun bir iç çekişle, "Memnun olabi..." diye söze başlarken birden hatırlayarak ellerini ağzına kapattı. "Aman Allahım, biliyorum unutacağım. Tabii böylece her şey bozulacak. Bugün hiçbir şey için memnun olmayacağım, bunu unutmamam gerek."

Pollyanna o sabah özenle kahvaltı hazırlamadı. Sadece çay yaparak Teyzesinin odasına çıktı.

Bayan Chilton henüz yataktaydı. Pollyanna'yı: "Yine her zamanki gibi yağmur yağıyor," diye karşıladı.

Pollyanna asık bir yüzle, "Evet, ne berbat, değil mi? Bu hafta hemen hemen her gün yağmurlu geçti. Böyle havalardan nefret ederim," diye karşılık verdi.

Polly Teyze gözlerinde hayret ifadesi ile döndü. Fakat Pollyanna başka tarafa bakıyordu.

Yorgun bakışlarla Teyzesine dönen genç kız, "Yataktan kalkıyor musunuz?" diye sordu.

Polly Teyze aynı şaşkınlıkla: "A, evet, tabii" diye kekeledi.

"Ne oldu Pollyanna, çok yorgun görünüyorsun, bir şey mi var?"

"Evet, bu sabah çok yorgunum. Gece hiç uyuyamadım. Uykusuzluktan nefret ederim. Geceleyin uyku tutmayınca her şey berbat gözüküyor."

Polly Teyze de şikayete başladı. "Evet, çok iyi bilirim. Ben de saat ikiden sonra gözümü bile kırpmadım. Sonra bu damın durumu çok canımı sıkıyor. Eğer yağmurlar durmazsa nasıl damı tamir ettireceğiz, bilemiyorum. Sen yukarıya çıkıp kovaları boşalttın mı?"

"Oh, evet birkaç tane daha kova çıkardım, şimdi yeni bir delik daha var."

"Yeni bir tane mi? Yakında bütün dam akmaya başlayacak."

Pollyanna tam ağzını açıp, "Daha iyi ya, hepsini birden tamir ettirebiliriz böylece," demeye hazırlanırken, kararını hatırlayıp bezgin bir sesle şöyle cevap verdi:

"Herhalde öyle olacak Teyzeciğim. Gerçekten de öyle görünüyor. Doğrusu başımıza çok iş çıkardı bu dam. Kova taşımaktan bıktım."

Bunu söyledikten hemen sonra, çabucak odadan çıktı. Merdivenlerden inerken kendi kendine söyleniyordu: "Gerçekten çok komik oluyor. Ne kadar güç bir iş, böyle olmak. Korkarım yüzüme gözüme bulaştırıyorum."

Polly Teyze yeğeninin arkasından hayretle bakakaldı.

Polly Teyze o akşam saat altıdan önce, birçok kereler Pollyanna'yı hayretle incelemek fırsatını buldu. Pollyanna her şeyi mesele yapıyor ve şikayetçi oluyordu, şömine tutuşmuyordu, fırtına kepenkleri devirmişti, damda bir delik daha belirmişti. Postadan gelen bir mektup Pollyanna'yı çok ağlatmıştı. (Polly Teyze ne kadar ısrar ettiyse de, yeğeni bunun sebebini açıklamadı.) Hatta yemek bile çok kötü geçti. Öğleden sonra ise sayısız küçük olaylar; Pollyanna'dan feryatlar ve şikayetlerin yükselmesine sebep oldu.

Akşam olmak üzereydi ki, Polly Teyzenin gözlerinde bir şüphe izi belirmeye başladı. Pollyanna bunu fark ettiyse de hiç sesini çıkarmadı. Hoşnutsuzluğu ve şikayetçi hali hiç değişmedi. Fakat saat altıya doğru Polly Teyzenin bakışlarındaki şüphe, kesin bir kanaat haline dönüştü. Böylelikle şaşkınlığı tamamen geçti. Bu durum onu eğlendirmeye başladı. Artık yeğeninin garip davranışlarının nedenini bulduğuna inanıyordu.

En sonunda, Pollyanna yeni bir şikayet konusu bulup dert yanmaya başladığı sırada, Polly Teyze gülerek ellerini iki yana açtı ve şöyle dedi:

"Yeter kızım, yeter. Teslim oluyorum. Kendi oyunumla yenildiğimi kabul ediyorum. İstiyorsan bunun için memnun olabilirsin belki."

Pollyanna çaresizlik içinde, "Evet Teyzeciğim, fakat siz demiştiniz ki..." diye başladıysa da Teyzesi kararlı bir ifade ile sözünü kesti. "Evet, biliyorum, fakat söz veriyorum, bir daha söylemeyeceğim. Aman Tanrım, ne biçim bir gün geçirdik. Böyle bir gün daha geçirmeyi asla istemem."

Sonra tereddüt ederek kızardı ve güçlükle sözlerine devam etti.

"Ayrıca şunu söylemek isterim ki, sanırım ben de son günlerde oyunu pek iyi oynamıyordum. Fakat bundan sonra, elimden geldiği kadar çaba göstereceğime... Benim mendilim nerede? Sözlerini bitirdiğinde telaşla ceplerinde mendilini aramaya koyuldu.

Pollyanna çabucak ayağa fırlayarak Teyzesinin yanına koştu.

"Fakat Teyzeciğim, ben sadece şaka yapıyordum. Size bir ders olsun diye böyle davranmış değilim. Sizin böyle anlam vereceğinizi hiç düşünmemiştim," diye özür dilemeye çalıştı.

Polly Teyze ise duygusallıktan nefret eden ve bu gibi dokunaklı sahnelerden çekinen, sert mizaçlı bir insanın bütün hırçınlığı ile kendi zayıflığını göstermemeye çalışarak cevap verdi:

"Tabii ki düşünmeden yaptın. Eğer bana ders vermeye çalıştığını düşünseydim, böyle der miydim?"

Pollyanna genç ve kuvvetli kolları ile Teyzesini sımsıkı kucaklamış ve daha fazla konuşmasına engel olmuştu.

28
JIMMY ile JAMIE

O kışı sıkıntı ile geçiren tek kişi Pollyanna değildi. Boston'da Jimmy Pendleton da zamanını sevdiği insanın düşüncelerinden uzak geçirmek için büyük çaba göstermesine rağmen bunda başarılı olamıyordu. Hiçbir uğraşı, kafasındaki mavi gözlerin ve neşeli sesin unutulmasına yararlı olamıyordu.

Jimmy kendi kendisine, eğer Bayan Carew olmasa ve onun çalışan kızlar için kurduğu yurttaki uğraşları zamanını doldurmasa, hayatın yaşanmaya değmeyeceğini düşünüyordu. Hatta Carew'lerin evinde bile tam mutlu olamıyordu, çünkü Jamie oradaydı ve her zaman Pollyanna'yı hatırlatarak mutsuzluğunu artırıyordu.

Artık Jimmy, Jamie ile Pollyanna'nın birbirlerini sevdiklerinden emindi. Ayrıca, kenara çekilip sakat Jamie'ye rakip olmamak konusundaki kararının asil bir davranış olduğuna inanarak, bu tutumunu da devam ettiriyordu. Bu konuda daha fazla soruşturmak hiç aklına gelmiyordu. Pollyanna hakkında konuşmaktan veya onun haberlerini almaktan hiç hoşlanmıyordu. Gerek Jamie'nın, gerekse Bayan Carew'ın ondan haberler aldığını biliyordu ve bütün acısına rağmen ondan bahsettikleri zaman, sabırla kendilerini dinliyordu. Fakat ilk fırsatta bu konuyu kapatıyordu. Kendi gönderdiği mektupları ise çok kısa ve uzak bir ifade ile yazıyor ve bunları çok seyrek yolluyordu. Jimmy için kendisine ait olmayan bir Pollyanna, acı ve üzüntü kaynağından başka bir şey değildi. Boston'daki çalışmalarına devam etmek üzere Beldingsville'den ayrılma zamanı geldiğinde çok memnun olmuştu. Pollyanna ile aynı yerde yaşayıp ondan böylesine uzak olmak, dayanılmaz bir işkenceydi.

Boston'a geldiği zaman huzursuz bir insanın kendi dertlerini unutmak için yapabileceği bir gayretle, kendisini Bayan Carew'ın

işlerine vermişti. Çalışan kızlar yurdunda ona yardımcı olabilmek için, kendi çalışmalarından kalan bütün zamanını Bayan Carew ile geçiriyordu. Bayan Carew ise bundan çok memnundu.

Böylece kış geçmiş ve bütün güzellikleri ile bahar gelmişti. Her taraf baygın kokular saçan tomurcuklarla ve taptaze bir yeşil örtüyle kaplanmıştı. Fakat bahar, Jimmy için neşe ve mutluluk kaynağı olmaktan çok uzaktı. Çünkü onun içinde hala kasvetli ve sıkıntılı bir kış hüküm sürmekteydi.

O günlerde Jimmy, "Ah, bir nişanlandıklarını ilan etseler, ne olur sanki! Kesin olarak bilsem daha iyi olacak benim için," diye düşünüyordu. Bu bekleyiş gittikçe daha dayanılmaz olmaya başlamıştı.

Nihayet Nisan sonlarına doğru bir gün bu arzusu kısmen yerine geldi. Bazı şeyleri kesinlikle öğrendi.

Bir cumartesi sabahı saat onda kapıyı açan Mary, onu içeriye alıp Bayan Carew'e haber vermek üzere yukarıya çıktı.

Müzik odasına giren Jimmy karşılaştığı manzara karşısında irkilerek durakladı. Jamie piyano tuşlarının üstüne başını koymuş, iki elini de yana uzatmış bir şekilde duruyordu.

Pendleton, tam yavaşça odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki, piyanonun üstündeki genç adam başını kaldırdı. Jamie'nin yüzü renklenmiş, gözleri alev alev yanıyordu.

Jimmy bir süre onu seyrettikten sonra, "Ne oldu Carew, bir şey mi var?" diye kekeledi.

Bunun üzerine Jamie elindeki mektupları göstererek heyecanla konuşmaya başladı:

"Bir şey mi oldu? Her şey oldu. Eğer sen bütün ömrün boyunca hapiste olduğunu hissederken, birdenbire kapıların açıldığını görsen böyle düşünmez miydin? Sonra sevdiğin kıza evlenme teklifi yapabilecek duruma geldiğini anlarsan nasıl heyecanlanmazsın? Dinle, belki de çıldırdığımı sanıyorsun, ama öyle değil. Bir bakıma

sevinçten çılgına dönmüş gibiyim. Sana anlatmak istiyorum, dinler misin? Birisine söylemem gerek!"

Pendleton başını kaldırdı. Kendisini acı bir darbe yiyecekmiş gibi hazırlıyordu. Rengi uçmuş, yüzü gerginleşmişti. Fakat konuştuğu zaman sesi oldukça sakindi.

"Tabii anlat. Memnuniyetle dinlerim."

Jamie ise cevabı duymaksızın heyecanla ve tutarsız bir konuşmayla anlatmaya başlamıştı bile.

"Tabii bu senin için pek önemli sayılmaz. Senin sağlam bacakların var ve hürsün. Senin köprülerin ve geleceğe değin hayallerin var. Fakat benim durumum çok başka. Bu, benim için bir şey sayılır. Artık ben de bir erkek gibi yaşayıp çalışabileceğim belki. Köprüler ve barajlar yapmak demek olmasa bile hiç yoktan iyidir, şimdi ben de bir şey yapabileceğimi ispat ettim. Dinle, elimdeki bu mektupta, bir hikaye yarışmasında birinci ödülü kazandığım yazılı. Yani üç bin dolarlık bir ödül alacağım. İkinci mektup ise, büyük bir yayınevinden geliyor ve ilk kitabımı basmak istediklerini bildiriyor. Her ikisi de bu sabah postası ile geldi, şimdi neden çılgına döndüğümü anladın mı?"

"Çok güzel, seni bütün kalbimle kutlarım Jamie!" diyen Jimmy'nin sesi içten bir sevinci aksettiriyordu.

"Teşekkür ederim. Gerçekten de kutlanmaya değer. Bunun benim için ne demek olduğunu anlıyor musun? Düşün yavaş yavaş ben de bağımsız bir insan olabileceğim. Bir gün Bayan Carew'ın benimle övünerek sakat bir çocuğu yanına alıp büyüttüğü için mutlu olması, benim için ne güzel bir şey olur! Hepsinden güzeli, sevdiğim kıza duygularımı açıklayabileceğim artık!"

Jimmy gene bembeyaz olmuştu, sesinden belli etmemeye çalışarak: "Tabii, tabii anlıyorum," diye söylendi.

Jamie'nin yüzündeki neşe birdenbire düşünceli bir ifadeye dönüştü.

"Belki de en son dediğimi yapmasam daha iyi olur. Hala bu iki değneğe bağlıyım. Geçen yaz kamp yerinde olan olayı

unutamıyorum, Pollyanna'yı tehlikede gördüğüm zaman... Sevdiğim kızın tehlikede olduğunu görsem de, başkalarının onu kurtarmasına seyirci olmam gerekecek. Bu olasılığı her zaman için göze almalıyım."

"Fakat Jamie..." diye söze başlayan Jimmy, ötekinin bir işareti ile susmak zorunda kaldı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum, fakat lütfen söyleme. Anlamana imkan yok senin. Sen iki değneğe bağlı değilsin. Kurtaran sensin, ben değil. O zaman anladım ki Sadie ile de hep böyle olacak. Ben kenarda kalıp onu kurtaranlara seyirci olacağım."

Jimmy irkilerek haykırdı: "Sadie mi?"

"Evet, Sadie Dean. Şaşırmış görünüyorsun. Bilmiyor muydun? Sadie'ye karşı olan histerimden hiç şüphe etmedin mi? Demek bu ölçüde iyi sakladım duygularımı. Doğrusu, buna çaba gösterdim ama, başarılı olup olmadığımı bilmiyordum."

Bu sözlere karşılık Jimmy neşe ile: "Doğrusu benden saklamayı çok iyi başardın," diye haykırdı, şimdi yüzü renklenmiş, gözleri sevinçle parlamaya başlamıştı. "Demek Sadie Dean, öyle mi? Çok güzel! Seni tekrar tekrar tebrik ederim kardeşim."

Jimmy şimdi sevinçten yerinde duramaz olmuştu. Jamie'nin sevdiği kızın, Pollyanna olmayıp Sadie olduğunu öğrenmek hiç beklemediği bir sürprizdi. Buna karşı tepkisi, sonsuz bir heyecan ve mutluluk duygusu olmuştu. Onun böylesine sevinçli ve istekli olduğunu gören Jamie utanarak başını öne eğdi."

"Henüz bu konuda tebrik etme beni. Çünkü henüz onunla konuşmuş değilim. Fakat sanırım ki biliyor. Hatta herkesin bildiğini tahmin ediyordum. Peki sen, Sadie'yi düşünmediğine göre, kimi sevdiğimi sanıyordun?"

Jimmy cevap vermeden önce kısa bir süre duraladı. Sonra kararsız bir şekilde mırıldandı, "Şey, Pollyanna diye düşünmüştüm."

Jamie gülümseyerek karşılık verdi: "Pollyanna çok cazip bir genç kızdır ve ben onu çok severim, fakat bu bir kardeş sevgisinden öteye gitmez. O da benim için aynı şekilde düşünür. Sonra bu konuda başka birisinin de söz sahibi olacağını sanırım, öyle değil mi?"

Bu sözler üzerine Jimmy, utangaç bir çocuk gibi kızararak önüne baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken heyecanını belli etmemek için çaba gösteriyordu.

"Yani, John Pendleton demek istiyorum."

Jimmy gözleri büyüyerek çılgın gibi döndü, "John Pendleton mı?"

Bu sırada kapıda beliren Bayan Carew gülümseyerek,

"John Pendleton'a ne olmuş?" diye sordu.

Son beş, on dakika içerisinde, ikinci kez dünya üzerine yıkılmışçasına sarsılan Jimmy, Bayan Carew'i selamlamak için zorla kendisini toparladı. Fakat Jamie bu soruya karşılık, kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Hiçbir şey olmadı. Sadece John Pendleton'ın Pollyanna'nın duygusal hayatı hakkında söz sahibi olacağını söylemiştim."

Bu sözleri işiten Bayan Carew, "Pollyanna, John Pendleton," diye hayretle söylenerek kendisine en yakın koltuğa çöküverdi. Eğer iki genç adam kendi sorularını düşünerek bu derece dalgın olmasalar, Bayan Carew'ın artık gülümsemediğini ve gözlerinin korku ifadesi ile dolduğunu görürlerdi.

Jamie düşüncesini savunmaya devam etti: "Tabii, geçen yaz ikiniz de kör müydünüz? John Pendleton'ın Pollyanna ile ne kadar çok beraber olduğunu görmediniz mi?"

Bayan Carew buna karşılık yavaşça mırıldandı: "Niçin? Ben hepimizle beraber olduğunu düşünüyorum."

Jamie yine ısrar etti: "Pollyanna ile olduğu kadar çok değil. Ayrıca bir gün Pollyanna'ya, John Pendleton'ın niçin evlenmediğini

sorduğumuzda, onun nasıl kızarıp kekelediğini ve en sonunda bir zamanlar evlenmeyi düşündüğünü itiraf ettiğini unuttunuz mu? İşte o gün aralarında bir şey olup olmadığını düşünmüştüm ben. Hatırlamıyor musunuz?"

Bayan Carew, "Evet, galiba hatırlıyorum. Unutmuştum, fakat şimdi sen söyleyince aklıma geldi," diye cevap verdi.

O sırada Jimmy kuruyan dudaklarını ıslatarak araya girdi. "Bakın, ben bunu izah edebilirim. Gerçekten John Pendleton bir zamanlar bir kadını sevmiş ve evlenmek istemiş. Bu kadın Pollyanna'nın annesiymiş."

"Pollyanna'nın annesi mi?"

"Evet, yıllar önce ona aşık olmuş. Fakat anladığıma göre hiç karşılık görmemiş. Sevdiği kadın başka bir erkeği severek evlenmiş. Yani bir rahip olan Pollyanna'nın babası ile."

Bu sözler üzerine Bayan Carew rahat bir nefes alarak,

"Oh, şu halde bunun için evlenmemiş," diye söylendi.

"Evet. Görüyorsunuz ki John Pendleton'ın Pollyanna ile olan ilgisi konusunda yanılıyorsunuz. Aslında onun annesini sevmiş."

"Hiç de öyle değil. Bence bu durum fikrimi destekliyor, şimdi dediklerim çok daha akla yakın geliyor. Dinleyin, bir zamanlar Pollyanna'nın annesini sevdiği halde onunla evlenemiyor, şimdi ise onun kızına bağlanarak, kalbindeki boşluğu doldurmak istiyor. Böylece onu kazanmaya çalışıyor."

Bayan Carew sinirli bir kahkaha ile söze karıştı:

"Ah Jamie, hayalin ne kadar geniş. Hikaye uydurmaya bayılıyorsun. Bu beş liralık bir roman değil. Gerçek hayattan bahsediyoruz. Pollyanna onun için çok genç sayılır. John Pendleton bir genç kızla değil, orta yaşlı bir hanımla evlenmelidir." Sonra birden yüzü kızararak son sözünü değiştirdi, "Yani eğer evlenmek istiyorsa tabii."

Jamie inatçı bir şekilde, "Belki de, fakat eğer bir genç kıza aşık olmuşsa ne yapsın? Gerçekten, düşünün, Pollyanna'dan aldığımız her mektupta Pendleton'la beraberliğinden bahis geçmiyor mu? Sonra o da her mektubunda Pollyanna'dan bahsetmiyor mu?"

Bayan Carew aniden ayağa fırlarken, "Evet, biliyorum" diye söylendi. Hoşa gitmeyen bir düşünceyi kafasından atmak ister gibi bir hali vardı. Sonra bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmışken, vazgeçerek çabucak odayı terk etti.

Beş dakika sonra tekrar döndüğü zaman hayretle, Jimmy'nin gitmiş olduğunu fark etti.

"Ne oldu, Jimmy bizimle beraber kızların pikniğine gidecek sanıyordum?"

Jamie asık bir yüzle cevap verdi: "Ben de öyle sanıyordum, ama bir de baktım ani bir sebeple şehir dışına gitmesi gerektiğinden falan bahsederek özür diledi ve apar topar kaçar gibi ayrıldı."

Sonra elindeki iki mektubu Bayan Carew'e uzatarak mutluluk dolu bir ifadeyle, "Aslında Jimmy'nin ne dediğine pek dikkat edemedim. Kafam bu mektuplardaki haberlerle dopdoluydu," diye devam etti.

Bayan Carew mektupları baştan sona okuduktan sonra sevinçle, "Oh Jamie, seninle nasıl övünüyorum, bilemezsin!" diye konuştu. Jamie'nin yüzündeki mutluluğu görünce gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

29
JIMMY ve JOHN

O Cumartesi akşamı geç vakit Beldingsville İstasyonu'nda, kararlı ve hayat dolu bir genç adam indi. Aynı genç adam ertesi sabah erkenden pazar günü nedeniyle bomboş olan kasabanın sokaklarından geçerek Harrington Konağı'nın bulunduğu tepeye tırmanmaya başladı. Tam o sırada çok iyi tanıdığı, sarışın bir baş ve çevik bir gövdenin bahçede dolaştığını fark ederek sokak kapısına gitmekten vazgeçti ve çimenlerden bahçeye doğru yürüdü. Nihayet sarışın başın sahibi ile karşılaştı.

Pollyanna hayretten büyüyen gözlerle, "Jimmy, nasıl olur? Nereden çıktın?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Dün akşam Boston'dan geldim. Seni görmem gerekiyordu Pollyanna."

"Beni görmek için mi?" diye söyleyen Pollyanna, aslında kendisini toparlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Jimmy'yi ilk gördüğü anda genç adam kendisine o kadar büyük, güçlü ve hoş görünmüştü ki, gözlerindeki hayranlığın Jimmy tarafından anlaşılmasından korkuyordu.

"Evet Pollyanna, istiyordum ki, yani korkuyordum, demek istiyorum ki... Of, yapamayacağım. Böyle anlatamayacağım. Doğrudan doğruya söylemek en iyisi olacak, şunu söylemek istiyorum. Daha önce aradan çekilmiştim. Ama şimdi bunu yapamam. Bu artık doğru olmaz. O, Jamie gibi sakat değil. Onun da benim gibi sağlam bacakları ve bir kafası var. Eğer aramızda bir seçim olacaksa, bunun eşit şartlarda olması gerek. Benim de bazı haklarım var!"

Pollyanna şaşkın ve hiçbir şey anlamadığını ifade eden bakışlarla Jimmy'yi süzüyordu.

Genç adam birden utanarak gülmeye başladı.

Pollyanna, "Jimmy Bean Pendleton, neden bahsediyorsun, lütfen söyler misin?" diye sordu.

"Tabii ki hiçbir şey anlamadın, değil mi? Saçmalıyorum galiba. Fakat dün Jamie'den öğrendiğimden beri çılgına döndüm."

"Onun kazandığı ödül dolayısıyla bu konu açıldı ve..."

Pollyanna sevinçle genç adamın sözünü kesti, "Evet, biliyorum. Ne güzel değil mi? Birinci ödülü kazandı. Yani üç bin dolar alacak. Ona dün gece bir mektup yazdım. Onun ismini görüp bizim Jamie olduğunu anladığım zaman, o kadar heyecanlandım ki kendi ismimi aramayı bile unuttum. Sonra ismimi göremeyince hiç ödül kazanmadığımı anladım. Fakat Jamie için o kadar sevinmiştim ki her şeyi unuttum," diye sözünü tamamlarken yaptığı açıklamayı yeterli bulmayarak, endişe ile Jimmy'ye baktı. Fakat Jimmy kendi düşüncelerine o derece dalmıştı ki, onun ne söylediğine dikkat bile etmemişti.

"Evet, evet. Tabii çok güzel ve kazandığına çok memnun oldum. Ama asıl ondan sonraki konuşmasından anladım ki... O zamana kadar sizin birbirinizi sevdiğinizi sanıyordum ben."

Bunun üzerine Pollyanna utangaç bir yüzle., "Yani benimle Jamie arasında duygusal bir bağ mı olduğuna inanıyordun? Nasıl olur Jimmy? O Sadie Dean'i seviyor. Hep onu sevdi. Bana saatlerce onu anlatırdı. Sanırım Sadie de onu seviyor," diye izah etti.

"Çok güzel, umarım öyledir. Fakat anlamıyor musun, ben bunu bilmiyordum? Jaime ile sen diye düşünüyordum. Ve Jamie sakat bir genç olduğu için, benim araya girmemin doğru olmayacağı sonucuna varmıştım. Eğer ben de etrafında dolaşıp seni kazanmaya çalışsam, bu haksızlık olur, diye düşünüyordum."

Pollyanna birdenbire yere eğilerek bir yaprak aldı ve doğruldu. Kalktığında yüzü başka tarafa dönüktü.

"İnsan, sakat birisi ile yarışa girmekten hoşlanmıyor. Başlangıçta böyle bir kusuru olan birisi ile eşit şartlarda mücadele etmek olanağı yok. İşte bunun için senden uzak durarak ona şans tanıdım. Fakat bunu yapmak kalbimi çok kırdı küçük kız. Çok zor oldu. Sonra dün sabah gerçeği öğrendim. Fakat başka bir şey daha duydum. Jamie başka birisinin varlığından bahsetti. Onun için senden vazgeçemem Pollyanna. Bana yaptığı bütün iyiliklere rağmen bunu yapamam. John Pendleton tam bir insan ve yarış edebileceği iki sağlam bacağı var. Şartlarımız eşit olmalı. Eğer sen ona bağlıysan, gerçekten onu seviyorsan..."

O sırada Pollyanna vahşi gözlerle döndü:

"John Pendleton! Jimmy, ne demek istiyorsun? John Pendleton için neler söylüyorsun?"

Jimmy'nin yüzü sevinçle aydınlandı. "O halde sevmiyorsun, evet, gözlerinden belli oluyor duyguların."

Pollyanna sapsarı bir yüzle titreyerek geri çekildi:

"Jimmy, ne demek istiyorsun? Ne olur söyle!" diye acınacak bir şekilde yalvardı.

"Demek istiyorum ki, yani sen John Amcaya karşı bir aşk duymuyorsun değil mi? Anlamıyor musun, Jamie böyle olduğuna inanıyor. Hatta onun seni sevdiğinden çok emin. Yavaş yavaş ben de böyle düşünmeye başlıyorum. Her zaman senden bahseder, sonra tabii annene olan duyguları da var."

Bu sırada Pollyanna inleyerek yüzünü elleri ile örttü.

Jimmy ona yaklaşarak kolları arasına almak istediyse de, genç kız çabucak uzaklaştı.

"Pollyanna, küçük kız, yapma ne olur. Kalbimi kırıyorsun. Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum ben? Yoksa söylemeye mi çekiniyorsun?"

Pollyanna ellerini yüzünden çekip genç adama baktığı zaman, gözleri çaresizlik ve korku ile dopdoluydu.

"Jimmy, sen gerçekten John Pendleton'ın beni o şekilde sevdiğine inanıyor musun?" dediği zaman sesi bir fısıltı halinde güçlükle çıkıyordu.

Jimmy buna cevap verirken sabırsızca başını salladı. "O önemli değil Pollyanna, tabii ki bilmiyorum, nasıl emin olabilirim ki? Fakat hayatım, önemli olan bu değil ki! Asıl önemlisi senin duyguların. Eğer sen ona karşı sevgi duymuyorsan ve bana kendimi sevdirmek için bir fırsat verirsen..." Sözlerini daha fazla uzatmadan Pollyanna'nın elinden tutup kendisine doğru çekti.

Fakat Pollyanna, "Hayır, hayır Jimmy, yapmamalıyım, yapamam!" diyerek avuçları ile delikanlıyı itti.

Jimmy bembeyaz bir yüzle, "Pollyanna, ne demek istiyorsun? Yoksa gerçekten onu seviyor musun?" diye güçlükle sordu.

"Hayır, hayır, asla, öyle bir sevgiyle değil. Fakat anlamıyor musun? Eğer o beni seviyorsa, ben de ne şekilde olursa olsun karşılık vermeyi öğrenmeliyim."

"Pollyanna!"

"Hayır, Jimmy, lütfen bana öyle bakma." "Yani onunla evlenir misin?"

"Ah, hayır! Yani, şey, sanırım öyle yapmam gerekir?!"

"Pollyanna, yapamazsın bunu! Pollyanna, kalbimi kırıyorsun!"

Pollyanna hıçkırarak ellerini yüzüne örttü. Bir süre ağladıktan sonra hazin bir ifade ile Jimmy'nin gözlerinin içine bakarak, "Biliyorum, kendi kalbimi de kırıyorum. Fakat yapmam gerek. Senin kalbini de kırarım, kendi kalbimi de! Fakat onun kalbini, bir ikinci kez kıramam Jimmy!"

Bu sözleri işiten Jimmy başını kaldırdı. Gözleri ani bir sevinçle parladı. Birden bütün sıkıntılarını geride bırakmış bir insan çevikliği ile Pollyanna'yı kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Sonra kulağına eğilerek fısıldadı, "Şimdi senin de beni sevdiğini biliyorum. Kendi kalbini de kıracağını söyledin. Artık seni başka bir erkeğe

bırakır mıyım sanıyorsun? Ah, sevgilim, eğer buna inanıyorsan, benim sevgimden hiç anlamıyorsun derim. Bütün dünya birleşse, seni elimden alamaz artık. Pollyanna, haydi beni sevdiğini söyle, kendi ağzından işitmek istiyorum bunu."

Uzun bir süre Pollyanna, kendisini sonsuz bir sevgi ile kucaklayan bu güçlü kolların arasında kaldı. Buna karşı koyacak gücü bulamamıştı. Sonra içini çekerek yarı memnun, yarı endişeli bir şekilde yavaşça kendisini kurtardı.

"Evet Jimmy, seni çok seviyorum."

Jimmy'nin kolları tekrar onu sımsıkı kucakladı. Fakat Pollyanna çabucak kurtularak sözüne devam etti:

"Gerçekten seni büyük bir aşkla seviyorum. Fakat önce hür olup olmadığımı öğrenmem gerek. Emin olmazsam, bu şüphe ile seninle asla mutlu olamam."

Jimmy'nin gözleri isyanla dolmuştu, "Saçmalama Pollyanna, tabii ki hürsün," diye kızgın bir şekilde söylendi.

Pollyanna başını salladı, "Hayır Jimmy, bu şüphe oldukça mutlu olamam. Anlamıyor musun, yıllar önce benim annem onun aşkını reddederek kalbini kırmış? Bunun sonucu olarak yıllarca yalnız, sevgisiz ve küskün bir hayat yaşamış. Eğer şimdi bana gelip annemin yıktığı hayatı yeniden canlandırmamı isterse, ona hayır diyemem. Asla bunu yapamam. Ne olur bunu anlamalısın, hayatım!"

Fakat Jimmy anlamıyordu, anlamak istemiyordu. Her ne kadar Pollyanna gözyaşları arasında ona yalvardıysa da, genç adamı ikna edemiyordu. Fakat Pollyanna dediğinden dönmedi. Yine de genç kız kadar tatlılıkla ve üzgün bir şekilde inat ediyordu ki, sonunda Jimmy de yumuşadı.

En sonunda Pollyanna, "Jimmy, hayatım, beklememiz gerek. Bütün söyleyebileceğim bu şimdilik. Dua edelim ki, bana karşı duyguları tahmin ettiğim gibi değildir. Aslında ben buna pek ihtimal vermiyorum. Fakat önce kesin olarak bilmem gerek. Emin olmadan

sana bir söz veremem. Lütfen Jimmy, bunu öğreninceye kadar beklemeye razı ol."

Jimmy de istemeye istemeye ve isyan duyguları ile bu sonuca razı olmak zorunda kaldı.

"Peki küçük kız, dediğin gibi olsun. Fakat sanırım daha önce hiç olmamıştı bu. Hiçbir genç adam; sevdiği kızın kendisini sevmesine rağmen, bir başkasının ona olan aşkı yüzünden beklemek zorunda kalmamıştır," diyerek kırgınlığını belirtti.

Buna karşılık Pollyanna düşünceli bir şekilde içini çekerek, "Biliyorum, fakat bu durum çok değişik. O başka adam daha önce genç kızın annesini sevmişti. Bunu unutmaman gerek," diye söylendi.

Sonunda Jimmy, "Peki, ben Boston'a dönüyorum. Fakat senden vazgeçtiğimi sanma. Asla bırakmam seni. Beni sevdiğini bildiğim sürece vazgeçmem senden küçük sevgilim," diyerek Pollyanna'ya yaklaştı. Fakat genç kız, kalbi heyecanla yerinden fırlayarak onun kollarının uzanamayacağı bir köşeye kaçtı.

30
JOHN PENDLETON DÜĞÜMÜ ÇÖZÜYOR

O gece Jimmy karmakarışık duygularla Boston'a döndü. İçindeki mutluluk, umut, hüzün ve isyan duyguları onu şaşkına çevirmiş gibiydi. Arkada bıraktığı genç kız ise, buna benzer bir ruh hali içindeydi. Pollyanna, Jimmy'nin ona olan aşkını öğrenmenin verdiği mutlu sarhoşluk içinde olmasına rağmen, John Pendleton'ın da, kendisine aynı duyguları hissetmesi olasılığı düşüncesiyle çok korkuyordu. Bu iki zıt duygu içinde endişeli bir bekleyiş devri başladı.

Neyse ki bu kahredici bekleyiş pek uzun sürmedi. Jimmy'nin ziyaretinden bir hafta sonraydı ki, bu düğümü çözebilecek tek kişi olan John Pendleton iki genci daha fazla şüphe içinde bekletmekten kurtardı.

Perşembe günü geç zaman, John Pendleton, Pollyanna'yı görmeye geldi. O da Jimmy gibi genç kızın bahçede olduğunu görüp doğrudan doğruya yanına gitti.

Pollyanna, John Pendleton ile yüz yüze geldiği an kalbi duracak gibi oldu.

"İşte korktuğum an geldi," diye düşünüp titreyerek, kaçmak üzere arkasını dönüverdi.

Fakat hızla yanına gelen adam, "Pollyanna, lütfen dursana, seninle konuşmak istiyorum," diye seslendi. Sonra bahçede geçen hafta Jimmy ile beraber oldukları çardak altını işaret ederek, "Gel, şurada oturalım, sana söyleyeceğim şeyler var," diyerek Pollyanna'yı kolundan tuttu.

"Aa, tabii, oturalım," diye kekeleyen genç kız, neşeli gözükmek için büyük çaba sarf etmekteydi. O sırada hiç arzu etmediği şekilde

yüzünün kızardığını hissetti. John Pendleton'ın konuşmak istediği yerin, Jimmy ile tatlı hatıralarının olduğu nokta olması ise, Pollyanna'yı büsbütün tedirgin etmişti. İçinden öfke ile, "Ah, Allahım, burada olmamalıydı," diye söylenirken, dışından zorlamalı bir tebessümle, "Ne güzel bir akşamüstü, değil mi?" diye konuştu.

Buna bir cevap vermeyen asık yüzlü adam, kendisini bitkin bir şekilde en yakın sıraya bırakıverdi. Bu tutum John Pendleton için çok garip sayılırdı. Korkarak onun yüzüne bakan Pollyanna, adamın tıpkı yıllar önce onu ilk tanıdığı zamanki gibi aksi ve üzüntülü göründüğünü fark etti ve hayretle irkildi.

John Pendleton bir süre daha kara kara düşünerek, etrafında ne olup bittiğini fark etmez bir dalgınlık içinde oturduktan sonra, yavaş yavaş yüzünü Pollyanna'ya çevirip ciddi bakışlarla genç kızın gözlerinin içine baktı.

"Pollyanna."

"Evet, Bay Pendleton."

"Yıllar önce beni tanıdığın zaman, ne biçim bir insan olduğumu hatırlıyor musun?"

"Şey, tabii, evet."

"Ne büyük bir insanlık ve fazilet örneği sayılırdım, değil mi?" "Ben sizi severdim."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Pollyanna söylediğine pişman oldu. Yanlış anlaşılabileceği korkusuyla, "Yani o zamanlar sizi severdim," diye değiştirmeyi düşündüyse de, sonra bunun büsbütün saçma olacağını fark ederek sustu ve korku ile John Pendleton'ı dinlemeye başladı.

"Biliyorum, o halimde bile beni sevmiştin sen, sevgili yavrum. Zaten senin bana karşı gösterdiğin ilgi sayesinde, ben hayata küsmekten vazgeçip bir bitki gibi yaşamaktan kurtuldum. Pollyanna, acaba gerçekten senin çocukça güveninin ve sevginin benim için ne büyük bir güç kaynağı olduğunu anlayabildin mi?"

Pollyanna ne diyeceğini bilemeyerek tutarsız sözler kekeledi. Sonra gülümseyerek önüne baktı.

"Evet, evet, bendeki değişikliği yaratan sadece sen oldun. Acaba başka bir şeyi de hatırlıyor musun?" diye duraklayan Pendleton genç kıza döndü. Fakat Pollyanna, kaçamak bakışlarla etrafına bakınıyor ve nereden, nasıl kaçabileceğini düşünüyordu.

Adam ona hiç aldırmadan sözlerine devam etti:

"Hatırlarsan sana o zamanlar bir yuvanın tam olabilmesi için, bir çocuğun ve kadının varlığı gerekli demiştim."

Bu sözler üzerine Pollyanna bütün kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti ve "Şey, galiba, evet, hatırlıyorum," diye güçlükle cevap verdi. Sonra telaşla, "Fakat bu her zaman böyle olmayabilir. Yani, sanırım şimdi sizin yuvanız olduğu gibi çok mutludur," diye tamamladı.

Fakat John Pendleton sabırsız bir şekilde, "Fakat çocuğum bahsettiğim şey, zaten benim yuvam," diye onun sözünü kesti. "Bir zamanlar nasıl bir yuva hayal ettiğimi ve bu hayallerimin nasıl yıkıldığını biliyorsun. Yanlış anlama, anneni suçlamıyorum. O sadece kalbinin sesini dinledi. Ve sanırım akıllıca bir karar verdi. Çünkü ben bu hayal kırıklığından sonraki tutumumla, fazla bir şeye değmeyeceğimi ispatladım. Her neyse, sonradan aynı insanın kızı tarafından, bu kırık kalbin tamir edilmesi ne garip bir rastlantı, değil mi Pollyanna?"

Pollyanna heyecandan kuruyan dudaklarını ıslatarak,

"Fakat Bay Pendleton, ben..." diye söze başlarken karşısındaki bir kere daha sözünü ağzından aldı.

"Evet, Pollyanna, benim yıkılan dünyamı yeniden yaşatan, uzun yıllar önce karşıma çıkan küçük kız ve onun mutluluk oyunudur."

"Ohh!" diye içini çeken Pollyanna gözle görülür bir şekilde gevşedi ve yüzündeki korku kaybolmaya başladı.

"İşte bütün bu aradaki yıllar boyunca ben, yavaş yavaş değişip bambaşka bir adam oldum. Fakat hala aynı fikirde olduğum bir nokta var."

John Pendleton sözlerinin burasında sustu, yavaşça Pollyanna'ya döndü ve bir süre yumuşak ve tatlı bakışlarla onu süzdükten sonra sözlerini tamamladı:

"Hala, bir yuvanın tamam olabilmesi için bir çocuğun ve bir kadının varlığının gerekli olduğuna inanıyorum."

Pollyanna'nın gözleri yine korku ile büyümeye başlamıştı. Telaşla: "Fakat sizin yuvanızda, bir çocuğun var olduğunu unutuyorsunuz. Jimmy var," dedi.

Bu söz üzerine adam içten bir kahkaha attı.

"Evet, öyle Pollyanna, fakat Jimmy'yi artık bir çocuk diye düşünmek oldukça garip olur; öyle değil mi?"

"Şey, evet, haklısınız."

"Sonra artık kesin kararımı verdim ben. Hayatımda bir kadının olmasını istiyorum. Bunun için harekete geçeceğim."

Bunu işiten Pollyanna her tarafı gerilerek oturduğu yerde dikleşti. Ellerini sinirli bir şekilde kenetledi ve: "Demek öyle!" diye söylendi. Fakat karşısındaki adam, onun durumuna dikkat bile etmemişti. Düşüneli bir şekilde ayağa kalkmış, ileri geri yürüyor ve susuyordu.

Nihayet tam genç kızın önünde durarak şöyle dedi:

"Pollyanna, eğer benim yerimde olsaydın, sevdiğin insana nasıl düşüncelerini açar ve yuvanı tamamlamasını isterdin?"

Pollyanna yerinden fırladı ve kaçmak arzusu ile etrafına bakınmaya başladı. Sonra kekeleyerek: "Fakat, şey, ben sizin bu durumunuzla daha mutlu olacağınıza inanıyorum," diyebildi.

John Pendleton önce şaşkın bir şekilde genç kızı süzdü, sonra acı acı gülümsedi.

"Yani ne demek istiyorsun, Pollyanna? Durum bu kadar kötü mü sayılır?"

"Kötü mü?"

"Evet. Sanırım kibarca, bu hanımın beni kabul etmeyeceğini söylemek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Oh, hayır hayır, asla. Evet diyecektir. Evet demek zorundadır. Fakat düşünüyorum ki, yani bu kız sizi sevmiyorsa, onsuz hayatınıza devam etmek sizi daha da mutlu edebilir, ve..."Pollyanna, karşısındaki adamın yüz ifadesini görünce susmak zorunda kaldı.

"Eğer beni sevmiyorsa, onu istemem Pollyanna!"

Pollyanna biraz rahatlayarak: "Evet ben de öyle tahmin etmiştim," dedi.

"Ayrıca bahsettiğim insan genç kız değil, olgun bir kadın ve kendi kararını rahatlıkla verebilir," diyen John Pendleton'un sesi çok ciddi ve kararlıydı.

Bu sözler üzerine Pollyanna'nın korkulu ve endişeli ifadesi birden değişti ve sevinçle haykırdı:

"Ohh! O halde siz birisini seviyorsunuz." Dilinin ucuna kadar gelen "bir başkasını" sözcüğü yerine, son anda büyük bir çaba ile "birisini" diyebilmişti.

"Birisini sevmek mi, bir saatten beri sana neyi anlattığımı sanıyorsun? Daha kavrayamadın mı? Asıl bilmek istediğim şu, oda bana karşı aynı duyguları besleyebilir mi? İşte senin yardımına güvendiğim nokta bu. Çünkü bu hanım senin yakın dostun, Pollyanna."

Pollyanna neşe ile, "Öyle mi? O halde muhakkak sizi sevmesi gerek. Yani biz sizi sevdiririz ona. Belki şimdiden seviyordur bile. Söylesenize, kim bu?" diye cevap verdi.

John Pendleton bu soruya cevap vermeden önce, uzun süre duraksadı. Sonra yavaşça: "Bunu sana söylemek istemiyordum, ama

söyleyeceğim. Tahmin edemiyor musun? Bayan Carew," dedi.

Pollyanna sonsuz bir sevinçle ellerini çırptı.

"Ne güzel! Buna ne kadar memnun oldum, anlatamam."

Bir saat sonra Pollyanna, Jimmy'ye bir mektup gönderdi. Yazdıkları oldukça tutarsız ve karışıktı. Cümleler yarım kalıyor ve mantıksız gözüküyordu. Fakat bu satırlar sevinç ve mutluluk doluydu. Jimmy her şeye rağmen, ne demek istediğini anladı. Aslında şu cümle yeterdi ona:

"Oh, Jimmy, o beni zerre kadar sevmiyor. Başka birisini seviyor. Sana kim olduğunu söyleyemem. Fakat adı Pollyanna değil."

Jimmy o akşamki yedi trenine güçlükle yetişti ve Beldingsville'e hareket etti.

31
UZUN YILLARDAN SONRA

Pollyanna o gece Jimmy'ye yazdığı mektubu gönderdikten sonra, o kadar mutluydu ki, bu duygularını içinde saklayamadı. Her gece yatmadan önce Teyzesinin odasına uğrar ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorardı. O gece de her zamanki sorusunu tekrarladıktan sonra, tam ışığı söndürecekti ki, daha fazla kendisini tutamadı. Teyzesinin yatağının kenarına gidip dizleri üstüne çöktü ve sevinçten nefes nefese konuşmaya başladı:

"Polly Teyze, mutluluktan çatlayacak gibiyim. Birisine anlatmam gerek. Size söyleyebilir miyim?"

"Neden bahsediyorsun? Tabii ki bana söyleyebilirsin. Yani benimle ilgili bir haber mi var?"

"Evet, öyle sayılır. Umarım sizi de mutlu eder. Yani benim mutluluğum, herhalde sizi de memnun eder. Tabii bir gün Jimmy, daha uygun bir şekilde açıklayacak her şeyi. Fakat ilk olarak size ben söylemeyi arzu ettim."

"Jimmy!"

"Evet, yani beni sizden istemeye geldiği zaman... Oh, Polly Teyze o kadar mutluyum ki, size söylemeden duramadım," diyen Pollyanna utangaç bir şekilde kızarmıştı.

Bayan Chilton yatakta dimdik oturarak, "Seni benden istemeye mi gelecek? Yani seninle Jimmy arasında ciddi bir şey mi olduğunu söylemek istiyorsun?" diye parladı.

Pollyanna hayretle geriledi.

"Ne demek Teyzeciğim, ben sizin Jimmy'yi sevdiğinizi sanıyordum."

"Evet severim, fakat yerine göre. O yer, yeğenimin kocasının yeri değildir hiçbir zaman!"

"Polly Teyze!"

"Haydi çocuğum, böyle şaşkın görünme. Bu çok saçma bir şey. Durumu zamanında öğrenip işler ilerlemeden durdurabileceğim için memnunum."

"Fakat Teyzeciğim, işler ilerledi bile. Yani şey, ben Jimmy'ye çok bağlıyım."

"O halde uzaklaşmayı öğrenmen gerekecek, çünkü ben asla Jimmy Bean ile evlenmene izin vermeyeceğim."

"Fakat, niçin Teyze?"

"Çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Nasıl olur Polly Teyze, onu uzun zamandır tanıyoruz. Küçüklüğümden beri beraberdik."

"Evet, o zamanlar neydi? Öksüzler Yurdu'ndan kaçmış, ele avuca sığmaz bir yaramaz! Ailesi ve yakın akrabalarına ilişkin hiçbir bilgimiz yok."

"Fakat ben onun ailesi ve akrabaları ile evlenmiyorum ki!"

Polly Teyze sabırsız bir iç çekişle kendisini yastığın üzerine bıraktı.

"Pollyanna, beni hasta ediyorsun. Kalbim çılgın gibi atmaya başladı. Bu gece gözümü bile kırpmayacağım. Bu meseleyi, sabaha kadar kapatır mısın lütfen?"

Pollyanna çabucak ayağa fırladı.

"Tabii, Teyzeciğim. Öyle olsun. Eminim yarın daha başka şekilde düşüneceksiniz," diyerek ümitle ışığı söndürerek Teyzesinin odasını terk etti.

Ne yazık ki ertesi sabah da, Polly Teyzenin düşünceleri değişmedi. Hatta daha da kararlı bir şekilde bu evliliğe karşı çıktı. Pollyanna'nın bütün yalvarıp yakarmaları boşuna oldu. Bütün gücü ile

mutluluğunun buna bağlı olduğunu savunduysa da, Teyzesinin fikrini değiştiremedi. Polly Teyze çok inatçıydı ve hiçbir yalvarma veya gözyaşı onu ikna edemiyordu. Yeğenine, bilmediği bir aileden gelen gençle evlenmenin sakıncalarını ve çocuklarında yaşatacağı kanın önemini uzun uzun açıkladı. Hatta sonunda Pollyanna ya uzun yıllar boyunca sevgi ile baktığını, bunun karşılığında onun da ödevleri bulunduğunu hatırlattı ve gözyaşları içinde yıllar önce annesinin yaptığı gibi, kalbini kırmamasını rica etti.

Öğleye doğru sevinçli ve mutluluk dolu bir yüzle gelen Jimmy, ürkmüş ve ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş bir Pollyanna ile karşılaştı. Genç kız titreyen elleri ile onun kendisini kucaklamasına engel olmaya çalışıyordu. Genç adam bütün şaşkınlığına rağmen, yine onu kolları arasına almayı başardı ve bu durumu açıklamasını istedi:

"Pollyanna, sevgilim, bu durumun sebebi nedir?"

"Ah, Jimmy! Niçin geldin, niçin? Ben sana yazıp durumu açıklayacaktım hemen."

"Fakat yazdın hayatım. Dün öğleden sonra mektubunu alır almaz trene koştum ve geldim."

"Hayır, hayır, o değil. Yani tekrar yazıp, yapamayacağımı söyleyecektim."

Genç adamın bakışları öfkelendi. "Yapamayacak mısın? Yani beni bekletecek başka birisi daha mı var demek istiyorsun?"

"Hayır Jimmy, onu demek istemedim. Ne olur bana öyle bakma, dayanamayacağım."

"O halde söyle, neyi yapamayacaksın?"

"Seninle evlenemem."

"Pollyanna, beni seviyor musun?"

"Ah, hem de pek çok!"

Jimmy tekrar zaferle onu kollarının arasına aldı.

Pollyanna çırpınarak yalvardı, "Hayır Jimmy, anlamıyorsun. Bu defa Polly Teyzem..."

"Polly Teyze mi?"

"Evet, o evlenmeme izin vermiyor."

Jimmy gülerek, "Ha, Polly Teyzeyi yola getiririz. Herhalde seni kaybedeceğinden korkuyor. Fakat ona böyle bir şey olmayacağını, kendisinin yeni bir yeğen kazanacağını anlatırız," diye kendinden emin bir şekilde sözlerini tamamladı.

Fakat Pollyanna gülmüyordu. Ümitsizlik içinde başını salladı.

"Hayır, hayır Jimmy. Anlamıyorsun. Nasıl söylesem, bilmiyorum. Teyzem özellikle seninle evlenmeme karşı."

Bu sözler üzerine Jimmy'nin kolları gevşedi ve bakışları ciddileşti.

"Ne yapalım, böyle düşünebilir. Aslında pek övünülecek bir insan sayılmam tabii. Yine de, sevgilim, seni mutlu etmeye çalışacağım."

Pollyanna, genç adamın sevgi dolu bakışları karşısında hıçkırarak: "Bundan eminim, hem de çok mutlu edebilirsin," diye güçlükle konuştu.

"O halde niçin bana bu fırsatı vermek istemiyorsun? Teyzen, başlangıçta karşı koysa da evlenelim. Eminim zamanla fikrini değiştirecektir."

Fakat Pollyanna bunu kabul etmedi.

"Hayır, yapamam bunu. Bana söylediklerinden sonra, onun rızasını almadan evlenemem. Ah, Jimmy, benim için bütün yaptıklarından sonra olmaz bu. Şimdi tek dayanağı benim onun. Sağlığı da çok bozuk. Bir çocuk gibi bana bağlı oldu. Son zamanlarda bütün dertlerine rağmen, sadece beni memnun etmek için büyük bir çaba ile mutluluk oyunu bile oynuyor. Sonra, bu sabah ağlayarak yalvardı bana. Yıllar önce annemin yaptığı gibi kalbini kırmamamı rica etti. Hayır, hayır Jimmy, bütün bunlardan sonra yapamam."

Bir dakikalık sessizlikten sonra, Pollyanna tekrar çekingen bir şekilde söze devam etti:

"Jimmy, teyzeme baban ve ailen hakkında bir şeyler söylesene..."

Bunun üzerine Jimmy'nin yüzü bembeyaz oldu. Kolları iki yana düşüverdi ve bir adım geriledi.

"Sebep bu mu?"

Pollyanna çekingen bir şekilde genç adama yaklaşarak koluna dokundu.

"Evet, fakat bu benim için değil. Benim için hiç önemi yok. Ayrıca senin babanın ve yakınlarının çok asil insanlar olduğundan eminim. Aksi halde sen bu kadar üstün bir insan olamazdın. Fakat Teyzem... Jimmy, ne olur öyle bakma bana!"

Fakat Jimmy anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak ondan uzaklaşmıştı bile. Bir dakika sonra, yine Pollyanna'nın anlayamadığı bir şeylerden bahsedip çabucak evden ayrıldı.

Harrington Konağı'ndan doğruca evine giden Jimmy telaşla John Pendleton'ı aradı. Onu büyük, kırmızı duvarlı kütüphanede, kitaplar arasında buldu.

"John amca, babamın bana bıraktığı "Paketi" hatırlıyor musunuz?" "Evet, tabii. Ne oldu oğlum?"

John Pendleton genç adamın yüzündeki ifadeyi görünce irkilmişti.

"O paketin şimdi açılması gerekli."

"Fakat şartları unuttun mu?"

"Olabilir. Onun muhakkak şimdi açılması gerek. Lütfen bunu yapar mısınız?"

John Pendleton çaresiz bir şekilde kabul etti.

"Şey, peki. Mademki ısrar ediyorsun. Fakat..."

"John Amca, belki de anlamışsınızdır. Pollyanna'yı seviyorum ve ona evlenme teklif ettim. O da kabul etti."

Bu sözleri işiten John Pendleton sevinçle yerinden fırladı. Fakat genç adam aynı asık yüzle konuşmasına devam etti:

"Şimdi, Bayan Chilton benimle evlenmesini istemediği için fikrini değiştirdi."

"Bayan Chilon seni mi kabul etmiyormuş?" diye soran adamın gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

"Evet. Nedenini, Pollyanna benden Teyzesine ailem hakkında bir şeyler anlatmamı istediği vakit kavradım."

"Polly Chilton'ın daha akıllı davranacağını sanırdım. Yine de tam ona yakışan saçma bir davranış. Harrington'lar her vakit gereksiz şekilde asalet ile gurur duyan insanlardır. Pekala, sen bilgi verebildin mi?"

"Dilimin ucuna kadar gelen şeyleri söylememeyi tercih ettim. Benim babamdan daha iyi bir insan olamayacağımı söylemek üzereydim ki, aklıma "Paket" geldi ve korktum. O zarfın içinde ne olduğunu öğrenmeden, hiçbir şey söyleyemem babam hakkında. Babamın benden sakladığı ve otuz yaşında, güçlü bir insan oluncaya kadar öğrenmemi istemediği bir sırrı var. Ailemizde bilmediğim bir gerçek saklı. Anlıyor musunuz? İşte bunun için o pakette ne olduğunu, hemen şimdi öğrenmem gerek."

"Fakat, oğlum, böyle konuşma, belki de güzel bir sırdır bu. Belki seni sevindirecek bir gerçek vardır, o "Paket"in içinde."

"Belki de. Fakat eğer öyle olsaydı, bunu benden saklar mıydı? Otuz yaşına gelinceye kadar beklememi ister miydi? Hayır John Amca, bu sırrı ben olgun bir insan oluncaya kadar öğrenmemi istemedi babam. Çünkü ancak o zaman tahammül edebileceğimi umuyordu. Yanlış anlamayın, babamı suçluyor değilim. Bu gerçek her neyse, onun suçu değildir herhalde. Elinde olmayan sebeplerle olmuştur. Fakat öğrenmem gerek. Lütfen getirir misiniz? Biliyorsunuz, sizin kasanızda."

John Pendleton daha fazla vakit geçirmeden ayağa kalktı.

"Şimdi getiriyorum."

İki dakika sonra zarf, Jimmy'nin elindeydi. Fakat Jimmy bunu hemen John Pendleton'a uzattı.

"Lütfen önce siz okuyun. Sonra bana anlatırsınız."

"Fakat Jimmy, ben... Peki, öyle olsun."

John Pendleton dikkatle zarfı açıp içindekileri çıkardı. Bir tomar evrak birbirine bağlanmış bir şekilde duruyordu. Bunların yanında bir de mektup vardı. John Pendleton ilk önce bunu açıp okudu. O sırada Jimmy nefesini tutarak, heyecanla onu seyrediyordu. Mektubu okudukça John Pendleton'ın yüzünde hayret ve sevinç karışımı bir ifade belirmeye başladı.

"Evet, John Amca, ne yazılı?"

Adam mektubu Jimmy'ye uzatarak, "Kendin oku bir kere," diye cevap verdi. Ve Jimmy hayretle şu satırları okudu:

"İlişikteki evraklar oğlum Jimmy'nin asıl adının Jamie Kent olduğunu, babasının John Kent, annesinin ise William Wetherby'nin kızı Doris Wetherby olduğunu kanıtlamaktadır. Bu evrakların yanı sıra, oğlumu niçin onu uzun yıllar boyunca ailesinden uzak tuttuğumu izah eden bir mektup yer almaktadır. Eğer bu paket, oğlum tarafından otuz yaşına geldiği zaman açılırsa, umarım ilk kez bu mektubu okuyarak yavrusunu tamamen kaybetmek korkusu ile bu üzüntülü yola başvuran babayı affeder. Eğer bu zarf, oğlumun ölümü halinde, yabancılar tarafından açılırsa, Boston'daki annesinin yakınlarının hemen durumdan haberdar edilmesi ve ilişikteki evrakların onlara teslim edilmesi gerekir. John Kent."

Bu satırları okuyan Jimmy'nin rengi uçmuş ve her tarafı titremeye başlamıştı. Bakışlarını John Pendleton'a çevirip kekeleyerek,

"Yani şey, kaybolan Ja… Jamie ben miyim?" dedi.

"Mektupta bunu ispatlayacak evrakların ilişikte olduğu yazıyor."

"Yani Bayan Carew'ın yeğeni, öyle mi?" "Tabii."

"Fakat, niçin? Nasıl? Anlayamadım!"

Az sonra Jimmy'nin yüzü yepyeni bir sevinçle aydınlandı.

"Şimdi kesin olarak kim olduğumu biliyorum ve Bayan Chilton'a ailem hakkında bilgi verebilirim."

"Tabii öyle. Boston'daki Wetherby ailesi çok tanınmış bir ailedir. Sanırım bu durum Bayan Chilton'ı tatmin edecektir. Babana gelince, Bayan Carew'ın dediğine göre, o da iyi bir aileden geliyormuş. Fakat oldukça değişik bir kişi olduğu için annenin ailesi tarafından pek sevilmemiş."

"Evet, zavallı babacağım! Yıllar boyunca benimle kaçıp durmuş. Ne biçim bir hayat bu? O zamanlar beni şaşırtan birçok şeyi şimdi anlayabiliyorum. Bir gün bir kadın bana, "Jamie" demişti. Bunu işiten babam müthiş öfkelendi. O gece yemeği bile beklemeden, beni oradan uzaklaştırdı, şimdi nedenini anlıyorum. Bundan az sonra da hastalandı. Ellerini ve ayaklarını oynatamaz oldu. Bir süre sonra konuşmasını da kaybetti. Hatırladığıma göre ölmek üzereyken bana bu paket hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Sanırım onu açmamı ve annemin ailesinin yanına gitmemi istiyordu. Fakat ben o vakit anlayamamıştım. Bu paketi iyi saklamamı söylemek istiyor sandım ve ona söz verdim. Ama babam bu sözlerimle hiç rahatlamadı, hatta daha da endişelendi. Ne yazık ki ne demek istediğini anlayamadım. Zavallı babacığım!"

John Pendleton, "İstersen şu evraklara bir göz atalım. Sonra babandan sana bir mektup da olması gerek, okumak istemez misin?" diye sordu.

"Evet, tabii," diyen genç adam sonra utangaç bir şekilde kızararak devam etti: "Şey, acaba hemen Pollyanna'ya gidebilir miyim diye düşünüyordum?"

John Pendleton düşünceli bir yüzle Jimmy'ye baktı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Biliyorum ilk önce Pollyanna'yı görmek istiyorsun oğlum, tabii bunun için seni suçlayamam. Ama bu şartlar

altında bence ilk yapılacak iş, evrakları alıp Bayan Carew'e gitmek olmalı," dedi.

Jimmy bir süre düşündükten sonra isteksizce bu teklifi kabul etti.

"Peki efendim, dediğiniz gibi yapacağım."

"Eğer izin verirsen ben de seninle gelmek istiyorum. Benim de Bayan Carew ile, yani Teyzenle halledilecek bir meselem var. Bu öğleden sonra üç treni ile gidelim mi?"

"Çok güzel! Gidelim efendim. Aman Tanrım! Ben Jamie'yim demek. Acaba Ruth Teyze bunu nasıl karşılayacak dersiniz? John Pendleton'ın bakışları ciddileşti.

"Tabii ki çok sevinecek. Fakat ben kendimi düşünüyorum, şimdi sen onun yeğeni olunca, benim durumum ne olacak?"

Bu sözlere karşılık olarak Jimmy çabucak, "Siz mi? Sizin yerinizi başka birisinin alabileceğini mi sanıyorsunuz yoksa? Asla böyle bir endişeniz olmasın," diye karşılık verdi. "Ayrıca Teyzemin Jamie'si var. Ve... Hay Allah! John Amca, Jamie'yi unutmuştum. Bu durum onu çok sarsacak."

"Evet, sanırım öyle. Fakat Bayan Carew onu kanunen evlat edinmiş bulunuyor, değil mi?"

"Tabii orası öyle, ama yine de gerçek Jamie olmadığını öğrenmek, çok acı olacak onun için. Kötürüm bacakları ile... Bu durum onu kahreder. Onun bu konuda konuşmalarını duydum, biliyorum. Ayrıca gerek Pollyanna, gerekse Bayan Carew bana onun gerçek Jamie olduğundan ne kadar emin olduğunu ve bunun için çok mutluluk duyduğunu anlatmışlardı. Hayır, bu mutluluğu onun elinden alamam. Fakat ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum oğlum, hiçbir çare göremiyorum. Yapman gerekeni yapacaksın."

Uzunca bir sessizlik oldu. Jimmy sinirli bir şekilde odada dolaşıyordu. Sonra birdenbire yüzü aydınlanarak yerinde durdu.

"Bir çare var ve ben de öyle yapacağım. Bayan Carew'ın de bunu kabul edeceğinden eminim. Kimseye söylemeyeceğiz. Bayan Carew, Pollyanna ve Teyzesinden başka kimseye söylemeyeceğiz. Bu üçüne anlatmak zorundayız."

"Tabii ki öyle. Diğerlerine gelince..."

"Kimseyi ilgilendirmez bu."

"Fakat düşün; birçok bakımdan oldukça büyük bir fedakarlık olur bu. İyi düşünüp tartmanı istiyorum."

"Düşündüm efendim. Terazinin öbür tarafında Jamie oldukça, başka türlü tartmama olanak yok. Dediğim gibi yapacağım."

Bunun üzerine John Pendleton içten bir şekilde onu onayladı. "Haklısın ve güzel bir karar verdin. Ayrıca Bayan Carew'ın de bunu kabul edeceğini sanıyorum. Özellikle gerçek Jamie'nin bulunması onu huzura kavuşturacaktır."

Jimmy artık rahatlamış bir şekilde gülüyordu.

"Biliyor musunuz, Ruth Teyze her zaman beni bir yerden hatırladığından bahsederdi? Trenin kalkmasına ne kadar var? Ben hazırım."

Fakat John Pendleton, "Ne yazık ki ben hazır değilim. Zaten tren de bir iki saat sonra kalkacak," diyerek hazırlanmak üzere odayı terk etti.

32
YENİ BİR ALAADDİN

John Pendleton'ın Boston seyahati için yaptığı hazırlık, oldukça çabuk tamamlandı. Bu arada Jimmy'nin haberi olmadan gizlice iki mektup hazırladı. Birisi Pollyanna'ya, diğeri de Bayan Chilton'a hitaben yazılan bu iki mektup, sahiplerine nasıl ulaştırılacaklarına ilişkin kesin talimatla birlikte evin hizmetçisi Susan'a teslim edildi. Her ikisi de, Pendleton'lar şehri terk ettikleri zaman hedeflerine ulaşmış olacaklardı.

Boston'a yaklaşmak üzereydiler ki John Pendleton, Jimmy'ye dönerek şöyle dedi:

"Oğlum, senden bir ricam var. Daha doğrusu iki ricam var. Birincisi, yarın öğleden sonraya kadar Bayan Carew'e hiçbir şeyden bahsetmemeni istiyorum. İkincisi, önce ben gidip senin adına elçilik yapsam ve sen öğleden sonra dört sıralarında oraya gelsen olur mu?"

Jimmy bu teklife sevinerek, "Tabii ki olur. Bu benim çok daha hoşuma gider. Zaten deminden beri bu haberi nasıl vereceğim diye düşünüp duruyordum. Benim yerime başka birisinin bu görevi yerine getirmesini tercih ederim."

"Güzel, o halde yarın sabah Teyzene telefon edip görüşmek üzere randevu isterim."

Jimmy sözünü tutarak, ertesi gün öğleden sonra dörde kadar Carew'lerin evine gitmedi. Hatta o zaman bile öylesine çekiniyordu ki, merdivenleri çıkıp zili çalacak cesareti bulmadan önce, bir süre evin önünde dolaştı. Fakat Bayan Carew ile karşılaştıkları zaman Teyzesi durumu öyle güzel idare etti ki, Jimmy de kısa sürede rahatladı ve eski benliğine kavuştu. Gerçi ilk karşılaşma sırasında

birkaç gözyaşı akmış ve duygulu konuşmalar olmuştu. Hatta John Pendleton bile acele ile mendilini aramak zorunda kalmıştı. Fakat az sonra bu heyecan yatışmış ve normal bir sükunetle konuşma olanağı doğmuştu. Sadece Bayan Carew'ın gözlerindeki parıltı ve Pendleton'ların yüzündeki sevinç ifadesi, o günün olağanüstü bir anlamı olduğunu gösteriyordu.

Bayan Carew, "Sonra düşünüyorum da, Jamie için düşündüğün şey çok güzel. Gerçekten haklısın Jimmy. Bilinen nedenlerden dolayı sana Jimmy demeye devam edeceğim. Bu ismi sana daha çok yakıştırıyorum. Bu, senin için de, benim için de bir fedakarlık aslında. Çünkü seni bütün dünyaya yeğenim olarak tanıtıp övünmeyi arzu ederdim," diye gözleri yaşlı bir şekilde konuştu.

"Gerçekten Ruth Teyze..." diye söze başlayan Jimmy, John Pendleton'ın uyarması ile sustu. O zaman Jamie ile Sadie Dean'in kapıda durduklarını gördü. Jamie'nin yüzü bembeyazdı.

Genç adam hepsinin yüzlerini ayrı ayrı inceleyerek, "Ruth Teyze mi? Ne demek istiyorsunuz?" diye haykırdı.

Jimmy ve Bayan Carew şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemeyerek susuyorlardı. Fakat John Pendleton, kendinden emin bir ifade ile bir adım ilerleyerek durumu şöyle izah etti:

"Evet Jamie, neden olmasın? Sana, yakın bir tarihte zaten söyleyecektik, şimdi anlatsam da olur."

Jimmy nefesi kesilerek durumu izah etmek için atılmak üzereydi ki, John Pendleton sert bir bakışla onu susturdu.

"Az önce Bayan Carew ona yaptığım bir teklifi kabul ederek, beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı. Jimmy bana "John Amca" dediğine göre, niçin Bayan Carew'e 'Ruth Teyze' demesin?"

Bu sözler üzerinde Jamie sevinçle, "Oh, çok güzel" diye söylenirken Jimmy, John Pendleton'ın sabit bakışları karşısında, kendi hayret ve sevincini belli etmemek için çok büyük çaba harcadı.

Tabii ki bundan sonra utangaç bir şekilde kızaran Bayan Carew, herkesin dikkatlerini üzerine topladı ve tehlikeli an geride bırakıldı. Sadece Jimmy, az sonra John Pendleton'ın kulağına şöyle fısıldadığını duydu:

"Görüyor musun hınzır delikanlı, yine de seni kaybetmeyeceğim, şimdi her ikimiz de sana sahip olacağız."

Sevinçle tebrikleşmeler devam ederken, Jamie gözleri ışıl ışıl Sadie Dean'e döndü.

Zaferle, "Sadie, onlara şimdi söyleyelim," diye konuştu. Bunun üzerine Sadie'nin yüzünde beliren mutluluk dolu ifade, henüz Jamie kelimelerle açıklamaya geçmeden herkese durumu anlatmaya yetti. Böylece yeniden tebrikleşme başladı. Herkes birbirinin elini sıkıyordu.

Bir süre sonra Jimmy kendisini yalnız hissedip dertlenmeye başladı ve, "Bu durum hepimiz için çok güzel, siz birbirinizi bulmuşsunuz. Fakat ben ne olacağım? Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, eğer bildiğim bir genç hanım burada olsaydı, benim de sizlere anlatacak şeylerim olabilirdi," diye yakındı.

İşte o sırada John Pendleton delikanlıya döndü.

"Bir dakika Jimmy. Şimdi benim Alaaddin olduğumu farz edelim ve lambayı ovalım. Bayan Carew, lütfen Marry'yi çağırabilir miyiz? Bunun üzerine odadaki herkes gibi Bayan Carew de şaşırarak, "A, tabii, niçin?" diye cevap verdi.

Az sonra Mary kapıdaydı.

John Pendleton ona dönüp: "Sanırım, az önce Bayan Pollyanna geldi, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet efendim, kendisi burada."

"Lütfen yanımıza gelmesini söyler misiniz?"

Herkes bir ağızdan: "Pollyanna burada mı? diye haykırdı. Jimmy'nin yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı olmuştu.

"Evet. Dün yola çıkmadan önce hizmetçimle ona bir mektup göndermiştim. Kendisinden birkaç gün burada, sizin yanınızda kalması için ricada bulunmuştum. Ayrıca hizmetçime, Bayan Chilton'ın yanında kalıp ona bakmasını da söylemiştim.

İkinci bir mektubu da Bayan Polly Chilton'a yolladım. Öyle görünüyor ki, Teyzesi, yazdıklarımı okuduktan sonra Pollyanna'nın gelmesi için izin vermekte bir sakınca görmemiş."

O sırada Pollyanna kapıda gözüktü. Ürkek, çekingen, ne olduğunu anlamaz bir ifade ile onlara bakıyordu.

Jimmy hiç tereddüt etmeden, "Pollyanna, sevgilim!" diye yerinden fırladı ve onun kollarının arasına alıp öptü.

Pollyanna ise, "Oh Jimmy, herkesin önünde yapma!" diye itiraz etti.

Fakat Jimmy neşe ile, "Hiç önemi yok Pollyanna, şu anda Washington Caddesi'nde bile olsak, aynı şeyi yapardım. Ayrıca herkese dönüp bir baksan iyi olur. Bak da, endişe etmeni gerektirecek bir neden var mı anlayacaksın?"

Pollyanna baktı ve gördü. Bir pencerenin önünde arkaları dönük olarak Jamie ve Sadie Dean, ötekinde ise Bayan Carew ve John Pendleton ayrı şekilde oturmaktaydılar.

Bunun üzerine Pollyanna, öyle tatlı bir şekilde tebessümle Jimmy'e döndü ki, genç adam onu bir kere daha öptü.

Genç kız mutluluk dolu bir yüzle, "Ah, Jimmy, ne güzel, ne fevkalade oldu, değil mi? Polly Teyzem şimdi her şeyi biliyor ve izin veriyor. Aslında böyle olmasaydı bile, izin verecekti sanırım. Benim için çok üzülmeye başlamıştı, şimdi öyle memnun ki. Ben de öyle mutluyum, mutluyum ve öyle mutluyum ki anlatamam Jimmy!"

Jimmy sevinçten nefesi kesilerek boğuk bir sesle: "Tanrım! Dilerim hep böyle mutlu olasın küçük kız!" diye cevap verdi.

"Bundan eminim, Jimmy."

Pollyanna'nın gözleri güvenle parlıyordu.

- SON -